

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Ἡ αὐγὴ ζυγώνει

ΣΟΥΣΑΝ
ΓΚΛΑΣΠΕΛ

№ 121 ΔΕΧ 5

ΤΟ ΠΡΟΣΚΟΠΙΟΝ ΤΟΥ ΘΕΣΑΥΡΟΥ

Οι εκπαιδευόμενοι πρὸς τὸν Δάκτορα Κάμα πρέπει ἀνα-
κεινται νὰ ἀναφέρουν: α) τὸ
ἔτος γεννήσεως, β) τὸν μῆνα,
γ) τὴν χρονολογίαν τοῦ μηνός,
δ) τὴν ἡμέραν καὶ εἰ δυνατόν
τὴν ὥραν. Αἱ ἐπιστολὴν δὲν
νὰ συνοδεύονται ἀπὸ γραμμα-
τόσημα αξίας δρχ. 5 διὰ τὴν
ἀπάντησιν, θὰ διωθούνται ἐπὶ
ἐφ' ἑξῆς τὸ περιοδικὸν εἴσοδος.
ῥότος—διὰ τὸν Δάκτορα Κάμα—
δόξας Σανταρόζα 5. Ἀθήνα.

Αἱ κοσμικαὶ ἐπιδράσεις κατὰ τὴν
ἐβδομάδα ἀπὸ 27 Σεπτεμβρίου μὲ-
χρι 3 Ὀκτωβρίου ἔχουν ὡς ἀκολου-
θοῦσιν:

Ἦναι κατ'ἀλλήλους: καὶ τὰς ἐπι-
χειρήσεις σας 6—8.30 τῆς Παρα-
σκευῆς (27), 11—12 μεσον. τοῦ
Σαββάτου (28), 9—10 π. μ. τῆς
Πέμπτης (3).

Διὰ τὰ χρηματικὰ ζητήματα 6—
9 μ.μ. τῆς Παρασκευῆς (27), 1.30
—2.30 μ.μ. τοῦ Σαββάτου (28), 9
—10 π.μ. τῆς Τετάρτης (2).

Διὰ τὴν ἀγορὰν λαχείων 2—3 μ.
μ. τῆς Πέμπτης (3).

Διὰ τὰ τυχερὰ παιγνίδια 4.30—
7 μ.μ. τῆς Κυριακῆς (20) καὶ 9—
11 μ.μ. τῆς Πέμπτης (3).

Διὰ τὰς ἀσθηματικὰς συναντή-
σεις 4.30—9 μ.μ. τῆς Παρασκευῆς
(27), 6—8 μ.μ. τῆς Δευτέρας (30)
4—5 μ.μ. τῆς Τετάρτης (2).

Κατ'ἀλλήλους ἀρα διὰ γάμου καὶ
ἀρραβώνας εἶνε ἡ 6—8 μ.μ. τῆς Κυ-
ριακῆς (29) καὶ 4—6 μ.μ. τῆς Τε-
τάρτης (2).

Διὰ τὸ μέλλον σας ἡ 7—9.30 μ.
μ. τῆς Πέμπτης (3).

Ἐπικίνδυνος διὰ τὴν υγείαν καὶ
τὴν ζωὴν σας εἶνε ἡ ὥρα 7—8 π.μ.
τῆς Δευτέρας (30).

Αἱ ἀπαντήσεις τοῦ Δ)ΡΟΞ ΚΑΜΑ

Α Β Ζ + Β Γ 2 = Γ Α 2. —
Εἰσαθε ἀνθρώπους καὶ φιλόδοξος χαρα-
κτήρ. Εὐρίσκεισθε εὐτυχίαν ὑπὸ ἐ-
πιρροῆς τοιαύτας, αἱ ὁποῖαι θὰ εὐ-
νοήσουν συντόμως τὴν ἐκδοὺν σας.
Νὰ ἀκολουθήσετε τὸ ἐπάγγελμα διὰ
τὸ ὅποιον μοῦ γράφετε. Θὰ ἐπιτύ-
χετε. Προσοχὴ ὅμως! Θὰ ἀναμειχθῇτε
εἰς ὑποθέσεις πού δὲν θὰ ἀποδοῦν
πάντοτε πρὸς τὸ καλὸν σας καὶ γε-
νικῶς θὰ ζητήσετε μίαν ζωὴν ἀρκετὰ
ταραχώδη. Οἰκονομικῶς θὰ ἔχετε ἐπί-
σης πολλὰς καλυτερεῖσεις, ὅχι ὅμως
ἀμέσως. Εἰς τὸν ἔρωτα, δὲν θὰ ζη-
τήσετε παρὰ μόνον τὴν κατὰκτισιν.
Ἀπὸ τῆς ἀπόψεως αὐτῆς, δὲν θὰ εἰ-
σθε συνεπῶς εὐτυχῆς, ἀλλ' οὔτε καὶ
ἐλλογὸς θὰ μπορέσετε νὰ κάμετε εὐ-
τυχιομένους. Γάμος οἰκονομικῶς ἐν-
τυφελῆς, ἀλλὰ κατόπιν αἰσθηματος.
Δώστε μίαν ὀρισμένην κατεύθυνσιν
εἰς τὴν φιλοδοξίαν σας καὶ μὴν τὴν
ἀφίεντε ἀέσποτον.

ΜΑΙΗ ΜΑΚ Β. Χ. — Μετὰ τὸ
ἔτος 1944. Κατόπιν αἰσθηματος. Θὰ
ἔχετε ἐν τῷ μεταβίῳ ἀρκετὰς αἰσθη-
ματικὰς περιπετείας, ὅχι πάντοτε
αἰσθητικούς. Θὰ ἔχετε μερικὰς με-
τακινήσεις εἰς τὴν ζωὴν σας, ὅχι
ὅμως μεγάλας ταξίδια. Χρῶμα θαῦ-
τον ἡ ἀνοικτὸν γκρίζο, ἡμέρα
Τετάρτη, ἀριθμὸς 3, λίθος σάμψει-
ρος.

ΠΟΝΕΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑΝ Γ. Α. 16. —
Ἡ περίοδος 1939—40 πα-
ρουσίασε κάποιαν σχετικὴν κρίσι-
μιν εἰς τὴν ζωὴν σας. Δευτέρα ση-
μαντικὴ περίοδος θὰ εἶνε τὰ ἐτῆ
1946—48. Νὰ μοῦ στείλετε ἡμερο-
μηνίαν γεννήσεως τοῦ φίλου σας, ὅ-
πως ἐπιθυμῶντάς μου συγχρόνως καὶ
τὴν δικήν σας. Ὁ γάμος σας θὰ
κατόπιν αἰσθηματος εἰς νε-
ανίαν ἡλικίαν. Ἐλαφρὰ οἰκονομικὴ βελ-
τίωσις, ἰδίως κατὰ τὸ τέλος τοῦ ἔ-
τους. Ἡ ζωὴ θὰ σὰς δώσῃ μερικὰς
ἀφορμὰς στενωχωρίων. Ἐμπόδια καὶ
ἀναβολαί.

ΑΓΝΟΜΕΛΑΧΡΟΙΝΗΝ. — Φυσικὴ
γοητεία καὶ χάρις. Ψυχικὴ τρυφερό-
της. Εὐγενικὰ αἰσθήματα. Εἰσαθε πα-
λὴ ἀτολή καὶ ἀφίεντε τὴν ζωὴν νὰ
καλὰ διπλά σας, ζητώντας ἀπ' αὐ-
τὴν πολὺ μέτρως ἱκανοποιήσεις. Δὲν
ἐλπίζω ὅτι εἶνε δυνατόν νὰ γίνῃ τί-
ποτε μετὰ τὸ πρόσωπον πού μοῦ γρά-
φετε. Εἶνε προτιμότερον νὰ μὴ συν-
δέσῃτε. Θὰ συνάψετε ἀργότερα καλὸν
γάμον κατόπιν φλογερῶ καὶ διαίαι
αἰσθηματος. Φροντίστε νὰ ἐξομαλύν-
ετε μερικὰς ἀντιθέσεις τοῦ χαρα-
κτῆρος σας. Θὰ εὐνοήσῃτε ἀργότερα
πολὺ ἀπὸ τὴν τύχην.

ΑΓΡΙΟΛΟΥΛΟΥΔΟ Α. Κ. — Χο-
ρακτὴρ δύστροπος καὶ ἐξοφλητικός.
Δὲν θὰ εἶνε δυνατόν νὰ ἐξοφληθῇτε
πρὶν ἀπολύτως ἁρμονικὴν συμβίωσιν,
τόσον εἰς τὴν σημερινήν, ὅσον καὶ
εἰς τὴν μέλλουσαν οἰκονομίαν σας.
Καὶ τοῦτο παρὰ τὸ γεγονός ὅτι κα-
τὰ βάθος εἰσαθε πολὺ καλὸς καὶ τρυ-
φερὸς χαρακτήρ. Φυσικὴ γοητεία. Θὰ
ἐμπνεύσετε ἱσχυρὰ αἰσθήματα καὶ θὰ
τὰ συμπερισθῇτε. Ἐν ἐκ τούτων θὰ
καταλήξῃ εἰς γάμον. Πιθανὸν περὶ
τὸ ἔτος 1945. Εἰς τὴν ζωὴν θὰ
τὴν ἀπολύτως ἁρμονικὴν συμβίωσιν
ἐνοήσῃτε. Κοινωνικὰ καὶ οἰκονομι-
κὰς κάποιαν ἀσάφειαν, ἀλλὰ χωρίς
δυσχερεῖς συνεπείας.

ΑΘΗΝΑ-Ι. ΚΗΝ ΣΦΙΓΓΑ. — Δὲν
ἔχουν ἄδικον ὅταν σὰς λένε εἰς ἐ-
ισθε τυχερὴ, μὲ μόνην τὴν διαφοράν
ὅτι ἡ τύχη σας θὰ ἀρρήστῃ λίγο νὰ
ἐλθῇ. Θὰ εὐνοήσῃτε περισσότερον
εἰς τὸ ζήτημα τοῦ γάμου, παρὰ εἰς
τὸν ἔρωτα. Ἀπὸ τῆς ἀπόψεως αὐτῆς
θὰ καταλάβετε καλὴν κοινωνικὴν θέ-
σιν καὶ θὰ ἀποκτήσετε σχετικὴν οἰ-
κονομικὴν ἀνεσιν. Μερικὰ συγγενικὰ
ἐξῆδες, ἀφελόμενα κυρίως εἰς τὸν
χαρακτήρα σας, θὰ παρῶν ὅμως
τὴν ζωὴν σας. Ὡς οἰκοδόμοισιν θὰ
διακριθῇτε. Αὐστηριότης πρὸς τὸ πε-
ριβάλλον σας. Μία σημαντικὴ ὑπο-
στήριξις συγγενικῶς ἢ φιλικῶς σας
προσώπων θὰ δώσῃ νέαν τροπὴν εἰς
τὴν ζωὴν σας.

ΛΟΥ-Ι. ΖΑ. — Πῶς θέλετε νὰ σὰς
ἐνισχύσω εἰς ἓνα παρόμοιον αἰσθη-
μα; Ἡ ζωὴ δὲν εἶνε ἓνα ἄνευρον, ἀλ-
λὰ μία πραγματικότητα. Καὶ τὴν πρα-
γματικότητα αὐτὴν σὰς τὴν ἀφίεντε
κατὰ σὰς διαφύγει. Σὰς συνιστᾷ νὰ
καταστήσετε αὐτὸ τὸ αἰσθημα σας
καὶ νὰ ἀκολουθήσετε τὸν δρόμον τῆς
τύχης σας. Θὰ εἶνε ἀρκετὰ καλὸς,
ἐφ' ὅσον δὲν θέλησετε σὲς νὰ τὸν
καταστρέψετε. Θὰ παρῶν ὅμως πολὺ
σύντομα, μετὰ πρὸς τὸ ὅποιον καὶ
σὰς εἰδείη μεγάλην ἀγάπην καὶ ἀ-
φοσίωσιν. Ἡ ζωὴ σας θὰ κληθῇ
κατὰ τὰ ἄλλα ἀρκετὰ ἥμερος καὶ
εὐτυχῆς.

ΛΟΥΛΟΥΔΙ ΤΗΣ ΣΕΒΙΛΛΗΣ. —
"Οχι! Νὰ μὴ δώσετε συνεχῆς εἰς
αὐτὴν τὴν ψυχικὴν σας ἀνησυχίαν,
πού σὰς θβερθεῖ καὶ σὰς μαρναίει
χωρὶς λόγον. Μεταβίῳ τὸν ἔτιον 1943
—45 θὰ εὐνοήσῃτε ἰδιαίτερος ἀπὸ
τὴν τύχην. Μὴν ἀφίεντε τὸς ἐκεί-
νας πού θὰ σὰς παρουσιάσων νὰ
σὰς διαφύγουν. Θὰ συναντήσετε ἐπί-
σης εἰς τὸν δρόμον τῆς ζωῆς σας
μίαν σημαντικὴν ὑποστήριξιν. Γάμος
κατόπιν αἰσθηματος. Θὰ πραγματω-
ποιηθῇ συντόμως.

ΠΕΡΙΠΛΑΝΟΜΕΝΟΝ 14. — Δὲν
ὑπάρχει κανεὶς λόγος νὰ διατάξτε.
Ἐφθάσατε εἰς τὴν ἡλικίαν πού ζη-
τάει κανεὶς τὴν ἡμερίαν καὶ τὴν γα-
λήνην. Ἡ σημερινὴ περίοδος μέχρι
καὶ τοῦ 1946 θὰ σὰς εἶνε ἰδιαίτερος
εὐνοική. Δεδομένου ὅτι τὸ αἰσθημα
δὲν πρόκειται νὰ κυριαρχήσῃ εἰς τὴν
ἀπόφασιν σας, ἡ ἐκλογὴ σας μπορεῖ
νὰ γίνῃ ἐντελὴς ἐλεύθερα. Εἰς τὰς
ὑποθέσεις σας, θὰ ἔχετε συντόμως
μίαν ἐλαφρὰν βελτίωσιν.

ΑΜΠΑΡΚΑ. — Εἰς τὴν ζωὴν σας
ὑπάρχουν δύο ἀνταγωνιζόμενα ἐπι-
δράσεις. Αὐτὴν τὴν στιγμήν καὶ με-
χρι τοῦ 1943 εὐρίσκεισθε ὑπὸ μίαν
καλὴν ἐπίδρασιν καὶ ἀπὸ τὴν ἀντί-
θετον τῆς πρωτοβουλίας σας θὰ ἐξα-
πληθῇ κατὰ πόσον θὰ δώσετε μίαν εὐ-
χάριστον τροπὴν εἰς ὅτι σὰς ἀπα-
σχολῇ. Ὁ γάμος σας θὰ εἶνε κατό-
πιν αἰσθηματος, θὰ σὰς δώσῃ δὲ
ἀρκετὴν εὐτυχίαν. Ἀμέσως δὲν θέ-
λω τίποτε πραγματωποιήσων. Σχε-
τικὴ εὐνοία τῆς τύχης ἐπὶ τοῦ οἰκο-
νομικοῦ πεδίου. Εἰς τὰ τυχερὰ παι-
γνίδια εὐνοήσῃτε, ἀλλὰ πρέπει νὰ
προσέχετε, γιὰ νὰ μὴν κἀντε ἀπε-
ρισκέψιμες. Ἡ υγεία σας καλὴ. Ἐ-
χετε τὸ χάρισμα νὰ διατηρῆτε ἐ-
πὶ πολὺ τὴν νεότητά σας.

ΠΛΗΓΜΕΝΗΝ ΣΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ,
Ι. Κ. — Χαρακτήρ ἀπειθαρχητός καὶ
ἀκατάστατος. Βίαια αἰσθήματα. Εὐ-
καλοὶ καὶ θαθεῖαι συγκινήσεις. Δὲν
καταρθάνετε νὰν ἀντιληφθῇτε τὸ πε-
ριβάλλον σας, ἀλλ' οὔτε καὶ νὰ γί-
νετε ἀντιληπτὴ ἀπ' αὐτό. Θὰ νυμ-
φευθῇτε κατόπιν αἰσθηματος. Εἰς τὴν
πραγματοποίησιν αὐτοῦ τοῦ γάμου
θὰ παρῶν ὅμως ἀρκετὰ ἐμπόδια.
Ἡ συγγενικὴ σας ζωὴ θὰ εἶνε ὅμως
ἀρκετὰ εὐχάριστη. Μέχρι τοῦ ἔτους
1942 ἓνα σημαντικὸν γεγονός θὰ
συμβῇ εἰς τὴν ζωὴν σας. Δὲν μπο-
ρᾷ νὰ ἀπαντήσω διὰ πρόσωπα, τὸν
ὅποιον δὲν κατέχω τὰ στοιχεῖα. Ἡ-
μέρα Κυριακὴ. Μὴν ἐμπιστεύεσθε εἰς
τοὺς σημερινούς ἔρωτάς σας.

ΑΠΗΛΙΣΜΕΝΗΝ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ
Κ. Π. — Νὰ μοῦ στείλετε ἡμερομηνί-
αν γεννήσεως τοῦ προσώπου, τὸ ὅ-
ποιον σὰς ἐνδιαφέρει. Πάντως ὅλε-
τω πολλὰς στενωχίας καὶ πίκρας
γιὰ σὰς ἐξ ἀφορμῆς αὐτοῦ τοῦ ζη-
τήματος. Ἡ υγεία σας χρειάζεται
μεγάλην προσοχὴν ἐκ μέρους σας.
Ἡ νευρικότης σας δὲν ἐπιτρέπει μί-
αν σταθερὰν βελτίωσιν. Σὰς ἔπαινα.
λαμβάνω καὶ πάλιν ὅτι πρέπει νὰ
προσέξετε πολὺ. Δὲν ἐλπίζω πρὸς τὸ
πρᾶσον ταξίδι. Ὁ γάμος σας θὰ
ἐραστήν ὀλίγον ἀκόμη. Εἰσαθε ἀνι-
συχὸς καὶ νευρικὸς χαρακτήρ. Ἰδέαι
καὶ αἰσθήματα συγκεκριμένα. Ἀπότο-
μοι καὶ θαθεῖαι μεταλλάγαι. Ἐλλει-
ψις ἱσχυροῦς.

ΠΡΟΣΚΟΠΟΝ ΤΟΥ ΒΟΛΟΥ,
1925. — Εἰσαθε ἓνα νέος μετὰ λαμπρὰ
προτερήματα, τὰ ὁποῖα ὅμως κινδυν-
νεύετε νὰ ἀφῇσθε ἀχρησιμοποίητα
λόγω τῆς προώρου αἰσθηματικότητος
σας. Μπορεῖτε νὰ πάρετε τὸ θάρρος
νὰ μιλήσετε στὴ φίλῃ σας, ἀφού
αὐτὸ ἀπασχολεῖ τὴν σκέψιν σας. Θὰ
ἐπιτύχετε. Σὰς προετοιμάζω ὅμως
ὅτι τὸ αἰσθημα σας αὐτὸ δὲν πρό-
κειται νὰ καταλήξῃ πρὸς τὸν πρᾶ-
σον καὶ μᾶλλον θὰ σὰς στενωχο-
ρήσῃ λόγω γεγονότων, πού δὲν συμ-
βαίνουν μεταγενεστέρως. Συνεπῶς, πε-
ριορίστε τὴν φαντασίαν σας καὶ δά-
στε περισσότερον βεβαίως εἰς τὴν λα-
οικήν. Εἰς τὸν ἀθλητισμὸν θὰ δια-
κριθῇτε. Πρέπει ὅμως νὰ ἀναπτύξε-
τε τὴν πρωτοβουλίαν σας, χωρὶς τὴν
ὅποιαν δὲν θὰ καταρθώσετε νὰ κά-
μετε μεγάλα ἔργα εἰς τὴν ζωὴν. Νὰ
ἀκολουθήσετε τὴν κλίσιν σας. Ἐκε-
τε πολλὰς πιθανότητας νὰ ἐπιτύ-
χετε. Βελτίωσιν συντόμως τῆς οἰκονο-
μικῆς σας καταστάσεως δὲν ἐλπίζω.
Ἡμέρα Πέμπτη, ἀριθμὸς 4, χρῶμα
ἀνοιχτὸ γκρίζο πρὸς τὸ γαλάζιο,
λίθος ἱσπίτης. Ὑπάρχουν πολλὰ
σκακεῖνα σημεῖα εἰς τὴν ζωὴν τῆς
ἀδελφῆς σας. Ἐναντιότητες καὶ ἐπι-
πλοκαί. Πρέπει νὰ ἐνδιαφερθῇτε περὶ
τῆς καὶ τίποτε ἄλλο.

ΒΑΣΙΣ ΤΟΥ ΔΟΥΝΑΒΕΣΙ. — Μοῦ
εἶνε δυστυχῶς ἀδύνατον νὰ σὰς δώ-
σω τοὺς προσδιορισμούς πού μοῦ
ζητάτε. Εἰς τὸ πρόσωπόν σας πα-
ρετήρησα δύο ἀδελφίσκους, τὴν μίαν
ἐυγενικήν, τὴν ἄλλην ὅχι. Σὰς τῆς
ἐξομείσεως. Δὲν μπορᾷ δυστυχῶς νὰ
ἐξομείσῃτε. Σομφορῶν ὅτι μὴ
ἄλλα σὰς γράφω.

ΙΣΜΕΝΗΝ Κ. Κ. — Ἐναντιότη-
τες εἰς τὸν ἔρωτα. Θὰ δοκιμάσετε
πιθανώτατα πολλὰς ἀπογοητεύσεις.
Ἀντιθέτως θὰ εὐνοήσῃτε εἰς τὸ ζή-
τημα τοῦ γάμου, ὁ ὅποιος θὰ προ-
ματωποιήσῃ μετὰ κάποιαν δυσχερίαν,
ἀλλὰ θὰ εἶνε εὐτυχῆς καὶ θὰ γίνῃ
κοινωνικὴ θέσις καὶ εὐχάριστος οἰ-
κονομικὴ κατάστασις. Ἀξίολογοι
μελλοντικὰ βελτίωσις. Προσπιδίαι
μετὰ περιβάλλον σας. Πιθανὰ ἀν-
τιζηλῖαι καὶ ἀνταγωνισμοί.

ΚΑΤ. ΚΟΤ. — Ζωὴν ἰδιοσυγκρα-
σίαν. Θὰ ἐπρεπε ἴσως νὰ ἐπιδοθῇτε
εἰς τὸν ἀθλητισμὸν. Μερικὸν κινδυν-
νὰ ἀτυχηθῇτε. Θὰ ἔχετε ἀρκετὰς
μετακινήσεις εἰς τὴν ζωὴν σας. Πρό-
ωρα αἰσθήματα. Ὁ γάμος σας θὰ
γίνῃ εἰς νεανίαν ἡλικίαν ἐξ ἔρωτος.
Καλὴ οἰκονομικὴ κατάστασις. Ἡ θέ-
σις σας θὰ βαίνει διαρκῶς βελτιου-
μένη.

ΕΥΘΡΑΥΣΤΟΝ ΜΠΙΜΠΕΛΟ. —
Νωθρὰ φύσις. Χαρακτήρ γεμάτος ἀ-
πὸ ἀντιθέσεων καὶ ἰδιοτροπίας. Πρᾶ-
ρα αἰσθήματα. Δὲν θὰ εὐνοήσῃτε

ἀπολύτως εἰς τὸ ζήτημα αὐτό. Θὰ
δοκιμάσετε μερικὰς στενωχίας. Ἀρ-
γότερα, θὰ αἰσθανθῇτε ἓνα βίαιον
αἰσθημα, τὸ ὅποιον, ἔπειτα ἀπὸ με-
ρικὰς περιπετείας καὶ ἀναβολὰς,
θὰ σὰς δώσῃ εἰς γάμον. Μὴν πα-
ραμελήτε τὴν υγείαν σας, πού δὲν
εἶνε πολὺ σταθερά.

ΕΥΘΥΜΟ ΑΡΑΠΑΚΙ. — Καλὴ καὶ
εὐχάριστη διάθεσις. Τρυφερὰ αἰσθη-
ματα. Πόθος διὰ φανταστικὰς περι-
πετείας. Ἡ ζωὴ θὰ σὰς εὐνοήσῃ
ἀρκετὰ, ἀλλ' ὁ γενικὸς ρυθμὸς τῆς
θὰ εἶνε μολλὸν βραδύς. Θὰ ἔχετε
μερικὰς ἐρωτικὰς περιπετείας, χω-
ρὶς σοβαρὰν ἐνδιαφέρον ὅμως. Βρα-
δύτερον θὰ αἰσθανθῇτε ἓνα φλογερὸν
αἰσθημα, τὸ ὅποιον θὰ σὰς δώσῃ
εἰς γάμον. Ἀρκετὰ εὐτυχῆς καὶ ἡ-
ρεμὸς ζωὴ. Συντόμως βελτίωσιν τῆς
οἰκονομικῆς σας καταστάσεως δὲν
ἐλπίζω. Ὅχι σοβαρὰ ταξίδια. Ἐ-
χετε μίαν ἐλαφρὰν καλλιτεχνικὴν τά-
σιν. Θὰ μπορῶσατε ἴσως νὰ τὴν
καλλιεργήσετε.

ΜΙΚΡΗΝ ΞΑΝΘΟΥΛΑΝ. — Θὰ
εὐνοήσῃτε κάπως περισσότερον ἀπὸ
τὴν ἀδελφὴν σας καὶ ἀργότερα ἡ
ζωὴ σας θὰ ἀκολουθήσῃ ἓνα ρυθμὸν
περισσότερον γοργόν. Καὶ σὰς ἐπί-
σης θὰ ἔχετε μερικὰς ἀσημάντους
ἐρωτικὰς περιπετείας. Μία σημαντι-
κὴ ὑποστήριξις θὰ δώσῃ μίαν νέαν
τροπὴν εἰς τὴν ζωὴν σας. Γάμος
κατόπιν αἰσθηματος εἰς σχετικὰς
νεανίαν ἡλικίαν. Κοινωνικὴ ἀνοδος
καὶ οἰκονομικὴ ἀνεσιν. Μερικὰ με-
τακινήσεις, ἀλλ' ὅχι σημαντικαί.

ΔΙΔΑ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΝ, ΛΟΥΛΟΥΔΙ
ΤΗΣ ΕΡΗΜΟΥ. — Ἐχετε καταβί-
βάσει τὸ ἐπίπεδόν τῆς ζωῆς σας καὶ
αὐτὸ δὲν εὐνοεῖ βέβαια τὴν περαι-
τέρω ἐξέλιξιν σας. Ἡ υγεία σας θὰ
σὰς ἀπασχολῇ ἐπὶ τὴν διάστασιν
ἀκόμη. Σημαντικὴν βελτίωσιν θὰ συ-
μμεῖσθῃ ἀπὸ τὸν προσεχῶς ἔτος.
Πρέπει καὶ σὰς νὰ τῶνασθε τὸ ἡ-
θικόν σας, γιὰ νὰ ὑποδοχηθῇτε αὐ-
τὸ τὸ ἀποτέλεσμα. Ὁ γάμος σας
τοποθετήσῃ πολὺ ἀργότερα. Κατό-
πιν συννοήσεως. Δὲν μπορᾷ νὰ κά-
μετε καμμίαν πρόβλεψιν ἀκόμη ἐπὶ
αὐτοῦ. Ἡμέρα Πέμπτη, λίθος σάπ-
φειρος. Σὰς ἐπαινεῖν ἀνὰ πᾶ-
σιν. Τῶνασθε τὸ ἡθικόν σας. Εἶνε
ἡ ἀπαρτήρητος προϋπόθεσις τῆς κα-
λυτερέσεως τῆς υγείας καὶ τῆς ζω-
ῆς σας. Ὁ ἀδελφὸς σας δὲν συ-
ναντήσῃ πολλὰς δυσκολίας εἰς τὸν
δρόμον του, μέχρις ὅταν ἀπαλλαγῇ
ἀπὸ τὴν δυσχερίαν ἐπιδράσων ὑπὸ
τὴν ὁποίαν ἐπικρατεῖται. Ἐλαφρὰ βελ-
τίωσις κατὰ τὸ 1942. Εὐνοικώτερα
καὶ σταθερώτερα μεταλλάγαι μεταβί-
τῶν ἐτῶν 1949—54.

ΑΚΡΙΟΛΟΥΛΟΥΔΟ. — Ἡ ζωὴ θὰ
σὰς παρουσιάσῃ πολλὰς δυσχερείας
καὶ ἐμπόδια. Ἀπὸ τοῦ ἔτους 1943
ὅμως θὰ ἐπέλθῃ μία σημαντικὴ με-
τάλλαξις εἰς τὴν ζωὴν σας. Ἡ εὐ-
γενική ἐπίδρασις θὰ συνεχισθῇ
μέχρι καὶ τοῦ 1945. Προσέχετε εἰς
τὰ αἰσθηματικὰ ζητήματα. Εἶνε πι-
θανόν ὅτι θὰ ἔχετε μερικὰς δυσχε-
ρεῖς περιπετείας. Ὁ γάμος σας
δραστήριος ἀκόμη. Θὰ πραγματοποιη-
θῇ κατὰ τρόπον κάπως αἰφνίδιον.
Θὰ εἶνε ὅμως ἀρκετὰ ἱκανοποιητι-
κός. Εἰς ὁρίων ἡλικίαν θὰ γνωρί-
σατε μίαν σημαντικὴν ἀνοδὸν τῆς κα-
ννικῆς σας θέσεως καὶ βελτίωσιν
τῆς οἰκονομικῆς σας καταστάσεως.

ΠΟΝΕΜΕΝΗΝ ΨΥΧΗΝ. — Δὲν
μπορᾷ νὰ σὰς ὑποσχεθῶ ἂν θὰ δυ-
νηθῇ νὰ σὰς ἐξυπηρετήσῃ. Πάντως
θὰ σὰς ἀκούω προθύμως.

ΑΦΡΩ. — Ἡ ἀγάπη τοῦ εἶνε εὐλι-
κρινής. Ἀλλὰ, τὴν στιγμὴν αὐτὴν
δὲν ἐλπίζω περιπτώσιν γάμου, οὐδὲ
σοβαρὰν προθέσιν κἄν. Εἰς τὸ ζή-
τημα αὐτὸ θὰ ἀντιμετωπίζετε ἀρκε-
τὰς δυσκολίας καὶ ἐμπόδια. Τὰ ἐμ-
πόδια αὐτὰ θὰ εἶνε οἰκονομικῆς
καὶ οἰκονομικῆς φύσεως. Ὁ γάμος
σας θὰ πραγματοποιηθῇ βραδύτερον
κατόπιν αἰσθηματος. (Πιθανόν νὰ
πρόκειται περὶ τοῦ ἰδίου αἰσθημα-
τος). Ζωὴ ὀλίγον ταραχώδης. Θὰ
εἶνε ἀποκτήσεως οἰκονομίας. Ἡ υγεία
σας, μολοντὶ ὅχι σταθερά, δὲν δια-
τρέχει σοβαροῦς κινδύνους. Μεταβί-
βη ἀξιοσημείωτον τῆς οἰκονομικῆς
καταστάσεως δὲν ἐλπίζω. Συνε-
χίστε τὴν σημερινὴν προσπάθειαν
εἰς σας. Θὰ συντελέσῃ βραδύμερον εἰς
μίαν γενικὴν καλυτέρευσιν τῆς ζωῆς
σας.

ΘΟ ΔΕΚΤΩΡ ΚΑΜΑ

Οπαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΟΡΗΣΙΣ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ : ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ : ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ

ΕΤΟΣ Β'—ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 121 ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 29.967 ΑΘΗΝΑΙ 29 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1940

Εκεί, έδω...

ΕΝΤΕΛΩΣ ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Τὰ διάφορα εἶδη, πού ἐρ-
χονται ἀπὸ τὸ ἐξωτερικόν
καὶ πού ἐνδέχεται νὰ λείψουν
λόγω τῆς ἐμπολέμου καταστά-
σεως, πρέπει ν' ἀντικαταστο-
θοῦν μ' ἐγχώρια εἶδη. Αὐτὴ ἡ
τάσις εἶνε γενικὴ σ' ὅλα τὰ
κράτη.

Οἱ παραθερισταὶ ἄρχισαν νὰ περιμαζεύουν νὰ πράγμα-
τά τους καὶ νὰ σκαρώνουν τὶς ἀποσκευές τους γιὰ τὴν
ἐπιστροφή. Στὶς βαλίτσες καὶ τὰ μπαζούτα, ὅλα τὰ μέλη
τῆς οἰκογενείας θὰ τοποθετήσουν τὰ λογιᾶ - λογιᾶς χρει-
ᾶ ἑνὸς ἐκάστου γιὰ τὴν μεταφορά τους στὴν πόλιν, ὅπου
ἡ μόνιμος οἰκογενειακὴ στέγη. Ὁ μπαμπὰς θὰ ἐνδιαφε-
ρῇ γιὰ τὶς παντοφλές του, γιὰ τὸ σκούφο του καὶ γιὰ
τὴν νυχτικίαν του ρόμπα ντὲ κάμαρα. Ἡ μαμὰ θὰ ἐνδια-
φερῇ γιὰ τὶς ἀλλαξιές τὸν ἀσπρόρουχων γιὰ τὰ μπουρ-
νουζὰ καὶ γιὰ τὴν μαντήλα, μετὰ τὴν ὁποίαν ἔκαμε αἰσθη-
σὶ στὴν πλάξ. Ἡ κόρη καὶ ὁ γιουὸς ἔχουν ὡστόσο νὰ ἐνδια-
φερθοῦν γιὰ πολὺ περισσότερα πράγματα. Ἐκτός ἀπ' τὰ
μαγιὰ, τὰ πέδιλα καὶ τὰ σορτς (ἀνδρικά καὶ γυναικεῖα)
θὰ τοποθετήσουν στὶς βαλίτσες καὶ ἀπὸ ἓνα ὀλόκληρον φορ-
τίον ἀναμνήσεων ὁ καθένας τους. Τὸ φορτίον τῶν ἀναμνή-
σεων τῶσαν καὶ τῶσαν γνωριμιῶν, τῶσαν καὶ τῶσαν φλέρ,
ἀλλὰ ἴσως καὶ τῆς ἀρχῆς ἑνὸς τρυφεροῦ εἰδυλλίου, πού
ἴσως ἐξελιχθῇ σὲ λυρικό ρομαντσο. Ἀνάμεσα στὶς διάφο-
ρες Πίστες, τὶς Νίσεις, τὶς Λίσεις ἢ τοὺς Κοκοῦς, τοὺς
Τοτούς, τοὺς Τότηδες πού ἔχουν γνωρίσει πολὺ ἡ ὀλίγο
κατὰ τὴν διάρκεια τῶν διακοπῶν, θάχουν ξεχωρίσει πιθα-
νὸν καὶ ἓνα μόνον Ρωμαιοῦ ἢ μίαν Ἰουλιέττα. Καὶ
στοὺς δύο τελευταίους αὐτοὺς θὰ δώσουν τὴν πιὸ τιμητι-
κὴ θέσι μέσα στὶς

ΓΙΑ ΠΟΙΟΝ ΝΤΥΝΟΝΤΑΙ

ΓΟΙΓΥΝΑΙΚΕΣ

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΑΝΔΡΕΣ "Η...
ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ": —
ΚΟΜΩΤΗΣ ΚΑΙ ΟΜΟΡ-
ΦΙΑ. — Η ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΤΗΣ
ΜΗΛΟΥ ΔΕΝ ΘΑ ΜΠΟΡΟΥ-
ΣΕ ΝΑ ΕΙΝΕ ΜΟΝΤΕΡΝΑ.
— Η ΜΑΝΙΑ ΤΗΣ ΛΕΠΤΟ-
ΤΗΤΟΣ. — Η ΦΙΛΑΡΕΣΚΕΙΑ
ΠΟΥ ΣΒΥΝΕΙ ΜΟΝΟ ΜΕ
ΤΗΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΠΝΟΗ.

Να, ένα πρόβλημα με το ό-
ποιο θα έπρεπε να ασχοληθούν
οι φιλόσοφοι, που ένδιαφέρον-
ται να εύρουν τις γνώσεις
τους, σχετικά με τη γυναικεία
φιλαρέσκεια. Αν βέβαια ύποτε
θγ ότι ένα τέτοιο θα μπορούσε
να κινήση την περιέργειά τους.
Από κτίσεως κόσμου, η γυ-
ναίκα δεν έχει αλλάξει. Αλλά
το ένδυμά της μεταβάλλεται
διαρκώς, σύμφωνα με τις απαι-
τήσεις μιας ανάγκης στολι-
σμού, που εμφανίζεται σ' όλες
τις εποχές και σ' όλους τους
λαούς.

Είπε βέβαια, λέει ένας Γάλ-
λος συγγραφέας, πώς, στον πα-
ράδεισο, η Εύα δεν έβγαине πο-
τέ χωρίς τη γούνα της. Και οι
γυναίκες των Κάρφων, μοινού-
τι ζουν κάτω από έναν πύρινο
ουρανό και δεν έχουν συνεπώς
καμμία ανάγκη να σκεπάσουν
το σώμα τους, για να προφυλα-
χθούν από τις καιρικές μεταβο-
λές, δεν μπορούν ως τόσο ν'
αντισταθούν στον πειρασμό να
στολισθούν με γιολιστερά τενε
κεδόκια, με φτερά και με γυα-
λιά.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΚΑΙ ΑΙΤΙΑ

Επειδή, λοιπόν, όπως λένε
οι φιλόσοφοι, δεν υπάρχει από
τέλεσμα χωρίς αίτια, για ποιο
λόγο ή προς χάριν τίνος ντύ-
νονται οι γυναίκες;
Μήπως από την επιθυμία
που τους υπαγορεύει το ένστι-
κτό τους και που είναι δικτατι-
κή να άρδουν στους άνδρες;
Μήπως από μίαν άμילλα να
επισκιάσουν τις αντιπάλους
των, γιατί, όπως λένε μερικοί,
υπάρχουν γυναίκες που στολι-
ζονται πολύ λιγώτερο για ν' άρ-

σουν στα μάτια των ανδρών,
και περισσότερο για να μην εί-
νε κατώτερες από τις άλλες γυ-
ναίκες.

Μήπως για να μειώσουν ή
να αποκρύψουν μερικές πλαστι-
κές ατέλειες, γιατί πάλι, όπως
λένε πολλοί, μια γυναίκα που
ξέρει να ντύνεται, ποτέ δεν είναι
ασχημη.

Η μήπως το αίσθημα του
ωραίου είναι ο μόνος οδηγός
σ' αυτή την περίπτωση, όπως
έλεγε η βασίλισσα Έλισάβετ,
η περίφημη Κάμεν Σύλβα,
που έντυνόνταν με τόσο λεπτό
γούστο;

Όπωςδήποτε, το βέβαιον εί-
νε πως η τουαλέτα δεν είναι
ένα πράγμα αδιάφορο. Κάνει
τη γυναίκα ένα ζωντανό αντικεί-
μενο τέχνης, υπό τον όρον ό-
μως να είναι η ίδια «ο στολι-
σμός του στολισμού της».

Η ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΔΕΝ ΕΙΝΕ ΚΟΜΨΗ!

Είπε πολύ περίεργο να δια-
πιστώσαμε πόσο η μοντέρνα
μας αισθητική μπόρεσε να έκτι-
μήση το σίκ, το κομψό, το χα-
ριτωμένο πιδ πολύ και από το
πραγματικό ωραίο.

Διακρίνουμε μεγαλοφώ-
ως τον θαυμασμό μας για την
αρχαιότητα. Κι' όμως δεν υπάρ-
χει μια σύγχρονη κοκέττα, πνθ
θα έδεχόταν να γίνη πιστόν ό-
μοίωμα της Αφροδίτης της Μη-
λει.

Η αφορμή βρίσκεται στην
τουαλέτα.

Η μεγαλοπρέπεια και η έρ-
μηνία αυτού του αγάλματος το
κάνουν θαυμάσιο, όταν το βλέ-
πτε με φόντο το κόκκινο πα-
ραπέτασμα, που τοδέχουν στο
Λούβρο. Αλλά αν το βλέπατε
ντυμένο, θα σας φαινόταν ό-
τι θα παρέχώρησε τη θέσι της
σε μίαν απλή θνητή, αρκετά
δεραία, όχι πολύ «ραφινέ» και
δλωσιόλου άκομψη.

Προφανώς, η Αφροδίτη με
τη μεγάλη μέση της και τα
πολύ ανεπτυγμένα Ισχύα της
δεν ανταποκρίνεται προς την
ανδρόγυνη σιλουέττα, την ίσια
και λεπτή, επάνω στην οποία
δασίζονται οι σημερινοί ρά-
πται για την σύνθεσι των μο-
ντέλων τους.

Και αυτό, άλλωστε, δεν είναι
τίποτε καινούριο. Πολλοί πα-
λαιότεροι συγγραφείς και αισθη-
τικοί το είχαν παρατηρήσει.

Αλλά, από πολλά χρό-
νια τώρα, το Ιδανικό της γυναι-
κής κομψότητας είναι η λεπτό-
της. «Μια κομψή κυρία, έδηλω-
σε πριν από λίγον καιρό ένας
από τους μεγάλους παρισινούς
ράπτες, δεν μπορεί παρά να
είνε ωραία».

ΕΝΑ ΓΟΝΤΕΥΤΙΚΟ ΠΛΑΙΣΙΟ

Να κάτι που θα μπορούσε
να Ισχύση ως κανών για όλες
τις γυναίκες:

«Δεν όφειλε σε τίποτε να
είνε νέα, εάν δεν είναι ωραία,
ούτε πάλι όφειλε σε τίποτε να
είνε ωραία χωρίς να είναι
κομψή».

Οι γυναίκες τρέφουν ένα σε-
δασμό, μια πραγματική λα-
τρεία προς το σώμα τους. Και
γι' αυτό προσπαθούν να το τυ-
λίσουν μέσα στο πιδ κολακευ-
τικό πλαίσιο.

Το πλαίσιο είναι το ένδυμα
— και συμβαίνει πολλές φορές

το ένδυμα να είναι πολυτιμέ-
ρο από το σώμα που περιβάλ-
λει.

Αυτό δίνει στη γυναίκα τη
λάμψη που δεν έχει και την πε-
ριβάλλει με μια ηλεκτική γοη-
τεία.

Την απόδειξη της γοητείας,
που δίνει η μαγεία του στολι-
σμού, θα μπορούσαμε να την
αναζητήσωμε στην άντ θεσι
που υπάρχει μεταξύ της αλή-
θειας και του μύθου.

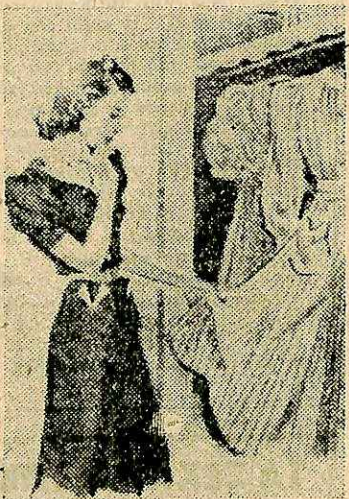
Η φτωχή αλήθεια, όσο κι'
αν είναι όμορφη, κάνει λάθος να
ντύνεται με το μοναδικό της έν-
δυμα, την αθωότητα.

Ο μύθος, πιδ πονηρός, πιδ
απατηλός, περισσότερο γυναι-
κείος, δεν παραμελεί ποτέ τη
συνδρομή ενός βαρυτίμου στο-
λισματος.

Όταν ίδης την πρώτη πνι-
γμένη στο βάθος ενός πηγα-
διού και τον άλλον στολισμέ-
νον με τα ωραιότερα στολίδια,
πως να έκπλαγής για το ότι
οι γυναίκες δίνουν τόση σημα-
σία στην τουαλέτα τους.

Η φιλαρέσκεια έπιζή της ό-
μορφιάς και μένει κάποτε η τε-
λευταία έκδήλωσις μίας ψυχής
που έκπνέει.

Η άτυχη Μιμή στους «Μπο-

έμ», υπόκλιπντας στη στηθη-
κή της ασθένεια, ζητάει να της
φέρουν το λευκό μανσόν, που
ποτέ δεν είχε κατορθώσει να ά-
γοράση και η Μανών, καταλη-
φθείσα από την τελευταία ά-
γωνία, δεν μπορεί να συγκρα-
τηθ από το να φωνάξη, βλέ-
ποντας το πρών άστέρι: «Α! Τί
όμορφο διαμάντι!». Κι' αυτό
φαίνεται να αποδει-
κνύει πως η μανία του στολι-
σμού συνοδεύει τη γυναίκα ως
την τελευταία της πνθ.

ΚΛΩΝΤ ΑΝΕ

Α.Ο.Δ.Ο.

ΠΟΙΕΣ ΔΑΠΑΝΟΥΝ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑ;

Οι γυναίκες που φοβούνται πε-
ρισσότερα για τις τουαλέτες
τους δεν είναι οι Γαλλίδες, όπως
θα ένόμιζαν ίσως πολλοί. Πρώ-
τες στη σειρά είναι οι Αργεν-
τινές και δεύτερες οι Βραζι-
λιανές. Οι Αμερικανίδες κα-
τέχουν την τρίτη θέσι, την
τετάρτη οι Γαλλίδες και την
πέμπτη οι Αγγλίδες. Τις άπο-
καλύπτει αυτές έκαμε η Ένω-
σις των Αμερικανών ραπτών
γυναικείων φορεμάτων επί τη
βάσει, ως λέγει, μελέτης στα-
στικών διαφορών χωρών.

Μιά σοβαρή

ΑΣΘΕΝΕΙΑ

Χιουμοριστικό στιγμιότυπο

Καλημέρα σας, κύριε κα-
θηγητά, είπε ο κύριος
Λίτσι μπαίνοντας στο γραφείο
του διασημου φρενολόγου. Η
γυναίκα μου δεν αισθάνεται τον
εαυτό της και τόσο καλά. Κυ-
τάρτε την λιγάκι, σας παρα-
καλώ.

Ο διάσημος φρενολόγος έ-
στράφηκε τότε προς την κυ-
ρία, που είχε γιάλει έν τώ
μεταξύ τη γούνα της.

Είσαστε λοιπόν αδιάθετη,
κυρία μου; Καθήστε, σας πα-
ρακαλώ...

Η κυρία έβγαλε έναν βαθύ
στεναγμό, σωριάστηκε σ' ένα
ντιβάνι, και δεν άπνηντησε. Με-
τά, έπιασε το κεφάλι της και
άρχισε να το σφίγγα δυνατά,
σαν άπελπισμένη.

Κυρία μου, μην άπελπίζε-
σθε, της είπε ο γιατρός. Πάν-
τως, δεν βλέπω να έχετε τίπο-
τε το άνησυχητικό.

Αυτό άκριβώς της λέω
κι' εγώ, έπενεθε ο κύριος Λί-
τσι, αλλά δεν θέλει να μ' άκού-
ση. Έπιμένει ότι η άρρώστεια
της είναι πολύ σοβαρή και δεν
θέλησε να την κυτάρη άλλος
γιατρός από σας.

Η κυρία Λίτσι άρχισε να
κλαίη σιωπηλά και ο γιατρός
έκάθησε δίπλα της, στο ντι-
βάνι.

Προς Θεού, κυρία μου, ή-
συχάστε, της είπε. Έτσι που
κάνετε, θα χειροτερέψετε. Έ-
λστε, πήτε μου τώρα τί αισθά-
νεσθε για να μπορέσω να κά-
μω την διάγνωση.

Δεν ξέρω τί έχω, δεν ξέ-
ρω!, άρχισε η κυρία κλαίγου-
τας. Κάποτε νομίζω ότι τα
νεύρα μου έχουνε σπάσει...

Παντάε πουθενά;

Δεν ξέρω, σας λέω. «Ι-
σως εδώ... στο κεφάλι... Κα-
ταλαβαίνω στο μυαλό μου μέ-
σα μια βοή... Αχ, Θεέ μου!

Ο διάσημος φρενολόγος έ-
μεινε άκίμψος, ώρα σκεπτι-
κός. Μετά, κουνώντας το κεφά-
λι, έκτύταξε την κυρία Λίτσι
στα μάτια.

Άκριβώς αυτό είναι, είπε
τέλος. Είναι μια περίπτωση
πολύ σοβαρή, επρόσθεσε με-
τά σιγά, σαν να μιλούσε μό-
νος του.

Τι λέτε;... Περί τίνος
πρόκειται; έρώτησε με ανησυ-
χία ο κύριος Λίτσι.

Φαίνεται πως είναι μια
σπανιατάτη περίπτωση υπερ-
δωλομετρίας.

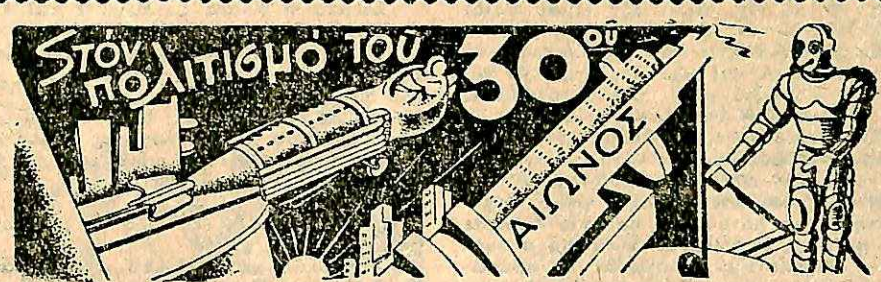
Αηλοδή; Έκαμε ο Λίτσι,
που δεν είχε καταλάβει τίπο-
τε απ' αυτή τη λέξη.

Ο γιατρός δεν άπνηντησε ά-
μέσως. Σηκώθηκε και άρχισε
να δηματζιζα νευρικά στο γρα-
φείο του.

Σας άρέσει η μαγιονέζα;
έρώτησε μετά.

Ναί, υπερβολικά, άπνην-
τησε ο κ. Λίτσι. Αλλά τί σχέση
έχει η μαγιονέζα με την άρ-
ρώστειά της γυναικάς μου;

Θα σας εξηγήσω άμέσως.
(Το τέλος στη σελίδα 49)

23ον Η «ΗΛΙΑΚΗ ΑΚΤΙΝΟΒΟΛΙΑ»

Ενθ άκούραστος ο καθηγητής Νι-
σάδ εξακολουούσε να έξηγη με ποιόν
τρόπο οι σύγχρονοι του επιστήμονες
κατάρθωσαν να συγκεντρώσουν τις ή-
λιακες ακτίνες, μ' όλη τους την ευερ-
γετική επίδρασι ως τα βάθη των ώ-
κεανών, και να δημιουργήσουν εκεί
μια νέα ζωή, άγνωστη στους ανθρώ-
πους των περασμένων εποχών, ο Παν-
σπάρ, που άκουγε με προσεκτική εύ-
λάβεια, έθαύμαζε μέσα του την κατα-
πληκτική αυτήν εξέλιξη του ανθρώπινου
πολιτισμού, έμπρος στον όποιον ο
όρθεν πολιτισμός του είκοστού αιώ-
νος, που είχε ζήσει κι' αυτός, του
φαινόταν τώρα σαν μια πρωτόγονη
και άσχημη άκόμη περίοδος της αν-
θρωπίνης εξέλιξεως...

Κι' έπί πλέον, εσυνέχιζε τώρα ο
σοφός επιστήμων, με τις κεντρικές
ραδιοκλιματολογικές συσκευές, που
κατασκευάζουν την θερμοκρασία στον κα-
τάλληλο έπίθυμητο βαθμό, οι εργαζό-
μενοι στα βάθη των θαλασσών, άγα-
πητέ Πανσπάρ, έχουν πάντοτε την θερ-
μοκρασία που θέλουν.

Όποτε μπορεί να πη κανείς, πα-
ρητήρησε δειλά ο πρώην δημοσιογρά-
φος, ότι η ζωή εκεί κάτω δεν διαφέ-
ρει καθόλου από την δική μας εδώ,
μφού όπως είχατε την καλωσύνη να
μου έξηγησέτε, καμμία άνεσας δεν
λείπει από τους ανθρώπους αυτούς
του βυθού.

Ναί, καμμία, άπολύτως καμμία,
έβεβαίωσε ο Νισάδ και από τίποτε
δεν στερούνται τις ώρες που είναι ύ-
ποχρεωμένοι να παραμείνουν στα βά-
θη αυτά των πέντε, δέκα ή και δεκα-
πέντε χιλιάδων μέτρων. Και γι' αυτό
άκριβώς η θαλασσία παραγωγή όλο
και με κάτι νέο τροφολογικό διαρκώς
την ανθρωπότητα...

Σταμάτησε για μια στιγμή και ε-
φινικά έρώτησε τον συνομιλήτή του,
που έδινε την έντύπωση πρωτοετούς
φοιτητού που με συστολή παρακολου-
θεί την διδασκαλία καθηγητού του:

Προχθές, που μιλούσα σας για
τα τελευταία πειράματά μας στο ό-
ρος Έβερεστ, σχετικά με την δυνα-
τότητα της ραδιογραφικής έπικοινων-
νίας μας μ' άλλους πλανήτες, θυμά-
στε τί σας είπα ότι μας έδοθήσε
στην έπίλυσή του ζήτηματος αυτού;

Τίποτε δεν ξενώ από όσα άκούω
από το στόμα σας, άπνηντησε με σε-
δασμό ο Πανσπάρ. Θυμάμαι, λοι-
πόν, ότι μιλήσατε για ένα εί-
δος υπερτρατοσφαιροπλάνων, που
θα μπορούν ν' άνυψοθούν μέχρις ύ-
ψους 150 χιλιάδων μέτρων, απ' όπου
θα είναι δυνατή η λήψις και άποστολή
ραδιοκυμάτων...

Όραά! Σάν καλός δημοσιογρά-
φος που υπήρξατε πριν... χίλια χρά-
μα, δεν ξεχνάτε, βλέπω, τίποτε από
δεν άκούτε, άπνηντησε χαμογελώντας
ο σοφός. Δεν ξέρετε όμως, βέβαια, ά-
πό τί είναι κατασκευασμένα αυτά τα
ειδικά υπερστρατοσφαιροπλάνα... Κα-
τασκευάζονται, λοιπόν, άγαπητέ Παν-
σπάρ, από ένα ειδικό μέταλλο που ά-
νεκαλύφθη τελευταίως, άνάμεσα στις
έλλες τεραστίες ποσότητες διαφόρων
πολυτίμων μετάλλων που περιέχει η
θάλασσα. Στην έποχή σας ως έλαφρό-

τερο μέταλλο έθεωρείτο το μαγνήσι-
ον, που μέρος του και τότε έβγαίνε
από το νερό της θαλάσσης. Το μέτα-
λλο, λοιπόν, για το όποιον σας μι-
λώ είναι δέκα φορές έλαφρότερο
και από το μαγνήσιο και γι' αυ-
τό άλλως τε ώνομάσθη «έλαφριον».
Από το ίδιο μέταλλο κατασκευάζον-
ται και οι ατομικές ραδιοκλιματολο-
γικές συσκευές που κανονίζουν, έκ-
τος από την θερμοκρασία, όπως σας
είπα προηγουμένως, αλλά και τον βα-
θμό δροσερότητας, για την θερινή έ-
ποχή...

Όμολογώ πως δεν καταλαβαίνα
τί έννοείτε με το «ατομικές συσκευές»,
παρητήρησε δειλά και πάλι ο πρώην
δημοσιογράφος.

Ό! μά είναι άπλό. Έχομε άρ-
κετές άπ' αυτές εδώ στο έργοαστήριό,
που όταν θα παραστή ανάγκη θα έχε-
τε κι' εσείς την δική σας. Είναι, έν-
πάση περιπτώσει, μικρές τετραγωνί-
κες συσκευές, που χωρούν και στο έμ-
πρόσθιο άνοιγμα της φόρμας, και
που με το ειδικό ραδιοακτινοβολικό
περιεχόμενό τους, καταλλήλως ρυθμι-
ζόμενες, φυσικά, διατηρούν σ' ένα
κλειστόν περιβάλλον, μια σταθερή
θερμοκρασία ή και δροσύνη, αντί-
στροφως το περιβάλλον εκείνο. Όπως
καταλαβαίνετε, είναι χρήσιμες, σε άλ-
λινιστάς και γενικά σ' όσους θέλουν
νάχουν πρόχειρο κοντά τους, όπου κι'
αν βρίσκονται, το μέσον θερμάνσεως
ή δροσίσε, άναλόγως της έποχής...

Α!... Τώρα καταλαβαίνω, έκα-
με ο Πανσπάρ καθώς περιεστρεφε έ-
ξισταστικά τα δάχτυλά του ένα - γύρω
του. Κάποια, τέτοια συσκευή θα ύ-
πάρχη άσφαλώς και στο διαμέρισμά
μου, που καθώς από σήμερα μπήκαμε
στην προχειμερινή έποχή, θα έρρυθμι-
σθηκε βέβαια σε τρόπο που να δια-
τηρή την ευχάριστη αυτή θερμοκρα-
σία...

Όχι, άγαπητέ, οι ραδιοακτινο-
βολικές συσκευές δεν χρησιμοποιούν-
ται και στις κατοικίες, γιατί είναι κά-
πως δαπανηρές. Όλες οι σύγχρονες
οικοδομές, που, όπως το ξέρετε βέ-
βαια, είναι χτισμένες από χημικές ύ-
λες γάλακτος ή και ρητίνης, είναι έ-
ξωπλισμένες με έγκαταστάσεις ήλια-
κής θερμάνσεως δι' ακτινοβολίας,
πράγμα που δεν στοιχίζει σχεδόν τί-
ποτε, άφού την θερμάνσι με την
χορηγεί ο ήλιος δωρεάν...

Μά... έκαμε ο Πανσπάρ, και που
είνε οι έγκαταστάσεις αυτές; Έγώ
δεν βλέπω τίποτε εδώ μέσα...

Δεν τις βλέπετε, γιατί άπλόστα
τα είναι άόρατες και συγχρόνως δεν
καταλαμβάνουν κανέναν όφελιμο χώ-
ρο. Έπειτα δεν είναι μόνον αυτά τα
πλεονεκτήματα του τρόπου αυτού θερ-
μάνσεως. Με τις έγκαταστάσεις αυ-
τές εξασφαλίζεται άμοιόμορφη διανο-
μή θερμοκρασίας σ' όλα άνεξαιρέτως
τα διαμερίσματα ενός κτιρίου. Η θερ-
μοκρασία είναι πολύ πιδ ευχάριστη και
δεν άπαιτεί κανένα χρόνο προθερμάν-
σεως. Έπειτα, εξασφαλίζεται και συνε-
χής θερμοκρασία, που δεν αύξομειού-
ται αν δεν το θέλουμε...

ΘΑΝ. ΓΙΑΝ.

ΕΙΔΗΣΟΥΛΕΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

★ Ένας Έλβετός γιατρός, ειδικευμέ-
νος στις παιδικές άρρώστειες, έδημοσίευσε
τώρα τελευταία μια πολύ περίεργη μελέ-
τη για την ηλικία κατά την όποιαν άρχί-
ζουν να μιλάνε τα παιδιά.

Από τις παρατηρήσεις που έκανε έως
τώρα, κατάρθωσε να εξακριβώση ότι τα
πρωτότοκα παιδιά, όταν συμπληρώσουν
δύο χρόνια ζωής, διαθέτουν ένα λεξιλόγιο
από διακόσιες περίπου λέξεις, ενώ τα δευ-
τερότοκα και τριτότοκα, στο ίδιο χρονικό
διάστημα έχουν μάθει παραπάνω από έ-
πακόσιες λέξεις.

Η ύπεροχή αυτή των δευτεροτόκων, κα-
τά την γνώμη του ίδιου παιδίατρού, όφείλε-
ται στο γεγονός ότι τα παιδιά αυτά μα-
θαίνουν πολλά πράγματα από τους μεγα-
λύτερους άδελφούς των, που χωρίς να το
ξέρουν, έκτελούν χρέη δασκάλου.

★ Φαίνεται ότι τα ψευτικά μαργαριτά-
ρια με τα όποια κατασκευάζονται περιδέ-
ραια και άλλα γυναικεία κοσμήματα, είναι
εξαιρετικά έπικίνδυνα. Και το χειρότερο,
όχι γι' αυτές που τα φορούν, αλλά γι' αυ-
τούς που τα κατασκευάζουν.

Πράγματι, στους εργάτες που άσχο-
λούνται με την κατασκευή τους, παρατη-
ρούνται συχνά σοβαρές ένοχλήσεις του πε-
πτικού συστήματος καθώς και του κυκλο-
φοριακού. Αίτια των άνωμαλιών αυτών,
που καμμία φορά δημιουργούν και θανα-
τηφόρες περιπλοκές, είναι μια χημική ουσία
με την όποιαν δίνουν το χαρακτηριστικό
έκείνο χρώμα στα μαργαριτάρια. Αλλά
και όσες τα φορούν, δεν διατρέχουν μικρό-
τερον κίνδυνο απ' αυτούς που τα κατα-
σκευάζουν.

★ Ένα πολύ περίεργο πείραμα άρχι-
σε την περασμένη έβδομάδα, στην Αμε-
ρική φυσικά, κατά πρωτοβουλία του κα-
θηγητού Γιάκομπς, πρωταίως του Πανε-
πιστημίου της Ατλάντα. Δώδεκα φοιτη-
ται του Πανεπιστημίου αυτού έχουν ύπο-
βληθ σ' ένα ειδικό και άσχημο σύστημα
ζωής, τα άποτελέσματα του όποιου έλπι-
ζεται ότι θα είναι πολύ εύεργετικά.

Μεταξύ των άλλων, οι πειραματιζόμενοι
πρέπει να ζυπνούν στις έπτά το πρωί, να
κοιμούνται στις έντεκα το βράδυ, να μη
βάζουν στο στόμα τους ούτε όνισπνευμα-
τώδη ούτε τσιγάρο και να συναντώνται
με τις αντιπροσώπους του λεγομένου ά-
σθενούς φύλου, μόνο μια φορά την έβδο-
μάδα, για μίαν ώρα, την Κυριακή πρωί.
Τέσσερις ώρες την ημέρα θ' άφιερώνουν
στη μελέτη και δύο στο σπόρ. Και τα
άποτελέσματα του πειράματος αυτού θα
ιδούμε στα 1946, αν η έγκράτεια επιτρέ-
ψη στους φοιτητές να συνεχίσουν έως τό-
τε αυτή τη ζωή.

★ Η κόπ' αριθ. 1 ήθική γυναίκα του
κόσμου θεωρείται η Αμερικανική μίσσες
Γκόγκ. Το 1863 έξέδωσε ένα βιβλίο που
έπροκάλεσε πολύ θόρυβο. Το βιβλίο της
έκείνο, που ένας έκδοτής της Νέας Υόρ-
κης έξέτύπωσε κατ' αυτές σε νέα έκδοσι,
έφερε τον τίτλο «Οδηγός γυναικείας συμ-
περιφοράς». Στην ύπ' αριθ. 80 σελίδα του
βιβλίου της η συγγραφέας συιστούσε στις
καθώς πρέπει κυρίες να έχουν στις βιβλια-
θήκες των σε χωριστά ράφια τα βιβλία
που έχουν γράψει άνδρες και σ' άλλα ρά-
φια τα βιβλία, των όποιων συγγραφείς ή-
σαν γυναίκες.

Μόνον έφ' όσον οι συγγραφείς είναι σύ-
ζυγοι συγκατατα να βρίσκονται τα βι-
βλία των στο ίδιο ράφι. Που να φανταζό-
ταν η μίσσες Γκόγκ που ήθελε ντόν χωρί-
σμο των δυο φύλων άκόμη... και στα ράφια
των βιβλιοθηκών, τα μπαίνουν. Αυτή
που δεν ήθελε ούτε τα... βιβλία μίξτ!

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

— Άλλο χτυπάει το νερό και άλλο
δρονάει ο μύλος.

— Άναγκάσει δεκοχτώ και μάς γελοώ-
νε χίλιοι.

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ

Δραματικώτατη αφήγησης του
'Αμερικανού ΟΥΪΛΙΑΜ ΧΩΛ

Πέμπτη. 'Η τελευταία Πέμπτη. Ξέρετε ότι, στη χώρα μας, οι θανατικές εκτελέσεις, σύμφωνα με μια παλιά συνήθεια, γίνονται την Παρασκευή το πρωί.

Λένε πως ο Ντίκι Κράν έφαγε και έκοιμήθηκε καλά ως την Πέμπτη. 'Εγώ όμως, όταν τον είδα το πρωί, έχρηματιστα την εντύπωσι ότι δεν είχε κοιμηθεί καθόλου τη νύχτα. 'Ηταν κατά-χλωμος κι' αυτό βέβαια δεν πρέπει να φανή καθόλου παράξενο. 'Ωστόσο προσπαθούσε να δώσει θάρρος στον έαυτό του. Μιλούσε για πολλά πράγματα κι' έκανε διάφορες ερωτήσεις. Φαινόταν όμως σαν να μην εκαταλάβαινε την απάντησι, γιατί αναγκαζόμουν να του την επαναλάβω πολλές φορές.

Εκείνη την ημέρα, μου εξήγησε μια σκάλα για ν' ανεβή ως τα κάγκελλα του κελιού του και να κυττάξω έξω. Μου έφάνη καλή αυτή η ιδέα, γιατί έτσι θα μπορούσε να σκέπτεται λιγότερο την αβυσσική ημέρα.

Έτρεξα άμέσως στον Σχώφερ, τον δεσμοφύλακα, που μένει στην άλλη άκρη της φυλακής. Μόλις έσπερως την πόρτα του δωματίου του, τον είδα να συνομιλή ζωηρά με μιαν ηλικιωμένη κυρία. Τού έκαμα τότε νόημα να βγί έξω και, μόλις ήρθε κοντά μου, μου είπε:

—Αυτή η γυναίκα είναι η μητέρα του Ντίκι Κράν.

—'Αδύνατον!, έκαμα. Αυτό θα ήταν τρομερό.

—Και όμως έτσι ήταν. Είπε από την ίδια πόλι μ' αυτόν και του μοιάζει. Λέει πως τον έχασε εδώ και είκοσι χρόνια. Τώρα ήρθε εδώ γιατί εδίδασκε τη δική στις εφημερίδες και θέλει να ιδή αν είναι πραγματικά το παιδί της.

—Θα είναι φοβερό να ξαναδρῇ το παιδί της, μόνο και μόνο για να παραστή το θάνατό του. 'Ισως να είναι τρελλή... ΟΙ τρελλοί τα κάνουν κάποτε αυτά.

—Δεν υπάρχει τέτοιος κίνδυνος. Είπε πολύ καλά στα λογικά της και μοιάζει καταπληκτικά με το παιδί της. Αν και βέβαια έχει πολύ καταβληθῇ.

Τί μπορούσαμε να κάμουμε;

'Ηταν κάτι το πολύ τρομερό, τόσο γιό τη μητέρα, όσο και για το παιδί της!

'Επήγαμε λοιπόν με τον Σχώφερ στο κελί.

—Ντίκι, σου φέρνουμε μια πολύ θλιβερή είδησι.

—'Ο κατ'αδίκος έκανε έναν μορφασμό.

—Για μένα δεν υπάρχουν πιά κακές ειδήσεις.

—Ντίκι, ευνέχισε, ήρθε μια γυναίκα από τη Μέμφιδα και θέλει να σε ιδή. Λέει πως λέγεται Κράν και πως είναι μητέρα σου. Είχε ένα παιδί, αλλά είχε χάσει τα ίχνη του εδώ και είκοσι χρόνια. Είναι πραγματική μητέρα σου;

—'Ο Ντίκι μᾶς εκύτταξε τρομαγμένος κι' έπειτα σωριάστηκε κάτω. 'Εδούγουσε από την αγωνία.

Δεν ήταν εύκολο να παρηγορήσῃ κανείς έναν άνθρωπο σε τέτοιες περιστάσεις. 'Αλλ' εδίδαμε τα δυνατά μας. 'Ο Σχώφερ είναι πολύ καλός.

—'Υστερα από λίγο, ο Ντίκι έσηκώθη και αποφασιστικά.

—Νά πήτε σ' αυτή τη γυναίκα πως η μητέρα μου πέθανε και πως την έθαμα με τα ίδια μου τα χέρια. Δεν έχω πάει ποτέ μου στη Μέμφιδα. 'Αν θέλῃ, αἱ

έρθῃ νὰ μὲ ιδῇ, ἀλλὰ δὲν εἶμαι παιδί της.

—'Εσκέπασε έπειτα το πρόσωπο με τα δυό του χέρια και τὸν ἀκούσαμε νὰ ψιθυρίζῃ: «'Ω Θεέ μου! 'Αν τὸ ἐμάθαινε, θὰ πεθαινε ἀπὸ τὴ λύπη της!»

—'Όταν ἀκούσθηκαν τὰ δῆματα τῆς γυναικας στὸ διάδρομο, ὁ Ντίκι ἐκατέβασε τὰ χέρια και ἐστάθηκε ἀκίνητος.

—'Η γυναίκα, ὅταν ἐμπήκε μέσα, ἐκρεμάστηκε στὸ λαϊμό του και τὸν ἐφίλησε στὸ μέτωπο, στὰ μάγουλα και τὸ στόμα.

—Τὰ δάκρυα τῆς σὺλακωναν τὸ πρόσωπο κι' ἔλεγε διαρκῶς ἀνάμεσα σὲ λυγμούς:

—'Ντίκι, καλὸ μου παιδί!

—'Αλλ' ἦταν σὰν νὰ ἐχάιδευε ἕνα ἀγάλμα. Τέτοια ἦταν ἡ ἀκίνησι τοῦ Ντίκι.

—'Η γυναίκα ἔκανε δυὸ - τρία δῆματα πρὸς τὰ πόδια και τὸν ἐκύτταξε ἀπὸ τὸ κεφάλι ἕως τὰ πόδια.

—'Επειτα τὸν ἐκλείσε και πάλι στὴν ἀγκαλιά της, ἐνῶ ἔλεγε:

—'Ω! Ντίκι, παιδί μου! 'Επὶ τέλους σὲ ξαναβρίσκω!

—'Ο Ντίκι ἔπιασε τὰ χέρια ποὺ τὸν ἐκρατοῦσαν, και ἀπαλὰ ἀλλ' ἀποφασιστικά τὰ ἀπεμάκρυνε ἀπὸ πάνω του.

—'Ακούστε με, εἶπε. Βρισκόμαστε σὲ τέτοια ψυχολογικὰ κατὰστασι, ποὺ δὲν μπορεῖτε νὰ καταλάβετε τὸ λάθος σας.

—'Η μητέρα μου ἦταν κοντὴ και ξανθὴ, ἐνῶ εἰσεῖς ἦσατε ψηλὴ και μελαχροινὴ.

—'Επέθανε ἐδῶ και ὀκτὼ χρόνια και τὴν ἐθάψαμε στὸ Κιγκλιντὴ, στὸ νεκροταφεῖο τοῦ Μάμπλεγουντ. Καταλαβαίνετε; 'Εχει πεθάνει σὰς λέω. Καὶ σὰς, εἶπε ἡ πρώτη φορὰ ποὺ σὰς δέλω.

—'Η γυναίκα ἐξεσπούσε κάθε τόσο σὲ λυγμούς κι' ἐκείνος, καθὼς τὴν ἐκρατοῦσε σὲ ἀπόστασι μὲ τὸ ἕνα του χέρι, ἐσυνέχισε:

—Εἴπατε ὅτι ἔχετε νὰ ιδῇτε τὸ παιδί σας εἰκοσι χρόνια; 'Ισως νὰ ἐντράπηκε νὰ παρουσιάσῃ ξανά μπροστὰ σας καί... ποῖος ξέρει;... 'Ισως νὰ ξανάρθῃ κάποτε μετανιωμένη. Μπορεῖ και νὰ ἐπέθανε και θὰ εἶνε πολὺ καλὺτερο αὐτό, ἀπὸ τὸ νὰ τὸ ιδῇτε νὰ πεθαίνει στὴν ἡλεκτρικὴ καρέκλα. Κυττάξτε με ὅσο θέλετε, ἀλλὰ μετὰ νὰ φύγετε. Σὰς εἶπα πως δὲν εἶμαι παιδί σας.

—'Εκτυτάθηκαν γιὰ μερικὲς στιγμὲς ἀκόμη.

—'Εκείνη ἔτρεμε και ἐστηρίχθηκε στὸν τοῖχο μὲ λυγμούς. 'Επειτα, ψηλαφητὰ, γιὰ τὴν δάκρυα δὲν τῆς ἐπέτρεπαν νὰ βλέπῃ, ἐτράβηξε κατὰ τὴν πόρτα.

—'Ο Σχώφερ ἔδωκε τὸ καπέλλο του, μὲ μιαν ἐνστικτώδη κίνησι, καθὼς ἡ ηλικιωμένη κυρία διάβαινε τὸ κατώφλι.

—'Ο Ντίκι παρακολούθησε τὰ δῆματά της στὸν διάδρομο και ἀκούσε τὸ σιγαλὸ κλάμα της.

—'Εκείνη ἔτρεμε και ἐστήριχθηκε στὸν τοῖχο μὲ λυγμούς. 'Επειτα, ψηλαφητὰ, γιὰ τὴν δάκρυα δὲν τῆς ἐπέτρεπαν νὰ βλέπῃ, ἐτράβηξε κατὰ τὴν πόρτα.

—'Ο Σχώφερ ἔδωκε τὸ καπέλλο του, μὲ μιαν ἐνστικτώδη κίνησι, καθὼς ἡ ηλικιωμένη κυρία διάβαινε τὸ κατώφλι.

—'Ο Ντίκι παρακολούθησε τὰ δῆματά της στὸν διάδρομο και ἀκούσε τὸ σιγαλὸ κλάμα της.

—'Εκείνη ἔτρεμε και ἐστήριχθηκε στὸν τοῖχο μὲ λυγμούς. 'Επειτα, ψηλαφητὰ, γιὰ τὴν δάκρυα δὲν τῆς ἐπέτρεπαν νὰ βλέπῃ, ἐτράβηξε κατὰ τὴν πόρτα.

—'Ο Σχώφερ ἔδωκε τὸ καπέλλο του, μὲ μιαν ἐνστικτώδη κίνησι, καθὼς ἡ ηλικιωμένη κυρία διάβαινε τὸ κατώφλι.

—'Ο Ντίκι παρακολούθησε τὰ δῆματά της στὸν διάδρομο και ἀκούσε τὸ σιγαλὸ κλάμα της.

—'Εκείνη ἔτρεμε και ἐστήριχθηκε στὸν τοῖχο μὲ λυγμούς. 'Επειτα, ψηλαφητὰ, γιὰ τὴν δάκρυα δὲν τῆς ἐπέτρεπαν νὰ βλέπῃ, ἐτράβηξε κατὰ τὴν πόρτα.

—'Ο Σχώφερ ἔδωκε τὸ καπέλλο του, μὲ μιαν ἐνστικτώδη κίνησι, καθὼς ἡ ηλικιωμένη κυρία διάβαινε τὸ κατώφλι.

—'Ο Ντίκι παρακολούθησε τὰ δῆματά της στὸν διάδρομο και ἀκούσε τὸ σιγαλὸ κλάμα της.

—'Εκείνη ἔτρεμε και ἐστήριχθηκε στὸν τοῖχο μὲ λυγμούς. 'Επειτα, ψηλαφητὰ, γιὰ τὴν δάκρυα δὲν τῆς ἐπέτρεπαν νὰ βλέπῃ, ἐτράβηξε κατὰ τὴν πόρτα.

—'Ο Σχώφερ ἔδωκε τὸ καπέλλο του, μὲ μιαν ἐνστικτώδη κίνησι, καθὼς ἡ ηλικιωμένη κυρία διάβαινε τὸ κατώφλι.

—'Ο Ντίκι παρακολούθησε τὰ δῆματά της στὸν διάδρομο και ἀκούσε τὸ σιγαλὸ κλάμα της.

—'Εκείνη ἔτρεμε και ἐστήριχθηκε στὸν τοῖχο μὲ λυγμούς. 'Επειτα, ψηλαφητὰ, γιὰ τὴν δάκρυα δὲν τῆς ἐπέτρεπαν νὰ βλέπῃ, ἐτράβηξε κατὰ τὴν πόρτα.

—'Ο Σχώφερ ἔδωκε τὸ καπέλλο του, μὲ μιαν ἐνστικτώδη κίνησι, καθὼς ἡ ηλικιωμένη κυρία διάβαινε τὸ κατώφλι.

—'Ο Ντίκι παρακολούθησε τὰ δῆματά της στὸν διάδρομο και ἀκούσε τὸ σιγαλὸ κλάμα της.

—'Εκείνη ἔτρεμε και ἐστήριχθηκε στὸν τοῖχο μὲ λυγμούς. 'Επειτα, ψηλαφητὰ, γιὰ τὴν δάκρυα δὲν τῆς ἐπέτρεπαν νὰ βλέπῃ, ἐτράβηξε κατὰ τὴν πόρτα.

—'Ο Σχώφερ ἔδωκε τὸ καπέλλο του, μὲ μιαν ἐνστικτώδη κίνησι, καθὼς ἡ ηλικιωμένη κυρία διάβαινε τὸ κατώφλι.

—'Ο Ντίκι παρακολούθησε τὰ δῆματά της στὸν διάδρομο και ἀκούσε τὸ σιγαλὸ κλάμα της.

—'Εκείνη ἔτρεμε και ἐστήριχθηκε στὸν τοῖχο μὲ λυγμούς. 'Επειτα, ψηλαφητὰ, γιὰ τὴν δάκρυα δὲν τῆς ἐπέτρεπαν νὰ βλέπῃ, ἐτράβηξε κατὰ τὴν πόρτα.

—'Ο Σχώφερ ἔδωκε τὸ καπέλλο του, μὲ μιαν ἐνστικτώδη κίνησι, καθὼς ἡ ηλικιωμένη κυρία διάβαινε τὸ κατώφλι.

—'Ο Ντίκι παρακολούθησε τὰ δῆματά της στὸν διάδρομο και ἀκούσε τὸ σιγαλὸ κλάμα της.

—'Εκείνη ἔτρεμε και ἐστήριχθηκε στὸν τοῖχο μὲ λυγμούς. 'Επειτα, ψηλαφητὰ, γιὰ τὴν δάκρυα δὲν τῆς ἐπέτρεπαν νὰ βλέπῃ, ἐτράβηξε κατὰ τὴν πόρτα.

—'Ο Σχώφερ ἔδωκε τὸ καπέλλο του, μὲ μιαν ἐνστικτώδη κίνησι, καθὼς ἡ ηλικιωμένη κυρία διάβαινε τὸ κατώφλι.

—'Ο Ντίκι παρακολούθησε τὰ δῆματά της στὸν διάδρομο και ἀκούσε τὸ σιγαλὸ κλάμα της.

—'Εκείνη ἔτρεμε και ἐστήριχθηκε στὸν τοῖχο μὲ λυγμούς. 'Επειτα, ψηλαφητὰ, γιὰ τὴν δάκρυα δὲν τῆς ἐπέτρεπαν νὰ βλέπῃ, ἐτράβηξε κατὰ τὴν πόρτα.

—'Ο Σχώφερ ἔδωκε τὸ καπέλλο του, μὲ μιαν ἐνστικτώδη κίνησι, καθὼς ἡ ηλικιωμένη κυρία διάβαινε τὸ κατώφλι.

—'Ο Ντίκι παρακολούθησε τὰ δῆματά της στὸν διάδρομο και ἀκούσε τὸ σιγαλὸ κλάμα της.

—'Εκείνη ἔτρεμε και ἐστήριχθηκε στὸν τοῖχο μὲ λυγμούς. 'Επειτα, ψηλαφητὰ, γιὰ τὴν δάκρυα δὲν τῆς ἐπέτρεπαν νὰ βλέπῃ, ἐτράβηξε κατὰ τὴν πόρτα.

—'Ο Σχώφερ ἔδωκε τὸ καπέλλο του, μὲ μιαν ἐνστικτώδη κίνησι, καθὼς ἡ ηλικιωμένη κυρία διάβαινε τὸ κατώφλι.

—'Ο Ντίκι παρακολούθησε τὰ δῆματά της στὸν διάδρομο και ἀκούσε τὸ σιγαλὸ κλάμα της.

—'Εκείνη ἔτρεμε και ἐστήριχθηκε στὸν τοῖχο μὲ λυγμούς. 'Επειτα, ψηλαφητὰ, γιὰ τὴν δάκρυα δὲν τῆς ἐπέτρεπαν νὰ βλέπῃ, ἐτράβηξε κατὰ τὴν πόρτα.

—'Ο Σχώφερ ἔδωκε τὸ καπέλλο του, μὲ μιαν ἐνστικτώδη κίνησι, καθὼς ἡ ηλικιωμένη κυρία διάβαινε τὸ κατώφλι.

—'Επειτα ἡ πόρτα ξανάκλεισε και ἔγινε μεγάλη σιγῇ.

—'Ο Ντίκι Κράν ἔπεσε τότε στὸ κρεβάτι του και ἄρχισε νὰ κλαίῃ σὰν μικρὸ παιδί.

—'Ω! Μητέρα μου! Μητέρα μου!, ἔλεγε ἀνάμεσα σὺς λυγμούς του.

—'Εμεῖς τὸν ἀφήσαμε μόνο του, μὲ τὴν ἀγωνία του και τὸ Θεό.

Κατὰ τὸ δράδυ, ἔστειλε νὰ μὲ φωνάξουν.

—Βοήθησέ με ν' ἀνέβω στὸ παράθυρο, μου εἶπε. Θέλω νὰ ιδῶ τὸν ἥλιο ποὺ βασιλεύει.

—'Η ξύλινη σκάλα ποὺ εἶχε ζητήσει δρισκὸταν ἀκόμη στὴ θέσι της.

—Τὸν ἐβόηθησα ν' ἀνέβῃ, γιὰ τὴν πολὺ ἐξαντλημένη.

—'Εχω προσέξῃ πως οἱ μελλοθάνατοι θέλουν νὰ βλέπουν πάντα τὸ ἡλιοδασίλεμα.

—'Ο Ντίκι ἐστάθηκε ἐπὶ ἀρκετὴ ὥρα, κυττάζοντας ἐξω.

—'Απὸ κάτω, στὸ πάρκο τοῦ 'Αμπατέλ, οἱ κυρίες ἔκαναν τὸν περιπάτο τους μὲ ἀνοιχτόχρωμα φορέματα και φανταχτερὲς ὀμπρέλλες.

—'Αλλ' ὁ Ντίκι δὲν ἐκύτταζε πρὸς τὸ μέρος τους. Τὸ βλέμμα του ἦταν χαμένο μακριά, στὸ βάθος τοῦ ὀρίζοντος, πρὸς τοὺς κάμπους... 'Η γαλῆνη τοῦ δειλινοῦ καθρεφτιζόταν στὸ πρόσωπό του.

—Εἶμαι κουρασμένος, εἶπε. Δώσε μου τὸ χέρι σου νὰ κατέβω... Εὐχαριστῶ.

—Τὸν ἐβόηθησα νὰ ξαπλωθῇ στὸ κρεβάτι του.

—Καληνύχτα, εἶπε. Τὸ πρωὶ νὰ μοὺ ἐτοιμάσης ἕνα καλὸ πρόγευμα. Δὲν θὰ σὲ ξαναἰδῶ πιά, ἔ;

—Μοὺ ἔδωκε τὸ χέρι.

—'Ο Θεὸς νὰ σ' εὐλογήσῃ, Πέτερς.

—'Ο Πέτερς εἶμαι ἐγώ.

—'Ο Ντίκι ἐχαμογέλασε και ἔπειτα ἀποκοιμήθηκε γρήγορα.

—Στὸν ὕπνο ἐκινούσε τὰ χεῖλη του και μοὺ ἐφάνηκε πὺς ἔλεγε: 'Τὴν εἶπα τὴν προσευχὴ μου, μητέρα...

—Αὐτὸ ἔγινε τὸ δράδυ τῆς Πέμπτης.

—Οἱ θανατικὲς ἐκτελέσεις ἐδῶ στὴν 'Αμερικὴ, γίνονται τὴν Παρασκευὴ τὸ πρωί, σύμφωνα μὲ μιὰ πολὺ παλιὰ συνήθεια.

ΟΥΪΛΙΑΜ ΜΠΑΓΙΑΡΝΤ ΧΩΛ

ΕΙΣΘΕ ΑΠΕΡΙΣΚΕΠΤΗ ΚΥΡΙΑ

—'Αποντήσατε μ' ἕνα «ΝΑΙ» ἢ «ΟΧΙ» στὶς παρακάτω ἐρωτήσεις:

1.—'Εσχεῖτε νὰ κλείνετε τὶς πόρτες πίσω σας;

2.—'Εχάσατε, τούλ'ἐλάχιστον δυὸ φορές στὴ ζωὴ σας, τὴν ὀμπρέλλα σας;

3.—'Εσχεῖτε νὰ σβύνετε τὸ φωτάκι;

4.—'Χανέτε εύκολα τὰ γάντια σας;

5.—'Παραλείπετε νὰ ἐκτελέσετε τὶς παραγγελίες ποὺ σὰς ἀνέθεσαν;

6.—'Εσχεῖτε, κατ' ἐπανάληψιν, τὸ ραντεβού ποὺ ἔχετε δώσει σὲ μιὰ φίλῃ σας;

7.—'Σὰς συνέβη νὰ ξεχάσετε τὸ παιδάκι σας στὴ στάσι τοῦ τράμ;

8.—'Ετοιμάζετε τὸ μενού σας, πηγαίνετε στὴν ἀγορά... και ξεχνάτε τελείως ἐκεῖνα ποὺ θ' ἀγοράζετε γιὰ τὸ γεῦμα;

9.—'Εχετε παραλείψει νὰ εὐχηθῇτε τὸν σύζυγό σας στὴ γιορτὴ του;

10.—'Βγαίνετε, εἰσθε στὸν δρόμο... ξαναγυρνάτε, στὸ σπίτι σας γιὰ τὴν ἔχετε ξεχάσει τὴν τσάντα ἢ τὸ ρούχῳ σας;

11.—'Ο «ΝΑΙ» εἶνε φοβερό!.. Προσγειωθῇτε κάπως και σκεφθῇτε αὐτὰ ποὺ ἔχετε νὰ κάμετε.— 5 ἕως 7 «ΝΑΙ».. πρόφανώς δὲν ἔχετε τίποτε ἀπ' ὅτι χρειάζεται γιὰ νὰ γίνετε μιὰ ἰδιαίτερα γραμματεὺς πολυσχόλου διευθυντοῦ.— 9—10 «ΟΧΙ».. εἶνε φοβερό ἐπίσης!..

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

—'Αλλοι στὸ νεῖο ποὺ ἀγρυπνᾷ, στὸ γέρο ποὺ κοιμάται.

—'Αλλοι νὰ τὸ κάτσει-κάτσει και ἄλλοι τὸ μακικτοράδα.

—'Αλλος ἀνάφτει τὴ φωτιά και ἄλλος τὴν ἀνεμίζει.

Η κόρη τῆς Σουσούς

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΟΥ ΚΟΚΟΥ

Κοκὸς ἐστὶ ἕνα πρῶγμα λίαν ἐνδιαφέρον. Διηγοῦν, συγγνώμη, ἄνθρωπος εἶνε! Γιὰ τὴν ἀκρίβειαν, μάλιστα, νέος. Νέος δὲ λίαν καθὼς πρέπει. 'Αν ὅμως ὁσιν μπριγιάντιν ἔχη στὸ ἐξωτερικὸ τῆς κεφαλῆς, ἔχει τόσο μόνο μυαλὸ στὸ ἐσωτερικὸ τῆς θὰ ἔφτανε νὰ τὸν πῶ ἀξιοσέβαστον κύριον.

Τὰ προσόντα του;

—'Αφθονα. Πρῶτα-πρῶτα ἡ μόρφωσίς του εἶνε ἀπέραντη. Ξέρει τὶς μάσκες ὧν τῶν κρασιῶν, ὧν τῶν κοκταίλων, ὧν τῶν ἡδυπότων, ἔχει τὰ δνόματα ὧν τῶν μεγάλων μαγαζιῶν τοῦ Παρισιῦ και τοῦ Λονδίνου, ἔχει τοὺς ἐρωμένους ὧν τῶν καθῶς-πρέπει κυριῶν, ἔχει τὰ φλέτ' ὧν τῶν κοριτσιῶν τοῦ κύκλου του και ἀκόμη ἔχει τὴν λεπτομερῆς ὧν τῶν σκάνδαλα τῆς ἀριστοκρατίας τῆς παρούσης και τῆς παρελθούσης γενεας. Καὶ ἀπὸ ἀπόψεως ἱστορικῆς κατακτιρήσεως, δηλαδή, εἶνε ἀπολύτως ἐν τάξει.

Κοιμώσατος.

—'Ο Κοκὸς μὲλ' ἔχει τὸ καπέλλο και αἱ δὲ τοῦ ἐδῶκα ὑποταγῇ. 'Εχει μιὰ εἰδικότητα νὰ διαλέγῃ τὶς γραβάτες του, ἀσύγκριτη! Διαθέτει, δηλαδή, τάλαντον αἰσθητικὸν μοναδικὸν ποὺ δὲν τοῦ τὸ ἀρνίεται κανένας εἰς τὸν κόσμον.

—'Α, κύριε Κοκὸ.

—'Παρντόν;

—Μὰ τί γραβάτα εἶνε αὕτη!

—'Ω! Δὲν εἶνε δὰ και τόσο σπουδαία!

—'Η μετριοφροσύνη του εἶνε κάτι τὸ ἀσύλληπτον. Βεβαίον, δηλαδή, ὅτι ἡ γραβάτα του δὲν εἶνε τόσο σπουδαία ἀλλὰ σπεύδει νὰ προσθέσῃ ὅτι μόνον μιὰ τέτοια ὑπάρχει στὴν 'Αθήνα.

—'Ψηλός.

Τὸ μούτρο του εἶνε ὡσεὶδὲς και ξυρισμένον μὲχρι γδαρσίματος. 'Η μύτη του πεταχτὴ, τὰ χεῖλη του παχειά. Εἶνε διαρκῶς κουρασμένος ἀπὸ τὴν πυρετώδη τεμπελιά του και μοιράζεται τὶς πολυτίμες ὄρες του μεταξὺ τοῦ κουρείου και τοῦ ζώνωρος. Τὸ πρωὶ ἔχει πάντα ἐλαφρὸ πονοκέφαλο γιὰ τὸ δράδυ ἀργίσει:

—Ποὺ τὰ πίνετε;

—Στὴν γκαρσονιέρα ἐνὸς φίλου.

—Πάλι;

—Τί νὰ κάνω; Δὲν μ' ἀφίνουν μιὰ βραδυὰ νὰ κοιμηθῶ πρὶν ἀπ' τὶς τέσσερις. Καὶ εἶχε ἕνα οὐτσὺ ἀλλοι αὐτοὺς ὁ Ζωρὴ.

—'Ενοεῖται ὅτι πολλοὶ δεδαιούν ὅτι ἐπαπειλημένως τὸν συνέλαβαν νὰ κοιμητῇ μὲ τὶς κόττες. Πλούσιος εἶνε βέβαια. 'Αλλὰ πλῆττει τόσο τρομερὰ στὰ κομπάρε, ὅταν δὲν τὸν ἀέρουν ἀπ' τὸ σακκάκι εἰς

νὰ εὐτυχῇ ὅτι μπορεῖ νὰ ξεκουράσῃ τὸ καταλαιώρημένον ἀπὸ τὰ γλέντια σῶμα του.

Κατακτητής.

—Θὰ τὸν ἐξήλευε ὁ Καζανόβας. Μόνον ποὺ δὲν πολυσχολεῖται μὲ τὶς γυναῖκες γιὰ τὶς ἔχει μπουχτίσει. 'Αρκεῖται νὰ περιγράφῃ τὰ κατορθώματά του εἰς τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ τοῦ ἀναγνωρισθῇ ρωμαλεὰ φαντασία.

—'Η μαμζὴλ Κάθριν...

—Σὰς ἀρέσει κύριε Κοκὸ;

—Καλοῦσα εἶνε ἡ καυμένη.

—Πονηρὸς ποὺ εἶσθε! Τὴν ξέρετε, φαίνεται, πολὺ καλά γιὰ νὰ μιλάτε σ' αὐτὸν τὸν τόνον...

—'Ω, ὅχι, δηλαδή. Τελοσπάντων. 'Ας ἀ

την προσεχή περίοδο

Πολλοί αναγνώσται με έρωτούν από καιρού εάν πρόκειται να προβληθούν γαλλικές ταινίες κατά την προσεχή χειμερινή περίοδο. Διά του άρθρου λοιπόν αυτού απαντώ σε όλους συγχρόνως, αλλά και σε πολλούς άλλους οι οποίοι θα ήθελαν να μου κάνουν την ερώτησιν αυτήν.

Παρ' όλον ότι οι γαλλικές κινηματογραφικές εταιρίες διέκοψαν προ πολλού τις εργασίες των, θα ιδούμε, έμεις οι 'Αθηναίοι, κατά την χειμερινήν περίοδον 1940—41, έβδομηντα και πλέον γαλλικά φιλμ.

Τα έργα αυτά είνε φυσικά περυσινής παραγωγής, και εύρισκονται ή στις αποθήκες των διαφόρων γραφείων ή στο τελωνείον Πειραιώς. 'Ας αρχίσουμε από τα φιλμ που εξησφάλισε το γραφείον 'Αμο-λσχίτη — Βουλγαρίδης, το οποίο όμολογουμένως έχει εφέτος τα περισσότερα και καλύτερα έργα :

1) 'Ο 'Γαλάσιος Δούναβις» με τον 'Αλφρέντ Ρόντε και την ορχήστρα του. Πρωταγωνιστεί η Μαντελέν Σολόου.

2) «'Εποποιία έρωτος» με την Σιμόνη Σιμόν, την Κορίν Λυσαίρ, τον Μισέλ Σιμόν και τον Κλώντ Ντωφέν.

3) «Σερενάτα» με τον Λουί Ζουβέ, την Λίλιαν Χαρδέυ, τον Ζωρζ Τίλλ και τον Μπερνάρ Λαυρέ.

4) «'Ο νόθος» με τον Ζαν Μυρά και την Μαντελέν Σολόου.

5) «'Ο δρόμος προς την διαφθοράν» με την Φρανσουάζ Ροζέ, την Γκαμπύ Σύλλια και τον Μισέλ Σιμόν.

6) «'Ο χαμένος Παράδεισος» με τον Φερνάν Γκραβέ και την Μισελίν Πρέσλ (νέαν αποκάλυψιν του Γαλλικού κινηματογράφου).

7) «'Ονειρα ήθοποιών» με την Ζανίν Νταρέν, τον Λουί Ζουβέ και τον Κλώντ Ντωφέν.

8) «'Η άμαξα-φάντασμα» με τον Λουί Ζουβέ, Μαρί Μπέλ και Πιέρ Φρεναί.

9) «'Ο Στιγματομένος» με τον Φερναντέλ, τον 'Αρμάν Μπερνάρ και την Μαντελέν Σολόου.

10) «Τιμή και πατρίς» με τους Ρενέ Νταρύ και Πιέρ Ρενουάρ.

11) «'Επιστροφή στον Παράδεισο» με την Βιβιάν Ρομάν και τον Κλώντ Ντωφέν.

12) «Βραδυά συναγερμού» με την ΖΟΖΕΦΙΝΑ ΜΠΑΙΚΕΡ, τον Λουσιέν Μπαρrou και την Μισελίν Πρέσλ.

13) «Παγίδες» ένα θαυμάσιο πραγματικό έργο στο οποίο για πρώτη φορά ο Μωρίς Σεβαλιέ παίζει ένα δραματικό ρόλο, με συμπρωταγωνιστάς την Μαρί Ντεά, τον Στροχάιμ και τον Πιέρ Ρενουάρ.

14) «'Ασιατικές νύχτες» με τους Χάρρυ Μπώρ, Πιέρ Ρενουάρ και 'Αλμπερ Πρεζάν.

15) «'Επτά άνδρες μία γυναίκα» με την Βέρα Κορέν και τους Φερνάν Γκραβί και Ροζέ Ντυσαίν.

16) «Φλόγες Χαράς» με τον Ραύι Βεντούρα και την ορχήστρα του. Πρωταγωνιστεί η Μόνα Κόγια.

17) «'Αντέλικα» με την Βιβιάν Ρομάν και τον τακτικό παρτεναίρ της Ζωρζ Φλαμνάν.

18) «Μουσικοί του Ουρανού» με την Μισέλ Μοργκάν και τον Μισέλ Σιμόν.

19) Μία νέα κόπια του χαριτωμένου φιλμ «'Ο βασιλεύς των τζαμπατζήδων» με τον Ζωρζ Μίλτον (Μπουμπουλί).

Καθώς βλέπετε, παρά τον τίτλο του έργου αναφέρουμε μόνο τους πρωταγωνιστάς του. Σε πολλούς αν όχι σε όλους είνε άγνωστα τα όνόματα των Μισελίν Πρέσλ και Μαντελέν Σολόου. Οι δύο αυτές δεντέπτες θα άρσουν πολύ στο άθηναϊκό κοινό.

Στο προσεχές θα αναφέρουμε τα γαλλικά φιλμ άλλων γραφείων.

Ο ΑΣΤΗΡ

ΤΖΑΙΗΜΣ ΣΤΙΟΥΑΡΤ

«'Ο μόνος ανύπανδρος γόνος του Χόλλυγουντ είνε σημερινό ο Τζαίημς Στιούαρτ, ο πιο άσχημος, αλλά και ο πιο αγαπητός άστηρ του Χόλλυγουντ.

Η παρελθούσα χειμερινή περίοδος μάς έδωσε την ευκαιρία να τον θαυμάσουμε σε τρία έκλεκτα φιλμ. Πρώτον στο κομψοτέχνημα «'Απηγορευμένος παράδεισος», στο οποίο συμπρωταγωνιστούσε με την Τζόαν Κράουφρντ. Δεύτερον στο άριστότερο «'Δέν θα τα πάρης μαζί σου», στο οποίο έπαιζε τον ρόλο του γιου του τραπέζιτου και τέλος σε μία χαριτωμένη αστυνομική κωμωδία «'Στα ίχνη τών άνωστάτων», με συμπρωταγωνίστρια την θαυμασίαν Κλωντέτ Κολμπέρ.

«'Ας ρίψουμε τώρα ένα βλέμμα στα παιδικά χρόνια του Τζαίημς, ή μάλλον του Τζίμμι, όπως τον λέγουν χαιδευτικά οι αναρίθμητες θαυμάστριές του.

Εγεννήθηκε τον Μάιο του 1903 στην 'Ιντιάνα της Πενσυλβανίας. 'Ο πατέρας του είχε ένα κατάστημα κιγκαλιερίας και μία μικρή βίλλα, γεμάτη βιοτέχνες. 'Ο Τζίμμι ήταν το πρώτο παιδί της οικογενείας Στιούαρτ. 'Αργότερα απέκτησε και δυο αδελφές.

Την εποχή εκείνη ή ζωή ήταν ωραία. 'Ο Τζίμμι έμεγαλανε με μόνο του όνειρο να διαδεχθή τον πατέρα του στην δουλειά του, ο κύριος Στιούαρτ όμως είχε και αυτός, όπως κάθε πατέρας, το όνειρό του, να κάνει δηλαδή τον γιό του καλύτερο από τον εαυτό του. 'Ετσι, ο νεαρός Τζαίημς ένεγράφη στην προπαρασκευαστική σχολή του Μέρσεμπουργκ για να ετοιμασθή να δώσει εξετάσεις στο μεγαλύτερο, αλλά και αυστηρότερο Πανεπιστήμιο της 'Αμερικής του Πανεπιστήμιου του Πρίνσεστον.

Στο σχολείο του Μέρσεμπουργκ, ο μέλλον γόνος κατέκτησε άμέσως τους συμμαθητάς του, όχι μόνο με το χιούμορ του, αλλά και με την φυσαρμονία του. Διέπρεπε άμέσως ως τύπος... πρώτης τάξεως, εύθυμος, διασκεδαστικός, καλόβολος, αλλά και ως πρωταθλητής του δρόμου και του άλματος εις ύψος. 'Εκεί νο όμως στο οποίο διέπρεπε περισσότερο απ' όλα ήταν ή φυσαρμονία. Κάθε βράδυ, συγκεντρωνόντο γύρω τον δλοι και ο Τζίμμι έπαιζε παλαιά μελαγχολικά τραγούδια της 'Ιντιάνας. Την εποχή εκείνη δεν ήταν καθόλου θελκτικός στο πρόσωπο. Σε τέτοιο σημείο μάλιστα, ώστε για να εμφανισθή σε μία εορτή του σχολείου του στο τέλος του χρόνου, αναγκάστηκε κατόπιν υποδείξεως της επιτροπής που την είχε οργανώσει, να φορέση... μάσκα. 'Εν τούτοις, παρ' όλην την προσωπία του, ο Τζίμμι έμάνευσε το κοινό με την χά-

ρι του, με την συμπαθητική φωνή του και με την θυλική φυσαρμονία του. 'Ετσι άρχισε σιγά - σιγά να αγαπά το θέατρο, χωρίς όμως ποτέ να εγκαταλείψη το όνειρό του, να γίνη δηλαδή ένας σπουδαίος αρχιτέκτων.

Μετά τον δεύτερο χρόνο των σπουδών του, επέστρεψε στην 'Ιντιάνα για να περάση εκεί, όπως κάθε χρόνο, τις διακοπές του.

Επειτα επέτυχε θριαμβευτικώς στις εισιτηρίους εξετάσεις του Πρίνσεστον και άρχισε πάλι να σπουδάζη, για να γίνη μία μέρα καθώς αναφεράμε, ένας σπουδαίος αρχιτέκτων.

Στο τέλος περίπου των σπουδών του όταν ακόμη φορούσε την στολή του Πανεπιστημίου, ο Τζίμμι έ γνώρισε μία μέρα την Μάργκαρετ Σούλλαθαν, ή οποία είχε άρχισι τότε να γίνεται γνωστή ήθοποιός του κινηματογράφου. 'Η συνάντησις αυτή υπήρξε μοιραία για τον Τζίμμι. 'Ενοίωσε για την Μάργκαρετ έναν κεραυνοβόλον έρωτα, ο οποίος εξελίχθη σε ένα φλογερό πάθος που μετέμρφωσε τελείως την ζωή του.

Εν τούτοις, ο Τζαίημς συνέχισε τις σπουδές του, πήρε το δίπλωμα του αρχιτέκτονος και γεμάτος γαρά και έλπίδες για το μέλλον πήγε και όρθηκε τους δικούς του. Τα πράγματα πήγαιναν καλά ως την ημέρα που ο Τζίμμι πήρε μία πρόσκλησι των παλαιών του συμφοιτητών να πάη στο Φάλμουθ και να παίξη μαζί τους σε μία έρασιτεχνική παράστασι.

Φυσικά δεν μπορούσε να άρνηθή. Πήγε, λοιπόν, αλλά... κατά κακήν του τύχην, μεταξύ των θεατών ήταν και ένας θεατρώνης του Μπροντουαίη, της Νέας 'Υόρκης, στον οποίον άρεσε τόσο πολύ το σουλουπι και το παίξιμο του νεαρού έρασιτέχνου, ώστε του έκανε άμέσως προτάσεις. Και ήσαν τόσο δλεαστικές ή προτάσεις αυτές, ώστε ο καλός μας τις δέχθηκε άμέσως. Πάνε και σπουδές, πάνε και αρχιτεκτονικά ένεργεία. Το θέατρο τον είχε πιά κατακυριεύσει!

Πήγε στην Νέα 'Υόρκη, έπαιξε, άρεσε και σε λίγο γινόταν διάσημος. Αυτά συνέβησαν κατά το 1936, ήταν δε τότε 28 έτών.

Από το Μπροντουαίη μέχρι του Χόλλυγουντ ή απόστασις δεν είνε πολύ μεγάλη. Ός γνωστόν, οι σκινοθέται της φιλμοινδολείας, αναζητούν συνήθως τα νέα άστέρια τους έπάνω στις σκηνές των θεάτρων του Μπροντουαίη. Γρήγορα έγιναν προτάσεις και στον Τζίμμι. 'Εκανε έτσι για πρώτη φορά την εμφάνισι του στον κινηματογράφο στο φιλμ «Ροζ-Μαρί», την τεραστίαν έπιτυχία του πλέον αγαπητού ζεύγους της δόνης Ζαννέτ Μακντόναλντ - Νέλσον 'Εντυ, όπου και αυτός έσημείωσε μιάν αρκετά σημαντική έπιτυχία. Φυσικά, δεν του είχαν ακόμη έμπιστευθή ρόλον γόντος. 'Αργότερα έπαιξε σε διάφορα φιλμ μαζί με τον Ρόμπερτ Ταίηλορ, την Ζαννέτ Γκαίηνορ, την Σιμόνη Σιμόν και άλλους.

Τέλος ήλθε ο μεγάλος ρόλος. Του τον άνέθεσαν στο φιλμ «'Ο Κ. Σμιθ»... Θρίαμβος!...

Από τότε ο Τζίμμι λαβαίνει καθημερινώς βροχήν έπιστολών. Το άμερικανικό κοινό και ίδιος το θηλυκό είνε ξετρελλαμένο μαζί του. 'Αν μία μέρα ο Τζαίημς άποφασίση να παντρευθή, δεν θα έχη παρά την δυσκολία της έκλογής. Θα μπορούσε να πάη την πιο όμορφη και την πιο πλούσια κοπέλλα της 'Αμερικής.

Και ή Μάργκαρετ Σούλλαθαν; Θα έρωτήσουν πολλοί. Παρ' όλον ότι και αύ τον αγαπούσε, δεν έγινε γυναίκα του. Παρέμεινε όμως μία καλή και πιστή φίλη. Μήπως γι' αυτό έχει μία μελαγχολική έκφρασι το βλέμμα του Τζίμμι;... 'Ισως...

ΡΟΛΛΑΝ ΝΤΕΒΙΛΛΕΡΣ

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΑ

«'Όσοι στα παλαιότερα χρόνια άπεφάσιζαν ν' αφήσουν, την ήσυχία, την τάξη και την καθαριότητα των σπιτιών τους για να κάνουν καλοκαίρι σε μία έξοχή, σ' ένα βουνό, σε μία πλάξ, ένοιωθαν καλά τί έσήμεινε έπαρχιακό ξενοδοχείο κ' έπαρχιακό ρεστωράν της τότε έποχής.

Κορεί, ψύλλοι, κουνούπια, όλα τα έντομα και όλα τα ζώα, κατοικίδια και μη, συναγελάζονταν και συγκατοικούσαν με τους ξένους που πηγαιναν να πάρουν καθαρόν αέρα και να ξεσκάσουν μακριά από την βοή των τράμ και τις σειρήνες των αυτοκινήτων.

«'Όσον άφορξ τα μενού, βεβαίως δεν θα τα υπέγραφε ούτε ο Μπριγιά-Σαδρεν, ούτε ο δικός μας Τελεμενέξ.

Η ύπηρεσις του Τουρισμού όμως έβαλε τελευταίως αρκετή τάξι σε όλες αυτές τις άνωμαλίες, κι έτσι ή 'Ελληνική ύπαιθρος έπλημμυρισε έφέτος από παραθεριστάς.

Το πράγμα φαίνεται πως συνέβαινε και στην Εύρωπη, γιατί οι διάφοροι συγγραφείς, παλαιοί και νεώτεροι, έχουν ψάλει τον αναβαλλόμενον στους διαφόρους ξενοδόχους είτε μέσα στις έφημερίδες της έποχής τους είτε ακόμη και μέσα σ' αυτά τα λευκάματα των ξένων που κρατούν συνήθως τα Ευρωπαϊκά ξενοδοχεία των έπαρχιών.

«'Ο 'Αλφόνς Κάρρ, ο περίφημος συγγραφέυ του μυθιστορημάτος «'Υ π ο τ ά ς Φ ι λ υ ρ α ς» γράφει πριν 80 χρόνια περίπου :

«'Οι παλαιοί λησται, όταν είδαν πως τους φυλάκιζαν και τους κρεμούσαν, έκαμαν κάποιες τροποποιήσεις στο έπάγγελμα και την περιβολή τους. 'Αφήκαν τα κόκκινα πανταλόνια, τις καφέ βέστες και τα σιλάχια με τα πιστόλια, και φόρεσαν άσπρες μπλούζες και ποδιά : έγιναν ξενοδόχοι! 'Ετσι, υπό την προστασίαν του Κράτους έσκαλοθυδύνε τις ληστείες εναντίον του προαιωνίου έχθρου τους, του λαού!»

«'Ο 'Αλέξανδρος Δουμάς, πατέρας, έγραφε στον ίδιον τόμο :

«Κάποτε οι ξενοδόχοι ήσαν συνεταίροι με τους ληστές, μα ή μοιρασιά δεν είνε εύχάριστο πράμα. Σήμερα δεν υπάρχουν πιά λησται κι' οι ξενοδόχοι κάνουν τη μπάξια μονάχοι τους».

«'Ο Τριστάν Μπερνάρ περιγράφει τα ξενοδοχεία με το χιουμοριστικό του ύφος :

«Παράθυρα που δεν άνοίγουνε, πόρτες που δεν κλείνουν, μυρουδιά κουζίνας στην κρεβδαιτοκάμαρα, πλυντήρες τρύπιοι, πα-

τώματα ξεχαρβαλωμένα, αλλά οι τιμές, ψηλά!»

Η Μαντάμ ντε Σεβινιέ γράφει από την Βρετάνη :

«... Φοβερές κάμαρες, ακάθαρτες, με σχισμένη ταπεταρία και σαρακοφαγωμένα έπιπλα. Κατέβηκα να φάγω έξω από τον όρνιθώνα κατά γής, γιατί το τραπέζο-μάνδηλο ήταν καταλιγδωμένο. Πλήρως τρία αυγά με πουλάκια μέσα, μισή λίβρα τσ καθένα! Αυτά είνε οι γλύκες των ταξιδιών!»

«'Ο Λόκ γράφει από ένα ταξίδι του στο Καλαί :

«... Φοβερά πανδοχεία. Μέσα στις κάμαρες θα κρυολοούσε κι' ένας Σκωτσέζος τσομπάνος ακόμα. Ζήτησα παντόφλες και μου φέρανε τσόκαρα. 'Αν το Παρίσι είνε Παράδεισος, τα ξενοδοχεία των έπαρχιών του είνε τα πουργατόρια, φυσικά!»

«'Ο Βολταίρος, στα 1731 έγραφε στον φίλο του Σιδβίλ από ένα ταξίδι του στην έπαρχία, με την σατυρική του πένα :

Φοβερά ξενοδοχεία εις την Μάντη μία φορά, οι άράχνες πλέκουν νήμα εις τους τοίχους με χαρά, πέτρες είν' τα στρώματα, έρείπια τα πατώματα! Οι κουβέρτες είν' μισές, για ποτήρι... ένας κεσές! Σ' της μουγκάλες το λαϊμό είν' ένα κερί σπασμένο, να φωτίξη τη... σκηνή μ' ένα φώς... σκοτεινιασμένο!

«'Ο Βίκτωρ Ουγκώ, περαστικός από το Λαφέρ, γράφει στη γυναίκα του, κατά το 1835 :

«... Όλα είνε ώραία στο Λαών, οι έκκλησιες, τα σπίτια, τα περίχωρα, έκτος από το φοβερό πανδοχείο του Λαυρ, στον τοίχο του οποίου έγραφα αυτό το άποχαιρετιστήριο :

Στον ξενοδόχο του Λαυρ που με συνόησε στη δρώμη με λιγδιασμένο κάθε τί και το κρεβάτι όλο χώμα.

«'Αφίνε γειά και συριστώ πιάτα και σκεύη να παστρέψω κι' όλες τις ψείρες του χωριού απ' τα σεντόνια να μαζέψω!

Και για να έκφραση το θυμό του, προσέθετε όταν έγυριζε από τη Βρετάνη :

«... Για να θγάλη κανείς από πάνω των την ακαθαρσία των ξενοδοχείων της Βρετάνης πρέπει να πλυθή στον 'Ωκεανό!»

Σε κάποιο άλλο ξενοδοχείο των Πυρηναίων είδε μέσα στο λεύκωμα του σαλονιού να γράφη τα έξης ένας 'Ισπανός Ιερωμένος :

«Σκέψου, θνητέ, ότι, αν πεθάνης εδώ μέσα, θα σε φάνε τα σκουλήκια νεκρόν!»

Κι' ο Βίκτωρ Ουγκώ προσέθεσε από κάτω :

«Και ζωντανό... θα σε φάνε οι κορέοι!»

«'Ο Φίλιππος Ζιραντέ γράφει : — Είνε πολύ δύσκολο να κρατηθή ένα κρεβάτι ξύλινο καθαρό κι' άς είνε στύλ Λουδοβίκου του 16ου ακόμα! Τα ταμπλώ του τοίχου δεν προσθέτουν τίποτε στο κοινό, φάρ και μερικά τασάκια σιγάρου δεν είνε περιττά, άφού ο κόσμος καπνίζει!»

Κάποιος όμως ξενοδόχος, ταξιδευμένος και διαβολάνθρωπος, για να έκδικηθή κι' αυτός τους παραπονιούμενους πελάτες, έγραψε σε διάφορα ύποκαταστήματα του ξενοδοχείου του στις έπαρχιες κι' έτοιχοκόλλησε στους διαδρόμους των οδηγίες για τους ταξιδιώτες :

1) Παρακαλούνται οι κύριοι ταξιδιώτες να πτίουν μόνον μέσα στο ειδικόν άγγειον.

2) Να κατεβάζουν τα παραπετασμένα του δρόμου όταν άλλαν...

γιατί άπέναντι είνε ένα παραβενωγέον.

3) Να μη στριγγλίζουν με το στόμα μετά τα μεσάνυχτα.

Σε μερικά άπόκεντρα ξενοδοχεία του έγραψε :

«'Αφίνετε τα παράθυρα άνοιχτά για ν' άκούτε τις φωνές των δολοφονουμένων τη νύχτα έξω στο δρόμο».

«'Εκείνο που ζεματά συνήθως την πελτεία είνε οι τιμές προ πάντων. 'Ο ένας ξενοδόχος ζητά να ύπερβή τον άλλον στην άσιμνηδισία.

«'Ο Χούδερ κάποτε, σε κάποιο Γαλλικό έπαρχιακό ξενοδοχείο, άφού έπληρώσε τον λισμό, άφαντάστου άκούδεις και γιά έναν 'Αμερικανόν άκόμη, ρώτησε :

— Έχετε χαρτόσημι του ενός φράγκου;

— Μάλιστα, κύριε, πέσα θέλετε;

— Μά... εξαρτάται... Πόσο τα δίνετε το ένα;

Και σε κάποια πλάξ, κοντά στο Παρίσι, ένα ξευγαράκι εξετάζοντας το λισμό του ξενοδοχείου, είδε ότι του πέρασαν φράγκα 150 για κρασί που δεν ήπτε.

— Μά δεν έπληρωσε κρασί, είπε ο νέος. 'Ηπιαμε νερό.

Το γκαρονν πήρε το λισμό και διώρρωσε :

Νερό : Φράγκα 150!!

«'Ο Ζωγράφος Φοραίν κάποτε έπρωγξ στην Ντωβίλ. Όταν ήρθε ο λισμός είδε : Χήνα με άρακά 150 φράγκα.

— Πολύ ακριβά, είπε στον ξενοδόχο, έχεις τα πουλερικά σου. Μία χήνα δλάκαιρη στοιχίζει 20 φράγκα μόνο.

—Ναι κύριε Φοραίν, κι' έσεις όμως με λίγη μπόγια και λίγο μουσαμά ύπογράφετε ένα έργο σας και εισπράττετε χιλιάδες. 'Η χήνα μου, κύριε Φοραίν, ήταν ύπογεγραμμένη!

ΑΝΔΡ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ - ΣΥΛΒΙΟΥΣ

ΟΡΙΣΜΟΙ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΕΞΙΚΟΥ

ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΗΣ. — Σαπουνόφουσκας. ΔΑΚΡΥ. — 'Υγρό που θεραπεύει άπο τελεσματικά τα νεύρα των... Κυριών.

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ. — 'Ανθρωπος που πληρώνεται για να κατασκευάζη γορβίους δασμούς.

ΕΛΠΙΣ. — 'Ενα τίποτε και το πάν. ΖΗΛΟΥΤΥΠΙΑ. — Μικρότερη άδελφή της αγάπης.

ΗΛΙΚΙΑ. — 'Αριθμητικό πρόβλημα χωρίς λύσι... για τις κυρίες.

ΙΑΤΡΟΙ. — Νοσκόμοι του θανάτου. ΚΑΡΔΙΑ. — Σονέτο άπο παλμούς.

Συνθέτης ο έρως. ΟΔΟΝΤΟ-ΙΑΤΡΟΣ. — 'Ιατρός θεραπεύων ειδικώς... τα καρδιακά νοσήματα.

ΣΥΝΕΙΔΗΣΙΣ. — 'Ελαστικό τόπι. ΦΙΛΗΜΑ. — Τέσσερα χείλη, μία καρδιά.

ΨΕΜΑ. — 'Η προσωπία της 'Αληθείας.

ΕΝΩ ΜΟΥΓΓΡΙΖΗ Ο ΒΕΖΟΥΒΙΟΣ

ΡΟΔΟΚΛΕΙΑ

Η Έλληνοπούλα της Πομπηίας

ΥΠΟ ΙΩΑΝΝΑΣ ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ-ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ

γο έβασε στην πόρτα του σπιτιού της Ροδόκλειας.

ΜΙΑ ΑΝΑΠΑΝΤΕΧΗ ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ

Δέν είχε ώριμο πρόγραμμα όταν πήγε να συναντήσει την Έλληνοπούλα ή Βουλπία. Ήθελε να της κάνει κακό. Ήθελε τουλάχιστον να την φοβιστεί, να την τρομοκρατήσει, να της παραστήσει πως ήταν τρέλλα της να προσπαθή να σταθί σαν αντίπαλός της στον έρωτα του Μάρκελλου. Πώς θα της τάλεγε όλα αυτά, κι' ή ίδια δεν ήξερε. Πρό πάντων, δεν έπρεπε να ταπεινώσει... Έπρεπε να ταπεινώσει τη μικρή. "Αν είχε γονείς, να διηγηθώ φανταστικά αίσχλη στους γονείς της. Έπρεπε με κάθε τρόπο να παραμερίσω τον κίνδυνο, τώρα που έφαιναν τα πράγματα στην αρχή.

Όταν έξυγασε το σπίτι της Έλληνοπούλας σταμάτησε. Μία γλυκεία, μεστή φωνή πλημμύριζε την έξοχή. Μία φωνή παιδική μαζί και γυναικεία, τρυφερή, μελαγχολική, γεμάτη πάθος. Κάτι της είπε πως ή γυναίκα που τραγουδούσε έτσι όμορφα κι' έτσι λυπητέρα στην αυλή ήταν η Ροδόκλεια. Και πραγματικά, όταν έφθασε στην είσοδο του σπιτιού, είδε από την ανοιχτή πόρτα την κοπέλλα να τραγουδά, γνένοντας τη ρόκα της.

Στάθηκε η Πομπηία αρχόντισσα κι' άκουσε κάμψη ώρα. Αναγνώρισε πως ή Έλληνοπούλα είχε σπάνια όμορφη φωνή. Τό τραγούδι ήταν έρωτικό μ' θλιμένο. Έλεγε για κάποια χαμένη αγάπη... Κι' η Ροδόκλεια είχε δάκρυα στα μάτια, καθώς το τραγουδούσε.

Άσφον, τα μάτια της Βουλπίας άστραψαν. Μία ιδέα έπεσε ξαφνικά από το μυαλό της, μία ιδέα, που την έκανε να κοκκινίσει από την ευχαρίστηση και την έσφαση. Προχώρησε με δόγμα αποφασιστικό μέσα στο σπίτι.

Ροδόκλεια, έφώναξε, κάνοντας όσο πιο γλυκεία μπορούσε τη φωνή της. Μπορώ να μιλώ μέσα; Είσαι μόνη στο σπίτι; Πεταχτηκε η κοπέλλα και έσπρωξε τα μάτια της σκοτεινά στην όμορφη αρχόντισσα.

Είμαι μόνη... Σε λίγο θάρρη ή μητέρα μου, αποκρίθηκε δίχως χαμόγελο.

Μα εγώ μπορώ στο μεταξύ να σου μιλήσω, είπε το ίδιο γλυκά ή Βουλπία, λη σφιχτά ή μικρή κι' έφερε ένα καθίσμα στην αναπάντεχη επίσκεπτρια.

Δε φαίνεται να σου δίνει χαρά ή επίσκεψίς μου αυτή, μικρή μου Ροδόκλεια, άρχισε γλυκά ή Πομπηία.

Δέν είμαι μαθημένη να κολακεύω, αποκρίθηκε δύσθυμα ή κοπελίτσα.

Όραία απάντησις, με τούς Θεούς, έφώναξε με γέλια ή Βουλπία... Κι' εγώ δεν είμαι μαθημένη να κολακεύω, πρέπει όμως να σου πω ότι πατέ δεν είχα ακούσει τόσο ωραία φωνή σαν τη δική σου.

Σ' αυτό φεβίλω την επίσκεψί σου; Έκαμε άθελα ειρωνικά ή κοπέλλα.

Την έκνταξε στα μάτια ή Βουλπία. Στο τέλος της έπιασε το χέρι. Έκανε να το τραβήξή ή Ροδόκλεια, μα ή άλλη της το κράτησε σφιχτά, και της είπε όπως θα μίλούσε σε μικρά παιδί:

Δέν φαίνεται να μ' αγαπάς, καλή μου κοπελίτσα.

Αρχόντισσά μου, αποκρίθηκε κρύα ή κοπέλλα, δεν ξέρω νάχα λόγο να σ' αγαπάω... Κι' έπειτα, τι κοινό μπορούμε νάχαμε έμελες οι δύο; Έσύ είσαι μία πλούσια Πομπηία πατρικία, εγώ μία φτωχιά Έλληνοπούλα...

Ότ'όσο, πρέπει να με πιστέψεις πως μού είσαι εξαιρετικά συμπαθής. Ήρθα να σ' ελαφρώσω από ένα βάρος που σίγουρα πιέζει την ψυχή σου.

Την έκνταξε έρωτικά και δύσπιστα ή μικρή.

Σε είδα το πρωί στο άνοδο πωλείο της Θεανώς, είπε γρήγορα ή Βουλπία... Στάσου, μη με διακόπτης, άφησέ με να μιλήσω... Ξέρω πως είχες πάει για να συναντήσεις το Μάρκελλο. Και μόλις με άνητικρυσες από μακριά, έφυγες σαν κνηνημένη.

Εγώ; έτραυλισε σαστισμένη ή πομπηία.

δούλα.

Μην τρομάζεις, της είπε χαμογελώντας ή Βουλπία. Και μην προσπαθής να διαφύγης αυτά. Τον αγαπάς;

Εγώ; ψιθύρισε πάλι ή Ροδόκλεια σαν κεραυνόπληκτη μπροστά σ' αυτή την έρώτησι που απέκάλυπτε το μυστικό της.

Τον αγαπάς, μικρούλα μου, είτε ή Βουλπία όσο πιο γλυκά μπορούσε. Από τη σαστισμάρα σου τώρα, φαίνεται πως τον αγαπάς. Και είνε φυσικό, γιατί τον Μάρκελλο τον αγαπούν όλες οι γυναίκες, κι' αρχόντισσες πλούσιες... όχι μόνο έσύ, μιά φτωχιά κοπέλλα, που όπωσδήποτε θα καλλιτερέψης τη θέση σου μ' αυτή την αγάπη.

Τα μάγουλα της παιδούλας άναψαν, σαν να είχε δεχθό χτύπημα. Ξεφώνισε, ξεχνώντας να κρύψη πιά το μυστικό της.

Νομίζεις πως λογαριάζω το συμφέρον μου αγαπώντας τον Μάρκελλο;

Χαμογέλασε ή άριστοκρατίσσα πονηρά.

Νά, λοιπόν, που ό θυμός σ' έκαμε να όμολογήσης το μυστικό σου, είτε όπως θα μιλούσε σε μικρό παιδί.

Δάκρυα ήρθαν στα μάτια της Ροδόκλειας από τη τροπή και την ταρχή της. Για να τα κούψη, έφώναξε με πείσμα:

Δέν έχω να δώσω λόγο σε κανένα. Κι' αν τον αγαπάω, κι' αν δεν τον αγαπάω, αυτή είνε δική μου δουλειά. Κανένας δεν έχει το δικαίωμα να μάζη τι γίνεται μέσα στην καρδιά μου... Κι' έσύ, αρχόντισσά μου, αν αγαπάς το Μάρκελλο, δεν έχεις τίποτα να φοβηθής, γιατί αυτός έσένα αγαπάει... Και τώρα, άφησέ με στη φτώχεια μου και πήγαινε στο άρχοντικό σου!

Την έκνταξε παραξενεμένη ή Βουλπία. Ήταν όμορφη ή Έλληνοπούλα, καθώς στεκόταν, όλόρθη, με μάτια δακρυσμένα, με πρόσωπο ξαναμμένο, με χείλη περήφανα.

Ροδόκλεια, είπε σε λίγο μετρημένα, δεν μού μιλάς φιλικά, και καταλαβαίνω το λόγο. Νομίζεις πως αγαπάω τον Μάρκελλο, έ;

Αυτό το ξέρει δηλ ή Πομπηία, πως αγαπιόσαστε και πως είσαστε άρραβωνιασμένοι, αποκρίθηκε γρήγορα ή κοπέλλα.

Όλη ή Πομπηία είνε άπατημένη, έφώναξε ή Βουλπία γελώντας δυνατά. Και άπορόδ που βασίζονται όσοι λένε αυτά τα λόγια.

Ανοίξε ή Ροδόκλεια πλώρια τα μάτια της.

Τι με κυττάς έτσι; Έκαμε ή αρχόντισσα γελώντας πάντα. Λές βέβαια, πως για να δέχωμαι λουλούδια από το Μάρκελλο, για να του έπιτρέπω να παίρνη μερικές έλευθερίες, θα πη ότι σκοπεύω να γίνω γυναίκα του; "Α, μικρή μου Έλλη, νίδα... Πόσο δεν ξέρεις τον κόσμο και τα ήθη και έθιμα της δικής μου τάξεως! Δεν καταλαβαίνεις πως εγώ ζω λιγάκι διαφορετικά από τις άλλες τις γυναίκες; Δεν έχεις αντίληψη πως δεν δίνω σημασία στις προλήψεις και στα λόγια του κόσμου; Μιά φορά θά ή ζω... θέλω να ή ζω όπως μ' άρέσει... Γονείς κι' άδέλφια δεν έχω για να δίνω λογαριασμό που πάω και τί κάνω... Είμαι αρκετά πλούσια για να έπιτρέπω στον έαυτό μου μερικές ίδιότητες. Τώρα, βέβαια, έσύ μπορείς να φανταστής πως είμαι καμμία διεφθαρμένη γυναίκα. Σου λέω πως θα γελαστής αν σκεφθής έτσι... Ξέρω ως ποό πρέπει να φθώσω. Ξέρω καλά πόσο θάρρος μπορώ να δώσω στους άνδρες. Και πρέπει να με πιστέψης... Χρόνων, κανένας δεν μπορεί να καυχήθ ή πως ήρθε ένα φιλι από αυτά τα χείλη...

Μιλούσε με έξαψη, πειστικά, κι' ή Ροδόκλεια την άκουγε έκπληκτη, μισοκαταλαβαίνοντας, σαν ν' άκουγε καμμία ξένη γλώσσα.

Δέν ξέρω αν έπρεπε να στα πώ όλα αυτά, είπε στο τέλος ή Βουλπία... Μού φαίνεται όμως πως τώρα θα καταλάβης πιο καλά το σκοπό της έπισκεψέως μου. Ήρθα ακριβώς για να σε ήσυχάσω.

Πώς εγώ δεν αγαπάω το Μάρκελλο... Δεν είνε και δυνατόν να τον αγαπήσω και να στεκόμαι σοδάρη να γίνω γυναίκα του... Όταν άποφασίσω να παντρευτώ, θα φροντίσω να διαλέξω έναν άνδρα που να μού

ταιριάζη πραγματικά... Έναν πλούσιο, Έναν που νάχη θέσι μεγάλη κι' έπιρροή στη Ρώμη... κι' όχι πάντως Έναν φτωχό σχεδόν Ρωμαίο εκατόνταρχο... Είνε βέβαια όμορφος ό Μάρκελλος, αλλά, τί άλλα προσόντα εκτός από την όμορφιά του έχει, για μιά γυναίκα σαν κι' έμένα; Τίποτα... Γι' αυτό, μικρή μου Ροδόκλεια, αν σε άνησχη ή σκέψις κι' αν σε λυπή πως τον αγαπάω, βγάλε την από το νου σου... Κι' αυτός, ό Μάρκελλος, δε μ' αγαπάει σοδάρη... Μού φέρεται όπως μού φέρονται όλοι οι άνδρες... με κολακεύει... Άλλού όμως θα ήζητήση την αληθινή αγάπη.

Σταμάτησε κι' έκνταξε μ' ένα ένθαρυντικό χαμόγελο τη μικρή.

Τι λές έσύ σ' αυτά; τη ρώτησε σε λίγο.

Τό αίμα άνεβοκατέβαινε στα μάγουλα της Ροδόκλειας. Έκνταξε την άριστοκρατίσσα φοβισμένη, σαστισμένη, ντροπαλή.

Δέν ξέρω, αποκρίθηκε σιγά. Δεν ξέρω... "Αν είνε όπως τα λές, αρχόντισσά μου, τότε...

Τότε είσαι πολύ εύτυχισμένη, έ;

Ό, ναι, ψιθύρισε ή Έλληνοπούλα. Μιά άγρια λάμψις έπέσασε στο πρόσωπο της Πομπηίας. Η Ροδόκλεια δεν την άντελήθηκε, καθώς στεκόταν με τα μάτια χαμηλωμένα. Ότε παρατήρησε τον σκληρό τόνο της φωνής της τώρα που τη ρωτούσε:

Όποτε τον αγαπάς... Μίλα μου έλεύθερα, γιατί όταν ξέρω δηλ την αλήθεια, θα σε βοηθήσω.

Εδίστασε κάμψη ώρα ή Ροδόκλεια. Στο τέλος, έφώναξε δραχνά:

Ό, ναι, τον αγαπάω... Άλλά ό Μάρκελλος δεν μ' αγαπάει...

Γελώντας, την έκοψε ή Βουλπία ειρωνικά... Σ' αγαπάει... "Αν δεν σ' αγαπούσε, δεν θαρχόμουν σπίτι σου εγώ.

Έρχεσαι σταλήνη από τον Μάρκελλο; ρώτησε ή Ροδόκλεια με συγκίνησι...

Ναι, σχεδόν... αποκρίθηκε ή Πομπηία. Άκουσε με, μικρούλα μου... Μ' άρέσει να βοηθώ πάντα τούς νέους που είνε έρωτευμένοι... Γι' αυτό θα σε βοηθήσω κι' έσένα. Ό Μάρκελλος σ' αγαπάει... δεν ξέρει όμως όλα σου τα χαρίσματα για να σ' έκτιμήση όσο σου άξίζει. Του παρουσιάζεσαι πάντα άπλη, μιά άσημάντη κοπελίτσα, κι' αυτός συνησμένος σε γυναίκες... να πούμε σαν κι' έμένα, ζητεί πάντα το κάτι... έκείνο το άνωτερο, που τραβεί τούς άνδρες...

Είμαι μιά φτωχιά κοπέλλα, είπε ταπεινά ή Έλληνοπούλα.

Δέν έχεις συνείδησι της άξιας σου, την έκοψε ή άλλη. Ξέρεις πως τραγουδάς περίφημα;

Έτσι μού λένε οι φίλενάδες μου, αλλά δεν τις πιστεύω.

Βλέπεις; Κι' ό Μάρκελλος τί σου λέει για το τραγούδι σου;

Ό Μάρκελλος; Δεν έχει ιδέα πως τραγουδά.

Βλέπεις πάλι; Του κρύβεις τα πιο σημαντικά σου προσόντα.

Κυττάχτηκαν οι δύο γυναίκες, και πρώτη φορά στη ματιά της Ροδόκλειας φαινόταν κάποια έμπιστοσύνη.

Της χαμογέλασε ή Βουλπία ένθαρρυντικά και της είπε:

Δέν θα ήθελες να σε, θαυμάση ό Μάρκελλος; Δεν θα ήθελες ν' άκούσης άπό τα χείλη του πως έχεις την ωραιότερη φωνή του κόσμου;

Χαμήλωσε ή κοπέλλα το κεφάλι και δεν αποκρίθηκε. Σηκώθηκε κι' ή Βουλπία, και ήρθε κοντά της. Άκούμπησε το χέρι της στον ώμο της παιδούλας, και είπε:

Ροδόκλεια... εγώ θα σου δώσω μιά μοναδική ευκαιρία να τον κατακτήσης για πάντα... Άρκαι να πιστέψης πως είμαι φίλη σου και πως θέλω το καλό σου. Με πιστεύεις;

Ναι, ψιθύρισε ή παιδούλα θυθίζοντας τ' άγνά της μάτια στην άσπαστερή ματιά της Πομπηίας αρχόντισσας.

Άφου με πιστεύεις, θα κάνης αυτό που θά σου πώ... Άκουσε! Άφριο, δίνω στο σπίτι μου ένα συμπόσιο, όπως το συνηθίζω πολλές φορές. Σε καλώ κι' εσύ να

ΤΟ ΔΙΗΗΜΑΤΑΚΙ ΣΤΙΣ ΤΟΥ ΕΝΟΣΛΕΠΤΟΥ

ΤΟ ΛΑΧΕΙΟ

Ό μικρός και ταπεινός υπάλληλος μπήκε στο γραφείο του διευθυντού του χωρίς να χτυπήση την πόρτα.

Τί θέλεις; ρώτησε ό διευθυντής άσπλητρά.

Ό μικρός και ταπεινός υπάλληλος δεν άπήντησε. Άρπαξε μόνο ένα καλαμάρι και άδειασε το περιεχόμενο του επάνω στο κεφάλι του διευθυντού.

Όχι!, τινάχθηκε ό διευθυντής τυφλωμένος από τα μελάνια.

Μην κουνήσης, γιατί σ' έφαγα!, έφώναξε ό μικρός και ταπεινός υπάλληλος, που είχε πάρει το ύφος θηρίου.

Κι' άρπάζοντας ένα βαρύ λεξικό, τό πέταξε στο κεφάλι του τρομοκρατημένου διευθυντού. Έβούτηξε κατόπιν τη γόμα και του πασάλειψε τα γενεία, ενώ συγχρόνως του έδαξε στο κεφάλι, σαν καπέλλο, το καλάθι των άχρηστων. Τέλος, του έριξε ένα περιφρονητικό και άγέρωστο βλέμμα και δγήκε έξω θριαμβευτικά...

Δέν πέρασαν όμως παρά λίγα μονάχα λεπτά και ό μικρός και ταπεινός υπάλληλος ξαναγύρισε στο γραφείο του διευθυντού. Τώρα είχε αλλάξει τελείως ύφος. Είχε φύγει σαν άγριο θηρίο και έπέστρεφε σαν δρεγμένη γάτα.

Έκαμε τώρα μιά βαθειά υπόκλισι έμπρός στον διευθυντή του και είπε με σδυμένη φωνή, τρέμοντας δλόκληρος:

Ήρθα να σάς ζητήσω συγγνώμην, κ. διευθυντά.

Συγγνώμην, έ; Και τολμάς κιόλας, έ;

Ναι!... δεν ήταν αλήθεια ότι έκέρδινα τό δώρο των τριών εκατομμυρίων του Έθνικού Λαχείου... Ήταν ένα χονδρό ψέμα των συναδέλφων μου...

Γ. ΝΑΣΟΣ

Με καλείς; Έκαμε ή κοπέλλα δειλά. "Ω, δεν ξέρω... ποτέ μου δεν έχω πάει σε τέτοια γιορτή... δεν ξέρω πως να φερθώ... τί να φορέσω...

Εγώ θα σου δώσω ωραία φουστάνια, και θα σε στολίσω, όπως ντύνονται οι άρχόντισσες σ' αυτές τις περιστάσεις... Θα φερθής άπλά και φυσικά... Θα τραγουδήσης κιόλας.

Ό, δεν θα τολμήσω.

Ό έρωσ κάνει τον άνθρωπο τολμηρό, αγαπητή μου Ροδόκλεια. "Αν δεν τολμήσης, θα πη πως δεν είσαι αρκετά έρωτευμένη... Θα έχω τον καλύτερο κόσμο της Πομπηίας... Για σένα είνε μιά μοναδική ευκαιρία... Γιατί αυτόν τον κόσμο πρέπει να τον γνωρίσης. "Αν σε παντρευτή ό Μάρκελλος, μέσα σ' αυτόν τον κόσμο θα ζής...

Με είμαι μικρή ακόμα, έτραυλισε ή παιδούλα. Έπειτα ό γονείς μου δεν πιστεύω να μού τό έπιτρέψουν...

Δέν έχεις ανάγκη να τό μαρτυρήσης... Νά πού της ότι πώς σε καμμία φίλενάδα σου... Δεν πηγαίνεις ποτέ σε φίλες σου;

Ό, πολλές φορές.

Νά τούς πής λοιπόν ότι θα πιάς να περάσης λίγες ώρες σε καμμία φίλη σου. Θα φύγης ντυμένη άπλά από το σπίτι σου. Εγώ θα σε ντύσω για τη γιορτή.

Ό, δεν ξέρω, έτραυλισε πάλι ή παιδούλα.

Ροδόκλεια είπε ή Βουλπία σοδάρη, σκέψου το. Εγώ ήρθα σαν φίλη σου να σε βοηθήσω, γιατί ξέρω τί θα πη ν' αγαπάς... "Αν θέλεις, δέξου τη βοήθειά μου.

508

Αμέριμος εκείνος, ήταν σκυμμένος και έδιάλεγε τα λουλούδια. Όμορφος, γελαστός, σαν Έλληναϊκός Θεός. Μά έδιάλεγε λουλούδια για τη Βουλπία!

Κι' όμως της είχε πη την προηγούμενη στιγμή, πως ήθελε να πάη σπίτι της...

Κι' όμως της είχε προσφέρει κι' αυτήνης λουλούδια!... Τί σκοπό είχαν λοιπόν όλα αυτά; Γιατί της χαμογελούσε; Γιατί της έδειχνε κάτι πουμιαζε με άγίαση. "Α, είχε δίκιο ή Θεανώ! Έτσι είνε οι Ρωμαίοι. Θεωρούν ως εύκολη κατάκτηση της στιγμής τη φτωχούλα που θα τό θεωρήση τιμή της να δεχθί τον έρωτά τους...

Τό μυαλό της κοπέλλας έβόλωνε. Τα μάγουλά της έγιναν πάλι κατακόκκινα, αλλά αυτή τη φορά μονάχα από ντροπή. Κι' άσφον, με φρίκη της ένοιωσε τα δάκρυα να μαζεύονται γοργά στα μάτια της. Έσάστισε. "Ω, όχι! Δεν έπρεπε να την ιδή να κλαίη... Ήταν πολύ κούτο... Ήταν σαν να του όμολογούσε φανερά πως τον αγαπάει και θα προτιμούσε να πεθάνη παρά να του φανερώση ποτέ την κρυφή της αγάπη, την κούτη της αγάπη, μιά κι' αγαπούσε αυτός εκείνη, τη Βουλπία.

Γρήγορα, άκούμπησε, έπέταξε σχεδόν τα λουλούδια σε μιάν άκρη και έφυγε τρέχοντας, δίχως να κυττάξη πίσω της.

Πού πάει ή Ροδόκλεια; Έκανε παραξενεμένος ό Μάρκελλος.

Η Θεανώ, που τα είχε καταλάβει όλα, όλο τό μυστικό δράμα που παιζόταν στην άθωα καρδιά της παιδούλας, προσπάθησε να την δικαιολογήση, σαστισμένη κι' αυτή.

Ίσως να είδε από μακριά κανέναν δικό της και φοβήθηκε.

Κι' άφησε και τα λουλούδια; Έκαμε δυσαρεστημένος ό εκατόνταρχος.

Ό, μή την παρεξηγής, είνε μικρή και ήθικη κοπέλλα...

Μα τούς Θεούς, άρχισε ό Μάρκελλος. Μά ή φράσις του έμεινε στη μέση, γιατί άκουσε ξαφνικά κοντά του τη φωνή της Βουλπίας.

Η ΖΗΛΕΙΑ ΦΟΥΝΤΩΝΕΙ

Μάρκελλε!, έφώναξε ή ωραία Πομπηία. Ποιό όνειρο σε έφερε τόσο πρωί στο άνοδο πωλείο;

Δέν καταλαβαίνεις; αποκρίθηκε ό εκατόνταρχος χαμογελώντας. Θα καταλάβης όταν ιδής τό στεφάνι που θα σου πλέξη μ' αυτά τα λουλούδια ή Θεανώ. Όνειρεύτηκα πως φορούσες ένα λουλουδένο στεφάνι, και μού ήλθε ή έπιθυμία να σε ιδώ σ' αλήθεια άνθοστεφανωμένη.

Κόλακα!, ψιθύρισε ή Βουλπία. Χαμογελούσε. Τα μάτια της όμως είχαν τη σκληρή εκείνη λάμψη που την άσχημαίνει.

Σ' άρέσουν αυτά τα λουλούδια, κυρά μου; ρώτησε ή Θεανώ.

Της έριξε ή Βουλπία μιά ματιά φαρμακερή. Ένοιωσε και πάλι ένα άκατανίκητο...

Της έριξε μιά ματιά γεμάτη μίσος στη Θεανώ, και δίχως να της πη μιά λέξη, έφυγε. Πήρε τό δρόμο για την έξοχή και σε λί-

Θά μου κάνης κι, έμένα χάρι, ν' άκουστή στο σπίτι μου πρώτη φορά ή πιό άραιά φωνή της Πομπητίας... Ξέρεις κι' εύθυμα τραγουδίς, κι' έρωτικά;

— Ξέρω από όλα, ψιθύρισε ή μικρή.
— Λοιπόν... δε θέλω να μού δώσης απάντησι τώρα... Σκέψου το, σου λέω και πάλι. Τόν Μάρκελλο τόν γνωρίζω εγώ καλά, καλύτερα από σένα... Τού άρέσει ή λάμψις κι' ή διάκρισις... Θά τρελλαθή από ένθυσιασμό όταν σ' άκούσῃ... Καί... μ' ήλς τίποτα ακόμα στους γονείς σου... δεν θ' άργήση νάβῃ να σε ζητήση από τόν πατέρα σου...

Στά λόγια αυτά, τὰ μάτια της Έλλη νοπούλας άστράφον, τὸ διάφανο πρόσωπό της φωτίστηκε από μίαν υπερκόσμια χαρά. Τὸ χαμόγελο πού άνθισε στὰ χείλη της έκανε πὸ γοητευτική τὴν παιδιάτικη φυσιογνωμία της.

Μέ, λίσσα, παρετήρησε ή Βουλπία τὴν όμρεφιά της. Κι' έδινε ένα φιλι φεύγοντας στὴ μικρή, τὴς έρχόταν νά στραγγαλίση τὸν λειπό, χιονόλευκο αὐτὸν λαίμό, πού έκτός από τὴν όμορφιά εἶχε καί τὸ χάρισμα νά τραγουδᾷ σάν τ' άηδόνι.

ΔΥΣΤΥΧΙΑ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ

Μόλις εἶχε προφθάσει νά φύγῃ ή Βουλπία, όταν έγύρισαν στὸ σπίτι οί γονεῖς κι' ὁ ἀδελφός τῆς Ροδόκλειας. Σίγουρα θά παρατηρούσαν τὴν ταραχή της, ἀν δὲν ἦσαν κι' οί ἴδιοι ταραγμένοι.

— Τί νά κάνουμε μὲ τὸ παλινόχωρο που μᾶς άφησε ὁ καταραμένος ὁ Φεβρόνιος; ἀναστέναζε ὁ Μένων. Δὲν γίνεται σχεδὸν τίποτα. Ἐκεῖ πού βρίσκονταν στὴ ρίζα τοῦ ἡφαίστου, τῶχει κάψει ή φωτιά. Τὸ χάμα εἶνε ξερό...

— Πήγαμε γιὰ νά ἰδοῦμε τί μπορούμε νά κάνουμε, ἀναστέναζε ή μητέρα... Ἀχ, Ροδόκλεια, θά καίγοταν ή καρδιά σου ἂν ἔβλεπες ὅτι εἶδαμε όταν περάσαμε ἀπὸ τὸ ἄλλο μας κτηματάκι, τὸ ὠραίο... Τῶχει καταστρέψει ἐντελώς ὁ ἀπαίσιος ἄνθρωπος...

— Αὐτὸ πᾶει τώρα, τὴν έκοψε ὁ ὄνδρας της... Θά ἰδοῦμε τί μπορούμε νά κάνουμε μὲ τὸ παλινόχωρο.

— Τί μπορούμε νά κάνουμε; Νά πεθάινουμε γιὰ νά θγάλουν ἀπὸ τὰ λιθάρια!

Ἡ Χαρίτων, μὲ μάτια γεμάτα πικρὸ, μὲ πρόσωπο χλωμό, τὸ φώναζε αὐτό. Εἶχε ἀλλάξει τόσο ή φυσιογνωμία του αὐτῆς τῆς δύο μέρες, πού ή Ροδόκλεια δὲν μπορούσε νά τὸν ἰδῇ, χωρίς νά νοιώσῃ τὰ δάκρυα νάρχονται στὰ μάτια της. Στὴν τρυφερή ψυχὴ τοῦ εἰδηθῆ ή πρωτακουστή ἀδελκία τὸν Ἰσχυρὸν εἶχε φέρεῖ τέτοιαν ἀναστάτῳσι πού ζύγωνε τὴν τρέλλα. Κι' ἂν δὲν μιλοῦσε γιὰ τὸ σκοτεινὸ σχέδιό του νά κάψῃ τὸ κτήμα τοῦ Φεβρόνιου, τῶ νοιώθε ή Ροδόκλεια πὺς αὐτὴ ή σκέψις δὲν έδευγε οὔτε στιγμή ἀπὸ τὸ μυαλό του.

— Κι' όμως, πρέπει νά τὸ καλλιεργήσωμε αὐτὸ τὸ παλινόχωρο, εἶπε ἀνοστενάζοντας ὁ πατέρας. Εἶνε ή μόνη ἐλπίδα μας γιὰ νά μὴν πεινάσωμε.

— Δὲν χρειάζεται ή ζωή μας πιά, ψιθύρισε ὁ Χαρίτων. Τὸ καλύτερο εἶνε νά μὴ γενιέται κανεῖς, ή κι' ἂν γενιέται, νά πεθαίνῃ νέος. Ποῖος φιλόσοφος τὸ εἶπε αὐτό...

— Δὲν ταιριάζει στὰ νεῖατα σου αὐτὴ ή ἀπαισιοδοξία, τὸν ἐμάλλωσε μαλακὰ ή Γλυκερία. Μὴν κάνης έτσι. Δές, ή Ροδόκλεια κλαίει...

Πραγματικά, ή κοπέλλα δὲν μπορούσε πιά νά βαστάῃ τοὺς λυγμούς της. Ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος ή κατάστασις αὐτῆς τοῦ σπιτιοῦ της τῆς έφερνε ἀπελπισία. Ἀπὸ τὸ ἄλλο, ή ταραχὴ της γιὰ τὴν ἐπίσκεψις τῆς Βουλπίας ξεσπούσε τώρα...

Ἀκούμπησε ὁ Χαρίτων μαλακὰ τὸ χέρι του στὰ μαλλιά της καί τῆς ψιθύρισε:

— Μὴ κλαίς

Τὴν ἀγαποῦσε τρυφερά. Καί τὸ χάδι του αὐτὸ έφερε περισσότερα δάκρυα στὰ μάτια τῆς μικρῆς.

Κι' ἀξάφην, μέσα στὴν ἀπελπισία της, έννοιωσε τὴν καρδιά της νά σταματᾷ. Εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασιν... Σάν ὑπόφασις

μακρινή, τῆς έφάνηκε πὺς κάποια φωνή τῆς εἶπε μέσα της ὅτι στὸ χέρι της εἶνε νά χάριση καλύτερες μέρες στοὺς δυστυχισμένους τοὺς δικούς της... Ἀν τὴν ἀγαποῦσε ὁ Μάρκελλος... Ἀν τὴν έπαιρνε γυναικα του... Ἡ χαρὰ αὐτὴ θά φωτίζε ὅλους τοὺς δικούς της... Κι' εἴπειτα, κι' ἂς μὴν ἦταν πλούσιος ὁ ἐκατόνταρχος... δὲν μπορούσε νά πεινάσῃ ή οἰκογένεια του... Ἡ ἀγάπη τοῦ Μάρκελλου ἦταν μιά εὐτυχία γι' αὐτὴν ἀνάτασση, καί σωτηρία γιὰ τὴν οἰκογένειά της...

Ὅταν τὰ σκέφθηκε ξάστερα αὐτὰ, τὰ δάκρυά της σταμάτησαν. Κι' ἐπερίμενε μὲ χυποκάρδι νά ξημερώσῃ ή ἄλλη αὐγή.

ΜΙΑ ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΚΙΘΑΡΩΔΟΣ

— Ἀγαπητοί μου συνδαιτημόνες, εἶπε τὴν ἄλλη μέρα ή Βουλπία στὴ λαμπρὴ συντροφιά πού εἶχε μαζεῖτὴ στὸ σπίτι της, σὰς ἐτοιμάζω μιά μεγάλη ἐκπληξί. Τώρα, όταν εὐχαριστήσετε τὴ γεῦσι σας μὲ τὰ φαγητὰ, ἐτοιμασθῆτε νά εὐχαριστήσετε καί τῆς ευγενέστερης αἰσθήσεως σας.

— Ὁ, Βουλπία, εἶπε ὁ Κλαύδιος μὲ στόμφο... Δὲν χρειάζεται πιά ἄλλη ἀπόλαυσις στὸ σπίτι σου, γιατί κινδυνεύομε νά μεθύσωμε ἀπὸ τῆς πολλῆς ὀμορφίης. Τὰ φαγητὰ πού μᾶς προσφέρει εἶνε τὰ καλύτερα πού μπορεῖ κανεῖς νά βρῇ στὴν Πομπηία.

— Ὁ δῆκοςμος τοῦ σπιτιοῦ σου μαγεύει τὴν ὄρασι, μόλις σπιτίσωμε τὸ κατῶφλι σου... Ἀλλά τί κάθομαι καί ἱστοράζομαι... Μὲ μιά λέξι μπορῶ νά τὰ πῶ ὅλα... Ἐχομε μπροστά μας τὴ Βουλπία, τὴ ἄλλο μπορούμε νά ποθῶσωμε καί νά ἀναιρευτοῦμε!... Καί τώρα μᾶς ἔλες πὺς μᾶς ἐτοιμάζεις κάποια ἐκπληξί. Δὲν φοβάσαι πὺς ή υπερβολὴ τῆς ὀμορφίης θά μᾶς μεθύσῃ;

Χαμογέλασε, φιλάρεσκα ή Πομπηϊανή ἀρχόντισσα καί ἀποκρίθηκε:

— Εἶσαι ἀλήθεια ποιητής, Κλαύδιε. Τὰ δάλεψις ὅλα μὲ τὴν ποιητικὴ σου φαντασία. Ξεχνᾷς ὅμως πὺς δὲν εἶνε ὅλοι ποιητῆς σάν κι' ἐσένα. Ὁ Μάρκελλος, π. χ. φαντάζομαι πὺς δὲν μεθάει τόσο εύκολα ἀπὸ τὴν υπερβολὴ τῆς ὀμορφίης. Εἶνε ἀχόρταγος, καί τὴν κυνηγᾷ παντοῦ ὅπου τὴν βρῇ.

Ἐγέλασε ὁ ἐκατόνταρχος.

— Μὰ τοὺς Θεούς, ὠραία Βουλπία, ἐφώνασε, τὸ μεθύσι αὐτὸ δὲν μὲ τρομάζει. Ἐξ ἄλλου εἶμαι στρατιώτης. Ἐνας στρατιώτης δὲν φεύγει μπροστὰ στὸν κίνδυνο. Ἀν πρόκειται νά κινδυνέω ἀπὸ κάποια

ΞΕΡΕΤΕ ΠΩΣ ΑΓΑΠΟΥΝ ΣΕ ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΧΩΡΕΣ;

... Ἀσφαλῶς θά θέλατε νά μάθετε πὺς ἐρωτεύονται οἱ ἄνδρες καί οἱ γυναῖκες τὸν ἀισθημὸν πολιτισμένων χωρῶν; Νά, λοιπόν, τί λέει ἕνας σχετικὸς κατάλογος:

Ὁ Ἀ γ γ λ ο ς, όταν ἐρωτεύεται, γίνεται ψυχρὸς, ἐπίμονος καί τραβάει κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν σκοπὸν του... Ἡ Ἀ γ γ λ ἰ δ α, ἀντιθέτως, γίνεται ρωμαντική, αἰθέρια καί οὐρανία στὴν ἀγάπη της.

Ὁ Ἀ μ ε ρ ι κ α ν ὂ ς εἶνε εἰς τὸν ἔρωτά του τολμηρὸς, διαστεικὸς καί τὸν ὑπολογίζει ὅπως καί τῆς ἐμπορικῆς του ὑποθέσεως... Ἡ Ἀ μ ε ρ ι κ α ν ἰ δ α εἶνε προκλητική, τυραννική καί πεισματάρια.

Ὁ Ἀ ὤ σ τ ρ ι α κ ὂ ς εἶνε στὸν ἔρωτά του βαδύς, τίμιος καί θετικός... Ἡ Ἀ ὤ σ τ ρ ι α κ ἰ δ α γοητευτική, ἡρεμὴ καί χωρίς πλατωνισμούς.

Ὁ Β ε λ γ ο ς ἀγαπᾷ τίμια, χωρίς μεγάλὸ πάθος καί τρέλλες... Ἡ Β ε λ γ ἰ δ α ἀγαπᾷ σοβαρά, ἀπλά καί ἀφωσιωμένα.

Ὁ Γ α λ λ ο ς εἶνε ἐλαφρὸς, ἀσταθὴς καί ὀρμητικὸς στὸν ἔρωτά του... Ἡ Γ α λ λ ἰ δ α πάλι εἶνε εὐθυμὴ καί πνευματώδης στὴν ἀγάπη της καί τὴν μεταδίδει εύκολα σ' αὐτὸν πού ἀγαπᾷ.

Ὁ Γ ε ρ μ α ν ὂ ς, όταν ἀγαπᾷ

ὀμορφιά, καθὼς μᾶς ὑπόσχεται ή Βουλπία, χωρίς τρόμο θά τὴν ἀντιμετωπίσω.

Τούρρισε ή μηροτή του μιά ματιά γεμάτη πάθος καί ζήλεια.

— Τὸ ξέρω, εἶπε πὺς ὁ ἀγαπητός μου ἀρραβωνιαστικὸς εἶνε ἀτρόμητος σ' αὐτῆς τῆς περιστάσεως. Ἀλλά πολὺ φοβάμαι ὅτι αὐτὴ τὴ φορά θά καταθέσῃ τὰ δῖπλα, γιατί τέτοιο θάμα σάν κι' αὐτὸ πού πρόκειται νά σᾶς παρουσιάσω σήμερα, δὲν εἶνε εύκολο οὔτε καί νά τὸ φαντασθῆτε.

Ἡ φωνὴ της ἦταν σκληρὴ κι' εἰρωνική. Τὸ ἀντελήφθῃ ὁ Μάρκελλος καί τὰ ἀπέδωσε πὺς ἤθελε νά τὸν πειράξῃ. Τὴ ρώτησε λοιπὸν γελώντας:

— Σίγουρα θά μᾶς παρουσιάσης καμμία χορεύτρια ἀπὸ τὴ Ρώμη;

— Δὲν ἐμάντεψες κι' ἄσχημα, ἀποκρίθηκε ή Πομπηϊανή. Μόνον πού ἀντὶ γιὰ Ρωμαῖα χορεύτρια, θά σᾶς παρουσιάσω μίαν Ἑλληνίδα κιθαρωδό.

— Ἑλληνίδα κιθαρωδὸ; ἐφώνασαν ὅλοι μὲ ἐκπληξί. Πού τὴν ἀνακάλυψες;

— Αὐτὸ εἶνε τὸ μυστικὸ μου. Πάντως, εἶνε ἐπαγγελματίας, κιθαρωδὸς καί πρὶν ἔρθῃ ἐδῶ, στὴ Ρώμη, ἦταν φημισμένη. Τραγουδοῦσε σ' ὅλα τὰ ἀριστοκρατικὰ συμπόσια, φαίνεται πολὺ νέα... θάχῃ ὅμως τὰ χρονάκια της, ἀφοῦ τραγουδοῦσε ἀρκετὰ χρόνια.

— Θά προτιμοῦσα μιά χορεύτρια, εἶπε ὁ Μάρκελλος στρίβοντας τὰ χείλη του.

— Ὁ, ἄκουσε ἄνθρωπε, τὸν διέκοψε ὁ Κλαύδιος, δὲν σε συγκινεῖ ή ἰδέα νά ἀκούσης μιά κιθαρωδὸ ἀπὸ τὴ χώρα τοῦ Ὀμπρου; Τὸν φίλο σου τὸν Πύρρο ὁμως φαντάζομαι πὺς μοναχὰ ή σκέψις τὸν ἐνθουσιάζει.

— Μὰ τοὺς Θεούς, ἀλήθεια, ἀποκρίθηκε ὁ Ἑλλην. Ἐχω καί περιέργεια νά γνωρίσω αὐτὴ τὴν περίφημη συμπατριώτισσά μου. Ἀπορῶ πὺς δὲν εἶχα ἀκούσει νά γίνεται λόγος γι' αὐτὴν.

— Μὰ ἀφοῦ σᾶς λέω πὺς τὴν ἀνακάλυψα ἐγώ; ἀποκρίθηκε ή Βουλπία. Ἐξ ἄλλου, Πύρρε, ἀπατάσαι. Ἐχεις ἀκούσει νά γίνεται λόγος γι' αὐτὴν. Μόνον πού δὲν τὴν ἀνέφεραν ὡς κιθαρωδὸ τότε.

— Μιλάς μὲ γρίφους, ὠραία οἰκοδέσποινα.

— Σὲ λίγο θά τοὺς καταλάβετε τοὺς γρίφους μου κι' ἀπὸ ὅλους πὺς πολὺ ὁ Μάρκελλος. Μὰ δλέω ὅτι ἀνυπομονεῖτε σ' ἀλήθεια, ἀπατάσαι. Ἐχεις ἀκούσει νά γίνεται λόγος γι' αὐτὴν. Μόνον πού δὲν τὴν ἀνέφεραν ὡς κιθαρωδὸ τότε.

— Μιλάς μὲ γρίφους, ὠραία οἰκοδέσποινα.

— Σὲ λίγο θά τοὺς καταλάβετε τοὺς γρίφους μου κι' ἀπὸ ὅλους πὺς πολὺ ὁ Μάρκελλος. Μὰ δλέω ὅτι ἀνυπομονεῖτε σ' ἀλήθεια, ἀπατάσαι. Ἐχεις ἀκούσει νά γίνεται λόγος γι' αὐτὴν. Μόνον πού δὲν τὴν ἀνέφεραν ὡς κιθαρωδὸ τότε.

— Μιλάς μὲ γρίφους, ὠραία οἰκοδέσποινα.

— Σὲ λίγο θά τοὺς καταλάβετε τοὺς γρίφους μου κι' ἀπὸ ὅλους πὺς πολὺ ὁ Μάρκελλος. Μὰ δλέω ὅτι ἀνυπομονεῖτε σ' ἀλήθεια, ἀπατάσαι. Ἐχεις ἀκούσει νά γίνεται λόγος γι' αὐτὴν. Μόνον πού δὲν τὴν ἀνέφεραν ὡς κιθαρωδὸ τότε.

— Μιλάς μὲ γρίφους, ὠραία οἰκοδέσποινα.

— Σὲ λίγο θά τοὺς καταλάβετε τοὺς γρίφους μου κι' ἀπὸ ὅλους πὺς πολὺ ὁ Μάρκελλος. Μὰ δλέω ὅτι ἀνυπομονεῖτε σ' ἀλήθεια, ἀπατάσαι. Ἐχεις ἀκούσει νά γίνεται λόγος γι' αὐτὴν. Μόνον πού δὲν τὴν ἀνέφεραν ὡς κιθαρωδὸ τότε.

— Μιλάς μὲ γρίφους, ὠραία οἰκοδέσποινα.

— Σὲ λίγο θά τοὺς καταλάβετε τοὺς γρίφους μου κι' ἀπὸ ὅλους πὺς πολὺ ὁ Μάρκελλος. Μὰ δλέω ὅτι ἀνυπομονεῖτε σ' ἀλήθεια, ἀπατάσαι. Ἐχεις ἀκούσει νά γίνεται λόγος γι' αὐτὴν. Μόνον πού δὲν τὴν ἀνέφεραν ὡς κιθαρωδὸ τότε.

— Μιλάς μὲ γρίφους, ὠραία οἰκοδέσποινα.

— Σὲ λίγο θά τοὺς καταλάβετε τοὺς γρίφους μου κι' ἀπὸ ὅλους πὺς πολὺ ὁ Μάρκελλος. Μὰ δλέω ὅτι ἀνυπομονεῖτε σ' ἀλήθεια, ἀπατάσαι. Ἐχεις ἀκούσει νά γίνεται λόγος γι' αὐτὴν. Μόνον πού δὲν τὴν ἀνέφεραν ὡς κιθαρωδὸ τότε.

— Μιλάς μὲ γρίφους, ὠραία οἰκοδέσποινα.

— Σὲ λίγο θά τοὺς καταλάβετε τοὺς γρίφους μου κι' ἀπὸ ὅλους πὺς πολὺ ὁ Μάρκελλος. Μὰ δλέω ὅτι ἀνυπομονεῖτε σ' ἀλήθεια, ἀπατάσαι. Ἐχεις ἀκούσει νά γίνεται λόγος γι' αὐτὴν. Μόνον πού δὲν τὴν ἀνέφεραν ὡς κιθαρωδὸ τότε.

— Μιλάς μὲ γρίφους, ὠραία οἰκοδέσποινα.

— Σὲ λίγο θά τοὺς καταλάβετε τοὺς γρίφους μου κι' ἀπὸ ὅλους πὺς πολὺ ὁ Μάρκελλος. Μὰ δλέω ὅτι ἀνυπομονεῖτε σ' ἀλήθεια, ἀπατάσαι. Ἐχεις ἀκούσει νά γίνεται λόγος γι' αὐτὴν. Μόνον πού δὲν τὴν ἀνέφεραν ὡς κιθαρωδὸ τότε.

— Μιλάς μὲ γρίφους, ὠραία οἰκοδέσποινα.

— Σὲ λίγο θά τοὺς καταλάβετε τοὺς γρίφους μου κι' ἀπὸ ὅλους πὺς πολὺ ὁ Μάρκελλος. Μὰ δλέω ὅτι ἀνυπομονεῖτε σ' ἀλήθεια, ἀπατάσαι. Ἐχεις ἀκούσει νά γίνεται λόγος γι' αὐτὴν. Μόνον πού δὲν τὴν ἀνέφεραν ὡς κιθαρωδὸ τότε.

— Μιλάς μὲ γρίφους, ὠραία οἰκοδέσποινα.

— Σὲ λίγο θά τοὺς καταλάβετε τοὺς γρίφους μου κι' ἀπὸ ὅλους πὺς πολὺ ὁ Μάρκελλος. Μὰ δλέω ὅτι ἀνυπομονεῖτε σ' ἀλήθεια, ἀπατάσαι. Ἐχεις ἀκούσει νά γίνεται λόγος γι' αὐτὴν. Μόνον πού δὲν τὴν ἀνέφεραν ὡς κιθαρωδὸ τότε.

— Μιλάς μὲ γρίφους, ὠραία οἰκοδέσποινα.

— Σὲ λίγο θά τοὺς καταλάβετε τοὺς γρίφους μου κι' ἀπὸ ὅλους πὺς πολὺ ὁ Μάρκελλος. Μὰ δλέω ὅτι ἀνυπομονεῖτε σ' ἀλήθεια, ἀπατάσαι. Ἐχεις ἀκούσει νά γίνεται λόγος γι' αὐτὴν. Μόνον πού δὲν τὴν ἀνέφεραν ὡς κιθαρωδὸ τότε.

— Μιλάς μὲ γρίφους, ὠραία οἰκοδέσποινα.

— Σὲ λίγο θά τοὺς καταλάβετε τοὺς γρίφους μου κι' ἀπὸ ὅλους πὺς πολὺ ὁ Μάρκελλος. Μὰ δλέω ὅτι ἀνυπομονεῖτε σ' ἀλήθεια, ἀπατάσαι. Ἐχεις ἀκούσει νά γίνεται λόγος γι' αὐτὴν. Μόνον πού δὲν τὴν ἀνέφεραν ὡς κιθαρωδὸ τότε.

— Μιλάς μὲ γρίφους, ὠραία οἰκοδέσποινα.

— Σὲ λίγο θά τοὺς καταλάβετε τοὺς γρίφους μου κι' ἀπὸ ὅλους πὺς πολὺ ὁ Μάρκελλος. Μὰ δλέω ὅτι ἀνυπομονεῖτε σ' ἀλήθεια, ἀπατάσαι. Ἐχεις ἀκούσει νά γίνεται λόγος γι' αὐτὴν. Μόνον πού δὲν τὴν ἀνέφεραν ὡς κιθαρωδὸ τότε.

Η ΚΟΠΕΛΛΑ ΜΕ ΤΑ ΚΥΚΛΑΜΙΝΑ

Φίλος φαρμακοποιὸς μού διηγήθηκε αὐτὴ τὴν ἰστορία:

«Ἐπ' αἰνῶνα τότε στὰ Πανεπιστήμια. Καί εἶχα στενὴ φίλιν σ' ἕνα συμφοιτητὴ μου. Ἡμᾶςταν ἀχώριστοι. Μαζὶ ἐμελετοῦσαμε καί μαζὶ περνούσαμε τῆς ὥρας τῆς νεανικῆς ἀμεριμνίας.

Τὸ ἀγαπημένο μας σπὸρ ἦταν τὸ κυνήγι. Ὅταν εὐρίσκαμε εύκαρία, ἐκάναμε μακρινὴς ή κατινὲς κύνηγετικῆς ἐκδρομῆς.

Μιά μέρα εἶχαμε πᾶει πρὸς τὸ Τατόι. Ἦταν ἀπαλὸ, σθινοπυρρινὸ πρῶτ. Ὅλα γύρω ἦσαν θυσιμῆνα σὲ μιά γλυκερὰ ἡρεμία, πού μεταγγιζόταν στὴν ψυχὴ μας. Ἦταν χαρὰ ὅσο ή περιπλοκή σ' ἐκείνῃ τὴν γαληνεμένη ἐξοχή.

Δὲν ἦμασταν μακριὰ ἀπὸ τὸ δημόσιον ἔρμιο, όταν ἀκούσαν με γυναικεῖς φωνῆς. Κάποιον ἐκαλοῦσαν, μὰ σάν προσέξαμε καλύτερα, διεισπύσαμε ὅτι ἐμᾶς ἐφώναζαν. Ἐπιλησία σ' αὐτὴν.

Ἦταν δυὸ κοπέλλες καί πὺς κάτω, σταματημένη, μιά ὠραία, μικρὴ κοῦρσα.

Ἦμῶς ἔερετε νά ἐπιδορθώσετε αὐτοκίνητα; μᾶς ρώτησε ή μιά νέα.

— Γιατί, δεσποινίς; Τί σᾶς συνέβη;

— Κάποια δάδῃ ἔπαθε τὸ αὐτοκίνητό μας καί μᾶς άφησε στὴ μέση.

Ἡ κοπέλλα, πού μᾶς μιλοῦσε, ἦταν θαύμα ὀμορφίης. Λεπτὴ, σθερὰ, μὲ ὀλόκαυθα μαλλιά καί πρᾶσινογάλανα μάτια. Καί τὴν κῦτταζε, τόσο γοητευτικὴ μέσα στὸν νεκρὸ τῆς φέρεως, ἐθυμῆθηκα τὰ παρὰ μὴ τὰς αὐτῆς, πού μιλοῦν γιὰ νεράιδες καί ξωθίδες...

Τῆς ἰδies περίπου σκέψεις θά ἔκανε καί ὁ φίλος μου, διότι τὸν ἀκούσα νά μού λέγη:

— Θά ἔδινα αὐτὴ τὴ στιγμή δὴ τὴν Πανεπιστημιακή μου μόρφωσι γιὰ νά ἔχω τῆς γνώσεως ἐνὸς σωφῆρος.

— Ὁ Ρ ὁ σ σ ο ς, όταν ἀγαπᾷ, εἶνε γεμάτος φωτιά, γεμάτος φλόγα καί μπορεῖ νά μεταβάλῃ τὰ πάντα σὲ στάχτη.

— Ἡ Ρ ὁ σ σ ἰ δ α εἶνε σιωπηλὴ, μυστηριώδης καί ὄνειροπόλος, όταν ἐρωτεύεται.

Ὁ Σ ο υ η ὁ δ ς ἀγαπᾷ μυστικὰ, ποιητικὰ καί αἰνίγια... Ἡ Σ ο υ η ὁ ἰ δ ς εἶνε στὸν ἔρωτά της ἀγνή, γαλήνιο καί πιστή.

Ὁ Τ ο ὗ ρ κ ο ς εἶνε στὴν ἀγάπῃ του τυραννικὸς, εύαίσθητος καί εύμετάλητος... Ἡ Ὁ δ α λ ἰ σ κ η, τέλος, γίνεται, όταν ἀγαπᾷ, παθητικὴ καί ὀρμητικὴ, καρτερικὴ ή καί φονισσα.

Ὁ Ἑ λ λ η ν α ς... ἔ, γιὰ τὴν ἀγάπῃ του Ἑλλήνος, καί τῆς Ἑλληνίδος κάτι ἔξομε ὅλοι μας, ὥστε δὲν εἶνε ὀνάνη νά τοὺς προσθέσωμε σ' αὐτὸν τὸν κατάλογο.

Ἀπεβίκαμε στὸ δρόμο καί εἶπαμε στὰ κορίτσια ὅτι δυστυχῶς δὲν εἶχαμε ἰδέα ἀπὸ μηχανῆς αὐτοκινήτων. Μὰ προσφερόμαμε νά τῆς ἐξυπηρετήσουμε ὅπως ἄλλοιὼς θά μποροῦσαμε.

Ἀρχίσαμε λοιπὸν καί οἱ τέσσερες — δυὸ ἐκείνες, δυὸ ἐμεῖς — νά συσκεπτόμεθα γιὰ τὸ τί θά μπορούσε νά γίνη. Ὁ φίλος μου ἔρριξε τὴν ἰδέα νά σπρώξουμε τὸ αὐτοκίνητο μέχρι Κηφισιάς. Ἀλλὰ ή ἰδέα του δὲν ἔκρινθῃ πραγματοποιήσιμος.

Ἐκείνῃ τὴν στιγμή περνούσε κατὰ καλὴν τύχην ἕνας μικρὸς πεδηλάτης. Ἡ ὀμορφὴ νέας τὸν ἐσταμάτησε καί τὸν ρώτησε:

— Πού πᾶς, μικρέ;

— Στὴν Κηφισία.

— Μοῦ κάνεις τὴ χάρι νά τηλεφωνήσῃς στὴν Ἀθήνα μιά παραγγελία;

— Εὐχαρίστως.

Ἐγραψε ή κοπέλλα σ' ἕνα χαρτί τὸν ἀριθμὸ ἐνὸς τηλεφώνου καί τὸν ἔδωσε στὸν μικρὸ.

πεδηλάτης. Ἡ ὀμορφὴ νέας τὸν ἐσταμάτησε καί τὸν ρώτησε:

— Πού πᾶς, μικρέ;

— Στὴν Κηφισία.

— Μοῦ κάνεις τὴ χάρι νά τηλεφωνήσῃς στὴν Ἀθήνα μιά παραγγελία;

— Εὐχαρίστως.

Ἐγραψε ή κοπέλλα σ' ἕνα χαρτί τὸν ἀριθμὸ ἐνὸς τηλεφώνου καί τὸν ἔδωσε στὸν μικρὸ.

— Σ' αὐτὸ τὸ νούμερο θά τηλεφωνήσῃς, το

ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ ΜΙΑΣ ΒΡΑΔΥΑΣ

Οι δύο έρασται έμάλωσαν. Λόγια σκληρά, άπρεπα, συνώδευσαν την παρεξήγηση ή όποια είχε δημιουργηθεί από πολλού μεταξύ των κι' αποφάσισαν να χωρίσουν για πάντα.

Την ίδια μέρα, εκείνη έμάζεψε τα πράγματα της και τό δράδυ έφυγε, με μία βαλίτσα στο χέρι.

Έκείνος, χωρίς να λήη τίποτε, την ακολουθήσε ως την καγκελόπορτα του κήπου, που εκείνη άφισε άνοιχτή και την ήκύτταξε ν' άπομακρύνεται στο δρόμο, μέσα στη νύχτα.

Έπερπατούσε γρήγορα, με βήμα κανονικό και σταθερό. Όστόσο, την στιγμή που θά έστριβε τη γωνία της λεωφό-

καλαθάκι του έργοχείρου της, με τις μεταξωτές πολυχρώμες κλωστές, ένα διδύο όπου ό χαρτοκόπτης έδειχνε την άρχινισμένη σελίδα και στο πιάνο ένα διδύο με νότες άνοιχτό.

Θυμόταν την κίνησι που έκανε για να γυρίση τις σελίδες με τό άριστερό χέρι, ενώ τό δεξί έτρεχε επάνω στα πληκτρα.

Μέσα στην άτμόσφαιρα αίσθανθηκε άμυδρά τό άρωμα γαρυφάλου, που ήταν τό δικό της. Αυτό τό λεπτό άρωμα τόν έφερε σαν ένας οδηγός στην κρεββατοκάμαρα, τόν βωμό της αγάπης των και ξανάθε τό μεγάλο κρεβάτι, όπου, τόσο συχνά, την έκοίταζε την ώρα που κοιμόταν.

Ένα άνοιχτό ντουλάπι έδειχνε τα παλιά φορέματα που είχε έγκαταλείψει, τα όποια διασπρούσαν άκόμη λίγο τό σχήμα του κορμιού της.

Μέσα σ' ένα δευτερόλεπτο

να υποχρεωτικό προσκύνημα. Θυμήθηκε πώς ήταν άκριβώς ή ίδια εποχή του έτους όταν τόν έγκατέλειψε ή φίλη του: ή καλοκαιριάτικη νύχτα του έφάνηκε ή ίδια...

Καθώς έμενε εκεί κι' όνειροπολούσε, μπήκε μία άχτίδα του φεγγαριού μέσα στο σαλόνι και σαν ένας έπιτήδειος ζωγράφος, με μία μόνον πινελιά, συμπλήρωσε τόν διάκοσμο.

Έπάνω στο τραπέζι ύπηρχε — ξεχασμένο εκεί απ' τη νύφη του — ένα καλαθάκι έργοχείρου με κουβάρια άσπρα. Η άχτίδα του φεγγαριού τούς έδινε γλυκές ώρες άποχρώσεις. Η ίδια άχτίδα ύστερα έγλύστροσε επάνω σ' ένα κλεισμένο διδύο και στο ζωφόλλό του παιγνίδισε έτσι, που θυμίζει έναν χαρτοκόπτη από φίλντισι. Ένα πονηρό φύσημα άέρος έκαμε να γυρίσουν τα φύλλα και ποιος μουσικό κομματιού ξεχασμένου από πιάνο και συγ-

Από τό βάθος της ψυχής του ξαναγεννιόταν θλιβερά όλο τό παρελθόν κι' άπότομα εξέχασε τα χρόνια που επέσασαν. Η φίλη έφυγε. Μόλις έστειψε τη γωνία της λωφόρου. Είχε άκόμη τόν καιρό να την επαναστρέψ, να την ξαναπαί, ν' αλλάξει όλο τόν τρόπο της ζωής...

Ταραγμένος, άκουσε να περνά ένα κάρρο μακρυά, ενώ οι ρόδες του έτρίζαν. Διείδε τότε την δυνατότητα ενός θαύματος και μέσα στην νυχτερινή γαλήνη, έφώνασε, απλώνοντας τα χέρια του, λόγια αγάπης και συγγνώμης.

Μά ή νύχτα έμεινε άφωνη. Τα λόγια δέν εξύπνησαν την ήχώ κι' άπότομα ή σελήνη έκρύφτηκε. Τα σπίτια έφάνηκαν παλιά, ό δρόμος έγινε σκοτεινός κι' ό γέρος ένοιωσε τα γόνατά του να λυγίζουν και την άδυναμία του κορμιού του. Δέν άκούγόταν πιά παρά τό τρίξιμο του κάρρου που άπομακρυνόταν. Έτσι ό γέρος έμαθε ότι ή φύσις είχε για μάς ένα πλαίσιο άναλλοίωτο και ό τι μπροστά στην άσπείρα της, εκείνα που γερούν και πεθαίνουν είναι οι αγάπες μας κι' έμεις οι ίδιοι.

ΣΤΙΓΜΙΟΤΥΠΑ

Από τη Σούγκλα και τη Θάλασσα

— Ός τώρα έπιστεύετο ότι δέν ύπηρχε φυτική ζωή σέ βάθος της θαλάσσης μεγαλύτερο των 2000 μέτρων, γιατί καμμία άκτίς του ήλιου δέν φθάνει. Έως τό σημείο αυτό. Τελευταίως όμως άνεσώρθη κατά τις έργασίες βυθομετρήσεως εκ βάθους 4000 μέτρων, κοντά στις Φιλίππινες, άγνωστο φυτό που δέν μοιάζει προς κανένα από τα γνωστά ως τώρα φυτά. Δέν έχει φύλλα και άντ' αυτών έχει κόμβους σκληρούς λευκούς. Η εξέτασίς του δέν απέδειξε ύπαρξη χλωροφύλλης και μοιάζει ως προς τούτο προς την πεπρίδα, που μπορεί να ζήσει στο σκοτάδι.

— Μεταξύ των πιό παραδόξων πουλιών τού άμερικανικού τροπικού είναι, γράφει ό φυσιοδίφης Σάμπαν, ένα πτηνό άγνωστο στην Εύρώπη, που ό ίδιος άποκαλεί «συνθέτη» διά την ποι κίλιαν τών αυτοσχεδίων άσματων τών. «Επί ένένα μήνες, γράφει, δέν ήκουσα από τό πουλί αυτό δυό φορές τό ίδιο άσμα. Έμπνεόμενο κατά την στιγμή που κελάιδει, αυτοσχεδιάζει διαρκώς. Οι μουσικές του φράσεις είναι μελωδικές και καταπληκτικώς πλούσιες. Μερικές από τις φράσεις του αυτές, υπενθυμίζουν τό άσμα του άηδονιού για την άρμονία και την γλυκύτητά των.»

— Τελευταίως άνεκαλύφθη από κάποιον βοτανόλογο στην Νότιο Άφρική τό γλυκύτερο φυτό τού κόσμου. Οι Ιθαγενείς τό όνομάζουν Στέβια και είναι, λέγει ό Άμερικανός έπιστήμων, 300 φορές γλυκύτερο από την ζάχαρη. Η ζάχαρις τού φυτού αυτού όρίζεται στα φύλλα κατά τις άρχές της βλαστήσεώς των. Από τα φύλλα σχηματίζεται ένας καρπός, που όμως δέν είναι πιά τόσο γλυκός. Τό Στέβια μελετάται σήμερα από χημικούς, που προσπαθούν να εξαγάγουν ζάχαρη από τα φύλα του.

Μελεξί Ίστορία και Θρύλου ΕΥΡΥΑΛΟΣ

Καμμία φίλια δέν ύπηρεζε τόσο ισχυρή και τρυφερή συγχρόνως, όσον εκείνη που έσμιζε στη ζωή και στο θάνατο τούς δύο από τούς ώραιότερους άνάμεσα στους άπαδούς τού Αλνείου, τόν Εύρύαλο και τό Νίσσο. Όύτε κι' αυτή άκόμη ή φίλια που συνέδεσε τόν Άχιλλέα προς τόν Πάτροκλο ή τόν Όρέστη προς τόν Πιλάδη, που, ως τόσο, παρέμειναν Ιστορικές.

ΈΑγαπούσαν άποκλειστικά ό ένας τόν άλλο, λέει ό ποιητής και μαζί, ώθούμενοι από την ίδια όρμη, έρρίχνον στις μά-

χες!

Ο Εύρύαλος ήταν ό νεώτερος από τούς δυό.

Η μητέρα του, ή Ισθόα «Ίδη τόν είχε έμπιστευθή στις φροντίδες τού Νίσσου.

Και ύπηρεζε έτσι στη φίλια τού Εύρύαλου προς τό Νίσσο ένα αίσθημα εύγνωμοσύνης και σεβασμού ενώ ή φίλια τού Νίσσου άπλωνε τις άγρυπνες και προστατευτικές φτερούγες της επάνω στον Εύρύαλο.

Άλλ' ένοιωθαν και οι δυό την ίδια άφοσίωσι: ό ένας για τόν άλλον, σαν να μην έξούσαν παρά για τη μεγάλη αυτή, την άπερίοριστη φίλια που τούς συνέδεε. Κι' αίσθανόνταν άκόμη την ίδια άδιαφορία άπέναντι στις γυναίκες.

Είχαν, δέβαινα, όπως όλοι οι νέοι, τις σκαδές τους, που ήταν διαλεγμένες άνάμεσα στις ώραιότερες νέες, που έσέρνονταν από τούς έμπόρους στις αγορές της Άσίας. Άλλά άφιέρωναν σ' αυτές έλάχιστες στιγμές από τη ζωή τους, που ήταν όλόκληρη άφιερωμένη στη φίλια τους.

Και, για να μη χωρίζονται ποτέ, είχαν πάρει τόν ίδιο διδάσκαλο: τόν γέρο Άγάτη.

Αυτός τούς έδίδεζε τό έπάγγελμα των όπλων κι' αυτός τούς έδωκε τα πρώτα διδάγματα για τη ζωή.

Και, κάθε τόσο, σέ κάθε εύκαιρία που παρουσιαζόταν, τούς έλεγε με τη γλυκειά και μελωδική φωνή του, που ήταν θειά από πείρα και μεστή από αλήθειες και που είσχωρούσε ως τα κατάβασα της ψυχής τού ανθρώπου:

«Είνε άνάξιο για έναν άνδρα να άφινεται όλότελα στην αγάπη μίας σκαδής ή κι' άκόμη στην αγάπη μίας έλεύθερης γυναίκας.

«Η γυναίκα είναι καμωμένη μόνο και μόνο για να ύφαινη τα πολυτελή ύφασματά, που, με τις πλούσιες πτυχές των, θά τυλίξουν έπειτα τα γέρα και σφικτοδεμένα κορμιά τών πολεμιστών, για να έτοιμάζει τό φαγητό τους, που θά εύφαινη τόν λάρυγγά τους και, καμμία φορά, για να τούς ξεκουράζει και να παίδρνει τις άρες τους. έπειτα από τό βάρυδο τών μαχών.

«Άλλ' εκείνος που θά αγάπησθ μια γυναίκα, περισσότερο από όσο της ταιριάζει θά έχη έπειτα την ντροπή πώς υποτάχθηκε στην έξουσία της.

«Γιατί, είτε στα συμβούλια, είτε στη δράσι, τό μυαλό του θά ταρασσεται από τη γλυκειά και τρυφερή άνάμνησι, που θά τού φέρνουν τα λόγια και οι θωπιές της. Μέσα στην ψυχή του θά έχη φωλιάσει τό κακό, που θά κάμη τό μυαλό του να σκοτεινιάσει και τα γόνατά του να λυγίσουν είτε στην πορεία, είτε στην μάχη.

«Σε λίγο, θά προτιμήσθ τό στόμα και τα μάτια μίας γυναίκας από όλα εκείνα που κάνουν την άξία της ζωής και της δι-

νον την ύπόληψι, την τιμή και τη δόξα.

«Μά, από τό άλλο μέρος, τίποτε δέν είναι πιό τίμιο και πιό άνδρoπρεπές από τη φίλια που ένώνει δυό άνδρες μεταξύ τους».

Και ό γέρο Άγάτης τούς έλεγε και πάλι:

«Δυό άνδρες που είναι φίλοι μπορούν να έμπιστευθούν ό ένας στον άλλο τα μυστικά τους, χωρίς να φοδούνται μήπως προσδοθούν. Μπορούν να συζητούν επί πολλή ώρα ό ένας με τόν άλλο, γιατί ή κατανόησις είναι άμοιβαία μεταξύ τους. Και έτσι ό ένας κάτι έχει να κερδίσει από τη σκέψι τού άλλου. Άκόμη, μπορούν στον κίνδυνο, να βοηθήσουν ό ένας τόν άλλον.

«Άλλ' εκείνος που αγαπάει μία γυναίκα χάνει τη δύναμή του! Ένώ εκείνος που έχει ένα φίλο διπλασιάζει τη δική του.

«Οι παλαιοί έλογαζόσαν πολύ λίγο τη γυναίκα, γιατί την έκτιμούσαν σύμφωνα με την πραγματική της άξία.

«Άλλοίμονο! Πόσο τα άγνα αυτά ήθη έχουν αλλάξει στην εποχή μας! Πολλοί άντρες αίσθανονται σήμερα παράλογο πάθος για τις γυναίκες.

«Μην ξεχνάτε ότι μία γυναίκα έκαμε τό Ίλιον να χαθή.

«Μην ξεχνάτε ότι, έπειδή έθριάμβευσε εναντίον των πανουργιών και των τεχνασμάτων των των γυναικών, έδόθηκε από τούς Θεούς στο βασιλέα Αλνεία ή χάρις να ίδρύσθ τό βασίλειό του.

«Δυσπιστείτε προς τη γυναίκα, οι νέοι! Ο Εύρύαλος και ό Νίσσος άκουγαν με μεγάλη προσοχή αυτά τα μαθήματα και τα έφύλαγαν θαθεία μέσα στις καρδιές τους.

Την εποχή εκείνη, έμφανίσθηκε στο έθρικό στρατόπεδο, φεμένη από τόν πατέρα της Μεταδό, ή άσασών Καμίλλη.

Ήταν όλόμοιρη άκόμη, την εποχή που ό πατέρας της, ό βασιλεύς Μεταδός, εξέ-

δίδεχθ από τό βασίλειό του, γιατί ό λαός έξηγέρθη εναντίον της τυραννίας του, που απέβλεπε στο να μεταβάλι όλους σε δούλους.

Ο Μεταδός την είχε πάρει τότε μαζί στην έπνευδιστή φυγή του.

Εβάδιζε προς τα πυκνοφυτεμένα δάση, που έφρασαν τόν όρίζοντα, σφίγγοντας τό παιδί επάνω του, μέσα σε μία πτυχή τού εύρύχωρου μανδύα του.

Άλλ' οι άνθρώποι που τόν κατεδίωκαν είχαν πλημμυρίσει την πεδιάδα και έπλησσαν όλοένα. Τα βέλη των εσφύριζαν όλόγυρά του.

Εφθασε έτσι έμπρός σ' ένα μεγάλο ποταμό, που είχε φουσκώσει από τις βροχές και είχε πλημμυρίσει όλη την έκτασι γύρω.

Ετοιμάσθηκε τότε να τόν περάσθ κολυμβώντας. Άλλά, την τελευταία στιγμή, έδίστασε. Είχε φοβηθή για τό πολύτιμο φορτίο, που έκρατούσε στα χέρια του.

Ξαφικά, μία ιδέα έτέρασε από τό μυαλό του.

Ήταν ώπλισμένος με ένα μακρύ άκόντιο, που ήταν γεμάτο από κόμβους και που ή αίχμη του ήταν θαμμένη στη φωτιά. Έπάνω σ' αυτό, έδεσε με λουριά άπό φλοιούς δένδρου τό βρέφος.

Έπειτα, άνασηκώνοντας τό νεογέννητο στο χέρι του, έπεί:

— Ό, κόρη τού Διός, θεά Άρτεμις, σου έμπιστεύομαι την κόρη μου. Έρχεται ή κέτις σε σένα! Κρατάει για πρώτη φορά στα χέρια της τό όπλο που άποτελεί τη δύναμη και τη δόξα σου. Σώσε την και δέξου ως δούλη τό παιδί αυτό, που τό έμπιστεύομαι στην άδελαιότητα των άνέμων...

Λέγοντας αυτά, έτράβηξε προς τα πίσω τό γέρο μπράτσο του.

Έπειτα, έξεσφενδόνισε με όλη του τη δύναμη, τό άκόντιο και, επάνω σ' αυτό, ή Καμίλλη έτέρασε τό όρμητικό ρεύμα τού ποταμού.

Ο Μεταδός έρρίχθηκε κατόπιν στο ποτάμι και, όχι χωρίς κόπο, έδγήκε στην άπέναντι όχθη.

Είει, εύρηκε τό άκόντιο, που έπαλλε άκόμη, κορφωμένο στο έδαφος.

Η Καμίλλη είχε σωθή.

Την έλυσε τότε και την εξασσώθηκε στην άγκαλιά του.

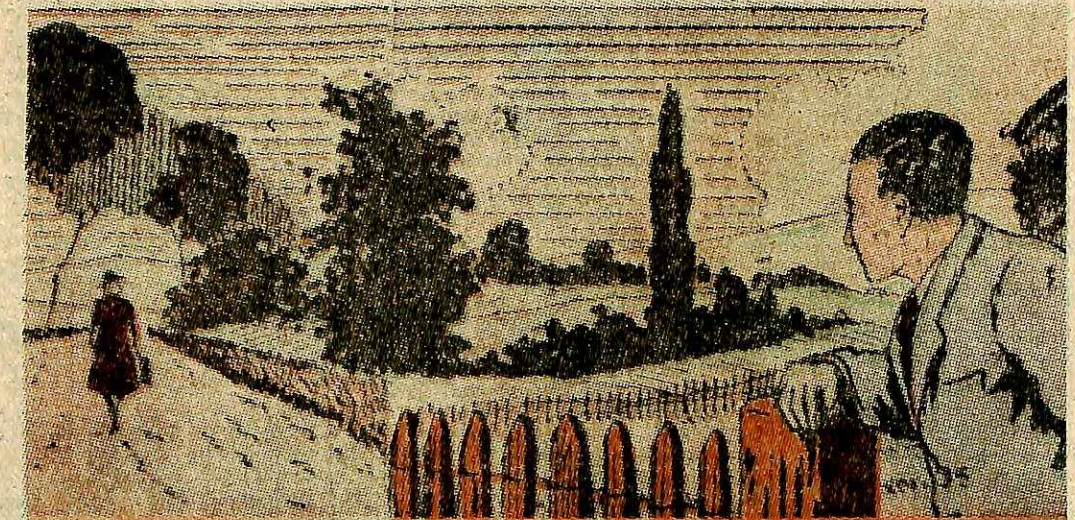
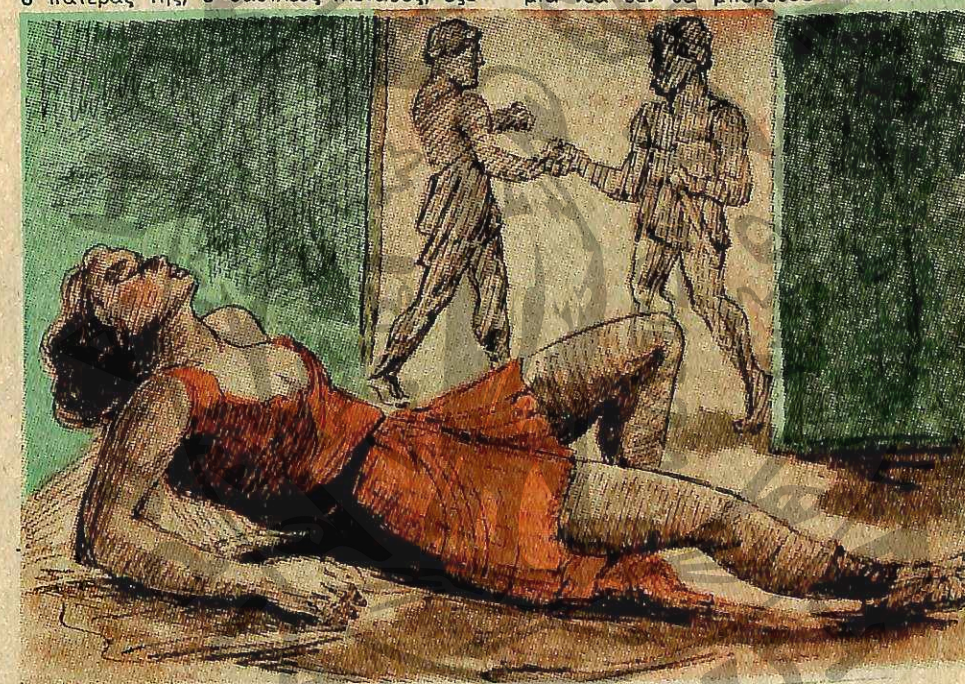
Χρόνια πολλά έπειτα, έχρησε μαζί με την άγαστην του κόρη μέσα στην έρημιά των όρέων και των βασών.

Την άνέθρεψε με γάλα άγελάδος και, όταν μπόρεσε να τρέχη, της έβαλε άνάμεσα στα χέρια ένα τόξο και βέλη.

Επάνω στους λεπτούς ώμους της άπλωσε άκόμη ένα δέρμα τίγρεως.

Η Καμίλλη είχε φθάσει τώρα στην ηλικία των δεκαπέντε χρόνων.

Είχε μία άπαράμιλλη καλλονή και καμμία νέα δέν θά μπορούσε να την φθάσει.

ρου, έβράδυσε τό δημά της και όλη της ή στάσις έδειχνε τόν δισταγμό, φαινόταν πώς ήταν έτοιμη να σταματήσθ και να γυρίσθ πίσω ίσως.

Την έβλεπε άκόμη. Θα μπορούσε να την φωνάξει. Δέν τό έκαμε. Η άρμονική σιλουέττα εξαφανίσθηκε κι' έγινε σιωπή.

Ο άνδρας έμεινε στο σκαλοπάτι της πόρτας, μέσα στην καλοκαιριάτικη νύχτα. Η σελήνη έφώτιζε τόν έρημο δρόμο. Ο ούρανός έμοιαζε σαν ένα άπέραντο δάραθρο όπου τρεμόσβυναν μυστηριώδη φώτα. Ο κόσμος στα σπίτια του έκοιμόταν.

Απότομα ένοιωσε τόν έαυτό του άπελπιστικά μόνον και τού φάνηκε πώς τίποτε δέν ύπηρεζε πιά σόν κόσμο. Μακρυά, σ' έναν δρόμο, κάποιον κάρρο θά περνούσε. Άκούγονταν οι ρόδες του που έτρίζαν. Όλες οι αίσθήσεις τού έγκαταλειφθέντος κρεμάστηκαν σ' αυτόν τόν ένοχλητικό θόρυβο σαν σ' ένα φαινόμενον ζωής, κι' όταν κι' αυτός έσβυσε, έγύρισε στο σπίτι.

Μά εκείνος ένόμισε ότι έμπαινε σ' ένα νεκροταφείο.

Όλα μέσα στα έρημα δωμάτια έθύμιζαν εκείνη που έφυγε και τα γνώριμα αντικείμενα έμοιαζαν με τάφους.

Στο μικρό σαλονάκι, είδε τό

ξανάχρησε όλες τις θείες στιγμές της ζωής των. Ένοιωσε να τόν πνίγουν οι λυγμοί. Μά ό έγωισμός έφάνηκε δυνατότερος απ' τόν πόνο και έίπε μέσα τού πώς έκαμε καλά να την άφήσθ να φύγη κι' ότι σε λίγο όλα θά λησμονιόντανε. Τίποτε δέν θάμνε πιά παρά ή άνάμνησις αυτής της ήσυχης νύχτας, όπου όλα είχαν τελειώσει.

Τριάντα χρόνια έπέρασαν στο μικρό σπιτάκι όπου είχε στεγασθή τό ώραίο ρομάντσο της αγάπης.

Ο άνδρας εξύπνησε μία μέρα με τα μαλλιά άσπρα.

Είχε παντρευτή νικώντας τις άναμνήσεις του κι' ό γυιός του είχε φθάσει ήδη σέ ήλικία να παντρευτή κι' αυτός. Ο πατέρας έδωσε στους νεονύμφους τό έξοχικό σπίτι, τό όποιον είχε έγκαταλείψει και όταν έμεινε χήρος, γέρος, ήρθε κατόπιν παρακλησεως των παιδιών του να περάσθ τις τελευταίες μέρες της ζωής του εκεί. Τό βράδυ που ήρθε, παρακάλεσε να τού δώσουν τό διαμέρισμα που είχε άλλοτε, εκείνο τό όποιον είχε ζήσει με την φίλη της νεότητός του. Όταν έμεινε μόνος άρχισε να έπισκέπτεται τις πιό μικρές γωνιές της βίλλας με μεγάλη άδμυνία. Όλοι κοιμόνταν. Ένόμιζε πώς έκανε έ-

χρόνως έσκόρπισε στο δωμάτιο όλα τα άρώματα των λουλουδιών τού κήπου κι' όπου έκυριάρχησε σαν ένα τραγουδι διολιού μέσα σε μία συμφωνία, ή μεθυστική μυρωδιά των γαρυφάλων.

Ο γέρος έμπήκε στην κρεββατοκάμαρά του. Κι' εκείνη ήταν ήδη φωτισμένη απ' τό φώς της σελήνης. Τότε έφυγε γρήγορα γιατί ένόμισε πώς είδε μία λευκή σιλουέττα ξαπλωμένη στα μισοσηκωμένα σκετάσματα.

Σαν έδιάβηκε τό σκαλοπάτι τού σπιτιού και δρέθηκε στον κήπο, μπροστά στον έναστρο ούρανό, είδε πώς είχαν άφίσει την καγκελόπορτα άνοιχτή. Φαινόταν πώς ή άλυσμονητη φίλη μόλις είχε βγί. Τότε, ένόμισε ότι κατάλαβε. «Ολ' αυτό δέν ήταν συμπτώσεις. Αυτή ή νύχτα δέν ήταν εκείνη που έπίστευε ότι θά βρή, όταν έρχόταν εκεί να ζητήσθ την άνάστασι.

Ήταν σαν μία νύχτα παλιά, που ξαναγύρισε στην παρκαμή της ήλικίας, από πολύ μακρυά, για να τόν ύποδεχθή. Η γοητεία αυτή τού περιβάλλοντος είχε άσφαλώς τό λόγο της: ήταν μία επανάληψις. Ο δρόμος άπλωνόταν μπροστά του, σαν άλλότε έρημος, και τα σπίτια έμεναν τα ίδια, χωρίς να χάνουν πούλησμή.

στον χειρισμό των δπλων.
Τα μάτια της ήταν φωτεινά και θαυμάσια, σαν μια ολόκαυτη πηγή, μέσα στην καρδιά του δάσους.
Την εποχή εκείνη περίπου, ο βασιλεύς Μεταδός, κουρασμένος από την απραξία και με τον πόθο της εκδίκησης άσβεστο μέσα στην ψυχή του, προσέφερε τις υπηρεσίες του στον βασιλέα Τούρνον και τον ακολούθησε, συνοδευόμενος πάντα από την Καμίλλη, στο στρατόπεδο των Ρουτούλων.

Λίγες ημέρες αργότερα, έγινε η πρώτη μάχη.
Και η περίφημη αμαζόνα έπροξένησε μια μεγάλη φθορά με τα θανατηφόρα δέλη της στο στρατόπεδο των Τρώων.
Έπειτα, έπληθυσσε στο άλογο της, έσυρε το μακρύ και αιχμηρόν ξίφος της και ώρμησε προς το μέρος, όπου η μάχη δρισκόταν στη μεγαλύτερη έντασή της.
Και εκεί, ξαφνικά, ευρέθηκε αντίμετωπη προς τον ίππεα Εύρύαλο.
Η σύγκρουσις μεταξύ τους υπήρξε τρομερή.

Τα δύο ξίφη τους έπετούσαν άστραπές και τα άλογα τους άρχισαν να στριφογυρίζουν, με τα πλευρά τους κολλητά το ένα στο άλλο και να κτυπούν με τις όπλες τους τον αέρα.

Σε μια στιγμή, η νέα άπληθεύρωσε το ξίφος της και ο Εύρύαλος θά έφτετε άσφαλώς κάτω από τα κτυπήματά της, αν ο Νίσος δεν έπροφθανει να τρέξει προς βοήθειαν του φίλου του.

Μ' ένα χτύπημα, άπεμάκρυνε το έχθρικό ξίφος και μ' ένα δεύτερο κτύπημα το έσπασε στα δύο.

Η Καμίλλη δρισκόταν τώρα στη διάθεσή του.

Θα ήταν άρκετο να άπλώσει το χέρι του για να την σκοτώσει.

Άλλα δεν έκαμε τίποτε.

Έσυρε άμέσως τα χαλινάρια του άλογου του και άπομακρύνθηκε, ακολούθουμενος από τον Εύρύαλο.

Γιατί είχε ιδι τα άστραφτερά μάτια της παρθένου και το άγνό στόμα της, που, παρ' όλη την όργη της, έμοιαζε σαν ένα λουλούδι και τους ξανθούς βοοτρύχους των μαλλιών της, που έβγαιναν από το μετάλλινο κράνος της...

Το βράδυ που έπληκλούθησε τη μάχη, για πρώτη φορά έπειτα από τόσα χρόνια, ο Εύρύαλος και ο Νίσος δεν εύρηκαν καμμία εύχαριστήσι να μιλήσουν μαζί.

Ελπιούσαν να άφηγηθούν, ο ένας στον άλλο, όπως έσυνήθιζαν να κάνουν πάντοτε, τις έντυπώσεις τους από την ημέρα.

Και έχωρίστηκαν, χωρίς σχεδόν να άνοιξουν καθόλου το στόμα τους.

Ο Εύρύαλος έπροφασίστηκε ότι ήταν πολύ κουρασμένος.

Ο Νίσος πάλι είπε ότι ήταν προτιμότερο να έξοικονομήσουν τις δυνάμεις τους, για τις επόμενες ημέρες, γιατί ο άγών δεν είχε κριθεί ακόμη.

Έτσι και ο ένας και ο άλλος άποσύρθηκαν στις σκηνές τους.

Την επομένη, μια άνακωχή τριών ημερών συνήφθη μεταξύ των δύο στρατών.

Μόλις έχαραξε η αύγη, ο Εύρύαλος έδωθηκε από το στρατόπεδο και, κρυβόμενος ανάμεσα στους θάμνους, ακολούθησε ένα άποκρημνο μονοπάτι, που τον έφερε επάνω σ' ένα μικρό ύψωμα.

Από εκεί έβλεπε όλο το στρατόπεδο των Ρουτούλων, που δρισκόταν σε άπόσπασι διπλής βολής θέλους.

Ένα ποτάμι έτρεχε στη βάση του μικρού λόφου.

Ο Εύρύαλος είδε τότε την Καμίλλη, που έφερνε το άλογο της στον ποταμό, για να το ποτίσει.

Η άμορφη αμαζόνα έφορούσε έναν κοντό χιτώνα, που είχε το πρασινοκίτρινο χρώμα του τεναφιού και που δυνόταν στη μέση της με μια δερμάτινη ζώνη.

Τα πόδια της ήταν τυλιγμένα μέσα σε μαλακά λουριά από δέρμα κατσικιού.

Έπάνω στους ώμους της έκυμάτιζαν

αυτά τα δόξανθα μαλλιά της κι' έμοιαζαν σαν γαληνεμένη θάλασσα, που μόλις τάρσσει την έπιφάνειά της ένα άνδαφρο άεράκι.

Κάτω από τις άκτινες του ήλιου που άνέτελλε, το χρυσάφι των μαλλιών της και το σμαράγδινο χρώμα του χιτώνα της την έκαναν να μοιάζει σαν μια μικρή θεά, που είχε κατεβεί από τον μυθηριώδη Όλυμπο.

Έχωσε και η ίδια σε λίγο το κεφάλι της μέσα στο νερό και, τότε, δόξαμπα μαργαritάρια έκύλισαν από τα μαλλιά της επάνω στο γοητευτικό πρόσωπο της νέας.

Ο Εύρύαλος παρακολουθούσε θαμβωμένος το ύπεροχο αυτό θέαμα και, για πρώτη φορά στη ζωή του, έβλεπε πως υπήρχε κάτι στη γυναίκα που δεν το είχε προσέξει ως τότε: η άμορφη στην άγνωση και ύψηλότερη έκφρασή της.

Τα λόγια του γέρω Άγάτη είχαν σβυσθή πια από την άμνησής του...

Όταν η Καμίλλη, τραδώντας το άλογό της από τα χαλινάρια, έγύρισε και πάλι στο στρατόπεδο των Ρουτούλων, ο Εύρύαλος, με βαρεία την καρδιά και τα πόδια του κουρασμένα, σαν να είχε καταβάλει μια ύπεράνθρωπη προσπάθεια, έξεκίνησε για να κατεβεί το λόφο.

Έπάνω στο στενό μονοπάτι, συναντήθηκε σε λίγο με το Νίσο.

Ο φίλος του άνέβαινε προς την κορυφή του λόφου, όπως είχε κάμει και ο ίδιος λί-

γη ώρα προτιότερα.

Οι δυο νέοι άντλήλαξαν ένα δέμμα, αλλά δεν είπαν τίποτα.

Είχαν διαβάσει καθαρά ο ένας στα μάτια του άλλου τη σκέψη και την κρυφή φροντίδα, που και οι δυο ήθελαν να κρύψουν.

Κατά τις δύο επόμενες ημέρες της άνακωχής, άπέφυγαν να συναντηθούν.

Η μοναξιά τους εύχαριστούσε περισσότερο τώρα.

Και, επί ώρες δόλιχες, έφευγαν από το στρατόπεδο, για να τρέξουν στην έξοχή ολόγυρα.

Ός τόσο, ο Νίσος έσκεπτόταν:

«Η γυναίκα αυτή έχει κατακτήσει τον άδελφό μου Εύρύαλο και μένα. Έν δσω δρισκεται εδώ, θα φερθούμε άναδρα μπροστά της, κατά την διάρκεια της μάχης. Κι' αν την κάνω αχμάλωτό μας, θα εινε ακόμη χειρότερο.

«Θα μπορούσα ίσως, χρησιμοποιώντας όλο το θάρρος και όλη τη θέλησή μου, να θυσιασθώ προς χάριν του άδελφού μου, άφου αυτός εινε ο νεώτερος και ο άσθενέστερος από τους δυο και να του παραχωρήσω εκείνη που τα μάτια της έφριξαν το δηλητήριο μέσα στο αίμα μας.

«Άλλα τότε θα κατέστρεφα τον άδελφό μου, έγκαταλείποντάς τον στην έξουσία μιας γυναίκας.

«Και, έπειτα, διτιδήποτε και να συμβεί, η φίλιά μας θα έσδυε δριστικά.

«Πρέπει λοιπόν να σκοτώσω αυτή τη γυναίκα, εάν θέλω να παραμείνω φίλος του Εύρύαλου, πράγμα που, στα μάτια μου, δεν αξίζει δσων τίποτε άλλο στον κόσμο.

«Άλλα πρέπει να την σκοτώσω με παύουριά, μέσα στο σκοτάδι. Έτσι που να μη μπορώ να ιδώ το πρόσωπό της. Γιατί,

δεν το έβλεπα, δεν θα είχα τη δύναμη να κτυπήσω.»

Και ο Εύρύαλος, από τ' άλλο μέρος, έσκεπτόταν:

«Εάν η γυναίκα αυτή γίνη αχμάλωτός μας — πράγμα που πρέπει να συμβεί, άφου οι Θεοί μας ύπεσχεθήσαν τη νίκη έναντίον των Ρουτούλων — η θά αγαπήσει έμένα και τότε θα κάω τον Νίσο δυστυχισμένο ή θ' αγαπήσει το Νίσο και τότε θα μισήσω τον φίλο μου.

«Άλλ' αυτό θα ήταν τρομερό, γιατί χρωστάω τα πάντα στο Νίσο.

«Με αγάπησε και με έπεριποιήθηκε, σαν να ήταν δεύτερη μητέρα μου. Με έδυνάμωσε με το παράδειγμά του. Τα προτερήματά μου, την άνδρεία μου, το θάρρος μου, τα όφειλά σ' αυτόν. Κι' ακόμη μου έσωσε πολλές φορές ως σήμερα τη ζωή, κατά την διάρκεια της μάχης.

«Πρέπει λοιπόν η Καμίλλη να έξαφανισθή.

«Άλλα δεν θα μπορούσα να της επιτεθώ κατά πρόσωπον, γιατί αν άντλήκρυσά το δέμμα της, το ξίφος θα μου έπεφτε από τα χέρια και δεν θα είχα τη δύναμη να την κτυπήσω.»

Το βράδυ της ημέρας κατά την όποιαν εξέτινε η προθεσμία της άνακωχής, ο Νίσος είπε στον Εύρύαλο:

— Φίλε, εάν δεν σου έμίλησα καθόλου τις τρεις αυτές ημέρες, αυτό έγινε γιατί έμελετούσα ένα μεγάλο σχέδιο.

«Ξέρω από που μπορούμε να μπουμε τη νύχτα, χωρίς να μάς ιδούν οι φρουροί, μέσα στο στρατόπεδο των Ρουτούλων.

«Έλα μαζί μου και την ώρα που θα κοιμούνται θα μπουρέσωμε να σκοτώσωμε πολλούς απ' αυτούς.

«Έλα και ανάμεσα στα κεφάλια που οι Θεοί θα μάς επιτρέψουν να άποχωρίσωμε από τα σώματά τους, δέ δρισκούμεμε δν τι δεν θα έξαιρέσωμε κανένα!»

Ο Εύρύαλος είχε καταλάβει.

Και άπάντησε χωρίς να διστάσει:

— Το όρκίζομαι, άδελφέ!

Εκείνη τη νύχτα, μια ζοφερή νύχτα, που ο ούρανός ήταν σκεπασμένος από βαρεία σύννεφα, η Καμίλλη έκοιμόταν θαυμάσια σε μια γωνία της σκηνής της.

Ένα μικρό φώς έριχνε μερικές ώρες άνταύγειες επάνω στην περικεφαλαία και τον θώρακά της, που ήταν κρεμασμένα στο μέσον της σκηνής, άλλ' άφινε στο σκοτάδι το πρόσωπο της νέας.

Ο Νίσος, κατακόκκινος από το αίμα των έχθράν του — γιατί είχε κιόλας σκοτώσει πολλούς από τους Ρουτούλους — έμπήκε ξαφνικά μέσα στη σκηνή.

Έβάδιζε σιγά, με μύριες προφυλάξεις, φροντίζοντας να μην κάμη κανένα θόρυβο.

Εκύταξε επί μερικά λεπτά το χαριτωμένο παρθενικό σώμα της νέας, με τους άρμονικούς κυματισμούς, που ήταν έσπλημένο επάνω σ' ένα δέρμα ζωού και, από την κίνηση της άναπνοής, άνεγύρισε το μέρος, όπου έπρεπε να κτυπήσει.

Έπειτα, άπέστρεψε το πρόσωπο και έβυθισε το έγχειρίδιό του μέσα στην καρδιά της μικρής πολεμιστριάς.

Εκείνη τη στιγμή, ο Εύρύαλος έμφανίσθηκε στην είσοδο της σκηνής.

Ήταν κάταχρος και έβάδιζε με τις ίδιες προφυλάξεις, όπως και ο Νίσος πριν.

Στα χέρια του έκρατούσε ένα έγχειρίδιο, από το όποιον άπέσταζε το αίμα των Ρουτούλων που είχε σκοτώσει.

Ο Νίσος τον είδε και έπροχώρησε προς το μέρος του.

— Ετελέεισες του είπτε, δείχνοντάς του το άκίνητο πιά σώμα της νέας.

— Με έπρόλαβες, άδελφέ, έκαμε ο Εύρύαλος.

Και οι δυο φίλοι έρρίχθησαν ο ένας στην άγκαλιά του άλλου.

Θεράμ δάκρυα έτρεχαν από τα μάτια τους και λυγμοί έφούσκωναν τα στήθη τους.

Είχαν πνίξει την άγάπη τους μέσα στο αίμα.

«Άλλ' η φίλιά τους είχε θριαμβώσει.

ΑΥΣ. ΜΑΚΚΑΣ

Ο επίγειος ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ

Ένα νησί χωρίς ιστορία και χωρίς... γεωγραφία

ΜΙΑ ΜΙΚΡΟΣΚΟΠΙΚΗ ΝΗΣΟΣ ΣΤΑ ΑΝΟΙΚΤΑ ΤΗΣ ΑΚΤΗΣ ΤΩΝ ΜΑΥΡΩΝ. — ΓΥΜΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΦΥΤΟΦΑΓΙΑ. — ΤΟ ΥΠΟΧΡΕΩΤΙΚΟΝ ΣΟΡΤ. — ΟΙ ΝΟΜΟΙ ΤΗΣ «ΕΛΕΥΘΕΡΑΣ ΠΟΛΙΤΕΙΑΣ ΤΗΣ ΝΗΣΟΥ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ». — Ο ΘΕΣΜΟΣ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ ΑΝΥΠΑΡΚΤΟΣ. — ΚΟΙΝΟΚΤΗΜΟΣΥΝΗ ΣΕ ΟΛΑ.

Ένδ ο πόλεμος μαινεται σ' όλες τις θάλασσες, υπάρχει ένα μικρό νησάκι, σ' ανοικτά της ακτής των Μαύρων, που δεν γνωρίζει τί σημαίνουν αεροπορικές επιθέσεις και που κανείς από τους έμπολ' τους δεν έσκέφθηκε να το άποκλείσει με φράγμα ναρκών. Δεν άνήκει, άλλωστε, σε κανένα.

Εκείνοι που έδιδάσαν τις «Περιπέτειες του βασιλέως Παζόλ» του Πιέρ Λουίς ξε-ρουν ότι τα Κράτη αυτού του μονάρχου ήταν λιλιπούτεια, χωρίς ιστορία, χωρίς ούτε και γεωγραφία και ότι συναντούσε κανείς εκεί, τόσο στην πόλη, όσο και στην έξοχή, τις γυναίκες μέσα στο άπλο στόλισμα μιας άμορφιάς, που μόλις έπρόβαλε από την άγκαλιά του ύπνου.

ΜΙΑ ΜΙΚΡΗ ΚΟΥΚΚΙΔΑ...

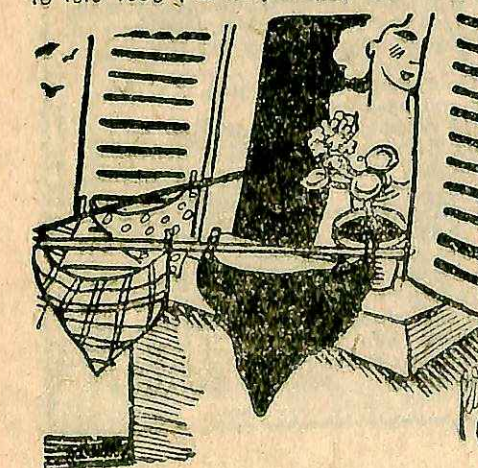
Η «Νήσος της Ανατολής» θυμίζει άκριθώς τη μυθική αυτή χώρα, που έπενόησε ο Πιέρ Λουίς.

Πρώτα-πρώτα, εινε τόσο μικρή, που δταν την ζητάει κανείς σ' έναν άγλαντα, δεν ξέρει αν το μικρό αυτό σ' έμαδι που θάπει εινε μια νήσος ή μια άπλη κουκκίδα χωρίς σημασία.

Η νήσος αυτή δεν έχει λοιπόν ούτε γεωγραφία, ούτε ιστορία. Άλλα το πιδ σημαντικό εινε πως οι κάτοικοι της, μολονότι εινε όλοι Εύρωπαίοι, που ήλθαν από διάφορες χώρες, άγνωστον ή σχεδόν έκείνο που έσυνήθισαμε να άποκαλούμε ένδυμα.

Το έθνικό κοστούμι έχει περιορισθή έδω στο έλάχιστο. Και ένας Θεός ξέρει τί εινε αυτό το έλάχιστο... Φαντασθήτε ένα τριγωνικό κομμάτι πανί, που η βάσις του κατα λαμβάνει είκοσι μόνο έκατοστά του μέτρου. Τίποτε περισσότερο. Αυτό εινε όλο.

Οι άνδρες προτιμούν τα σκούρα χρώματά. Τουναντίον οι γυναίκες διαλέγουν τα πιά πολύχρωμα φανταχτερά ύφασματα. Άλλα οι διαστάσεις και το σχήμα τους εινε το ίδιο τόσο για τους άνδρες όσο και για τις γυναίκες.

τις γυναίκες. Όταν οι ναυοκυρες πλεουν στη νήσο της Ανατολής, όλα τους τα ρούχα μπουρούν να χωρέσουν σε ένα μικρό σακκούλακι. Όσο για τα άπλωμά τους, το άνοιγμα ενός παραθύρου εινε ύπεραρκέτο.

Με το ένδυμα αυτό, οι γυναίκες της νήσου πηγαίνουν στον περίπατό τους ή περιφέρονται μέσα στα σπίτια τους. Όσο για τα στέρνα των εινε τελείως γυμνά, όπως και στην Ιάβα.

ΤΟ ΜΙΚΡΟΣΚΟΠΙΚΟ ΣΟΡΤ

Για να πάω σ' αυτό τον επίγειο παράδεισο, είχα επιβιβασθή σ' ένα πλοίο που ελεγόταν «Μπεν Χούρ». Ο πλοίαρχος ήταν ένας ώριος νέος, με γερό κορμί, όπως δ Ταρζάν.

Οι συνεπιβάταί μου, κάτοικοι της νήσου της Ανατολής, που έπέστρεφαν σ' αυτή, έπειτα από ένα ταξίδι στη γειτονική ακτή, ήταν ντυμένοι με ένα άπλο σόρτ και μια ναυτική φανέλλα.

Άλλ' όταν άπομακρυνθήκαμε λίγο, επέτασαν άμέσως και τα σόρτς και τις φανέλλες.

Έτσι, προτού να φθάσω στην εύτυχη νη νήσο, έκαμα μια πρώτη γνωριμία με τις συνήθειες που έπικρατούν σ' αυτή:

Το μέρος όπου άποβιβασθήκαμε λέγεται «Λιμήν της Ειδοποιήσεως». Μια κείδοποιήσις, τοποθετημένη στην είσοδο της πρωτεύουσας, που λέγεται «Ηλιούπολις», είδοποιεί τους ξένους ότι το όλοκληρωτικό γυμνόν... άπαγορεύεται άπολύτως στη περιοχή της νήσου.

Περίεργη πράγματι είδοποιήσις για μια χώρα, όπου η έκτασις του ένδύματος και

των δυο φύλων εινε δση και ένα μικρό μαντήλι!

Στο «Φρούτ — Μπάρ», όπου έσταμάτησα για να δροσισθώ, η έγκρασόνος έφορσε ένα ώραιότατο, όσο και μικροσκοπικό σόρτ. Έπρόσεξα ώστόσο ότι ο ύπλληλος του Ταχυδρομείου, όπου έτρεξα, όπως κάθε ξένος, για να στείλω μερικές κάρτες στους γνωστούς μου, ήταν ολόγυμνος πίσω από το γκισέ του.

Σας έμίλησα προηγουμένως για το μπάρ. Άλλα έδω δεν θα θρήπε πουθενά οινόπνευματώδη πιά. Τα «οκταίηλες» γίνονται με γάλα και χυμούς καρπών.

Γύρω μου, οι άνθρωποι, άνδρες και γυναίκες, γυρίζουν με τη χαριτωμένη περιβολή τους, με μια φυσικότητα αξιοθαύμαστη.

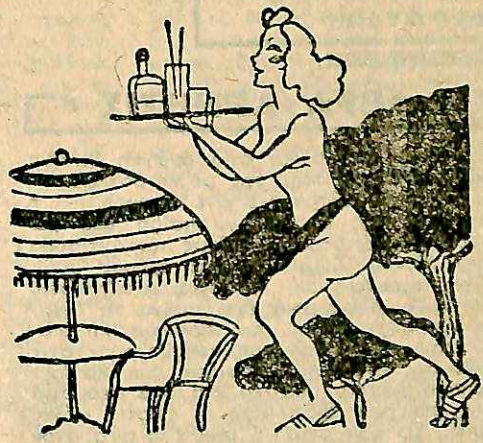
Τα δέμματά τους, εν τούτοις, σπνρίζονται με άρετη περιέργεια επάνω μου. Άποτελώ άσφαλώς φαινόμενα γι' αυτούς. Ένα είδος άνορθογραφίας.

Έτσι, από τη δεύτερη ημέρα, αναγκάσθηκαν να συμμορφωθώ προς την γενική μόδα. Έκλείδωσα τα ρούχα μου μέσα στις βαλίτσες μου και έπρομηθεύθηκα μια δωδεκάδα σόρτς.

Ο ΕΡΩΣ ΕΙΝΕ ΑΣΘΕΝΕΙΑ

Η «Ηλιούπολις» ιδρύθηκε από έναν γυμνιστή Ιατρό πριν από άρετα χρόνια.

Οι κανόνες της διαμονής έδω φαίνεται ότι εινε ο τροποποιημένος αυτός γυμνισμός, που συγχωρεί ένα μικρό σόρτ και η φυσική ζωή. Οι περισσότεροι κάτοικοι της

νήσου εινε άυστηροι φυτοφάγοι. Μερικοί καταδικάζουν μάλιστα και αυτό το γάλα, έπειδή εινε ζωικών προϊόν. Έπίσης καταδικάζουν το τυρί, το δούτυρο και τα αυγά για τον ίδιο λόγο.

Στο μοναδικό έστιατόριο της νήσου, διαβάζω επάνω σε μια πινακίδα που κρέμεται από τον τοίχο, μερικούς από τους κανονισμούς της «Ελευθέρας Πολιτείας της Νήσου της Ανατολής».

Αναφέρεται σ' αυτούς ότι η φυτοφαγία συνιστάται, αλλά δεν επιβάλλεται.

Αντιθέτως, το κρασί και τα οινόπνευμα τώδε ποτά άπαγορεύονται άπολύτως.

Το σόρτ εινε ύποχρεωτικό. Ένας άνδρας ή μια γυναίκα μπουρούν να βγούν έν τελώς γυμνοί από το σπίτι τους μόνον όταν κατεβαίνουν στην ακτή για να κάνουν το λουτρό τους. Η ήλιοθεραπεία επιτρέπεται επίσης στη φυσική κατάστασι.

Άπολύτως κοινοκτημοσύνη έπικρατεί με ταξύ όλων των κατοίκων της νήσου.

Ο θεσμός του γάμου εινε άνυπαρκτος. Άνδρες και γυναίκες σμίγουν και χωρίζουν έντελώς έλεύθερα.

Ο έρωσ χαρακτηρίζεται ως άσθενεία. Σ' εκείνους που ύποφέρουν απ' αυτή συνιστάται να ζητήσουν στη φυσική ζωή τη θεραπεία τους.

Τα παιδιά άνήκουν στην κοινότητα. Αύτη φροντίζει για την άνάπτυξή τους.

ΑΔΙΑΦΟΡΟΥΝ ΓΙΑ ΟΛΑ

Αι ποινάι έναντίον των παραβατών εινε η έπίπληξις, ή δημοσία έπίπληξις και ή άπομνή.

«Όταν ένα άτομον, λέγει η προκήρυξις, άποδixθή ότι εινε άνίκανον να ζήση σύμφωνα με τους κανονισμούς της νήσου, ύποχρεούται να φύγη το συνημώτερο. Μπουρεί όμως να έπιστρέψη έπειτα από τρεις μήνες και άφου ύποσχεθή δημοσία ότι δεν θα ύποπέση σε νέα παραπτώματα».

Αι άρχαι της νήσου εινε όλοι οι κάτοικοί της! Άνδρες και γυναίκες, από της ηλικίας των 20 χρόνων μέχρι των 55 δι-οικούν εκ περιτροπής, επί ένα μήνα ο καθενας, τας ύποθέσεις της νήσου, που φαίνονται ότι δεν εινε και σημαντικά.

Τους έμίλησα για τις σημερινές άθλιότητες της Εύρώπης. Έπειτα από πέντε λεπτά, αναγκάσθηκαν να σταματήσω. Κανείς δεν μ' έπρόσεχε. Τους ύπέβαλα ακόμη μερικά σχέδια μου ολιγομυκή έκμεταλλευσεως της νήσου. Αυτή τη φορά ξεγέγηρσαν.

— Τα χρήματα δεν μάς χρειάζονται, μού είπαν. Και αν είχαμε, δεν θα ξέραμε τί να τα κάμωμε.

Προπολεμικός, ένας έπιχειρηματίας έφχε έλθει να τους ζητήσει την άδεια για να ιδρύση ένα Καζίνο στη νήσο των. Έκόντεψαν να τον λυντσάρουν.

Και θα είχαν άσφαλώς δίκην να το κάμουν. Οι άνθρωποι αυτοί εινε ζηλότυποι για την εύτυχία που κατέκτησαν. Τίποτε και κανείς δεν θα έπρεπε να τους την στερήσει...

ΛΟΥΙΣ ΣΑΡΝΤΟΝ

ΑΒΡΑ ΑΡΝΗΣΙΣ

Όταν η γυναίκα από ανάγκη θελήσει να κερδίσει το ψωμί της με τη δουλειά — κι η τύχη θέλησε να είναι όμορφη — η όμορφη της έρχεται να παίξει δυο ρόλους, που αποτελούν ο ένας τον αντίποδα του άλλου. Σύμμαχος και έχθρος μαζί. Στις συνεχείς κι επίμονες αναζητήσεις δουλειάς, η όμορφη έχει πάντα τη δύναμη να καταργήσει την πιο ένδοξη διατύπωση. Την πολυκαρική καθυστέρηση στις αιτήσεις άναμνησης. Νομίζεις πως κατέχει κάποιο μαγικό μυστικό που τὸν περασμένο της άνοιγον διάπλετες οι πόρτες μόνες τους. Δεν είναι μικρή ή συμβολική αυτή στον άγωνα. Τις περισσότερες φορές χωρίς τον πολύτιμο αυτόν σύμμαχο, η απόστασις που χωρίζει την καρέκλα της άναμνησης από τη θύρα του αντίκτυπου γραφείου είναι τεραστίσια και δεν διανύεται εύκολα.

Μά όχι σπάνια οι γυναίκες της περιπτώσεως αυτής διερωτώνται εάν τὰ πλεονεκτήματα που επέτυχαν με τὸ νὰ τους δοθῇ μιά εργασία ἀντισταθμίζουν τὰ ἡθικά βάσανά των.

Πολύ γρήγορα ἀναγκάζονται νὰ κατεβάσουν τὸν ὑποχρεωτικό καὶ γεμάτο καλωσύνη προτάμενο, ὁ ὁποῖος με τὴν μεγαλοψυχία τῆς ἐξοήθησε, ἀπὸ τὸ ὕψος δόθρου τῆς ἐκτιμήσεως, πού τὸν ἀνέβασαν.

Βρίσκεται σὲ λίγες μέρες στὴ δυσάρεστη θέσι νὰ διαπιστώσῃ ὅτι ὅλα ἐκεῖνα τὰ κομπλιμέντα, τὶς καλωσύνες, τοὺς εὐγεῖναις τρόπους, δὲν τὰ ἐπροκάλεσαν τὸ ἐνδιαφέρον καὶ ἡ συμπνοή του γιὰ τὴν κατάρτισί της, ἀλλὰ ἡ ὁμορφιά της.

Ἀφειδίωλη σπατάλη αἰσθημάτων σὺν προπαρασκευῇ γιὰ τὴν ἐπίθεσι πού θὰ ἐπακολουθήσῃ σύντομα. Ἡ ἐπίθεσι αὐτὴ ἐνεργεῖται με πολλοὺς τρόπους, ἀνάλογα με τὴν ἰδιοσυγκρασίαν τοῦ ἐπιτιθεμένου.

Ἄλλοτε γίνεται κατὰ τὴν διάρκειά μιᾶς συνεργασίας, τὴν ὁποῖαν ἐκείνη εἶνε ὑποχρεωμένη νὰ δεχθῇ, ἀφοῦ ἀπορρέει ἀπὸ τὴν ὑποχρέωσιν της ὡς ὑπαλλήλου καὶ ἐκδηλώνεται με μίαν ἀπότομη καὶ καθόλου εὐγενική κίνησι, ἥ με μιά φράσι με ὑπονοούμενα ἢ ἀκόμη με ἀπρόκαλυπτη ἐρωτική ἐξομολόγησι.

Ἄλλοτε ἀκολουθεῖ τὴν τεθλασμένην.

Δὲν ἐξετάζουμε ἐδῶ τὴν γυναῖκα πού σπεύδει νὰ ὑποκύψῃ στὴν πρώτη ἐπίθεσι ἢ ἀπὸ ἀδυναμία χαρακτηριστῆρος ἢ ἀπὸ ἐλαφρότητα ἢ ἀπλῶς ἀπὸ φόβο μὴ χάσῃ τὴ δουλειά της.

Μᾶς ἐνδιαφέρει ἐκείνη πού θεωρεῖ καθήκον της ν' ἀντισταθῇ.

Ἐκεῖ ν' ἀντιμετωπίζῃ τὴν ἐπίλυσιν δυσκολοτάτου προβλήματος. Πρέπει νὰ σταθῇ ἱκανὴ νὰ διατηρήσῃ εὐσταθὴ ἰσορροπία σὲ σχέσεις της με τὸν προστάμενό της. Χρειάζεται εὐστροφία, τακτική ἐλιγμών με ἀντικειμενικὸ σκοπὸ νὰ ἀποφύγῃ τὴν ἥττα χωρὶς νὰ προκαλέσῃ ὀξύτητα σὲ σχέσεις. Καὶ ἡ κούραστικὴ αὐτὴ ὑποβολὴ τῶν νεύρων σὲ ἀδιάκοπη ἐνταση θὰ ἀποβλέπῃ στὴν διάσωσι τῆς εργασίας. Σκληρὸ καθήκον νὰ ἀντιτάσσῃ καδρόν ἀνησίου.

Μὰ κάποτε — ὅχι σπάνια — ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστορία ἡ γεμάτη δράσι τόσο ἀντιθέτως στοιχειώσι, τόσο ἐχθρῶν μεταξὺ των, καταλήγει σ' ἓνα ἀπροσδόκητο ἀποτέλεσμα. Ἡ ἡθικὴ ἀντοχὴ τῆς γυναίκας πού τῆς ἔδωσε τὴ δύναμι νὰ ὀρθωθῇ ὑπερήφανα καὶ ἀτράνταχτα ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ ἀδελφάκα στῶματα τῶσαν ἀναγκῶν, ἐνεργεῖ σὰν ἐντονο διεγερτικὸ στὰ κοιμισμένα αἰσθημάτων ἐκείνου.

Κινούνται τότε τὰ αἰσθημάτων αὐτά, γιὰ ν' ἀκολουθήσουν τὸ δρόμο πρὸς τὸν ἔρωτα τὸν ἀληθινόν.

Ἔτσι ἀπὸ τὸν κίνδυνον τῆς καταστροφῆς ἢ τῆς δυστυχίας μιᾶς γυναίκας, συμβαίνει καμμιὰ φορὰ νὰ γεννηθῇ ἡ εὐτυχία δύο καρδιῶν πού ἀλλήλοδρόμουν με ἐμπιστοσύνη.

EYA

ΕΡΩΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ

Επίκαιρες σκέψεις

του ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΑΜΑ

Ο Έρωτας πρέπει να ετοιμάζει τα στεφάνια του γάμου. Και ο παππας να τ' ανταλλάσσει. Αὐτὴν τὴν γαμήλιον διαδικασίαν ἐθεωρούσαμε ὡς τὴν ἰδεώδη μέχρη τοῦδε.

Ἀλλὰ νὰ, πού τὰ πράγματα τείνουν ν' ἀλλάξουν. Δὲν θὰ ἐνῶν ἔτι τὸς μελλοντικούς ὁ Έρωτας καὶ ὁ παππας. Ἀλλ' ὁ γιατρός. Οἱ ὑγεινολόγοι δλοῦ τοῦ κόσμου ζητοῦν νὰ μὴ εἶνε ὁ γάμος μόνον ἓνα μυστήριον τῶν καρδιῶν καὶ τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ νὰ γίνῃ καὶ ὑπόθεσις ἱατρικῆς ἐξετάσεως.

Ἰδού τὸ κήρυγμά των, τὸ ὁποῖον εἰρεν ἀπῆλθον αὐτὲς τὶς μέρες καὶ ἀπὸ τῶν σπηλῶν ἀθηναϊκῶν ἐφημερίδων: «Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ νυμφευθῶν πρέπει νὰ ἐφοδιαζοῦνται με πιστοποιητικά ὑγείας, ἀλλοίως νὰ μὴ μποροῦν νὰ τελέσουν τὸν γάμον των».

«ΠΗΓΑΙΝΕ ΣΤΟ ΓΙΑΤΡΟ...»

Ὦτε ὁ εἰκοστὸς αἰὼν θὰ ἐπιστημονικοποιήσῃ καὶ τὸν ψυχικὸν μας βίον; Θὰ τεθοῦν ὑπὸ τὸ μικροσκοπικὸν τῆς ἱατρικῆς καὶ τὰ αἰσθητά μας; Ἔτσι φαίνεται. Ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ γίνῃ κι αὐτό. Ἀς ἐτοιμασοῦμε λοιπὸν νὰ τὸ ἀντιμετωπίσωμε καὶ ἂς δοῦμε πῶς θὰ γίνωνται οἱ γάμοι ὅταν θὰ καθιερωθῇ τὸ πιστοποιητικὸν ὑγείας τῶν μελλονύμφων.

— Μικρὴ μου, σ' ἀγαπῶ! Θὰ λέγῃ ὁ νέος στὴν καλὴ του. Δὲν μπορῶ νὰ ζήσω χωρὶς ἐσένα. Εἶμαι τρελλὸς μαζί σου.

— Λοιπὸν, τί κάθεται; θ' ἀπαντᾷ ἡ νέα. Νὰ πᾶς στὸ γιατρὸν.

— Στὸ γιατρὸ, ἐπειδὴ σοῦ εἶπα, ὅτι εἶμαι τρελλός; Μὲ εἰρωνεύεσαι δηλαδὴ; — Ὁχι, ἀγάπη μου! Νὰ πᾶς στὸ γιατρὸ, νὰ πάρῃς πιστοποιητικὸ ὑγείας, γιὰ νὰ παντρευθῶμε.

— Ἀ, ναί! Τρέχω ἀμέσως.

Θὰ πηγαίνῃ ὁ ἐρωτευμένος νέος στὸ γιατρὸ καὶ θὰ τοῦ λέγῃ:

— Γιατρε, ἀπεφάσισα νὰ παντρευθῶ.

— Ἔ, λοιπὸν;

— Θέλω νὰ μοῦ δώσῃς πιστοποιητικὸ, ὅτι εἶμαι κατ' ὅλα ἐν τάξει.

— Ο γιατρός θὰ τὸν κυττάξῃ με λίγο ὑποὺλο βλέμμα.

— Θέλεις νὰ παντρευθῇς, εἶπες;

— Ναί.

— Καὶ ἔτσι ἀπὸ τὸν κίνδυνον τῆς καταστροφῆς ἢ τῆς δυστυχίας μιᾶς γυναίκας, συμβαίνει καμμιὰ φορὰ νὰ γεννηθῇ ἡ εὐτυχία δύο καρδιῶν πού ἀλλήλοδρόμουν με ἐμπιστοσύνη.

— Καὶ ἔτσι ἀπὸ τὸν κίνδυνον τῆς καταστροφῆς ἢ τῆς δυστυχίας μιᾶς γυναίκας, συμβαίνει καμμιὰ φορὰ νὰ γεννηθῇ ἡ εὐτυχία δύο καρδιῶν πού ἀλλήλοδρόμουν με ἐμπιστοσύνη.

— Καὶ ἔτσι ἀπὸ τὸν κίνδυνον τῆς καταστροφῆς ἢ τῆς δυστυχίας μιᾶς γυναίκας, συμβαίνει καμμιὰ φορὰ νὰ γεννηθῇ ἡ εὐτυχία δύο καρδιῶν πού ἀλλήλοδρόμουν με ἐμπιστοσύνη.

— Καὶ ἔτσι ἀπὸ τὸν κίνδυνον τῆς καταστροφῆς ἢ τῆς δυστυχίας μιᾶς γυναίκας, συμβαίνει καμμιὰ φορὰ νὰ γεννηθῇ ἡ εὐτυχία δύο καρδιῶν πού ἀλλήλοδρόμουν με ἐμπιστοσύνη.

— Καὶ ἔτσι ἀπὸ τὸν κίνδυνον τῆς καταστροφῆς ἢ τῆς δυστυχίας μιᾶς γυναίκας, συμβαίνει καμμιὰ φορὰ νὰ γεννηθῇ ἡ εὐτυχία δύο καρδιῶν πού ἀλλήλοδρόμουν με ἐμπιστοσύνη.

— Καὶ ἔτσι ἀπὸ τὸν κίνδυνον τῆς καταστροφῆς ἢ τῆς δυστυχίας μιᾶς γυναίκας, συμβαίνει καμμιὰ φορὰ νὰ γεννηθῇ ἡ εὐτυχία δύο καρδιῶν πού ἀλλήλοδρόμουν με ἐμπιστοσύνη.

— Καὶ ἔτσι ἀπὸ τὸν κίνδυνον τῆς καταστροφῆς ἢ τῆς δυστυχίας μιᾶς γυναίκας, συμβαίνει καμμιὰ φορὰ νὰ γεννηθῇ ἡ εὐτυχία δύο καρδιῶν πού ἀλλήλοδρόμουν με ἐμπιστοσύνη.

— Καὶ ἔτσι ἀπὸ τὸν κίνδυνον τῆς καταστροφῆς ἢ τῆς δυστυχίας μιᾶς γυναίκας, συμβαίνει καμμιὰ φορὰ νὰ γεννηθῇ ἡ εὐτυχία δύο καρδιῶν πού ἀλλήλοδρόμουν με ἐμπιστοσύνη.

— Καὶ ἔτσι ἀπὸ τὸν κίνδυνον τῆς καταστροφῆς ἢ τῆς δυστυχίας μιᾶς γυναίκας, συμβαίνει καμμιὰ φορὰ νὰ γεννηθῇ ἡ εὐτυχία δύο καρδιῶν πού ἀλλήλοδρόμουν με ἐμπιστοσύνη.

— Καὶ ἔτσι ἀπὸ τὸν κίνδυνον τῆς καταστροφῆς ἢ τῆς δυστυχίας μιᾶς γυναίκας, συμβαίνει καμμιὰ φορὰ νὰ γεννηθῇ ἡ εὐτυχία δύο καρδιῶν πού ἀλλήλοδρόμουν με ἐμπιστοσύνη.

— Καὶ ἔτσι ἀπὸ τὸν κίνδυνον τῆς καταστροφῆς ἢ τῆς δυστυχίας μιᾶς γυναίκας, συμβαίνει καμμιὰ φορὰ νὰ γεννηθῇ ἡ εὐτυχία δύο καρδιῶν πού ἀλλήλοδρόμουν με ἐμπιστοσύνη.

— Καὶ ἔτσι ἀπὸ τὸν κίνδυνον τῆς καταστροφῆς ἢ τῆς δυστυχίας μιᾶς γυναίκας, συμβαίνει καμμιὰ φορὰ νὰ γεννηθῇ ἡ εὐτυχία δύο καρδιῶν πού ἀλλήλοδρόμουν με ἐμπιστοσύνη.

— Καὶ ἔτσι ἀπὸ τὸν κίνδυνον τῆς καταστροφῆς ἢ τῆς δυστυχίας μιᾶς γυναίκας, συμβαίνει καμμιὰ φορὰ νὰ γεννηθῇ ἡ εὐτυχία δύο καρδιῶν πού ἀλλήλοδρόμουν με ἐμπιστοσύνη.

— Καὶ ἔτσι ἀπὸ τὸν κίνδυνον τῆς καταστροφῆς ἢ τῆς δυστυχίας μιᾶς γυναίκας, συμβαίνει καμμιὰ φορὰ νὰ γεννηθῇ ἡ εὐτυχία δύο καρδιῶν πού ἀλλήλοδρόμουν με ἐμπιστοσύνη.

— Καὶ ἔτσι ἀπὸ τὸν κίνδυνον τῆς καταστροφῆς ἢ τῆς δυστυχίας μιᾶς γυναίκας, συμβαίνει καμμιὰ φορὰ νὰ γεννηθῇ ἡ εὐτυχία δύο καρδιῶν πού ἀλλήλοδρόμουν με ἐμπιστοσύνη.

— Καὶ ἔτσι ἀπὸ τὸν κίνδυνον τῆς καταστροφῆς ἢ τῆς δυστυχίας μιᾶς γυναίκας, συμβαίνει καμμιὰ φορὰ νὰ γεννηθῇ ἡ εὐτυχία δύο καρδιῶν πού ἀλλήλοδρόμουν με ἐμπιστοσύνη.

— Καὶ ἔτσι ἀπὸ τὸν κίνδυνον τῆς καταστροφῆς ἢ τῆς δυστυχίας μιᾶς γυναίκας, συμβαίνει καμμιὰ φορὰ νὰ γεννηθῇ ἡ εὐτυχία δύο καρδιῶν πού ἀλλήλοδρόμουν με ἐμπιστοσύνη.

— Καὶ ἔτσι ἀπὸ τὸν κίνδυνον τῆς καταστροφῆς ἢ τῆς δυστυχίας μιᾶς γυναίκας, συμβαίνει καμμιὰ φορὰ νὰ γεννηθῇ ἡ εὐτυχία δύο καρδιῶν πού ἀλλήλοδρόμουν με ἐμπιστοσύνη.

— Καὶ ἔτσι ἀπὸ τὸν κίνδυνον τῆς καταστροφῆς ἢ τῆς δυστυχίας μιᾶς γυναίκας, συμβαίνει καμμιὰ φορὰ νὰ γεννηθῇ ἡ εὐτυχία δύο καρδιῶν πού ἀλλήλοδρόμουν με ἐμπιστοσύνη.

— Καὶ ἔτσι ἀπὸ τὸν κίνδυνον τῆς καταστροφῆς ἢ τῆς δυστυχίας μιᾶς γυναίκας, συμβαίνει καμμιὰ φορὰ νὰ γεννηθῇ ἡ εὐτυχία δύο καρδιῶν πού ἀλλήλοδρόμουν με ἐμπιστοσύνη.

— Καὶ ἔτσι ἀπὸ τὸν κίνδυνον τῆς καταστροφῆς ἢ τῆς δυστυχίας μιᾶς γυναίκας, συμβαίνει καμμιὰ φορὰ νὰ γεννηθῇ ἡ εὐτυχία δύο καρδιῶν πού ἀλλήλοδρόμουν με ἐμπιστοσύνη.

— Καὶ ἔτσι ἀπὸ τὸν κίνδυνον τῆς καταστροφῆς ἢ τῆς δυστυχίας μιᾶς γυναίκας, συμβαίνει καμμιὰ φορὰ νὰ γεννηθῇ ἡ εὐτυχία δύο καρδιῶν πού ἀλλήλοδρόμουν με ἐμπιστοσύνη.

— Καὶ ἔτσι ἀπὸ τὸν κίνδυνον τῆς καταστροφῆς ἢ τῆς δυστυχίας μιᾶς γυναίκας, συμβαίνει καμμιὰ φορὰ νὰ γεννηθῇ ἡ εὐτυχία δύο καρδιῶν πού ἀλλήλοδρόμουν με ἐμπιστοσύνη.

— Καὶ ἔτσι ἀπὸ τὸν κίνδυνον τῆς καταστροφῆς ἢ τῆς δυστυχίας μιᾶς γυναίκας, συμβαίνει καμμιὰ φορὰ νὰ γεννηθῇ ἡ εὐτυχία δύο καρδιῶν πού ἀλλήλοδρόμουν με ἐμπιστοσύνη.

— Καὶ ἔτσι ἀπὸ τὸν κίνδυνον τῆς καταστροφῆς ἢ τῆς δυστυχίας μιᾶς γυναίκας, συμβαίνει καμμιὰ φορὰ νὰ γεννηθῇ ἡ εὐτυχία δύο καρδιῶν πού ἀλλήλοδρόμουν με ἐμπιστοσύνη.

— Καὶ ἔτσι ἀπὸ τὸν κίνδυνον τῆς καταστροφῆς ἢ τῆς δυστυχίας μιᾶς γυναίκας, συμβαίνει καμμιὰ φορὰ νὰ γεννηθῇ ἡ εὐτυχία δύο καρδιῶν πού ἀλλήλοδρόμουν με ἐμπιστοσύνη.

— Καὶ ἔτσι ἀπὸ τὸν κίνδυνον τῆς καταστροφῆς ἢ τῆς δυστυχίας μιᾶς γυναίκας, συμβαίνει καμμιὰ φορὰ νὰ γεννηθῇ ἡ εὐτυχία δύο καρδιῶν πού ἀλλήλοδρόμουν με ἐμπιστοσύνη.

— Καὶ ἔτσι ἀπὸ τὸν κίνδυνον τῆς καταστροφῆς ἢ τῆς δυστυχίας μιᾶς γυναίκας, συμβαίνει καμμιὰ φορὰ νὰ γεννηθῇ ἡ εὐτυχία δύο καρδιῶν πού ἀλλήλοδρόμουν με ἐμπιστοσύνη.

— Τέτοια δύσκολη ἐποχὴ.

— Ναί.

— Καὶ θέλεις νὰ σοῦ δώσω πιστοποιητικὸν, ὅτι εἶσαι... στὰ καλά σου; Ἀδύνατον!

Θὰ ὑπάρχουν ὅμως καὶ πονόψυχοι γιατροί, πού θὰ διευκολύνουν τὴν ἐνῶσιν τῶν ἐρωτευμένων. Θὰ παραδίδουν ἐπὶ ὠρισμένων μικρῶν ἀτελειῶν τῆς ὑγείας των.

— Ἔρετε, γιατρε, θὰ λέγῃ με κακὸ μοῖρο ὕψος ὁ μελλονύμφος, ἔχω λίγη πίεσι.

— Δὲν πειράζει, παιδί μου. Ὅταν παντρευθῇς, ἡ γυναίκα σου θὰ σοῦ κάνει τέτοιες... ἀφαιμάξεις, πού θὰ θεραπευθῇς γρήγορα.

— Ἔρετε, γιατρε, ἔχω καὶ ὀξὺ καπτεκαπτε.

— Δὲν πειράζει, παιδί μου. Τὸν ὀξὺ θὰ σοῦ τὸν... κόψη ἡ πεθερά σου.

— Ὅταν τὶς ὑποθέσεις τοῦ γάμου θὰ τὶς ρυθμίζῃ ἡ ἱατρικὴ, δὲν πρέπει νὰ θεωρηθῇ ἀπίθανος καὶ ἓνας διάλογος μεταξὺ φίλων, σὰν αὐτῶν:

— Τάμωδες, Ἀνδρέα; Παντρεύομαι

— Τρελλάθηκες; Καὶ πῶς θὰ τὴν ζήσης τὴ γυναίκα σου με τὸν λίγο μισθὸ πού παίρνεις;

— Τρελλάθηκες; Καὶ πῶς θὰ τὴν ζήσης τὴ γυναίκα σου με τὸν λίγο μισθὸ πού παίρνεις;

— Τρελλάθηκες; Καὶ πῶς θὰ τὴν ζήσης τὴ γυναίκα σου με τὸν λίγο μισθὸ πού παίρνεις;

— Τρελλάθηκες; Καὶ πῶς θὰ τὴν ζήσης τὴ γυναίκα σου με τὸν λίγο μισθὸ πού παίρνεις;

— Τρελλάθηκες; Καὶ πῶς θὰ τὴν ζήσης τὴ γυναίκα σου με τὸν λίγο μισθὸ πού παίρνεις;

— Τρελλάθηκες; Καὶ πῶς θὰ τὴν ζήσης τὴ γυναίκα σου με τὸν λίγο μισθὸ πού παίρνεις;

— Τρελλάθηκες; Καὶ πῶς θὰ τὴν ζήσης τὴ γυναίκα σου με τὸν λίγο μισθὸ πού παίρνεις;

— Τρελλάθηκες; Καὶ πῶς θὰ τὴν ζήσης τὴ γυναίκα σου με τὸν λίγο μισθὸ πού παίρνεις;

— Τρελλάθηκες; Καὶ πῶς θὰ τὴν ζήσης τὴ γυναίκα σου με τὸν λίγο μισθὸ πού παίρνεις;

— Τρελλάθηκες; Καὶ πῶς θὰ τὴν ζήσης τὴ γυναίκα σου με τὸν λίγο μισθὸ πού παίρνεις;

— Τρελλάθηκες; Καὶ πῶς θὰ τὴν ζήσης τὴ γυναίκα σου με τὸν λίγο μισθὸ πού παίρνεις;

— Τρελλάθηκες; Καὶ πῶς θὰ τὴν ζήσης τὴ γυναίκα σου με τὸν λίγο μισθὸ πού παίρνεις;

— Τρελλάθηκες; Καὶ πῶς θὰ τὴν ζήσης τὴ γυναίκα σου με τὸν λίγο μισθὸ πού παίρνεις;

— Τρελλάθηκες; Καὶ πῶς θὰ τὴν ζήσης τὴ γυναίκα σου με τὸν λίγο μισθὸ πού παίρνεις;

— Τρελλάθηκες; Καὶ πῶς θὰ τὴν ζήσης τὴ γυναίκα σου με τὸν λίγο μισθὸ πού παίρνεις;

— Τρελλάθηκες; Καὶ πῶς θὰ τὴν ζήσης τὴ γυναίκα σου με τὸν λίγο μισθὸ πού παίρνεις;

— Τρελλάθηκες; Καὶ πῶς θὰ τὴν ζήσης τὴ γυναίκα σου με τὸν λίγο μισθὸ πού παίρνεις;

— Τρελλάθηκες; Καὶ πῶς θὰ τὴν ζήσης τὴ γυναίκα σου με τὸν λίγο μισθὸ πού παίρνεις;

— Τρελλάθηκες; Καὶ πῶς θὰ τὴν ζήσης τὴ γυναίκα σου με τὸν λίγο μισθὸ πού παίρνεις;

— Τρελλάθηκες; Καὶ πῶς θὰ τὴν ζήσης τὴ γυναίκα σου με τὸν λίγο μισθὸ πού παίρνεις;

— Τρελλάθηκες; Καὶ πῶς θὰ τὴν ζήσης τὴ γυναίκα σου με τὸν λίγο μισθὸ πού παίρνεις;

— Τρελλάθηκες; Καὶ πῶς θὰ τὴν ζήσης τὴ γυναίκα σου με τὸν λίγο μισθὸ πού παίρνεις;

— Τρελλάθηκες; Καὶ πῶς θὰ τὴν ζήσης τὴ γυναίκα σου με τὸν λίγο μισθὸ πού παίρνεις;

— Τρελλάθηκες; Καὶ πῶς θὰ τὴν ζήσης τὴ γυναίκα σου με τὸν λίγο μισθὸ πού παίρνεις;

— Τρελλάθηκες; Καὶ πῶς θὰ τὴν ζήσης τὴ γυναίκα σου με τὸν λίγο μισθὸ πού παίρνεις;

— Τρελλάθηκες; Καὶ πῶς θὰ τὴν ζήσης τὴ γυναίκα σου με τὸν λίγο μισθὸ πού παίρνεις;

— Τρελλάθηκες; Καὶ πῶς θὰ τὴν ζήσης τὴ γυναίκα σου με τὸν λίγο μισθὸ πού παίρνεις;

— Τρελλάθηκες; Καὶ πῶς θὰ τὴν ζήσης τὴ γυναίκα σου με τὸν λίγο μισθὸ πού παίρνεις;

— Τρελλάθηκες; Καὶ πῶς θὰ τὴν ζήσης τὴ γυναίκα σου με τὸν λίγο μισθὸ πού παίρνεις;

— Τρελλάθηκες; Καὶ πῶς θὰ τὴν ζήσης τὴ γυναίκα σου με τὸν λίγο μισθὸ πού παίρνεις;

— Τρελλάθηκες; Καὶ πῶς θὰ τὴν ζήσης τὴ γυναίκα σου με τὸν λίγο μισθὸ πού παίρνεις;

— Τρελλάθηκες; Καὶ πῶς θὰ τὴν ζήσης τὴ γυναίκα σου με τὸν λίγο μισθὸ πού παίρνεις;

— Τρελλάθηκες; Καὶ πῶς θὰ τὴν ζήσης τὴ γυναίκα σου με τὸν λίγο μισθὸ πού παίρνεις;

— Τρελλάθηκες; Καὶ πῶς θὰ τὴν ζήσης τὴ γυναίκα σου με τὸν λίγο μισθὸ πού παίρνεις;

— Τρελλάθηκες; Καὶ πῶς θὰ τὴν ζήσης τὴ γυναίκα σου με τὸν λίγο μισθὸ πού παίρνεις;

— Τρελλάθηκες; Καὶ πῶς θὰ τὴν ζήσης τὴ γυναίκα σου με τὸν λίγο μισθὸ πού παίρνεις;

— Τρελλάθηκες; Καὶ πῶς θὰ τὴν ζήσης τὴ γυναίκα σου με τὸν λίγο μισθὸ πού παίρνεις;

— Τρελλάθηκες; Καὶ πῶς θὰ τὴν ζήσης τὴ γυναίκα σου με τὸν λίγο μισθὸ πού παίρνεις;

— Τρελλάθηκες; Καὶ πῶς θὰ τὴν ζήσης τὴ γυναίκα σου με τὸν λίγο μισθὸ πού παίρνεις;

— Τρελλάθηκες; Καὶ πῶς θὰ τὴν ζήσης τὴ γυναίκα σου με τὸν λίγο μισθὸ πού παίρνεις;

— Τρελλάθηκες; Καὶ πῶς θὰ τὴν ζήσης τὴ γυναίκα σου με τὸν λίγο μισθὸ πού παίρνεις;

— Τρε

Η πιό τρελλή του ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

Μια μοντέρνα ευχάριστη
ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ

Το όνομά του ήταν έντελώς
διαφορετικό, αλλά, εγώ θα τον
βαφτίσω με το όνομα Χάραλδ.
Ο Χάραλδ ήταν ένας από
τους πιο γνωστούς ήθοποιους
του κινηματογράφου.

Ένα βράδυ που είχαμε συ-
ναντηθεί τυχαία στο δρόμο, με
πηρε στο αυτοκίνητό του και
τραβήξαμε, ενώ για όλο σπύτι
μου κι' αυτός για το δικό του
νιά που κατά συμπτωσιν δρι-
σκοτάν και τα δυο σε μια γει-
τονιά.

Δεν είχε ακόμη άργα,
μου είπε ο Χάραλδ όταν τρέ-
χαμε με το αυτοκίνητό στο
δρόμο. Θέλετε να μου κάνετε
συντροφιά για να πάρωμε έ-
ναν καφέ στο σπίτι μου;

Δεν έφερα αντίρρηση κι
σε λίγο βρισκόμαστε καθισμέ-
νοι στο γραφείο του σπιτιού
του. Το δωμάτιο αυτό ήταν
διαρρυθμισμένο με αρκετά λε-
πτό γούστο. Μόλις έκαθησα σε
μια καρέκλα, το βλέμμα μου έ-
πεσε σ' ένα καλάθι που ήταν
έπάνω στο γραφείο του. Αυτό
το πράγμα μου κίνησε την
περιέργεια και τον έρωτσα
απότομα:

—Τί είναι αυτό που έχεις έ-
κει επάνω;

Κι' έδειξα με το χέρι μου
προς το μέρος του γραφείου.

—Είπε το βραδυόν ταχυ-
δρομείο, μου απάντησε. Άυριο
το πρωί θα περάσουν όλα τα
γράμματα απ' τα χείρα της
γραμματέως μου, ή οποία θα
φροντίση να τα τακτοποιήση
με τη σειρά που της είπα.

—Τα περισσότερα θα προ-
έρχονται από θουαμάτιες, εί-
πα εγώ. Δεν είναι έτσι;

—Και ναι και όχι, μου α-
ποκρίθηκε εκείνος. Πολλά απ'
αυτά είναι παρακλήσεις για αυ-
τόγραφα ή για φωτογραφίες
με την ιδιοχειρή υπογραφή
μου. Και καθώς καταλαβαί-
νεις, όσο μπορείς εκπληρώνω
τις επιθυμίες τους αυτές και
ἀπαντώ στα γράμματα τους.
Δηλαδή, για νάμαι πιό ειλι-
κρινής, ή γραμματέως μου έ-
τοιμάζει δυο λέξεις στη γρα-
φομηχανή κι' εγώ βαζω από
κάτω την υπογραφή μου...

»Συνήθως πρόκειται για ά-
θωες ονειροπολήσεις ή για μι-
κρά κοριτσάκια που σκανδα-
λίζονται από τα διάφορα ανα-
γνώσματα κι' ένθουσιάζονται
εύκολα. Η ζωή μου, αλήθεια,
ήταν γεμάτη περιπέτειες και
μάλιστα τρελλές περιπέτειες.

—Και ποιά είναι ή πιό τρελ-
λή σου περιπέτεια; έρωτσα
τότε μ' ενδιαφέρον τον Χά-
ραλδ.

—Όταν μου έρχεται στο
μυαλό μια κυρίως απ' αυτές,
αποκρίθηκε ο Χάραλδ, σηκό-
νεται οί τρεις ή τέσσερις κεφα-
λές

μου απ' τη λαχτάρα. Άκουσε,
λοιπόν, τί μου συνέβη μια μέ-
ρα και θα κρίνης κατά πόσον
έχω δίκιο.

—Αδειασε τότε διαστικά ένα
ποτήρι λικέρ κι' άρχισε την
αφήγησή του:

—Ένα απογεματάκι, μόλις
είχα γυρίσει απ' το στούντιο,
χτύπησε το τηλέφωνο. Πρωτού
πάρω το ακουστικό στα χεί-
ρα, έπρόφθασε ή γραμματέως
μου να μου πη στα πεταχτά
έτι κάποια κυρία μ' είχε κα-
λέσει επανειλημμένως για
μια επείγουσα υπόθεσί της.
Όνομα δεν της είχε δώσει,
αυτε άλλη καμμιάν εξήγησι.
Μόλις λοιπόν έσήκωσα το α-
κουστικό, άκουσα μια γλυκεία
γυναικεία φωνή να ρωτά:

—Ποιος είναι αυτός, παρα-
καλώ;

—Εδώ Χάραλδ..., μαντάμ.

—Άκουστε με, κ. Χάραλδ,
είνε ανάγκη στις 5 ή ώρα νάρ-
θητε στο σπίτι μου. Έχάλα-
σα τον κόσμο ώσπου να σας
βρώ. Για να σας βγάλω δ-
μας από κάθε άπορία, σας
λέω ότι δεν είμαι κανένα τρελ
λοκόρισο, ούτε καμιά ύπερ-
ερική γυναίκα, αλλά ούτε και έ-
ρωτευμένη μαζί σας. Πρόκει-
ται απλώς για μιαν ανθρώπι-
νη ζωή. Για μια ζωή που οδύ-
νει σιγά - σιγά, χωρίς να
δρεθεί κανένας χριστιανός να
τη σώση...

—Ποιος είναι στο τηλέφω-
νο; έρωτσα τότε με καταφα-
νή ανησυχία και θυμό συγχρό-
νως.

—Η κυρία δεν άρνήθηκε να
μου δώση το όνομα και τη δι-
εύθυνσί της, έπέμεινε όμως να
μή μου πη τον σκοπό για τον
οποίον μου έτληφωνούσε.

—Πάντως, σας ευχαριστώ,
της είπα, για όλα και σας δί-
νω το λόγο μου ότι θα είμαι
συνεπής στο ραντεβού σας.

—Η περιέργειά μου είχε εξα-
φής. Εκύτταξα τον τηλεφω-
νικό κατάλογο και διεπίστωνα
ότι όσα μου είπε για το όνο-
μα της και τη διεύθυνσί της
ήταν αλήθεια. Έτοιμάσθηκα
λοιπόν γρήγορα - γρήγορα
και την ώρα που κατέβαινα
τη σκάλα, θυμήθηκα ότι κάτι
είχα ξεχάσει.

—Τί ξεχάσατε, κ. Χάραλδ;
διέκοψε εγώ. Μήπως το ρεβόλ-
βερ σας;

—Όχι, μου απήντησε, κά-
τι άλλο. Εγύρισα τότε πίσω
και, καίτοι δεν είμαι προλη-
πτικός, έβαλα αυτό το πρα-
γματάκι στην τσέπη μου κι' έ-
φυγα διαστικά για το ραντε-
βού. Μπήκα στο αυτοκίνητό
μου και σε λίγο έφθασα στο
σπίτι της άγνωστης κυρίας.
Ο πορτιέρης στον οποίον α-
ποτάθηκα κι' έζητσα σχετικές
πληροφορίες, μου είπε ότι ή
κυρία που ζητούσα εγώ έμε-
νε στο τέταρτο πάτωμα και
μου έδειξε τον ανελκυστήρα.
Μπήκα σ' αυτόν και σε ένα
λεπτό της ώρας βρισκόμουν
κι' όλος στην πόρτα του δια-
μερίσματος της κυρίας. Μόλις
έχτυπησα το κουδούνι, μου ά-
νοιξε μια υπηρέτρια, αλλά
πρωτού ακόμα μ' έρωτηση για
τόν λόγο της επίσκεψής μου
έφθασε και ή οικοδέσποινα, ή
οποία δεν ήταν άλλη απ' την
κυρία που ζητούσα εγώ. Μό-
λις την αντίκρισα, έβαμψαν
τα μάτια μου. Ήταν σαν ζω-
γραφιά, εξαιρετικής όμορφι-
ας, με παρουσιαστικό υπέρο-
χο και ύψος άγέρωχο. Μου έ-
δωσε το χέρι της με περισσή
λεπτότητα και με ώδηγησε εις
το σαλονάκι, όπου μ' έρωτσε
αν πίνω τσάι, χωρίς δε να πε-
ριμένη την απάντησί μου έχτυ-
πησε το κουδούνι. Η νεκρική
σιγή που έδασίλευε στο δω-
μάτιο εκείνο μ' έκανε να αίσ-
θανθώ έναν άλλόκοτο φόβο
και έρωτσα:

—Παρακαλώ δεσποινίς;...

—Είμαι κυρία, με διέκοψε,
και μάλιστα χήρα. Ο άνδρας
μου πέθανε πριν από 10 μή-
νες στας Ίνδίας, όπου έμένα-
με. Έδώ είναι τρείς μήνες που
βρίσκομαι μόνη.

Την ώρα εκείνη μπήκε μέσα
ή υπηρέτρια και έφερε το σερ-
βίτιο με το τσάι, το οποίον
ακούμπησε μαζί με τον δίσκο
έπάνω στο τραπέζι. Αμέσως
σηκάθηκε ή κυρία και έσέρβι-
ρε μόνη της το τσάι, άνοιξε
δε και μιαν άσχετη έντελώς
προς την υπόθεσί μας συζή-
τησι. Εγώ κυτούσα ακατά-
παυστα έρωτηματικά την πα-

ράξην αυτή γυναίκα, ή συμ-
περιφορά της οποίας δεν μου
φαινόταν και τόσο άθωα.

—Λοιπόν, αγαπητή κυρία;
έρωτσα για μια στιγμή, σπα-
ζοντας τη θαθεία σιωπή που
είχε απλωθεί πάλι στο σαλο-
νάκι. Μπορώ επί τέλους να
μάθω το σκοπό της προσκλη-
σεώς σας;

—Είπε πολύ νωρίς ακόμα,
μου απήντησε εκείνη κι' άρχι-
σε να κυττάξη αδιάκοπα το
ρολόι του τοίχου που κρεμό-
ταν έπάνω απ' το κεφάλι μου.
Έχομε ακόμα πέντε λεπτά
της ώρας.

Και σαν κάτι δίδην να θυ-
μήθηκε ξαφνικά με ξανακτύτα-
ξε και μ' έρωτσε:

—Ποιό φιλμ γυρίζετε τις
ήμερες αυτές, κ. Χάραλδ;

Δεν είχαν περάσει 5 λεπτά
της ώρας απ' τη στιγμή που
είχα πιη το τσάι κι' άρχισα
να μην αισθάνομαι τον έαυτό
μου καλά. Ο ιδρώτας έτρεχε
ποτάμι από πάνω μου, καίτοι
όλα τα παράθυρα ήσαν ανοί-
χτά κι' έξω έκανε αρκετό
κρύο. Καθόμουνα στο πληκτι-
κό εκείνο περιβάλλον χωρίς να
μπορώ να κουνήθω απ' τη θέσι
μου, όπως απαράλλαχτα κά-
θεται ο ποντικός μέσα στην
παγίδα που πιάστηκε. Σκου-
πισα το μέτωπό μου με το
μανδύι και άποτεινόμενος
προς την άγνωστη ακόμα κυ-
ρία:

—Με συγχωρείτε, μαντάμ,
για την αγένεια μου, της εί-
πα. Το τσάι με ζέστανε πολύ
και μ' έπιασε ένας φοβερός
ιδρώτας που πλημμύρισε όλο
μου το σώμα...

—Όχι, όχι!, απήντησε έ-
κείνη. Δεν είναι το τσάι, αλλά
ή ανθρώπινη ψυχή για την ό-
ποια σας μιλούσα στο τηλέ-
φωνο!...

—Πώς είπατε παρακαλώ;
έρωτσα με μεγάλη έκπληξι
σαν να μην είστε να σ' εκείνα
που άκουγα.

—Σας έζητσα πρό όλίγου
ακόμα περί τίνος πρόκειται,
μου αποκρίθηκε και πάλι λα-
κωνικά.

—Κι' εγώ τί σχέσι έχω μ'
όλα αυτά; ξαναρώτσα. Για
ποιά ανθρώπινη ζωή μιλάτε;

—Για τη δική σας, κ. Χά-
ραλδ.

ραλδ, μου είπε άτάραχη εκεί-
νη. Αλλά γιατί να κοροϊδεύω
μαστε; Έκτός απ' τον ιδρώ-
τα δεν αισθάνεσθε τίποτε άλ-
λο; Δεν αισθάνεσθε τον άλλο
ιδρώτα που λένε οί γιατροί ι-
δρώτα του... θανάτου;

—Τί θέλετε να πητε; έρω-
τσα πάλι μη μπορώντας να
καταλάβω την κωμωδία που
παίζοταν εις βάρος μου.

—Σε όχτω λεπτά της ώρας,
είπε ή όμορφη κυρία και κύτ-
ταζε το ρολόι του τοίχου, —
κι' αν είστε γερός σαν το δου-
βάλι, τότε σε ένδεκα λεπτά —
θαχετε τελειώσει! Η ζωή σας
είνε λίγη, Χάραλδ, κυττάξτε
πώς τρέμουν τα χείρα σας!

—Να πάρ' ο διάβολος!, έ-
φώναξα τότε θυμωμένα κι' έ-
πήδησα έρβιος. Τί σημαίνουν
όλ' αυτά;

—Καθίστε ήσυχα, μου είπε
με άπάθεια ο βρυκόλακας έ-
κείνος, γιατί διαφορετικά δεν
μπορώ να έγγυηθώ ότι θα ζη-
σετε όχτω λεπτά της ώρας.
—Αλλάστε, έπτά λεπτά μένουν
τώρα!

Κι' ύστερα από μια μικρή
διακοπή, έσυνέχισε:

—Για να σας καθησυχάσω,
σας λέγω ότι μεσ' στο τσάι
σας είχα ρίξει λίγο Ίνδικό δη-
λητήριο που είναι πολύ δραστι-
κό. Δεν καταλάβετε τίποτε;

—Αλήθεια, το τσάι μου φά-
ηκε σαν τικρό και λίγο ξυνό.

—Όποτε έρριξατε δηλητήριο; Για
όνομα του Θεού, γιατί το έ-
κάνατε αυτό; Δώστε μου σας
παρακαλώ άμέσως λίγο γάλα
και φωνάζτε έναν γιατρό όσο
μπορείτε πιό γρήγορα, έφώνα-
ξα μ' ένα άγριο μουνγρητό.

—Κανένας γιατρός δεν μπο-
ρεί να σας σώση, μου είπε ή
μέγαιρα. Μόνον εγώ είμαι εις
θέσιν να σας γλυτώσω από
του Χάρου τα δόντια! Έχω
το σχετικό αντίδοτο! Λίγες
σταγόνες σ' ένα ποτήρι νερό
κι' όλα θα διορθωθούν. Φυσικά
το αντίδοτο πρέπει να ληφθή
στην ώρα του, δηλ. όσο μπο-
ρείτε γρηγορότερα, γιατί ή
ώρα περνάει κι' ύστερα θάνα-
τοι πολύ άργά! Γιατί έγινατε κι-
τρινος, κ. Χάραλδ; Και για
να μη σας παιδεύω περισσό-
τερο, ως έρθω άμέσως στο ψη-
τό: Πέστε μου, είστε διαθεσι-
μός να με κάμετε γυναίκα
σας;

Η έρωτησις αυτή ήταν τό-
σον άπροσδόκητη, ώστε ο Χά-
ραλδ έμεινε έμβρόντητος! —Υ-
στερα συνεκέντρωσε το μυαλό
του και της είπε:

—Όποτε αυτός ήταν ο σκο-
πός σας; Αφού δεν μπορώ να
κάνω διαφορετικά, δέχομαι.
—Αλλά, σας παρακαλώ, δώστε
μου γρήγορα το αντίδοτο!

—Δεν χρειάζεται και τόσο
διασύννη, νεαρέ, είπε με τόνον
παρατηρήσεως ή κυρία. Μας
μένουν ακόμα δυο λεπτά της
ώρας. Δώστε μου λοιπόν πρώ-
τα μια γραπτή υπόσχεσι ότι
θα με κάνετε γυναίκα σας κι'
έπειτα θα σας δώσω το αντί-
δοτο. Μη σας φαίνεται παρά-
ξενο αυτό που κάνω. Είχα όρ-
κισθί να σας παντρευόμουν
με κάθε τρόπο, διαφορετικά
θα πέθαινα! Λοιπόν τί λέτε;
Θέλετε να γράψετε;

—Ναι, ναι!, συγκατένευσα
εγώ. Γρήγορα όμως, γιατί περ-
νάει ή ώρα κι' έπειτα θάνα-
τοι άργά.

—Ετρεμε όλο το κορμί μου
και κρύος ιδρώτας έλουε όλα
μου το σώμα.

—Η κυρία μου έβαλε τότε
μπροστά στο τραπέζι μου ένα
έπιστολόχαρτο, έπάνω στο ό-
ποιον έγραψα με το στυλό μου
ό,τι μου έλεγε εκείνη, κι' ύστε-
ρα υπέγραψα.

Το πήρε τότε στα χείρα της
το διάβασε με προσοχή απ'
την άρχή ως το τέλος και κα-
τόπιν μου είπε, δείχνοντας έ-
να ποτήρι:

—Πάρτε τώρα αυτό έδώ
και δεν έχετε να πάθετε τίπο-
τε!...

—Έρριξε στο ποτήρι κάποιο
υγρό και μου τώδωσε. Όταν
τό ήπια, κατάλαβα ότι ήταν
σκέτο κονιάκ, απ' αυτό που
πίνουμε συνήθως έξω στα καφ-
φενεία και της είπα θυμωμέ-
να:

—Όποτε κοινό κονιάκ μου
δώσατε να πιώ, μαντάμ;

—Φυσικά, σκέτο κονιάκ, ά-
πήντησε εκείνη κι' έκλεισε την
έκβιαστική έπιστολή σε μιαν
άσαλένια κασσετίνα της. Τώ-
ρα πια δεν έχετε φόβο να πε-
θάνετε. Κι' αυτό γιατί στο
τσάι σας δεν έβαλα δηλητή-
ριο, αλλά μόνον άσπιρινή!,
είπε γελώντας σαρκαστικά.
Τρία δόκλωνα κοφτερά, θλέ-
πετε, δεν ήταν και τόσο απλά
το πράγμα, συνέχισε ειρωνικά.
Μήπως έχετε αντίρρηση, άγα-
πητέ κ. Χάραλδ; Και τώρα
πέστε μου, σας παρακαλώ, εί-
λικρινά: Πώς σας έφάνηκε το
κόλπο μου;

★

—Α!, είπα στον Χάραλδ,
σκάζοντας στα γέλια. Δυστυ-
χώς, αγαπητέ μου, την έπαθε
σαν άγρόμματος από μια γυ-
ναίκα!

—Την έπαθα; διερωτήθηκε
ο Χάραλδ. Και δέδοκα την έ-
παθα, αλλά ή ίδια μοίρα έπε-
ρίμενε κι' εκείνη. Το γράμμα-
τό της έδωσα όταν άρχισα,
γιατί το στυλό μου είχε συμ-
παθητική μελάνη. Εύτυχως που
είχα προβλέψει ένα τέτοιο έν-
δεχόμενο απ' το σπίτι ακόμα
πολύ άργά! Γιατί έγινατε κι-
τρινος, κ. Χάραλδ; Και για
να μη σας παιδεύω περισσό-
τερο, ως έρθω άμέσως στο ψη-
τό: Πέστε μου, είστε διαθεσι-
μός να με κάμετε γυναίκα
σας;

Η έρωτησις αυτή ήταν τό-
σον άπροσδόκητη, ώστε ο Χά-
ραλδ έμεινε έμβρόντητος! —Υ-
στερα συνεκέντρωσε το μυαλό
του και της είπε:

—Όποτε αυτός ήταν ο σκο-
πός σας; Αφού δεν μπορώ να
κάνω διαφορετικά, δέχομαι.
—Αλλά, σας παρακαλώ, δώστε
μου γρήγορα το αντίδοτο!

—Δεν χρειάζεται και τόσο
διασύννη, νεαρέ, είπε με τόνον
παρατηρήσεως ή κυρία. Μας
μένουν ακόμα δυο λεπτά της
ώρας. Δώστε μου λοιπόν πρώ-
τα μια γραπτή υπόσχεσι ότι
θα με κάνετε γυναίκα σας κι'
έπειτα θα σας δώσω το αντί-
δοτο. Μη σας φαίνεται παρά-
ξενο αυτό που κάνω. Είχα όρ-
κισθί να σας παντρευόμουν
με κάθε τρόπο, διαφορετικά
θα πέθαινα! Λοιπόν τί λέτε;
Θέλετε να γράψετε;

—Ναι, ναι!, συγκατένευσα
εγώ. Γρήγορα όμως, γιατί περ-
νάει ή ώρα κι' έπειτα θάνα-
τοι άργά.

—Ετρεμε όλο το κορμί μου
και κρύος ιδρώτας έλουε όλα
μου το σώμα.

—Η κυρία μου έβαλε τότε
μπροστά στο τραπέζι μου ένα
έπιστολόχαρτο, έπάνω στο ό-
ποιον έγραψα με το στυλό μου
ό,τι μου έλεγε εκείνη, κι' ύστε-
ρα υπέγραψα.

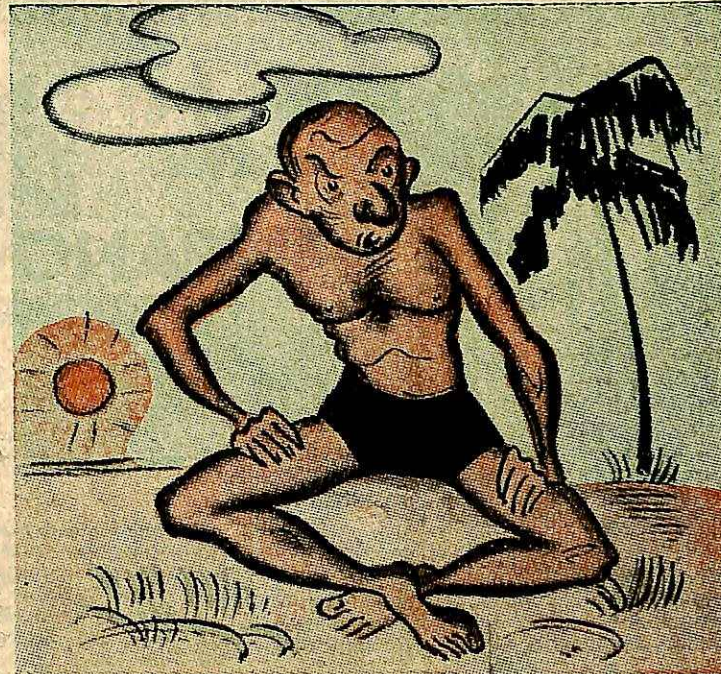
Το πήρε τότε στα χείρα της
το διάβασε με προσοχή απ'
την άρχή ως το τέλος και κα-
τόπιν μου είπε, δείχνοντας έ-
να ποτήρι:

—Πάρτε τώρα αυτό έδώ
και δεν έχετε να πάθετε τίπο-
τε!...

—Έρριξε στο ποτήρι κάποιο
υγρό και μου τώδωσε. Όταν
τό ήπια, κατάλαβα ότι ήταν
σκέτο κονιάκ, απ' αυτό που
πίνουμε συνήθως έξω στα καφ-
φενεία και της είπα θυμωμέ-
να:

—Όποτε κοινό κονιάκ μου
δώσατε να πιώ, μαντάμ;

—Φυσικά, σκέτο κονιάκ, ά-
πήντησε εκείνη κι' έκλεισε την
έκβιαστική έπιστολή σε μιαν
άσαλένια κασσετίνα της. Τώ-
ρα πια δεν έχετε φόβο να πε-
θάνετε. Κι' αυτό γιατί στο
τσάι σας δεν έβαλα δηλητή-
ριο, αλλά μόνον άσπιρινή!,
είπε γελώντας σαρκαστικά.
Τρία δόκλωνα κοφτερά, θλέ-
πετε, δεν ήταν και τόσο απλά
το πράγμα, συνέχισε ειρωνικά.
Μήπως έχετε αντίρρηση, άγα-
πητέ κ. Χάραλδ; Και τώρα
πέστε μου, σας παρακαλώ, εί-
λικρινά: Πώς σας έφάνηκε το
κόλπο μου;

ΑΝΘΡΩΠΟΙ

με υπερφυσικές
ΔΥΝΑΜΕΙΣ

ΜΙΑ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΗ ΠΕΡΙΠΤΩΣΙΣ

Υπάρχουν ακόμη άνθρωποι
με υπερφυσικές δυνάμεις
στην έπχρη μας; Η μύ-
θος όλοι οι θρύλοι που έχομε
άκουσει γι' αυτούς άναγόνται
πιά στα παρελθόν και δεν ύ-
πάρχει καμιά έλπίς να εξα-
ζωτανέψουν στις ήμερες μας;
Θα ήταν δύσκολο να άπαν-
τήση κανείς σ' αυτό το έρώ-
τημα, μολονότι τα γεγονότα
δεν λείπουν.
Ιδού, έξαφνα, ή καταπλη-
κτική αφήγησις ενός Άμερικα-
νού ιεραποστόλου:

«Μου έδόθη ή ευκαιρία, γρά-
φει ο Άμερικανός ιεραπόστο-
λος, να γνωρίσω πρό όλίγων
έτών, μιαν από τις περιεργό-
τερες φυσιογνωμίες που έχω
συναντήσει στη ζωή μου.

Επρόκειτο για κάποιον Ου-
γκέμα Ουζάγκα, που ήταν συγ-
χνώνος άρχηγος της φυλής των
Ζαμπικών και διάσημος μά-
γος. Η δύναμις του επί των
ίθαγενών ήταν τεραστία.

Ο Ουγκέμα ήταν φίλος μου.
Ένα βράδυ, μου άνεκόνισε
λοιπόν ότι ο «Άρχων, εκείνος
που δύναται τα πάντα», είχε
προσκαλέσει όλους τους μαθη-
τάς του να βρεθούν την ίδια ύ-
χτα στο όροπέδιο του Γιέμβι.

Τού παρετήρησα τότε ότι το
όροπέδιον του Γιέμβι βρισκό-
ταν σε απόστασι τεσσάρων ή-
μερών πορείας και ότι φυσικά
ήταν αδύνατον να πάη εκεί μέ-
σα σε μερικές ώρες.

Κατόπιν της παρατηρήσεώς
μου, ο μάγος με προσέκαλεσε
να παρευρεθώ στις μυστηριώ-
δεις προετοιμασίες που θα έ-
κανε και χωρίς στίς οποίες ήλ-
πιζε ότι θα κατάρβανε να φθα-
ση τόσο σύντομα στο όροπέ-
διο του Γιέμβι.

Εκλεισθήκαμε τότε στην κα-

λύβα του μάγου και, πρωτού
τηρήσω τη σιωπή, που άπήτη-
σε έκ μέρους μου για την έκ-
τέλεσι των μαγικών του πρά-
ξεων, τον παρεκάλεσα, καθώς
θα έπληγαινε στο όροπέδιο του
Γιέμβι, να σταματήσει στην κα-
λύβα ενός ίθαγενούς έμπορου
όνοματι Έζάμπα και να του
πή να μου φέρη άμέσως ένα
κιβώτιο με φυσέκια για το κυ-
νηγετικό όπλο μου.

—Η παραγγελία σου θα έκ
τελεσθή, απήντησε ο Ουγκέμα.
—Απώμε κιόλας θα είδοποίησω
τον Έζάμπα.

Αφού άπήγγειλε διάφορες
προσευχές, ο μάγος έπηρε ένα
μπουκαλάκι, έχυσε απ' αυτό ε-
να υπέρυθρο υγρό στο χείρα
του και άρχισε να τριβή όλό-
κληρο το σώμα του. Το υγρό
αυτό είχε μια δυνατή όσμη
σκόρδου.

Επειτα ξεπλώθηκε στη
στρωμένη του και έβυθίσθηκε σε
ύπνο. Έκαμα τότε τη διαπί-
στωσι ότι το σώμα του είχε
την άκίνησι που συναντούμ
στις περιπτώσεις καταληψίας.

Το πρωί, ο μάγος έξύπνησε
και μου άνεκόνισε ότι μετεβί-
βασε την παραγγελία μου στον
Έζάμπα.

—Αλλά έμεινες όλη τη νύ-
χτα έδώ, παρετήρησα. Δεν
ήμουν έδώ. Μόνο το σώμα μου
ήταν σ' αυτή τη στρωμένη. Αλ-
λά τί είναι το σώμα μου; Το
«εγώ» μου δεν ήταν έδώ.

Μου δέδοκα τότε το όροπέδιο του Γιέμβι.
—Εξακριβώσα πράγματι ότι
ο Ουγκέμα δεν έλεγε ψέματα.

—Εξακριβώσα πράγματι ότι
ο Ουγκέμα δεν έλεγε ψέματα.
—Εξακριβώσα πράγματι ότι
ο Ουγκέμα δεν έλεγε ψέματα.

—Εξακριβώσα πράγματι ότι
ο Ουγκέμα δεν έλεγε ψέματα.
—Εξακριβώσα πράγματι ότι
ο Ουγκέμα δεν έλεγε ψέματα.

—Εξακριβώσα πράγματι ότι
ο Ουγκέμα δεν έλεγε ψέματα.
—Εξακριβώσα πράγματι ότι
ο Ουγκέμα δεν έλεγε ψέματα.

—Εξακριβώσα πράγματι ότι
ο Ουγκέμα δεν έλεγε ψέματα.
—Εξακριβώσα πράγματι ότι
ο Ουγκέμα δεν έλεγε ψέματα.

—Εξακριβώσα πράγματι ότι
ο Ουγκέμα δεν έλεγε ψέματα.
—Εξακριβώσα πράγματι ότι
ο Ουγκέμα δεν έλεγε ψέματα.

—Εξακριβώσα πράγματι ότι
ο Ουγκέμα δεν έλεγε ψέματα.
—Εξακριβώσα πράγματι ότι
ο Ουγκέμα δεν έλεγε ψέματα.

—Εξακριβώσα πράγματι ότι
ο Ουγκέμα δεν έλεγε ψέματα.
—Εξακριβώσα πράγματι ότι
ο Ουγκέμα δεν έλεγε ψέματα.

Τυλιγμένος μέσα στον εύρυχωρο μονάδα του, που του έκρυβε δολόκληρο το σώμα και το μισό του πρόσωπο, είχε παραστήσει όλες αυτές τις διατυπώσεις, σαν αδιάφορος μάρτυρας.

Επρωχάρωσε τώρα μπροστά από τη μικρή συνοδεία, γιατί ο Ιππότης άγνοούσε έντελώς που έπρεπε να οδηγήσει τον σύντροφό του.

Ο νέος επωφελείτο από τις σπάνιες αναλαμπές της σελήνης, για να εξετάσει το πρόσωπο του ανθρώπου τον οποίον συνώδευε.

Ο άνθρωπος αυτός είχε μια αναμφισβήτητη χάρη στις κινήσεις και στον τρόπο του βαδίσματος του, που έφαιναν τελείως άσυνήθιστα για έναν κοινό αστό, όπως το όνομά του άφηνε να υποτεθεί ότι ήταν.

Τα σκονισμένα ρούχα του έφανερώσαν, έξέ άλλου, ότι είχε κάμει ένα μακρινό ταξίδι, για να φθάσει εκεί.

Το πρόσωπό του ήταν τελείως αγένειο και στολισμένο με ωραίες ξανθές μπούκλες όπως ήταν η μόδα της εποχής.

Η έκφραση αυτού του προσώπου ήταν γλυκιά και τρυφερή.

Ο Ιππότης εξοκλούσε να παρατηρήσει με μεγαλειότητα ολόενα προσοχή το συνοδοιπόρο του.

Ήταν βέβαιος τώρα ότι τα είχε ξαναβρεί τα μεγάλα αυτά φωτεινά μάτια, με το ζωηρό και διαπεραστικό βλέμμα, και ότι το ήξερε το λεπτό αυτό στόμα, με τα λεπτά τοξοειδή χείλη, που έδιναν στο χαμόγελό του μια έκφραση τολμηρή και τρυφερή συγχρόνως.

Ήταν το έλκυστικό εκείνο βλέμμα και το σπαρταριστό εκείνο χαμόγελο, που τον είχαν μαγεψει.

Δεν μπορούσε να κάνει λάθος. Το βλέμμα και το χαμόγελο αυτό ήταν της δεσποινίδος ντε Σερναί.

Αλλά, ο κ. Μπερνάρ και η νέα του είχε αρχίσει να αγαπιέται ήταν λοιπόν το ίδιο πρόσωπο.

Εάν ο κ. Μπερνάρ άνοιγε το στόμα του, δεν θα άφανεσε καμιά απολύτως αμφιβολία στον Ιππότη Ταγκρέντ.

Αλλ' όπως είπαμε, δεν είχε καθόλου άνοιξει το στόμα του ως εκείνη τη στιγμή.

Αφού έβεβαιώθηκε μ' ένα ταχύ βλέμμα ότι δεν τους παρακολουθούσε κανείς, ο ώραιος ευπατρίδης έκανε ένα απότομο πήδημα προς τα αριστερά και έμπηκε μέσα σ' ένα σκοτεινό δρομίσιο, που έφράσσεται από δυο σειρές ψηλών τοίχων.

Απ' αυτή τη στιγμή, ο Ιππότης δεν μπόρεσε να ιδεί τίποτε πιά.

Το σκοτάδι της νύχτας είχε γίνει πιο πυκνό και πυκνά σύννεφα είχαν καλύψει τον ουρανό.

Εξηκολούθησε λοιπόν να βαδίζει πίσω από τον σύντροφό του στην τύχη.

Στο μέσον περίπου του δρόμου έσταμάτησε, ακούγοντας ένα μικρό σφύριγμα, που το άκούουσε ο θόρυβος μιας ανοιγμένης πόρτας.

Στην όχρη λάμψη αυτού του καντηλιού, ο Ιππότης κατόρθωσε να διακρίνει μια επιγραφή χαραγμένη επάνω στην πέτρα.

«Οδός Μπουρμπύ».

Μια λεπτομερέστερη έπισκόπηση δεν του άφησε καμιά αμφιβολία για το μέρος όπου βρισκόταν.

Από όλα τα μέρη ύψωνον πανύψηλοι τοίχοι φέροντες σταιρούς.

«Οραία, έσχιφθίρισε ο Ιππότης, ξανονυχίζοντας στη θέση του. Βρίσκει στην οδόν Μπουρμπύ, μεταξύ της οδού Αγίου Ιακώβου και της οδού Κολάσεως. Γύρω μου είνε οι μάντρες πέντε η έξη μοναστηριών, που βρίσκονται σ' αυτό το μέρος. Η μυστηριώδης πόρτα από την οποίαν έμπηκε ο κύριος Μπερνάρ οδηγεί σ' ένα μοναστήρι. Σε ποιά όμως; Τών Σαρτρές, τών Φεγιαντίν ή τών Καρμηλιτών; Έχω υπέλειψε άρα γε σε κανένα έρωτικό είδωλο».

Λίο η σε καμιά πολιτική μηχανορραφία; Τη στιγμή εκείνη άκουσε και πάλι το τρίξιμο της πόρτας. Ένας μυρωμένος άέρας του ήρθε στο πρόσωπο.

Την ίδια στιγμή, μια λεπτή σιλουέττα, που είχε το κεφάλι σκεπασμένο με μια κουκούλα, έγλυστρησε από το μισάνοιγμα της πόρτας.

«Ιππότα, είστε πάντοτε εδώ; έρώτησε μια γλυκιά φωνή κοντά στον νέο.

Η φωνή αυτή έπληρωσε τον Ιππότη από χαρά και τον άπεξημίωσε για όλους τους κόπους του.

Γιατί η φωνή αυτή ήταν της νέας που έλάτρευε, της δεσποινίδος Κλαίρης Σερναί.

Ο Άγγελός του είχε λοιπόν έναρκαωθή μπροστά του.

Μ' ένα πήδημα εύρεθηκε κοντά της. Η ίδια γυναικεία φωνή έσυνέχισε:

«Σας εύχαριστώ, Ιππότη! Υπήρξατε πιστός στην υπόσχεσή σας. Άπαντήσατε άμέσως στην πρώτη μου πρόσκληση.

«Εγώ, τούναντιον, πρέπει να σας εύχαριστήσω, δεσποινίς, απήντησε ο Ιππότης Ταγκρέντ. Χωρίς την είδοποίησή σας, θα έμπαίνα στο σπίτι της Μπαρμετάς και ένας θεός ξέρει τι με έπερίμενε εκεί.

Είχε πάρει τώρα το χέρι που του έτεινε η νέα και αισθάνθηκε, σφίγγοντάς το, πώς το χέρι αυτό έτρεφε ελαφρά.

«Σας είχαν εύχαλίσει και πάλι; έρώτησε η νέα. Δεν είνε έτσι;

«Ναί, απήντησε ο Ιππότης. Και ήταν μάλιστα άρκετοί.

«Θέέ μου, έκανε η νέα, τί κίνδυνο διέτρεξε!

«Η φράσις αυτή μπόρουσε να ύπνονη τόσο τον ίδιο, όσο και τον κ. Μπερνάρ.

Ο Ιππότης την έρμήνευσε όπως τον συνέφερε καλύτερα και έσφιξε το μικρό χέρι που έκρατούσε μέσα στα δικά του και το οποίον η νέα δεν είχε σκεφθή να άποσύρα.

«Ω! Μη άνησυχήτε! Έκαμε. Δεν είχα κανένα σκοπό να τους άφήσω να με πιέσουν ζωντανό και άν θα έπρεπε να πεθάνω, σας βεβαίω ότι θα τους έκανα να πληρώσουν πολύ άκριβά τον θάνατό μου.

«Και εγώ σας λέγω ότι θα σας έπιασαν ζωντανό, έπλε η νέα. Έκείνος που τους έστειλε προτιμά να κρατάει στα χέρια του τους αντίπαλους του.

«Μά είνε λοιπόν τόσο τρομερός αυτός ο άνθρωπος;

«Έκείνη άνετρίχισε.

«Σιωπή! Έκαμε.

«Άκουσα να λένε πως είνε ο Καρδεβάλιος.

«Σιγώτερα, για το Θεό! Έκαμε και πάλι η νέα. Σας εύχομαι να μη μάθετε ποτέ ποιοι είνε αυτοί οι άνθρωποι.

«Θά ήθελα όμως να ξεκαθαρίσω αυτή την ύποθεση. Γιατί τώρα βρίσκομαι αντιμέτωπος με αντίπαλους, τους οποίους ούτε τους ξέρω, ούτε τους ύποπτεύομαι καν.

«Μά, φυσικά, ούτε τους έξερετε, ούτε τους ύποπτεύατε. Γιατί δεν έγύρευαν σε σας εκεί μέσα.

«Έγύρευαν τον κ. Μπερνάρ, έπλε πεισμωνμένος ο Ιππότης.

«Ναί, αυτόν έγύρευαν, έκαμε η νέα με κάποιο δισταγμό στη φωνή. Και όμως αυτό είνε κάτι που δεν το καταλαβαίνω. Γιατί ήξεραν πως αυτή είχε φύγει από το σπίτι της Μπαρμετάς.

«Αυτή; έρώτησε έκπληκτος ο Ιππότης. Ποιά αυτή;

«Αυτός ήθελα να πω, διώρθωσε η Κλαίρη, με κάποια στενοχωρία, ο κ. Μπερνάρ. Ήξεραν την άνωχώριά του και όμως ήλθαν και πάλι.

«Η σκέψις αυτή της δεσποινίδος ντε Σερναί έσυμφώνησε τόσο με τις ύπονοιές του, ώστε δεν έπέμεινε περισσότερο.

«Ίσως γιατί, γυρεύοντας τον κ. Μπερνάρ, εύρηκαν άλλο πράγμα, έπλε ο νέος.

«Άλλο πράγμα;

«Και βέβαια... Κανένα ξεχασμένο άντικείμενο, καμιά έπιστολή, κανένα κιώτιο τσως. Ποιά ξέρει; Ίσως κανένα τέτοιο εύρημα άνοιξε την όρεξί τους και, έχοντας το άντικείμενο, θέλησαν να πιάνουν και εκείνον στον οποίον άνήκε.

«Μιλάτε αινιγματωδώς.

«Πιστών. Θά σας το έξηγήσω αυτό καλύτερα αλλοτε... Έκείνο όμως που έρω είνε πως, αυτή τη φορά, οι φίλοι μας έγύρευαν έμένα.

«Οι έχθροί σας είνε λοιπόν και έχθροί μας; Έκαμε χαρούμενα σχεδόν η Κλαίρη.

«Νομίζω ότι ναί.

«Τόσο το καλύτερο τότε! Γιατί είχα φοβηθή μήπως σας έκθετα σε κινδύνους, χωρίς κανένα λόγο για σας.

«Αλλ' αμφιβάλλετε λοιπόν ότι θα σας ύπηρετούσα με τον ίδιο ζήλο έναντιόν όποιουδήποτε, που θα έτολμούσε να άπειποιούδητε, που θα έτολμούσε να άπειλήσει σας ή τους δικούς σας; Δεν ύπάρχει καμιά άνάγκη να είνε οι έχθροί σας και δικοί μου έχθροί, για να έχετε δλη την άφοσίωσή μου.

«Ναί, έπλε η νέα. Τώρα πιά δεν θα έχω τύψεις, ζητώντας από σας να με βοηθήσετε.

«Προσεδέσθον να σας ύπηρετήσω, έπλε εκείνος, χωρίς ένδοιασμούς και χωρίς δρους. Είμαι στρατιώτης και δεν έχω τίποτε άλλο εκτός από το ζήφο μου. Σας το προσφέρω με δλη μου την καρδιά.

«Και εγώ έπίσης το δέχομαι με δλη μου την καρδιά, έπλε εκείνη με ειλκρίνεια και πεποίθησι.

«Οραία! Και τώρα άκούστε. Αφού η συμμαχία έγινε μεταξύ μας, ήθελα να σας ύποβάλω μια παράκλησι. Έχω έχθρους, πράγμα που με πιμά και φίλους, πράγμα που με συγκινεί. Θά έπιθυμούσα λοιπόν να έξρω τα όνόματα όλων αυτών.

«Ιππότη, δεν άρκει να είνε κανείς γενναίος. Πρέπει συγχρόνως να είνε και διακριτικός.

«Είμαι άρκετά, ώστε να μπόρθε να με τιμήσετε με την έμπιστοσύνη που σας έρω. Πέστε μου τουλάχιστον ποιά είνε αυτή η θεά, την όποιαν ύπηρετούμε και οι δυο.

«Θά το μάθετε σε λίγο.

«Και ο κ. Μπερνάρ;

«Αυτός σας κινεί την περιέργεια; Έκαμε η Κλαίρη γελώντας.

«Άκούστε με, αν σας κάνω αυτές τις άρωτήσεις, δεν είνε από άσθημα ματαίας περιέργειας. Σας είπα: Έχω το μυστικό ρώσουν πολύ άκριβά τον θάνατό μου.

«Από μια άνεξηγήτη σύμπτωση, ά κ. Μπερνάρ βρίσκεται λοιπόν άνακατεμένος στη νάρδ βρίσκει να το ύποθέτη τσως, ύ ζωή μου. Χωρίς να το ύποθέτη τσως, ύ πήρξε αίτιας μιας μεγάλης συμφοράς για μένα. Έχω γι' αυτά συμφόνον να μάθω ποιά είνε το πρόσωπο που κρύβεται κάτω άπ' αυτό το ψευδώνυμο.

«Η εύλογη αυτή παράκλησις έκαμε εύγλωττη στη νέα.

«Θά σας δοθή η εύκαιρία να ρωτήσετε τον ίδιο, έπλε.

«Όστε δεν είνε μουγγός;

Το μετάλλιο χαμόγελο της νέας άντήχρησε και πάλι.

«Μουγγός! Τι ιδέα;

«Καλά το ύποπτεύομαι. Άλλά ποτε θα μπόρεσω να τον ρωτήσω;

«Σήμερα;

«Θά τον ξαναβιά;

«Θά το χρησιμεύσετε και πάλι ως συνοδός.

«Και ποιά θα τον οδηγήσω αυτή τη φορά;

«Έξω από το Παρίσι. Μακριά άπ' εδώ.

«Ω! Έκαμε ο Ιππότης με λύπη.

«Διστάζετε λοιπόν να με ύπακούσετε;

«Όχι, αλλά, φεύγοντας από το Παρίσι, άπομακρύνομαι από ό,τι μου είνε άσπαστό...

«Έκείνη έκαμε ότι δεν άντελήθη το νόημα της φράσεως.

«Μήπως έχετε καμιά άλλη ύπόθεσι πιά διαστική;

«Τίποτε δεν είνε για μένα πιά διαστικό από το να σας ύπηρετήσω. Θά σας ύπακούσω λοιπόν.

«Πιστέψετε, έπλε εκείνη, ότι αυτό είνε καλύτερο για σας. Σας καταδιώκουν, όπως άμολογώσατε και μόνος σας πρό όλιγου. Γιατί; Δεν το ξέρω. Χωρίς αμφιβολία, ο κακός έχθρός μας έχει συμφόνον να λία, ο κακός έχθρός μας έχει συμφόνον να συλλάβη. Πρέπει λοιπόν να προφυλαχθώ.

«Έχετε δίκιο και σας εύχαριστώ.

«Πηγαίνετε, λοιπόν, γιατί είνε ώρα να χρησιμεύετε.

«Από τώρα;

«Εμείναμε περισσότερο, από ό,τι έπρεπε.

«Άλλά ποιά θα συναντήσω τον κύριον Μπερνάρ;

«Εδώ, έπλε από δυο άρες. Όταν θα σημάνη ο τέταρτος κτύπος της τετάρτης πρωινής, να είσαστε εδώ, στην ίδια θέση. Προσπαθήστε ιδίως να μην σας ιδώ, ούτε να σας ακολουθήσει κανείς. Πρέπει ο δρόμος να είνε άνοικτός.

«Θά είνε, έπλε ο Ιππότης.

«Προσοχή! Όχι άπερίσκεψης! Χάιρετε...

«Ο Ιππότης την έκράτησε μ' ένα άπαλό σφίξιμο του χεριού και με παρακλητική φωνή έρώτησε:

«Η έξορία μου θα διαρκέση πολύ;

«Μερικές έβδομάδες. Όσο χρειάζεται για να σας ξεχάσουν.

«Και όταν γυρίσω θα σας ξαναβιά;

«Η συγκίνησις του νέου μετεδόθη και στη νέα.

«Ναί, έψιθύρισε.

«Λοιπόν, τότε, όποιοςδήποτε και άν είνε ο κίνδυνος, όσαδήποτε και άν είνε τα έμπόδια, μένεται ήσυχη; Θά γυρίσω!

Για να κρύψη την συγκίνησί της, η νέα έτραβήθηκε από κοντά του.

«Ο Ιππότης είδε έπειτα τη λεπτή σιλουέττα της να γλυστράει από τη μισά νοικτη πόρτα...

Πιστός στην υπόσχεσί του, ο Ιππότης Ταγκρέντ άπεμακρύνθη, διευθυνόμενος προς την όδδ της Κολάσεως.

Την ίδια άκριβά στιγμή, μια πόρτα μισάνοιξε από το άλλο μέρος του δρόμου,

στον τοίχο του μοναστηριού τών Σαρτρές και δυο άνθρωποι έβγήκαν έξω.

Βλέποντάς τους, ο Ιππότης έστηρίχθη κε στον τοίχο, για να μην γίνη αντίληψη.

Οι δυο νυκτερινοί περιπατηταί, τυλιγμένοι μέσα στις όλομαυρες κάπες τους, έπέρασαν πλάι του, άγγίζοντάς τον σχεδόν, χωρίς να τον αντίληφθουν.

«Φρόνησις, αγαπητέ μου, φρόνησις! έλεγε ο ένας, με μειλίχιο τόνο.

«Πολύ καλά! εμούγκρισε σχεδόν με θυμωμένη και ύπόκυφη φωνή ο άλλος.

«Ο Ιππότης δεν άκουσε τη συνέχεια, αλλά τά λόγια αυτά ήταν άρκετά για να κινήσουν τις ύποψιές του.

«Επί μερικά λεπτά, άκουσε τον ήχο τών δημάτων των, που άπεμακρύνοντο.

«Έπειτα, ο θόρυβος αυτός έσβυσε έντελώς.

Διεκρινε τότε τις δυο σκιές, που είχαν έγκατασταθή στην άκρη της οδού Μπουρμπύ.

«Ο Άγγελος είχε δίκιο, έψιθύρισε ο Ιππότης. Μου φαίνεται ότι δεν είνε και πολύ ασφαλής κανείς εδώ.

«Έπειτα από λίγη ώρα, οι δυο άγνωστοί έχωρήσαν.

«Μην έχνυχής την υπόσχεσί σου! έπλε εκείνος που έφευγε. Ό,τι δήποτε και να συμβή, δεν θα βγάλης το ζήφο από τη θήκη σου!

Τα λόγια αυτά δεν έφθασαν ως τον Ιππότη. Άντελήθη όμως ότι κάτι έκτακτο έρόκετο να συμβή εκείνο το βράδυ.

«Εκείνη τη στιγμή, ένα σημαντικό έσήμανε δυο κτύπους.

«Οραία! Έκαμε ο Ιππότης. Έχω άκόμη δυο άρες καιρό. Μου φαίνεται πως καλά θα κάνω να πάω να φωνάξω τον Σερναί.

«Ενώ... Ιππότης Ταγκρέντ και η δεσποινίς ντε Σερναί είχαν ελπίη με τόσες λίγες λέξεις τόσα πολλά πράγματα, όχι μακριά άπ' αυτούς, μέσα στον κήπο της μονής, από τον οποίον τους έχωριζε ένας μόνον τοίχος, μια άλλη σκηνή, έντελώς διαφορετική, διεδραματιζόταν.

«Επάνω σ' ένα μαρμαρίνο εδώλιο, ήταν καθισμένοι ένας ευπατρίδης και μια κυρία, άποτελώντας ένα σύμπλεγμα που θα το έξηλεσε και ο μεγαλύτερος καλλιτέχνης.

«Εάν ο Ιππότης Ταγκρέντ έβλεπε τον ευπατρίδη, θα άνεγνώριζε σ' αυτόν τον μουγγό σύντροφό του, τον αινιγματικό κ. Μπερνάρ.

Είχε πετάξει τώρα τον μανδύα που τον έσκεπαζε και το παρσάτημά του έφαιναν με μεγαλοπρεπές και έπιδολητικό.

Το κομψό ταξιδιωτικό του κοστούμι έπρόδιδε ακόμη περισσότερο τις ωραίες καμπύλες του σώματός του.

Με το κεφάλι άκουπισμένο στον άμο του, μια γυναίκα έγεμνε επάνω του.

Μια γυναίκα... Όχι! Θά ήταν πιο σωστό αν έλεγε κανείς μια θεά. Τόσον έκαθαρότητα ήταν η όμορφιά της.

Η άσπληρη ένδυμασία της μοναχής, την οποίαν έφορούσε, άνεδείκνυε πιο πολύ την έκπαγλή καλλονή του προσώπου της, χωρίς όμως και να κρύβη τις άρμονικές καμπύλες του σώματός της. Μέσα από τα φαρδιά μανίκια της, έβγαιναν δυο ύπεροχα χέρια, που θα έπρεπε να είνε χέρια άγίας ή βασιλείσσης και πού ένοιωθε κανείς την άνάγκη να σκύψη για να τα φιλήσει με εύλαβεια και σεβασμό.

Και όμως η γυναίκα αυτή, θα ή άγια, έκλαιγε.

Θερμά δάκρυα έτρεχαν από τα ώραια μάτια της.

Και, με μια ωραία χειρονομία, ο κομψός ευπατρίδης τα έμάζεψε, καθώς έπλεσαν ένα - ένα, μέσα σ' ένα μεταξωτό μαντηλάκι.

Συγχρόνως της έμιλούσε και η φωνή του είχε μια θεία γλυκύτητα.

«Ελάτε, Μεγαλειοτάτη, έλεγε. Πρέπει να έχετε θάρρος, ωραία μου βασιλίσσα!

«Α! όχι! Όχι! απήντησε εκείνη.

23

Δεν άντέχω πιά στις συγκινήσεις. Είπε τόσους ιρός που τα κρατάω αυτά τα δάκρυα. Αφίρε τα να τρέξουν αυτή τη στιγμή που είμαι μόνη κοντά σου, όπως άλλοτε. Έχω τόσους λόγους για να κλαίω...

—Ω! Θεέ μου! Και να μην μπορώ να σ' αφήσω!...
—Ναί, έχω τόσους λόγους για να κλαίω... Τα χαμένα μου νεύματα... αυτά τα νεύματα που μου θυμίζεις τώρα και που έφυγαν άδεια και άχρηστα, χωρίς ν' αφήσουν καμμιό παρηγορητή άνάμνηση.

—Ο εύπατρίδης άνεστένανε θλιβερά.
—Εκείνη έξηκολούθησε με την ίδια λυπημένη φωνή.

—Η σημερινή μου ζωή είνε μονότονη και γεμάτη στενωχίες και πίκρες...

—Σ' άς ύποπτεύεται λοιπόν άκόμη ; Σ' άς δασανίζει με την τρομερή ζήλεια του;

—Κάτι περισσότερο άκόμη...

—Σ' άς μισεί;

—Με περιφρονεί.

—Σ' άς περιφρονεί σ' άς που άρξίστε να σ' άς λατρεύουν και να σ' άς ύπηρετούν σκυφοί;

—Άλλοίμονο! Δεν μπορείς να φαντασθής, φίλε μου, πόσο τρομερό μαρτύριο είνε για μία γυναίκα να είνε περιφρονημένη και να αισθάνεται πως, για τον άνδρα με τον όποιο είνε ένωμένη, είνε κάτι το νεκρό.

—Ενόμιζα ότι δεν σ' άς έστενοχωρούσε τόσο.

—Ω! Ξέρει τόσο καλά να ύποκρίνεται! Μα τον αισθάνομαι πάντοτε αδιάφορο άνέναντί μου. Όταν γυρίζει σε μένα, ύστερα από τα κυνήγια του, ή καρδιά μου σφίγγεται σαν κάποιος κίνδυνος να με άπειλή. Πολλές φορές περνάει δίπλα μου χωρίς να με κυττάξη ή κι' άν με κυττάξη το κάνει πάντα με μία κρύα και παγωμένη ματιά.

—Ο δυστυχισμένος! Πώς κατάφεραν να του σκληρύνουν έτσι την καρδιά!

—Έτσι ήταν πάντα ή ζωή σου.

—Ο εύπατρίδης έγλύστρησε κι' έγονάτισε στα πόδια της.

—Μιά λάμψη συμπόνιας έφώτιζε τα μεγάλα μάτια του, και, με άραία μελωδική φωνή, είπε:

—Ω! αγαπημένη μου βασίλισσα, γλυκεία μου φίλη, πόσο σ' άς λυπούμαι. Σ' άς άφησα τόσο εύθυμη και γεμάτη ζωή και έλπίδες. Τώρα όμως σ' άς ξαναβρίσκω, ύστερα από δέκα έξη χρόνια χωρίς μου, τσακισμένη από τη λύπη και τη ντροπή, άπελπισμένη και λυπημένη μέχρι θανάτου.

—Η άραία μοναχή έτραβήχθηκε από την άγκαλιά του θερμού συναισθητού της.

—Ας άφήσουμε αυτό το θέμα, φίλε μου, είπε. Δεν άρξίσει τον κόπο να μιλούμε τόσο για μένα και για τις δυστυχίες μου. Άλλά σε τί κινδύνους έκτίθεσαι, έρχόμενος εδώ; Από τη στιγμή που έπαυσες το πόδι σου εδώ, ζω σε μία διαρκή άγωνία, περιμένοντας ότι θα μάθω πως συνέβη κάποιος άνεπανόρθωτο κακό. Άν έμάθαιναν την παρουσία σου εδώ! Άν ύπω πτεοντο ποιος κρύβεται κάτω απ' αυτό το τόσο συνθιγμένο όνομα! Τρέμω για σένα, όσο και για μένα!

—Έπρεπε να σ' άς ιδώ, το ξέρετε. Είχα γι' αυτό πολύ σοβαρούς λόγους, ώστε να μην διστάσω έμπρός σε όποιοδήποτε κίνδυνο. Δεν το έκαταλάβαιτε, όταν μοι άρίσατε αυτή τη συνάντηση;

—Ναί, σου άρίσα αυτή τη συνάντηση, γιατί ήμουν βεβαία ότι θα έκανες το πάν για να με πλησιάσεις. Θα έκανα για να σε παρακαλέσω να φύγης χωρίς καμμιό άρροπορά.

—Ο εύπατρίδης έσηκώθηκε.

—Δεν με έξέχασαν λοιπόν μέσα στα δεικάνα αυτά χρόνια; έρώτησε.

—Όχι, δεν με έξέχασαν ούτε ο βασιλεύς, ούτε ο Καρδινάλιος. Είσαι γι' αυτούς ή ζωντανή εικόνα του παρελθόντος.

—Ο εύπατρίδης έγέλασε σαρκαστικά.

—Έχουν δίκιο, έφώναξε με προκλητικό τόνο. Γιατί όστε κι' έγω τους έξέχασα.

—Η μοναχή άνεσκήρτησε.

—Ο συναισθητής της ήταν δρόμος άπέναντί της σε σ' άς προκλητική.

—Ναί, ναί, δεν ξεχνώ, επανέλαβε με άργισμένη φωνή. Όσοις άγάπησαν τους έκτυπησαν σκληρά και τους συνέτριψαν άλύπητα. Τους πιο άρτίους και τους πιο γενναίους εύπατρίδης, το άθος της γαλλικής άριστοκρατίας, το έθέρσαν. Όλων μου των φίλων το εύγενικό αίμα έχύθηκε άδίκως.

—Ο Σαλαί, ο Μποντεβίλ, ο Μαριγιάν, ο Μονμورانσόν, όλοι έκαταπονήθησαν. Κι' έμένα τον ίδιο με κατεδίωξαν και με έξώρισαν. Άλλά δεν με συνέτριψαν! Από το δάθος της έξορίας μου, περιέπαιξα την άνίσχυρη λύσσα τους.

—Σιωπή, πρός Θεού, έκαμε ή βασίλισσα. Ο θυμός σου με φοβίζει.

—Με καταδιώκουν από δέκα έξη δόκληρα χρόνια, έξηκολούθησε στον ίδιο τόνο ο εύπατρίδης. Δέκα έξη δόκληρα χρόνια, περιφέρομαι εδώ κι' εκεί, από πόλη σε πόλη, από χώρα σε χώρα, από Αύλη σε Αύλη. Δέκα έξη δόκληρα χρόνια πληρώνω το έγκλημά μου, που δεν είνε άλλο από το ότι σ' άς άγάπησα...

—Και, ώστόσο, δεν μπόρεσαν να λυγίσουν την ένεργητικότητα μου. Παντού όπου με έστειλε το καπρίτσιο τους, έσπειρα το μίσος και το πάθος της έκδικήσεως. Μ' έστειλαν στην Ισπανία, άλλ' ύψωσα άνέναντί τους έναν κολοσσό, τον Όλιβερά. Στη Λωρραίνη, ο δούξ Κάρολος έγινε πιο πιστός ύπηκοος δικός μου παρά δικός τους. Στη Φλάνδρα, ή άρχιδουκίσσα είνε με το μέρος μου και ό στρατηγός της μόνον ένάμα ύπακούουν.

—Στην Άγγλία κρατώ τον βασιλέα Κάρολο με τους φίλους μου Μονταγκιού και Όλλαντ. Να το έργο μου! Δεν μ' έξέχασαν, έ; Μα κι' έγω τους θυμάμαι!

—Η μοναχή έψιθύρισε τρομαγμένη:

—Πώς μπορείς να μιλάς μ' αυτό τον τρόπο;

—Εκείνοι το θέλησαν, άπάντησε χωρίς να ταραχθή ο εύπατρίδης. Δεν άφησαν κανένα φίλο δόλογυρά μου. Δεν πρέπει λοιπόν να έλπίζω κανένα οίκτο εκ μέρους μου. Έσπινε ή άρα τώρα για να πληρώσουν τα έγκλημά τους. Ενόμιζαν ότι μ' ένεταφίσαν. Κι' όμως έγω άνασταίνω αεροχάντας από τον τάφο μου. Μάρτυς του αίματός μου παρελθόντων των, τους κατηγορώ! Καί, άφού ή τύχη θέλησε να έπίσχω μόνον έγω από όλα αυτά τα θύματα, θα τα έκδικηθώ!

—Και ή μοναχή είχε σπκωθή τώρα όρθία. Τα άραία χέρια της έσηκώθηκαν σαν σε προσταγή και έφώναξε:

—Όχι! Όχι! Μην το λές αυτό! Ξεχνάς σε ποιά μιλάς και τί είσαι...

—Όχι, δεν ξεχνώ τίποτε. Ξέρω πως μιλώ στην Αύτη Μεγαλειότητα την Άνναν την Αυστριακήν, Ινφάντη της Ισπανίας και βασίλισσαν της Γαλλίας. Όσο για εκείνο που είμαι, το θυμάμαι επίσης. Πολύ λίγα πράγματα, σ' άς έλθει. Είμαι ένα δυστυχισμένο πλάσμα, μόνο και άδύνατο, χωρίς κοινωνική τάξη, χωρίς πατρίδα, χωρίς οικογένεια, χωρίς φίλους. Άλλά στις φλέβες μου τρέχει το αίμα των Ροαί, αίμα δασιλικό της Βρετάννης και φέρω το δουκικό στέμμα των πριγκίπων της Λωρραίνης. Όχι, Μεγαλειότητά, δεν ξεχνούν πως δεν είμαι παρά μία γυναίκα. Αυτή όμως ή γυναίκα λέγεται Μαρία ντε Ροαί, δουκίσσα ντε Σεβρέζ.

—Το όνομα αυτό, που είχε προφερθή άπότομα έκαμε τη βασίλισσα ν' άνετριχιάσει...

—Πρός Θεού, παρεκάλεσε, ρίχνοντας ένα περίτρομο βλέμμα γύρω της, προσέχете!

—Άλλ' ή δουκίσσα ντε Σεβρέζ έξηκολούθησε στον ίδιο τόνο άυτοπεποιθίσσεως:

—Ενωήστε με, βασίλισσα, φίλη μου. Στο έργο το όποιο άνελάβα τίποτε δεν μπορεί να με κάμη να ύποχωρήσω. Τώρα μάλιστα που, έπειτα από έργασίο δέκα έξ έτών, πλησιάζει ή στιγμή που θα ιδώ τους κόπους μου να τα καρπώρησιν, πως θα μπορούσα να το κάμω; Γι' αυτό άκριβώς ήλθα εδώ, μπροστά σας.

—Μα τί έλπίσεις λοιπόν από μένα; έκαμε ή βασίλισσα άνήσυχη.

—Την ύποσπηση σου, άπάντησε με σταθερότητα ή δουκίσσα ντε Σεβρέζ.

—Όχι, όχι δεν θέλω να ξέρω τίποτε

από την κίνησή σας.

—Άκούστε με, βασίλισσα. Έκδικουν μένη τα πρόσωπα που έπασαν θύματα ένός δολοφόνου, έκδικούμαι σ' άς. Διότι θέτω τέρμα στον έξευτελισμό που ύφίστασθε...

—Πολύ αίμα έχύθηκε για μένα... Πολύ έξ άγνοες άφροσύσεις δεν έφεραν κανένα άποτέλεσμα έκτός από τον θάνατο εκείνων από τους όποιους προήρχοντο...

—Δεν θέλω τίποτε πια... Τον έξευτελισμό μου, τον πόνο μου, τα δάκρυά μου τα δέχομαι σαν τιμωρία. Τα προσφέρω στο Θεό εις ένδειξη της θαυμάτης μου μετανοίας... για να έξιλειωθεί από τα σφάλματα του παρελθόντος μου.

—Τα σφάλματά σας, φτωχή μου βασίλισσα; Ποιά; Μήπως το ότι κατεφρονήθητε και έμισήθητε από τον βασιλέα; Η μήπως το ότι άπεκρούσατε σαν προσβολή τον τολημρό έρωτα του Κόκκινου Καρδινάλιου, του σιδερένιου αυτού ανθρώπου, που έτόλμησε να σ' άς τείνη το γεμάτο από αίματα των πιστών σας χέρι του.

—Όχι! είπε ή Άννα με σιγαλή φωνή, άλλα το ότι έξέχασα πολλές φορές το ότι ήμουν βασίλισσα της Γαλλίας και ότι ύπέβαλπα την επανάσταση έναντίον εκείνου, ο όποιος, παρ' όλα τα σφάλματά του, έξακολουθεί να είνε πάντοτε για μένα ο Κύριος και Βασιλεύς μου.

—Αυτός ο ίδιος σ' άς έξηνάγκασε σ' αυτό, έφώναξε με πείσμα ή δουκίσσα. Αυτός σ' άς έσπρωξε με την προσβλητική περιφρόνησή του, με τις μαρτυρικές ύποψίες του...

—Όχι, όχι!

—Με την άδίκη και άγρια ζήλεια του...

—Όχι! Όχι! Έσύ μόνη δεν έχεις το δικαίωμα να μιλάς μ' αυτό τον τρόπο! Γιατί ξέρετε πως ό' ύποψίες και ή ζήλεια του δεν ήταν άδίκες.

—Η βασίλισσα έγειρε το κεφάλι, σαν να έκυπτε κάτω από το δάρος κάποιας κρυφής ντροπής.

—Η Μαρία ντε Σεβρέζ είχε καταλάβει. Για μία στιγμή έσιώπησε. Έπειτα έκαμε μία κίνηση, σαν να ήθελε ν' άποδώσει κάποιον λυπηρό άνάμνηση και με παράπονο στη φωνή είπε:

—Δεν περίμενα να δρώ την βασίλισσά μου τόσο θαθεία άλλαγμένη, ώστε ν' άπαρνηθήται τους φίλους της και να εύλογη το χέρι που την έταπεινώσε.

—Όχι, Μαρία, δεν άπαρνούμαι τη νεότητά μου. Σου το άπέδειξα, άνοιγόντας σε σ' άς την καρδιά μου, όπως και στις καλές ήμέρες άλλοτε. Ούτε για μία στιγμή δεν έχασα την άνάμνηση των εύτυχισμένων αυτών ήμερών, που έξήσαμε μαζί, ή μία κοντά στην έλλα, όχι σαν μία βασίλισσα με την άκλόυθό της, άλλα σαν δυο άδελφές.

—Γιατί λοιπόν άρνείσθε ν' άκούσετε τη φωνή μου;

—Γιατί θυμάμαι πως όλη αυτή ή άραία έποχή έτελείωσε μέσα στα δάκρυα, τις τύψεις και το αίμα...

—Η βασίλισσα έσιώπησε, πνιγμένη άπό τους λυγμούς.

—Η δουκίσσα έσκυψε τότε και της είπε σιγά:

—Θα θυμόσαστε λοιπόν και εκείνον που είχε άφιερώσει στην όμορφιά σας όλη του τη ζωή. Έκείνον που σ' άς άγάπησε με πάθος και με εύλάβεια, όπως μόνο μπορεί ν' άγαπήσει κανείς μία άγία ή μία βασίλισσα και που πέθανε έξ αίτίας αυτής της άγάπης του. Θα θυμόσαστε τον Λόρδο Βουκίγχαμ...

—Με μία άπότομη κίνηση, ή βασίλισσα έτινάχθηκε έπάνω.

—Μιά ξαφνική χλωμάδα είχε χυθή στο πρόσωπό της και με ύφος σταθερό και άξιοπρεπές, έπρόσταξε:

—Σιωπήστε! Η βασίλισσα δεν θέλει πια ν' άκούση αυτό το όνομα! Άν μπόρεσα σε μία στιγμή της τρελλής μου νεότητος να ξεχάσω τα καθήκοντά μου, έπλήρωσα το σφάλμα αυτό μιας στιγμής άδυναμίας με σκληρές άγωνίες και μαρτυρία δολοκλήρων έτών.

—Η δουκίσσα την διέκοψε άποτόμως:

—ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια.

—Η Ζαμφώ άλλαξε στίτι. Ύστερα από το θάνατο της πεθεράς της άπεφάσισε, να πάει να κατοικήσει στο στίτι της μητέρας του ο Κωστάκης ο άντρας της, για να νοικήσει το δικό του, και να μπορέσει να τα δγάλη πέρα, τώρα που ή κατάσταση γενικά ήταν κρίσιμη.

—Στην αρχή, σαν τ' άκουσε ή Ζαμφώ έσχιζε τα ρούχα της.

—Τί λές, καλέ; Το συλλοιστικές κα' λά, Κώστα μου; Άχου! Μη, μη μου το λές, γιατί θα πίσω το λαίμο μου να πνιγώ! Τί θα σοι κάνω εκείνες σοι δυο άδερφάδες σου, που δε με ρέγουνται; Όλη την ήμερα θαχόμω ρεστίτσια...

—Ο καλοκάγαθος όμως άνώρωπος την καλόπισσε.

—Έλα, έλα, δάτα αυτά! Η 'Ορθοδοξία είνε καλή κι' ύπομονετική, ή Τερψιθέα είνε λιγάκι νευρική, μα δεν έχει κακίες. Θα τα ταιριάζετε. Τώρα κι' εκείνες πια γερονούν κι' έχουνε την άνάγκη μας.

—Η Ζαμφώ όμως συλλογίζονταν τις δυο κουνιάδες που θα τις είχε όλη την ήμερα στο κεφάλι της, αυτή που δεν μπορούσε να κάσση μέσα στο στίτι της μία στιγμή.

—Ησού, Χριστέ μου! τί θα γίνη εκεί μέσα, ένας Θεός το ξέρει. Θα τα θάξουνε και με τα παιδιά μου, ή μία χήρα κι' άκληρη, κι' ή Τερψιθέα γεροντοκόρη.

—Το στίπτικ τους νοικήσθηκε και μεταφέρθηκε στην πρώτη Σεπτεμβρίου στο άλλο που ήταν πιο μεγάλο, με κήπο και με δυο πατώματα.

—Στο έπάνω θα μένανε οι δυο κουνιάδες της και στο κάτω ή Ζαμφώ με τα παιδιά και τον άντρα της.

—Τις πρώτες μέρες, περνούσανε καλά. Η 'Ορθοδοξία έρραβε τα φορεματάκια των παιδιών, κι' ή Τερψιθέα έκανε έκπασνάκι.

—Άστο πιά αυτό το κοπανάκι, χριστιανή μου, της έφώναζε ή Ζαμφώ. Θα χαλάσεις τα μάτια σου με τα πιτσιλικά.

—Η Τερψιθέα, άρπαγμένη, άπαντούσε:

—Να με συγχωρή ή χήρη σου. Τά που λώ και κάνω το ένα μου και τ' άλλο μου. Έγώ άντρα δεν έχω να με νύση και να με παπουτσώσω.

—Η Ζαμφώ πήγαινε μέσα στην κουζίνα για να μιλήσει και ψιθύριζε:

—Μόνο για παντρεία ήσανε τα μούτρα σου, σπληνίαρα, γρουσουζιά, άτσάλόσου, γλωσσά!

—Μία μέρα που έλειπαν οι δυο άδερφές, ήρθε μία γειτονίσσα άντικρυνή, ή Μαριάνθη, να δει τη Ζαμφώ.

—Ζαμφώ μου, καλορροϊζικό το στίτι,

—Εύχαριστώ, Μαριάνθη μου, νάσα καλά!

—Πολύ χάρηκα που ήρχες γειτόνισσα να λέμε τον καμό μας.

—Καλωσύνη σου, μάτια μου. Δε σου δγάλω γλυκό, να μη δούνε οι άφροκαμήλες και πούνε πως πριν τα σαράντα τη πέθε ράς μου ήβγαλα σεβρίτσιο, μα ένα καφέ, δάκι θα το πιής.

—Της έψισε καφέ κι' άρχισαν την κουβέντα:

—Δε μου λές, Ζαμφώ μου, πως τα κά νετε με τα μοιρέσια;

—Τί μοιρέσια, καλέ! Το στίτι ήτανε στ' όνομα στη πεθεράς μου. Το λοιπόν, θα μοιραστή σε τρία.

—Καλέ, δε λέω για το στίτι. Η πεθερά σου είχε τόγιες, μπιζουταρία, χασάπια δά! Είχε βραχιόλια, μαλαματένια τούρκικα, κορδόν με φερμουάκι. Αυτά τάφερε, το ξέρω. Μάς ήλεγε πως στη φωτιά στη Σμύρνη τάχε δεμένα μέσα σ' ένα τουλπάνι και τάκρυψε στο καρέ της.

—Η Ζαμφώ είπε:

—Τά ξέρω, τά ξέρω, μα δε μου πέφτει λόγος.

—Όποιος δε μιλά τότε θάβουνη! Έχεις παιδιά...

—Οι κουνιάδες μου λένε πως τους τα χάρισε ή ίδια ή μάνα τους με τα χέρια της. Άχ, ή νύφη πάντα είνε καρφι στο μάτι τους.

—Η Μαριάνθη πήρε θάρρος.

—Αυτό ήθελα να σου πώ. Μην τώς δώσης άγέρα, Ζαμφώ μου, γιατί θα σε φάνε ζωντανή.

—Δεν περνούνε σ' έμένα αυτά...

—Τα μάτια σου δέκα, ήκάψανε τη γειτονιά με τη ζούλια της. Εκείνη ή 'Ορθοδοξία κάτι πρώγεται, μα ή άλλη ή ξερή, εκείνη ή Τερψιθέα, ή γλώσσα της δεν έχει μερχαμέτι... Να σου πώ κι' ένα άλλο, ή πεθερά σου είχε ένα μπαρούλο ρούχα — να τα γυρέψης να μπούνε κάτω στη μοίρα σία...

—Θες να με ξεμαλιάσουνε;

—Να το φέρης με τρόπο. Τώρα που μοιράζουμε τα μη χρειάζόμενα πράματα στη Νεολαία, να τώς πής να δώσουνε ότι δε θένε από τα ρούχα στη συχωρεμένη για να τα δής.

—Καλά το σκέφτηκες, Μαριάνθη μου, 'Ο Θεός να σέχη γερή.

—Η Μαριάνθη έψυγε κι' ή Ζαμφώ περίμενε τις δυο κουνιάδες για να άνοιξη την κουβέντα.

—Γυρίσανε το μεσημέρι, και την άρα του τραπέζιού δεν ήθελε να κάνει σύχισες.

—Το βράδυ όμως, σαν καθήσανε μέσα στο περιβολάκι, ή Ζαμφώ είπε:

—Αύριο θα περάσουμε από τη Νεολαία να πάρουμε τ' άχρυστα.

—Οι δυο κουνιάδες την κυττάσανε έρωτη ματικά.

—Ποιά είπες; ρώτησε ή Τερψιθέα κάνοντας τη μούρη της δυο πήχες.

—Να! καλέ! Ότι δε χρειάζεται κανέναν, θα τα δίνη λείι για το Γκουβέρνο.

—Η Τερψιθέα έκανε το σταυρό της:

—Έμεις δεν έχουμε τίποτα παραπανί-

σο. Άν έξης έσύ δόστα.

—Και σηκώθηκε ν' άνεβή στην κάμαρά της.

—Στάσου, καλέ, και δε σε πιάσανε με το ζόρι, φώναζε ή Ζαμφώ. Η συχωρεμένη είχε ένα σεντούκι ρούχα. Δεν έχει τίποτα που δεν είνε χρειάζόμενο να το δώσωμε; Άς είνε και μπακιρόκο τρύπιο, κανέναν κουβά, τίποτα σίδερα.

—Η 'Ορθοδοξία κούνησε το κεφάλι:

—Ξέρεις νάχαμε τέτοιο πράμα; είπε.

—Η Τερψιθέα όμως άναψε:

—Κουρέλια και τρύπια του Μπίτ παζαριού δεν ήφύλας ή μάνα μας. Ήτανε νοικοκερά και το κάθε τί τοπ τάχε τυποδεμένο και νοικοκυρεμένο!

—Η Ζαμφώ δεν έμίλησε. Το πρώτο όμως που ήρθε να παιδιά της Νεολαίας για να πάρουνε τ' άχρηστα, τα φώναζε μέσα στο πλυσταριό, κι' άνοιξε ένα παλιό ντουλάπι. Τους έδωκε δυο κουβάδες τρύπιους, μία μασιά, τρία μπουκάκια σκουισμένα, μία πλεξίδα μαλλιά, ένα κουρελιασμένο λουτρικό, δυο θαλάκια της πομάδας, κι' ό,τι βρήκε παλιό από τα ντουλάπια της πεθεράς της.

—Μόλις φύγανε τα παιδιά, κατέβηκε ή Τερψιθέα:

—Ποιος ήκανε, καλέ, τόση φασαρία; είπε.

—Έγώ. Ήδωσα κάτι κουρελοποράματα στη Νεολαία.

—Η Τερψιθέα την κύτταξε έξαγριωμένη.

—Ύστερα πλησίασε το άνοιχτο ντουλάπι, έψαξε μέσα και ξεφώνισε:

—Μωρή άδεόφοβε, ήδωσες την πλεξούδα μου, το μπουμπάρι μου, που το δάξω στα μαλλιά μου που ήπείσανε, και τα θαλάκια της καραμπογιάν; Καλέ, δε συφορά! Μωρή νοικοκερά σε βάλαμε εδώ μέσα, για στραλάνη!

—Η Ζαμφώ πια δεν κρατήθηκε, άνοιξε τη γλώσσα της και φώναξε:

—Δε θα σ' άρωτήσω, γεροντοπουλάδα! Μονάχα ή πλεξούδα σε μάρανε κι' ή καραμπογιάν, φωτιά να σε κάψη, σουλούμαδου! Πάει πιά, δεν περνά ή μοιγιά σου.

—Και θγαίνοντας στην πόρτα, ξεφώνισε:

—Παιδιά, καλέ παιδιά της Νεολαίας, έλάτε εδώ! Έχουμε ακόμα μίαν άχρηστη, έλάτε να την πάρετε, να γλυτώσω από τα χέρια της!

—ΣΥΛΒΙΟΣ

ΠΝΕΥΜΑ

ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΗ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Κατά τας επί πτυχίω προφορικής πανεπιστημιακής εξέτασεως, ο καθηγητής των φυσικών έρωτά ένα τελειόφοιτον:

—Ποιος είνε ο μεγαλύτερος γνωστός άπομονωτής;

—Η φωτιά! κ. καθηγητά.

ΤΟ ΧΑΜΕΝΟ ΠΑΙΔΙ

—Ο άστυφύλαξ, σ' ένα μικρό παιδάκι που φαίνεται ν' αναζητά κάτι.—Τί θέλεις, μικρέ μου;

—Ο μικρός.—Ήθελα να ήξερα, κύριε, μήπως έχετε δη μία κυρία που να είχα χάσει ένα μικρό παιδάκι στην ηλικία μου.

ΓΙΑΤΙ ΝΑ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΣΗ;

—Η μικρή Λιάνα βράσκει στο λεωφόρο καβιομένη στα γόνατα της μητέρας της. Μία ακτίς ήλιου πέφτει στα μάτια της και ένας ύποχρεωτικός κύριος κατεβαίνει το στορι.

—Πες, λοιπόν, εύχαριστώ στον κύριο, λέγει στην μικρή ή μητέρα της.

—Και ή Λιάνα έπληκται:

—Μα δεν μούδωσε τίποτε!

ΣΤΟ ΚΑΦΕΝΕΙΟ

—Τ. παίρνει ο κύριος;

—Παίρνω... κρύο, κλείσε, λοιπόν, εκεί να το παρόθυρο.

ΠΟΣΤ

ΡΕΣΤΑΝΤ

ΜΙΑ ΣΚΗΝΗ ΑΓΩΝΙΑΣ

«Κύριε,

«Η γυναίκα σας σάς άπατά. Μπορείτε να έχετε αποδείξεις. Ο έραστής της δεν βρίσκεται αυτή τη στιγμή στο Παρίσι. Μά της γράφει κάθε μέρα. Πηγαίνει και παίρνει τα γράμματά του, τα οποία άπευθύνονται στην ίδια στο Πόστ Ρεστάντ του ταχυδρομείου της περιφέρειας Α΄μα. Έθεώρησα καλό να σας ειδοποιήσω, για να σταματήσετε αυτή η υπόθεση».

Μία άφωτισμένη φίλη. Τρομερά άναστατωμένος, ο κ. Ραγκουνέ έδιδάδεε και έσασ διαβάσε το γράμμα που είχε λάβει πρό όλίγων λεπτών. Άσφαλώς θα ήταν έργον κάποιας υπηρέτριας, την όποιαν θα είχε διώξει η γυναίκα του. Θα είχε άνακαλύψει σε καμιά τσέπη κανένα λησμονημένο φάκελλο κι άπεφάσισε να έκδικηθή την κυρία της. Ναι, ναι, έτσι έξηγούντο αυτές οι συχνές έξοδοι της γυναίκας του κάθε πρωί, όποιοςδούποσε κι άν ήταν οι καίρες. Έπήγαινε στο ταχυδρομείο...

Δέν άμφέβαλλε πλέον σχεδόν για τίποτε. Η ύποψια γεννήθηκε μέσα του κι άδικα προσπαθούσε να την άποδιώξη. Η ζήλεια ήδη το κατέρωγε. Υπέφερε. Άσσανίζεταν, άγωνιούσε. Καί μόνο που και που, σαν ένας έτοιμόθάνατος που εισπνέει σε μεγάλες ρουφηξίες τον άέρα, έμψυχανόταν από μία μικρή έλπίδα:

«Αν δέν ήταν άλήθεια;...»

Η Ζανίν του!... Την άγαστούσε περισσότερο κι άπ' τη ζωή του. Πλούσιος, άνύπαντρος ως τα σαράντα του, έρωτεύθηκε τότε ένα νέο κορίτσι χωρίς περιουσία. Την έζητησε σε γάμο και τού την έδωσαν. Τρία χρόνια τώρα, την άγαπούσε, με την συνεχή άνησυχία, ότι δέν τον παρακολουθούσε με την άνησυχία, ότι αυτή τη μυστική πληγή ένα ζωηρό, ένα δυνατό χτύπημα την ξανάνοιγε. Τού ανήγγελλαν την προδοσία, τού προσέφεραν την άπόδειξη.

Στο γειτονικό δωμάτιο, η Ζανίν έτελειώνει το ντυσίμό της κι έδινε τις τελευταίες εντολές στην υπηρέσια, προτού δγνη. Για να συγκρατηθή να μην πηδήσει έπάνω της και να της άποσπάσει την άλήθεια δια της βίας, έπεισε τον έαυτό του ότι πρέπει να φανή σόφρων. Με την βία δέν θα πετύχαινε τίποτε. Έπρεπε να μάθει. Καί έσφονικά, πήρε την άπόφαση να την παρακολουθήσει κατά την πρωινή της έξοδο. Έπειτα θα έβλεπε...

Λοιπόν, τού άνόνημο γράμμα έλεγε άλήθεια. Τό συνθησισμένο, τού αιώνιο ρομάντισο. Ός

κόρη η Ζανίν είχε άγαπήσει έναν παιδικό της σύντροφο, έναν μέλλοντα άξιωματικό τού ναυτικού, μικρότερό της μ' άνω σαν κι αυτήν. Ένας γάμος μεταξύ τους φαινόταν άδύνατος. Έπίσης η μακρά άπουσία τού νεαρού έπαιξε κι αυτή τόν ρόλο της.

Οι δικόι της λοιπόν την έπεισαν ότι η εύτυχία δρίσκεται μέσα στο χρήμα κι η Ζανίν υπέκυψε σ' αυτόν τον «άνελπιστο γάμο». Κι έτσι βρέθηκε δεμένη μ' έναν άνδρα, περισσότερο ζηλιάρη παρά τρυφερόν, πιό άπαιτητικό παρά γενναίόψυχο, τόν όποιον δέν κατώρθωσε ν' άγαπήσει ποτέ.

Δυό χρόνια έπέρασαν. Η τύχη έφερε να ξανασυναντηθούν οι δύο νέοι. Κανείς δέν άγνοεί τη δύναμη της πρώτης άγάπης. Μία άκαταμάχητη έλξης έφερε σε λίγο τόν ένα στην άγκαλιά τού άλλου. Έπειτα, εκείνος ξανάφυγε για τη θέσι του στην Τουλόνα. Για να συμπληρώσουν τó κενόν της άπουσίας, κατέφυγαν στην άλληλογραφία. Σε μία καθημερινή άλληλογραφία, γεμάτη πάθος κι έλπίδες, όρκους και άναμνήσεις.

Καθώς η Ζανίν έμεινε στο ταχυδρομείο, ένα χέρι την άγγιξε στόν ώμο. «Εγύρισε. Ο άνδρας της! Όχιράσε. και κρύος ιδρώς έβρεξε τó μέτωπό της».

—Έρχεσαι έδω για να πάρης άπ' τó Πόστ Ρεστάντ τó γράμμα τού έραστó σου; —Όστε ήξερε! Ήταν χαμένη. Ο άγαπημένος της έπίσης.

Για να προφυλάσσει την όμορφιά της από τις καυστικές ακτίνες τού ήλιου της Καλιφορνίας, η Μαίρη Τζέην Μπόγκαν περιφέρεται στις πλας μ' αυτή την πρωτότυπη κουκούλα!

Και μόνο η σφραγίδα της Τουλών στο γραμματόσημο θα τó έπεβεβαίωνε. Τό ένστικτο της αυτοάμυνας της υπάγóρευσε να ψιθυρίσει:

—Είσαι τρελλός!

Την έτράβηξε λίγο παράμερα:

—Ανώφελο να φωνάζεις. Άς προσπαθήσωμε να έξηγηθούμε ήσυχα. Άρνείσαι; —Άπολύτως. —Έστω. Έ, λοιπόν. Ένας τρόπος υπάρχει για να μου διαλύσης την άμφιβολία. Έγώ δέν μπορώ να ζητήσω αυτό τó γράμμα που άπευθύνεται σ' έσένα. Θα μπηγεί λοιπόν μόνη. Θα σε άκολουθήσω. Θα είμαι πίσω σου. Θα ζητήσης τó γράμμα σου άπ' την θυρίδα κι όταν στο δώσουν, θα μου τó δώσης.

—Όπως θέλεις.

Η Ζανίν έδοκίμαζε τó τρομερό συναισθημα ενός που τόν καταδικάζουν σε θάνατο. Άν μπορούσε τούλάχιστον να είδοποιήσει τόν υπάλληλο μ' ένα νόημα. Μά ο άνδρας της ήταν δίπλα της, την παρακολουθούσε. Κάθε της κίνηση θα γινόταν άντιληπτή. Ήταν υποχρεωμένη να υπακούση σαν ένα μέντιουμ.

Τη στιγμή που άκουμπούσε στην θυρίδα, ο δήμιος την είδοποίησε:

—Πρόσεξε καλά. Μην προσπαθήσεις να παίξεις μαζί μου. Θα πάς χαμένη. Άλλως τε, άν είσαι άθώα, δέν έχεις τίποτε να φοβηθείς.

Δέν μπορούσε πιά να ύπο

ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Η ΠΟΛΙΣ ΤΩΝ ΑΝΤΙΣΤΑΣΕΩΝ— Η ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΠΟΙΗΣΗΣ ΤΗΣ ΘΡΑΙΟΤΟΣ— ΑΙ ΑΘΕΑΤΟΙ ΣΤΑ— ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΠΡΟΟΡΘΑΣΙΑΣ— ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΤΩΝ ΑΠΟΤΥΧΗΜΕΝΩΝ— ΚΤΙΡΙΑ ΣΤΑ ΟΠΟΙΑ ΒΡΙΣΚΕΙΣ ΤΑ ΠΑΝΤΑ

χρήση. Έσκυψε στόν υπάλληλο και προσπαθώντας να καμή τη φωνή της σταθερή, έρωτησε:

—Έχετε κανένα γράμμα στο όνομα της κυρίας Ραγκουνέ;

Μά πόση ίκεσία υπήρχε στο βλέμμα τού όποιον συνώδευε τα λόγια της! Άν μπορούσε ο υπάλληλος να μαντέψει την παγίδα που της έστρεψαν; Άν μπορούσε να καταλάβη ότι ο ευγενικός αυτός συνοδός της δέν ήταν κανένας άλλος άπ' τόν ζηλιάρη σύζυγο; Με λίγα λόγια, άν μπορούσε να νοιώσει τó άφωνο δράμα, τού όποιου η λύσις έξηγτάτο άπ' αυτόν;

Η κυρία Ραγκουνέ μετά βίας στεκόταν στα πόδια της. Πόσες φορές είχε άνησυχήσει για τήν καθυστέρηση ενός γράμματος! Σήμερα ώστόσο εύχόταν να συνέβαινε καμιά καθυστέρηση. Δέν ζητούσε παρά τόν καιρό για να τού στείλη ένα τηλεγράφημα: «Μη γράφεις πιά».

Μά όχι. Η τύχη δέν την δούσε. Άνάμεσα στη δέσμη τών έπιστολών που έκρατούσε ο υπάλληλος, ανέκάλυψε τόν μεγάλο φάκελλο τόν όποιον άνογε κάθε μέρα με τóση λαχτάρα. Ήταν τó τελευταίο γράμμα τού πακέτου. Πόσο άρκουσε τó μαρτύριό της!

Έξαφνα, ένα κύμα έλπίδος την έπλημύρισε. Ένώ έψαχνε τα γράμματα, ο υπάλληλος την παρακολουθούσε με την άκη του ματιού του. Είχε καταλάβει! Ό, ήταν δεδαίγιό τού! Είχε καταλάβει τόν τρόπο της ένοχης συζύγου, την έδική του άπατηθέντος συζύγου.

Άν μπορούσε να την ληπθώ!... Άσως να ήταν καλός και γενναίόψυχος. Είχε ίσως κι εκείνος άγαπήσει και υποφέρει.

Έξακολουθούσε να ψάχνη τα γράμματα. Πρό τού μοιραίου φακέλλου, δέν υπήρχαν άκόμη παρά τρία γράμματα, δύο, ένα... Τό βρήκε.

Μά ξανάριξε ζωηρά τó πακέτο στη γραμματοθήκη. Κι ένω μέσα στη μέση της σωτηρίας, η Ζανίν τού έξέφραζε με τó βλέμμα της ότι μπορεί να έκφραζε σε μία τέτοια στιγμή ένα ανθρωπινό βλέμμα, εκείνος έίπε με φωνή άδίστατη:

—Δέν υπάρχει τίποτε.

ΜΙΣΕΛ ΚΟΡΝΤΑΙ

Τό Χόλλυγουντ είνε ασφαλώς από τις περιφημότερες πόλεις τού κόσμου, που η φαντασία τού έχει γεμίσει με θρύλους και τó έχει τυλίξει μέσα σε μία άτμσφαιρα πραγματικά μυσθώδη.

Καί, ώστόσο, για εκείνον που θα άποδιβαζόταν για πρώτη φορά σ' αυτό, τó Χόλλυγουντ θα τού έδινε μία μεγάλη άπογοήτευση. Γιατί η πραγματικότητα θα κατέστρεφε με μιάς όλους τούς θρύλους και θα ένεφάνιζε την πελώρια αυτή κινηματογραφούπολι όπως είνε: έντελως άκαλαίσθητη, άσυνάρτητη στη διαρρύθμισή της και άφαντάςως πεζή.

Τό Χόλλυγουντ δέν έχει τίποτε από τήν όμορφιά, τίποτε από τó μυστηριώδες εκείνο και τόσο ύποδλητικό θέλγητρο της Νικαίας ή της Ριβιέρας.

ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗ ΠΟΛΙΣ

Είνε πριν από όλα μία βιομηχανική πόλις. Τίποτε άλλο.

Συνήθως φανταζόμαστε ότι τó Χόλλυγουντ είνε η πόλις τών αστέρων τού κινηματογράφου. Καί έν τούτοις καμιά σχεδόν από τις μεγάλες δέν τέττες και τούς διασημούς πρωταγωνιστάς δέν μένουν μέσα σ' αυτό. Έχουν όλοι μικρές ή μεγάλες βίλλες, που βρίσκονται στα περίξ και κάποτε μάλιστα σε άπόστασι πολλών δεκάδων χιλιομέτρων.

Η άριστοκρατία τού Χόλλυγουντ άποτελείται από τούς έπιχειρηματίες κινηματογραφικών ταινιών, τούς σκηνοθέτας, τούς σεναρίστας και γενικώς τούς άνώτερων προσωπικών τών στούντιων.

Καί αϊ στάρ; —Εάν θέλετε να τις ίδητε, άπάρχει ένα γραφείον που, άν τι μιάς άμοιβής 1—5 δολλαρίων, άναλαμβάνει να σάς τοποθετήσει στην κατάλληλη θέσι και στην ώρισμένη ώρα για να τις άντικρύσετε.

Όσο όμως για να τούς μιλήσετε, αυτό είνε ένα άλλο ζήτημα. Ένας Άμερικανός ένθυμογράφος, έίπε ότι ένας μόνον τρόπος υπάρχει γι' αυτό: να πέσει κανείς έμπρός στο αυτοκίνητό των, την ώρα που θα περνούν και να άφήσει να τόν κόψουν. Τη στιγμή που θα έψυχάζη, υπάρχει έλπίς να άκούση ένα λόγο συμπαθείας έκ μέρους των. Άλλά κι αυτό δέν είνε πάντοτε βέβαιον.

ΜΙΑ ΠΕΛΩΡΙΑ ΛΕΩΦΟΡΟΣ

Τό πιό άξιόθεατο μέρος της μεγάλης κινηματογραφούπόλεως είνε... η λεωφόρος τού Χόλλυγουντ, που τó μήκος της ύπερβαίνει τα είκοσι πέντε χιλιόμετρα!

Στό ένα άκρο της, βρίσκονται φτωχικές κατοικίες όπου

Τα πιό ίδιότροπα κοστούμια πλαζ φοριούνται από τούς άστέρες τού Χόλλυγουντ. Τέσσερα από τά όμορφότερα γκέρλς έπιδεικνούν τις έκκεντρικές άμφιεσίες των σε ένα γραφικότατο σύμπλεγμα.

μπορεί να ένοικιάσει κανείς ένα έπιπλωμένο δωμάτιο άντί είκοσι δολλαρίων τó μήνα και στο άλλο έπιβλητικές βίλλες, που τó μηνιαίο ένοικίο τους ύπερβαίνει τις 3.000 δολάρια. Άλλά θα έρωτήσετε τί ύπάρχει κατά μήκος της πελώριας αυτής λεωφόρου; Τά πάντα. Οι άντιθέσεις δέν είνε βέβαια σπάνιες. Βλέπετε, έξαφνα, ένα άδαμαντοπωλείον πλαζ σε ένα παλαιπωλείο. Ή ένα κατάστημα παρισινής μόδας πλαζ σε ένα άλλο που ένοικιάζει άνδρικά κοστούμια και γυναικεία φορέματα με την ώρα. Πιό πέρα, ένα πολυτελές ρεστوران, ύψώνεται πλαζ σε ένα έστιατόριον «τού ποδαριού», όπου τρώει κανείς με μερικά σέντς.

ΑΙΣΘΗΤΙΚΟΙ ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΙ ΚΑΙ ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΟΙ

Έκείνο που μου έκαμε έντύπαινο στο Χόλλυγουντ είνε τó πλήθος τών αισθητικών χειρουργών και τών υποδηματοποιών. Βλέπετε κανείς τας ταμπέλες τών πρώτων και τά κατστήματα τών δευτέρων σε κάθε τού βήμα.

Μία Άμερικανίς συνάδελφος μου έλεγε:

—Τό πρώτον δέν πρέπει να σάς έκπληξη. Τό Χόλλυγουντ έχει διομηχανοποιήσει την άραιότητα, την χάρι, την γοητεία, με μία λέξη τó γυναικείον θέλγητρον. Είνε άναπόφευκτο λοιπόν, οι αισθητικοί χειρουργοί να κάνουν έδώ χρυσές δουλειές. Όσο για τούς

υποδηματοποιούς... Σκεφθήτε, λοιπόν, ότι στο Χόλλυγουντ η άνεσις, ή χλιδή, ή πολυτέλεια διαγκνίζονται στους δρόμους με τήν πιό φοικτή, με τήν πιό ανυπόφορη δυστυχία. Χιλιάδες νέοι και νέες, από όλα τά μέρη τού κόσμου, έρχονται κάθε χρόνο έδώ. Τό όνειρο όλων είνε να γίνουν άστέρες. Καταλαβαίνετε πόσοι λίγοι άπ' αυτούς έπιτυγχάνουν... Οι άλλοι δυστυχούν, σέρνονται από στούντιο σε στούντιο και στο τέλος συμβιβάζονται με ένα όποιοδήποτε έπάγγελμα, που μπορεί να τούς έξασφαλίζει τη ζωή τους. Όλοι λοιπόν αυτοί οι άνθρωποι κάνουν μεγάλη κατάχρησι θαδίσματος και όρθοστασίας. Βρίσκονται συνεπώς πολύ συχνά στην άνάγκη να έπιδορθώσουν τα παπούτσια τους.

Τό δράμα τών άποτυχημένων! Ποιος θα μπορούσε να τó περιγράψει;

Τους συναντά κανείς στα βουλεβάρτα, στα κέντρα παντού. Ο οίκτος έδώ είνε άγνώστος. Για όποιον έλθη στο Χόλλυγουντ, δέν υπάρχουν παρά δύο δρόμοι. Ο ένας οδηγεί στην έπιτυχία, στη λάμψη, στην πλούτο. Ο άλλος στην έσθλωση και τη δυστυχία. Κι πρώτος είνε άνετος, γιατί ή κυ κλοσοφία μ'άσ' αυτόν είνε έλαχίστη. Ο άλλος είνε άσφυκτικός γεμάτος. Καί, κάθε μέρα, γεμίζει και περισσότερο.

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΚΕΝΤΡΑ

Στό Χόλλυγουντ άντίκρυσται ένα πλήθος από τά περίεργα

έκείνα κέντρα, στην ύπαρξί των όποιων δέν θα μπορούσα να πιστέψω πριν. Είνε τά περίφημα «εντράγκ στορί».

Τά κέντρα αυτά είνε συγχρόνως φαρμακεία, μυροπωλεία, έστιατόρια, παντοπωλεία, ζαχαροπλαστεία, καφέ - μπάρ, λαϊκά άγορά, άναψυκτήρια, έμπορικά κατστήματα...

Συναντάει κανείς εκεί πλήθος «φιγκυράν», ύπαλλήλων και δακτυλογράφων.

Άλλά και μερικά στάρ τά προτιμούν έπίσης από τά άριστοκρατικά κέντρα, όπως έξαφνα η Καρόλ Λομπάρντ, ή Ντολορές ντελ Ριο, ή Τζόαν Κράουφορντ...

Μία άλλη ήθοποιός, ή Μάρκν Ο' Σούλιβαν, ή ήρωίς τού Γαρζάν, συνηθίζει να περιφερείται μεταξύ τού πλήθους, ντυμένη με ένα άπλό φόρεμα και χωρίς καμιά συνοδεία γύρω της. Χρυσές κλειδιά κάνουν στο Χόλλυγουντ και τά διδισπωλεία, ιδίως εκείνα που έχουν να παρουσιάσουν «σπάνιους» συγγραφείς. Οι σπάνιοι συγγραφείς είνε γνωστότατοι Ευρωπαίοι συγγραφείς, που τά όνόματά των ήχουν παράξενα στα αυτιά τών Άμερικανών.

ΒΙΒΛΙΑ ΚΑΤΑ ΧΙΛΙΑΔΕΣ

Άλλά τί είνε δυνατόν να έέρουν για τά πράγματα αυτά οι άνθρωποι που παραγγέλλουν τά βιβλία των κατά έκατοντάδες ή χιλιάδες;

Οι παραγγελίες δίνονται δπως και για όποιοδήποτε άλλο έμπόρευμα.

Ένας πλούσιος έπιχειρηματίας, που θέλει να έχη και την άπαραίτητη βιβλιοθήκη στην βίλλα του, παραγγέλλει:

—Στείλτε μου βιβλία άξίας τσών δολλαρίων!

Η:

—Στείλτε μου τσές χιλιάδες τόμους!

Μακαρίνα άγνοια! Διηγούνται για ένα γνωστότατον ήθοποιον τού κινηματογράφου ότι έπήγε κάποτε σ' ένα βιβλιοπωλείον τού Χόλλυγουντ, έδειξε μία μεγάλη βιβλίνα και παρήγγειλε να τού στείλουν τά βιβλία που περιείχε στη βίλλα του. Συνέταξε λοιπόν τά βιβλία αυτά να είνε όλα ένα και τó αυτό σύγγραμμα, που είχε μόλις τυπωθή. Άλλ' αυτό δέν είχε σημασία. Γιατί, άσφαλώς, δέν έπρόκειτο να διαδοσθούν ποτέ!

Η ΔΟΞΑ ΠΑΡΕΡΧΕΤΑΙ

Τό Χόλλυγουντ είνε ή πόλις της εύτυχίας και της δυστυχίας. Καί ή μία και ή άλλη είνε έξω από κάθε μέτρον. Καί βρίσκονται τóσον κοντά, τού είνε άδύνατον να τις ξεχωρίσει κανείς. Δόξες τού βαθού κινηματογράφου πωλούν σήμε- ρα έφημερίδες σε κιόσκια. Στάρ που έλαμψαν με μία έσθλωση λάμψη διατηρούν μπόρ ή έμπορικά κατστήματα. Κι άλλες χρυσισμένουν ως διδασκά- λισσες στις έπερχόμενες.

Η δόξα στο Χόλλυγουντ έρχεται και παρόρχειται τόσο σύντομα! Είνε άλλως τε και αυτή ένα γνήσιον διωμηχανικό προϊόν, όπως και όλα τά άλλα πράγματα έδώ.

Ο ΣΤΑΡ

ΒΑΣΩ & ΙΩΑΣΑΦ

Ο ΚΑΛΟΓΗΡΟΣ ΤΗΣ ΚΡΗΤΗΣ ΠΟΥ ΠΕΤΑ ΤΑ ΡΑΣΑ ΓΙΑ ΝΑ ΓΙΝΗ ΑΓΙΣΤΗΣ — ΕΝΑ ΝΕΑΝΙΚΟ ΑΙΣΩΗΜΑ ΠΟΥ Ο ΙΩΑΣΑΦ ΤΟ ΠΕΡΙΦΡΟΝΕΙ — Η ΑΓΝΗ ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΒΑΣΩΣ — ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΑΤΑΠΝΙΞΟΥΜΕ ΤΟ ΑΙΣΩΗΜΑ ΜΑΣ ΠΡΟΤΟΥ ΦΟΥΝΤΩΣΗ — ΑΓΑΠΗ ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΦΩΤΙΑ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ — ΤΟ ΤΡΑΓΙΚΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΕΝΔΟΞΟΥ ΖΕΥΓΑΡΙΟΥ.

Τό στίπι τοῦ προεστοῦ τῆς Πυργιωτίσσης, ἦταν ἀνάστατο ἐκεῖνο τὸ δράδυ. Ἐνας καλόγηρος ἀπὸ τὸ μοναστήρι τῆς Ὁδηγητρίας, ὁ πάτερ-Ιωάσαφ, εἶχε καταφυγεῖ σ' αὐτοῦς, ζητώντας ἀσυλὸν. Ὁ παρθένος καλόγηρος δὲν φορούσε ράσα. Τὰ εἶχε ἐγκυκαταλείψει στὸ μοναστήρι του.

Μὰ πὼς δεχθῆκαμε, πατέρα, στὸ στίπι μας ἕναν μοναχὸ ποὺ ἀπαρνήθηκε τὸ ἱερατικὸ σχῆμα; ρωτοῦσε ἡ νεαρή Βάσω, ἡ κόρη τοῦ προεστοῦ, τὸν πατέρα τῆς.

— Ὁ πάτερ-Ιωάσαφ δὲν εἶνε, παιδί μου, ἕνας ἀρνησιθρησκὸς ὅπως φαντάζεσαι. Εἶνε ἕνας μεγάλος πατριώτης. Κι' ἂν τὸν βλέπεις σήμερα, χωρὶς τὰ ράσα του, αὐτὸ εἶνε πρὸς τιμὴν του. Γιατὶ προτίμησε νὰ τρέξη νὰ βοηθήσῃ τὴν πατρίδα του, παρά νὰ μὲν ἀχρηστος, κλεισμένος μέσα στοὺς τέσσερις τοίχους...

— Ὡστε θὰ πολέμησῃ ὁ πάτερ-Ιωάσαφ; ρώτησε μὲ θαυμασμὸ ἡ μικρὴ Βάσω, ἀνοίγοντας διὰ πλάτα τὰ ὠραία τῆς γλάρια μάτια.

— Ὁ Ιωάσαφ εἶνε ἕνα ἀληθινὸ παλληκάρι. Δὲν τοῦπρεπε γιὰ καλόγηρος. Εἶνε γενναῖος, πολεμιστὴς μ' ἀκατάβλητη δύναμι κι' ἀτρόμητη καρδιά. Μὰ, τώρα, θὰ δρῇ πιά τὸν προορισμὸ του...

Κι' ἦταν πραγματικὰ λεβέντης στὴ θεωρία καὶ τὴν ψυχὴ ὁ Ιωάσαφ, ὁ κατόπιν ἡρωϊκὸς πολεμιστὴς καὶ ἐθνομάρτυς τῆς Κρήτης. Νεώτατος, πανύψηλος, σωματώδης, μὲ εὐγενικὴ φυσιογνωμία, ὠροπότατος, ἀφού ἐξῆσε μιά περιπετειώδη ζωὴ, γεμάτη ἀθλοὺς καὶ κατορθώματα, κλείστηκε στὴν μονὴ τῆς Ὁδηγητρίας γιὰ νὰ δρῇ τὴν γαλήνη τῆς ψυχῆς καὶ τὴν ἐξίλησιν.

Ἐξῆσε ἐλάχιστο διώξις διὰ τὴν ἐξίλησιν. Γιατὶ, στὸ μεταξύ, ἡ ἐπαναστάσις ἀναβῆκε. Καὶ ἡ ἀνίσχυη ἰδιοσυγκρασία του

δὲν τοῦ ἐπέτρεψε νὰ μείνῃ μὲ δεμένα τὰ χέρια.

ΑΡΧΗ ΕΙΔΥΜΑΙΟΥ

Ἡ μικρὴ Βάσω δὲν ἔκλεινε μάτι δὴ τὴν νύχτα. Μέσα στὴν μικρὴ παιδική φαντασία τῆς ἡ μορφὴ τοῦ λεβεντοκόρου Ἰωάσαφ ἔπαιρνε μίαν ἰδιαίτερη αἴγλη. Καὶ τὸ γλυκὸ χαμόγελο μὲ τὸ ὁποῖο τὴν ὑποδεχόταν, κάθε φορὰ ποὺ αὐτὴ ἔσπευδε στὸ δωμάτιό του νὰ θαυμάσῃ τὴν φανταχτερὴ πανοπλία ποὺ ἀντικαθιστοῦσε τὰ ράσα του, μέσα στὸ δειρὸ τῆς τῆς φαινόταν σὰν μιά γοητευτικὴ πρόσκλησις.

Ἦταν θαυμασμός, συμπάθεια ἢ ἐρώτης ἢ γλυκεῖα ἀνησυχία ποὺ τὴν κατελάμβανε κάθε νύχτα, ὅταν ἐπλάγιζε καὶ κάθε πρωὶ ὅταν ξανακίρῳκε στὸν κήπον τοῦ σπιτιοῦ τὸν λεβέντη τῆς Ὁδηγητρίας νὰ ἀσκήται στὰ δπλα;

Ὁ Ιωάσαφ γρήγορα ἀντελήφθη τὴν ἰδιαίτερη συμπάθεια ποὺ τοῦδεῖνε ἡ μικρὴ κόρη τοῦ προεστοῦ. Καὶ μιά μέρα ἀστεειώμενος, τὴν ρώτησε, καθὼς τὴν ὄρῃκε μόνῃ κοντά του:

— Σοὺ κάνω, λοιπόν, τόση ἐντύπωσι, Βάσω, ποὺ μὲ τριγυρίζεις ὅλη μέρα καὶ μὲ κυττᾷς σὰν χαμένη...

— Μά... ἔχετε τόσο ὠραία δπλα!; φιδύρισε φανερά παραγμένη ἡ μικρὴ.

— Ἀ, ὥστε δὲν εἶμαι ἐγώ, ἀλλὰ τὰ δπλα μου ποὺ σοὺ κάνουν ἐντύπωσι...

— Μά... κι' ἐσεῖς... Δὲν ἴδελα νὰ πῶ αὐτὸ, Ιωάσαφ, ἐτραύλισε ἡ Βάσω σὰν χαμένη.

— Κι' ἐγώ; Κι' ἐγώ, λοιπόν; Ἀλλὰ, μικρὴ μου Βάσω, τὰ λόγια αὐτὰ ἀποτελὺν γιὰ μένα μιά μεγάλη κολακεία. Δὲν θγαίνουν ἀπὸ ἕνα τόσο χαριτωμένο στόμα σὰν τὸ δικό σου...

Ἡ μικρὴ Βάσω χαλῆλῳσε ντροπισμένη τὸ κεφάλι. Ὑστερα, ἄφηνικά τὰ μάτια τῆς δούρκωσαν. Καὶ, κάνοντας μεταβολή, ἀπομακρύνθηκε, τρέχοντας πρὸς τὸ μέρος τοῦ σπιτιοῦ.

Ὁ Ιωάσαφ ἔμεινε ἔκπληκτος ἀπ' τὴν στάσι τῆς μικρῆς. Στάθηκε καὶ τὴν ἐκύτταζε μὲ ἕνα χαμόγελο θαυμασμοῦ, καθὼς ἔτρεχε, ὥσπου ἐχάθηκε στὴ γωνιά τοῦ σπιτιοῦ.

— Ἀνόητη μικρὴ, φιδύρισε. Πολὺ περίεργη, μοὺ φαίνεται. Πολὺ ἡ στάσις τῆς. Λές νάνε ἐρωτευμένη μαζί μου...

ΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΡΩΤΟΣ

Ἡ παραμονὴ τοῦ Ιωάσαφ στὸ στίπι τοῦ προεστοῦ τῆς Πυργιωτίσσης ὑπῆρξε γιὰ τὴν νεαρὰ Βάσω ἀφορμὴ μίας ἀδιάκοπης ἀνησυχίας.

Ἀπ' τὴν ἡμέρα ποὺ, κλαμένη ἔτρεξε νὰ κρύψῃ τὴν παραχρὴς στὸ δωμάτιό τῆς, δὲν εἶχε πιά τὸ θάρρος ν' ἀντικρύσῃ τὸν εὐσταλὴ νεὸ ποὺ ἐξῆσκετο στὴ σκοπεβολή, στὴν αὐλὴ τοῦ σπιτιοῦ τῆς. Χωρὶς νὰ τὴν θέλῃ, εἶχε ἤδη προδώσει τὸ μυστικὸ ποὺ ἐφλόγιζε τὴν νεανικὴ καρδιά τῆς...

Ἐνα πρωῒν, διώξις, ὁ Ιωάσαφ σταμάτησε τὴ Βάσω στὴν αὐλὴ, καθὼς ἔτρεχε πάλι γιὰ νὰ τὸν ἀποφύγῃ, καὶ μὲ τὸ γλυκίτερο ὄφρος τοῦ κόσμου τῆς ἐξήγησι:

— Γιατί, Βάσω, μ' ἀποφεύγεις συστηματικὰ; τὴν ρώτησε.

Ἡ νέα δὲν βοήκε τί νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ. Χτῆς ποὺ σοὺ ἔκαναν τόσο κακὸ, ὥστε νὰ γεμίσῃς δάκρυα τὰ ὠραία μάτια σου;

Ἡ Βάσω ἔφερε τὰ χέρια στὰ μάτια τῆς, ποὺ εἶναι ὑγρανθῇ πάλι ἀπότομα καὶ τὰ σκούπισε.

— Ἐνόμιζα πὼς θὰ μ' εἶχατε καταλάβει τόσον καιρὸ, Ιωάσαφ, εἶπε ὕστερα θαναλέα. Ἀλλὰ...

Ὁ λεβεντοκόμος πολεμιστὴς τῆς ἀρπάξε τὰ χέρια μὲς στὰ δικά του.

— Ὡστε εἶνε ἀλήθεια, αὐτὸ ποὺ μ' ἐφίγηες νὰ καταλάβῃς; τῆς εἶπε τρυφερά.

— Ναι, ἀλήθεια...

— Ἀληδὴ, μ' ἀγαπᾷς;

— Ἀν σ' ἀγαπᾷ, Ιωάσαφ!... Μὰ σ' ἀγαποῦσα ποσοτὶ ἀκόμη μῆς στὸ μοναστήρι... Οἱ ἄθλοι σου στὰ βουνά, ἡ ἐπικράτησις τῆς δικαιοσύνης, μοὺ εἶχαν γεμίσει θαυμασμὸ τὴν καρδιά γιὰ σένα...

Ἐρχόσουν καὶ τότε συχνὰ στὸ στίπι μας κι' ἐβρίσκες ἀσυλὸ. Μιά μυστικὴ συμπάθεια εἶχε γεννηθῇ μεταξύ μας... Ἐσὺ όμως, δὲν ἔδωσες τὴν σημασία ποὺ ἔπρεπε... Μὲ θεωροῦσες πολὺ μικρὴ καὶ ἄπραγη...

— ΣΚΟΠΟΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΜΟΥ, ΝΑ Σ' ΑΓΑΠΩ... —

Ἐνας ἑρῶς λυγμὸς τὴν διέκοψε. Σὺν νῆξις διώξις, μὲ περισσώτερο θάρρος, ἐνῷ ὁ Ιωάσαφ τὴν κυττοῦσε μὲ ὅλη τὴν τρυφερότητα τοῦ βλεμμάτος του:

— Ὑστερα... ὕστερα ἐφυγες, ξεχνώντας ὁλότελα τὴν μικρὴ Βάσω. Ποῖος ξέρει ποῖα μεγάλῃ αἰτία σ' ἔφερε σ' ἕνα μοναστήρι; ἐσένα, τὸν ἀτίσασο ἀπὸ τὸν δυνάμει...

Ὁ Ιωάσαφ τὴν ἔκουε σιωπηλός. Ἡ χάρι τὸν κινήσεν τῆς, καθὼς μιλοῦσε, ἡ θερμὴ λάμψις τὸν ματιῶν τῆς ποὺ τὸν κυττοῦσαν μὲ ἱκετευτικὴ λατρεία καὶ ἡ ἐπὶ λικρίνεια τὸν λόγων τῆς τὸν εἶχαν συγκινήσει βαθειά.

— Βάσω, εἶπε τέλος. Ὅσα μούπες εἶνε ἀλήθεια. Δὲν σ' εἶχα προσέξει ὅσο ἔπρεπε. Καὶ οἱ πολλὰς ἀσυχλίες μου δὲν μοὺ ἐπέτρεψαν νὰ ἐκτιμῶ τὸ ἀγνὸ αἶσθημά σου γιὰ μένα. Ἀλλὰ, μικρὴ μου Βάσω, νομίζω πὼς αὐτὸ ποὺ συνέβη μεταξύ μας δὲν ἦταν σαστὸ νὰ γίνῃ...

Ἐσὺ εἶσαι ἕνα μικρὸ ἀδύο κοριτσάκι. Ἐγὼ ἕνας μετωμένος ἀνδρας, γεννημένος γιὰ τὴν περιπέτεια... Οἱ τύχες μας καὶ οἱ προορισμοὶ μας εἶνε διαφορετικοί... Μὰ, θάταν τὸ πῶς σαστὸ νὰ πνίξουμε κι' οἱ δύο μὲς' στὴ στήθις μας τὴν φλόγα τοῦ αἰσθημάτος μας προτοῦ ἀκόμη φουντώσῃ...

Εἶνε πολὺ ἀργά!... φώναξε μὲ ὀσπερικὴ μανία ἡ Βάσω. Μοῦδωσες, Ιωάσαφ, τόσες ἐλπίδες... Καὶ τώρα... Ὁχι, αὐτὸ γιὰ μένα εἶνε κατὰ τὸν δυνάμει... Σ' ἀγαπᾷ! καὶ δὲν ξέρω τίποτε ἄλλο ἀπ' αὐτό. Καὶ δὲν ξῶ κανέναν ἄλλον σκοπὸ στὴ ζωὴ ἀπ' αὐτόν...

Δάκρυα πλημμύρισαν τὰ μάτια τῆς καὶ λυγροὶ τὴν συνεκλόνισαν δάκλῃρη. Κι' ἀπότομα, τὸν ἐγκατέλειψε τρέχοντας κατὰ τὴν συνήθειά τῆς — καὶ ἔσπευσε στὸ δωμάτιό τῆς νὰ κρύψῃ τὸν δαδὸ πόνου τῆς ἀνάμεσα στὰ μαξιλάρια τοῦ παρβενικοῦ κρεββατιοῦ τῆς.

Ο ΙΩΑΣΑΦ ΠΑΝΤΡΕΥΕΤΑΙ...

τὴν ἐπομένη, μιά μεγάλη ἑκπληξις ἐπέφθινε τὸν Ιωάσαφ. Ὁ προεστὴς τῆς Πυργιωτίσσης, ὁ πατέρας τῆς Βάσως, τοῦ ἀμολόγησε ὅτι ἡ κόρη του τοῦ ἐξωμολογήθηκε τὸ σφοδρὸ αἰσθημὰ τῆς γι' αὐτόν. Καὶ τὸν ρώτησε ἂν ἦταν διατεθειμένος νὰ τὴν παντρευθῇ...

— Ἐγώ, τὴν Βάσω!, διαμαρτυρήθηκε ὁ γενναῖος ἀγωνιστὴς.

Καὶ ἐξέθεσε στὸν προεστὸ ὅλους τοὺς λόγους ποὺ συνέτρεχαν στὸ ν' ἀρνηθῇ τὴν πρότασι αὐτή.

Μὰ ὁ προεστὸς ἦταν ἀνένδοτος. Θεωροῦσε μεγάλῃ του τιμὴ νὰ κάμῃ γαμβρὸ τοῦ τὸν Ιωάσαφ καὶ τὸν ἐβρίσκε τὸν κατὰλλότερο σύζυγο γιὰ τὴν κόρη του.

— Ὅσον ἀφορὰ τοὺς κινδύνους, δὲν τοὺς φοβάται ἡ Βάσω, τὸν διεβεβαίωσε. Θὰ σ' ἀκολουθήσῃ στὴ μάχη καὶ τῆς ἐκστρατείας σου σὰν πιστὸ σκυλί. Ἐχει κι' αὐτὴ μιά γενναία καρδιά σὰν τὴν δική σου. Καὶ ἡ βουὴ τῆς μάχης θὰνε γι' αὐτήν. ὅπως καὶ γιὰ σένα, μιά θριαμβευτικὴ μουσική...

Ὁ Ιωάσαφ δὲν μπορούσε νὰ σὺν πιά ἀντιρρήσεις. Ἀλλὰ, ὅτε, ἡ εὐγενικὴ καρδιά του δὲν εἶχε μείνει ὁλότελα ἀσυγκίνητη στὸ ἀγῶ ἀισθημὰ τῆς χαριτωμένης Βάσως...

Γι' αὐτὸ κατέληξε στὸ νὰ δεχθῇ τὸν γάμο αὐτόν.

ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΙ ΑΓΑΠΗ

Ἡ ἱστορία μᾶς παρουσιάζει τὸν Ιωάσαφ καὶ τὴ Βάσω ὡς ἕνα ἀπὸ τὰ θρυλικάτερα πολεμικά καὶ ἐρωτικά ζευγάρια. Ὁ ἐρωτὰς καὶ ὁ πόλεμος ὑπῆρξαν γι' αὐτοὺς οἱ μεγαλύτερες συγκινήσεις τῆς ζωῆς τοὺς, ταυτόσημες καὶ παράλληλες συμδύ-

βίζοντας.

Ἀπ' τὴν ἐρωτικὴ μέθη ἔσπεφταν στὴ φωτιὰ τοῦ πολέμου καὶ ἀπὸ τὴ μάχη στὴν ἀγκαλιά ὁ ἕνας τοῦ ἄλλου.

Στὴν Κρήτη πολέμησαν μαζί ὑπὸ τὴν σημαία τοῦ Μιχαὴλ Κουρμούλη καὶ στὴν Στερεὰ Ἑλλάδα μὲ τὸν Καραϊσκάκη. Κατόπιν, γύρισαν στὴν πατρίδα τους, ἐπειδὴ ἡ Βάσω κατὰ τὴν μάχη τοῦ Νέου Φαλήρου ἐνοίωσε τὰ πρῶτα σκίρτηματα τῆς ἐγκυμοσύνης.

— Θὰ γίνῃς πατέρα, Ιωάσαφ!, ἀνῆγγε με τρελλὴ χαρὰ στὸν σύζυγό τῆς.

Κι' αὐτὸς, συγκινημένος, τῆς ἀπήντησε:

— Ἄν εἶνε ἀγόρι τότε θὰ σημαίνῃ δὲ τὸ θεὸς ἐξίλεωσε τὰ πολλὰ σφάλματά μου.

Ὅταν ὕστερα ἀπὸ λίγους μῆνες ἡ Βάσω ἔφερε ἕνα πλάσμα στὸν κόσμον, ὁ Ιωάσαφ ἔκλαιε σὰν παιδί.

Ἦταν ἀγόρι ὁ διάδοχός του!

ΤΟ ΤΡΑΓΙΚΟ ΤΕΛΟΣ ΜΙΑΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Δὲν ἐπρόλαβε διώξις τὸ ἡρωϊκὸ ζευγάρι νὰ χαρῇ τὴν μεγάλῃ εὐτυχία του. Στις 3 Φεβρουαρίου τοῦ 1828, ὁ Σιλητάρ ἀγὰς, ἀπὸ τὸ Ἡράκλειο, ξεκίνησε μὲ τακτικὸ στρατὸ γιὰ νὰ ἐξοντώσῃ τὸν Ιωάσαφ ποὺ εἶχε γίνῃ στὸ μεταξύ περιδότης γιὰ τὰ κατορθώματά του, μὲ τὸ ἐπιθετο «Ξαυπατέρας», ἐπειδὴ ἀπὸ καλόγηρος (πατήρ) ἐγίνε πολεμιστὴς.

Ὁ Ιωάσαφ εἶχε μεταβάλῃ σὲ φρούριο καὶ ὀρηκτήριον τὸ μοναστήρι τῆς Ὁδηγητρίας. Κι' ἐκεῖ ἐπερίμενε τὸν ἐχθρό. Μία στρατιὰ πολιορκία τοῦ ἔστησαν τότε τὰ πολυάρματα ἐχθρικά στρατεύματα. Κι' ἕνας λυσσαλέος ἀγῶνας ἄρχισε.

Μέρες ὀλόκληρες ἐκράτησε ἡ μάχη. Γιὰ νὰ μὴν ἐξαπλῇ τὰ πολεμοφόδια του, ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ, ὁ Ιωάσαφ πετοῦσε κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, τῆς κυψέλης ποὺ εἶχε στὸ μοναστήρι! Δυστυχῶς διώξις, ἡ πολιορκία ἐκράτησε πολὺ. Καὶ ἕνα ἀπόγευμα, ὁ ἐχθρὸς προήλασε πρὸς τὸν πύργο, τὸν ἔζωσε καὶ ἄρχισε νὰ θρυμματίζῃ τὴν πύλη του.

Τρία φυσιγγία εἶχε πιά μόνο ὁ Ιωάσαφ. Καὶ ἕνα σπαθί. Δὲν τοῦ ἔμεινε πιά παρὰ νὰ πεθάνῃ... Θὰ πέθαινε διώξις ἔλδοας. Πῆρε τότε τὴν γυναῖκα του μαζί μὲ τὸ βρόφος στὰ ἀριστερά του, ἐπρότεινε γιὰ ταγάνι του μὲ τὸ δεξιὸ χεῖρ καὶ ἐπεχείρησε μὴν ἡρωικὴ ἔξοδο, ἀπὸ τὴν πίσω πόρτα τοῦ μοναστηριοῦ.

Καὶ οἱ τρεῖς σφαῖρες τοῦ σκότωσαν ἀπὸ ἕναν ἐχθρό. Μὰ ἦταν ἀνθρωπίνως ἀδύνατον νὰ διασπᾷ τὸν ἐχθρικὸ κλοιό... Ἐτσι, ἔπεσε στὰ χέρια τὸν ἀντιπάλων.

Μὲ σπαραγμὸ ψυχῆς εἶδε τότε νὰ πέφτῃ μπροστά του νεκρὴ ἡ γυναῖκα του καὶ νὰ τεμαχίζον τὸ παιδί του... Σὲ λίγο, τὸν ὄρῃκε κι' αὐτὸν ἕνας θάνατος μαρτυρικός.

Αὐτὸ ὑπῆρξε τὸ τραγικὸ τέλος τοῦ ἡρωϊκοῦ ζεύγους Ιωάσαφ καὶ Βάσως.

MIX. ΧΑΝΝΟΥΣΗΣ

Α.Ο.Δ.Ο.

Η ΝΤΙΑΝΑ ΝΤΑΡΜΠΙΝ

Ἡ νεαρὰ Ντιάνα Ντάρμπιν θὰ ἐμφανισθῇ προσεχῶς σ' ἕνα νέο φιλμ μὲ συμπρωταγωνιστὴν τὸν Γάλλο καλλιτέχνη Σαρλ Μπουαγιέ. Τὸ φιλμ ἔχει ὡς τίτλον «Πρώτη ἀγάπη». Ἐπὶ τὴν εὐκαιρίαν, ψιθυρίζεται στὸ Χόλλυγουντ ἀπὸ αὐτὴ σὲ αὐτὴ, ὅτι ἡ «Πρώτη» αὐτὴ ἀγάπη εἶνε πραγματικὴς καὶ ὅτι ἡ γοητευτικὴ Ντιάνα εἶνε γιὰ πρώτη φορὰ σφοδρὰ ἐρωτευμένη μὲ κάποιον νεαρὸν ἡθοποιὸν ποὺ ἀποτελεῖ τὴν τελευταίαν ἀποκάλυψιν τοῦ περιφίμου σκηνοθέτου Ἀλεξάντερ Κορντ.

ΝΕΑ ΗΘΗ, ΝΕΑ ΕΘΙΜΑ

ΓΕΝΝΑΙΟΤΗΣ ΣΥΖΥΓΟΥ

Στὰ γερμανικά σχολεῖα θὰ εἰσαχθῇ κατὰ τὴν ἐφετεινὴ σχολικὴ περίοδο ὡς ὑποχρεωτικὸ μάθημα ἡ ἀνάγνωσις τῶν... ἐφημερίδων! Ἡ ἐφημερίς — γράφει σχετικῶς ὁ ἀρθρογράφος τῆς «Γερμανικῆς Γενικῆς Ἐφημερίδος» — ἀποβαίνει σήμερα ἀπαραίτητο συμπλήρωμα τοῦ μαθημάτος τῆς ἱστορίας. Κοσμοϊστορικὰ γεγονότα συντελοῦνται ποὺ θ' ἀλλάξουν τὴν ὄψιν τοῦ πλανήτου μας. Δὲν ἐπιτρέπεται ν' ἀγνοοῦν οἱ μαθηταὶ τὰ γεγονότα αὐτά... Καὶ ὁ ἀρθρογράφος προτείνει ὅπως κάθε σχολεῖο ἀγοράζῃ μιά τοῦλάχιστον ἐφημερίδα πρὸς διδασκαλίαν τὸν μαθητῶν. Στὰ σχετικὰ προγράμματα, στὴ θέσι τῆς διδασκείας ὕλης θ' ἀναγράφεται: «Τὰ νέα τῆς ἡμέρας».

ΜΙΑ ΑΝΘΡΩΠΙΣΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΝΟΜΙΑ

Ὁ ἔλβετος συγγραφεὺς κ. Ράμυ, ὅς ἐν συνειδήσει μὲ ἄλλους συμπατριώτας του, συναδέλφους του καὶ καλὴν τέχνας, ἐπῆρε τὴν πρωτοβουλία νὰ φροντίσῃ γιὰ τὴν κατασκευὴ λυομένων ξυλίνων επιτιπῶν, ποὺ θὰ περιλαμβάνουν ἐλες τῆς ἀνέσεις καὶ θ' ἀποστολοῦν στὴ Γαλλία, γιὰ νὰ τεθοῦν στὴν διάθεσι τὸν κοινοτήτων ἢ ὀργανώσεων ποὺ ἔχουν ἀναλάβει ὑπὸ τὴν προστασίαν τὸν τοὺς μικροῖς Γάλλους ἀστέγους. Τὸ πρῶτο ἀπ' αὐτὰ τὰ στίπια εἶνε ἔτοιμο πρὸς ἀποστολήν. Θὰ μπορῇ νὰ περιλάβῃ 50 κρεβάτια, γιὰ παιδιὰ ἡλικίας 4—12 ἐτῶν, τὰ ὁποῖα θὰ συναποστελλῶνται μὲ στρώματα, προσκεφάλαια καὶ κλινωσκεπάσματα.

ΓΙΑ ΜΙΑ ΝΕΑ ΓΕΝΕΑ

Ὁ Γαλλικὸς ἐφημερίδης γράφει ὅτι οἱ γιοὶ τὸν Ἰταλὸν ἀεροπόρον θὰ ἐκπαιδεύονται σὲ εἰδικὰ σχολεῖα, γιὰ νὰ καταστοῦν μιά μέρα ἀεροπόροι κι' αὐτοί, ὅπως οἱ πατέρες τῶν. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο θὰ ἐπιδιωχθῇ νὰ δημιουργηθῇ μιά νέα γενεὰ ἀεροπόρων.

ΑΠΟΚΛΕΙΣΜΟΥ ΣΥΝΕΠΕΙΣ

Ἡ ἔλλειψις δευτέρων ἀπὸ τῆς ἀποκλεισμένης χώρης, ποὺ ἀπὸ μὴνῶν τώρα ἀνάγκασε πλῆθος Γάλλων, Βέλγων, Ὀλλανδῶν καὶ ἄλλων μηχανικῶν, ἐφευρετῶν, γεωλόγων καὶ ἄλλων τεχνιτῶν νὰ καταγίνωνται στὴν ἀνακάλυψιν ἄλλων στοιχείων ἱκανῶν ν' ἀντικαταστήσουν τὴν πολυτίμη αὐτὴ ὕλη γιὰ τὴν κίνησι τὸν αὐτοκίνητων, ἔδωσε τὴν ἰδέαν σὲ μερικοὺς Δανούς ἐρασιτέχνες καὶ μὴ χανικούς, νὰ ἐπιδοθοῦν στὴν ἀναζήτησι νέου τύπου αὐτοκινήτου ποὺ νὰ κινῆται χωρὶς κινητήρα. Τελευταίως, μάλιστα, ὀργανώθηκε στὴν Κοπεγχάγη καὶ σχετικὴ Ἐκθεσις, τῆς ὁποίας ἐτελέσθησαν ἐπίσημῶς τὰ ἐγκαίνια. Στὴν Ἐκθεσὶ αὐτὴν ἐπιδεικνύονται 40 διάφοροι τύποι τέτοιων ὀχημάτων χωρὶς κινητήρες — αὐτοκινήτων ἐπιβατικῶν, ἀνοικτῶν καὶ κλειστῶν, φορητῶν κλπ. — ποὺ κινῶνται διὰ τῆς μυϊκῆς δυνάμεως τῶν χειρῶν, ποὺ ἐν μέρει ἔχει ἐκκενθρὸ ἀπὸ τὸν ἀμαχο πλῆθυσμόν. Ἐπειδὴ ὑπάρχει κίνδυνος νὰ παρενοχληθοῦν οἱ στρατιωτικὲς μετακινήσεις, αἱ ἀρχαὶ ἀπηγόρευσαν αὐστηρὰ στοὺς κατοίκους νὰ προσφέρουν ὁποιοδήποτε ποσὸν στοὺς πῖθικοι. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο ἐλπίζεται ὅτι οἱ πῖθικοι, ποὺ εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ πείρισμα θεάματα τοῦ Γιβραλτάρ, θ' ἀναγκασθοῦν νὰ ἐπιστρέψουν στὰ ὑψηλότερα μέρη τοῦ βράχου.

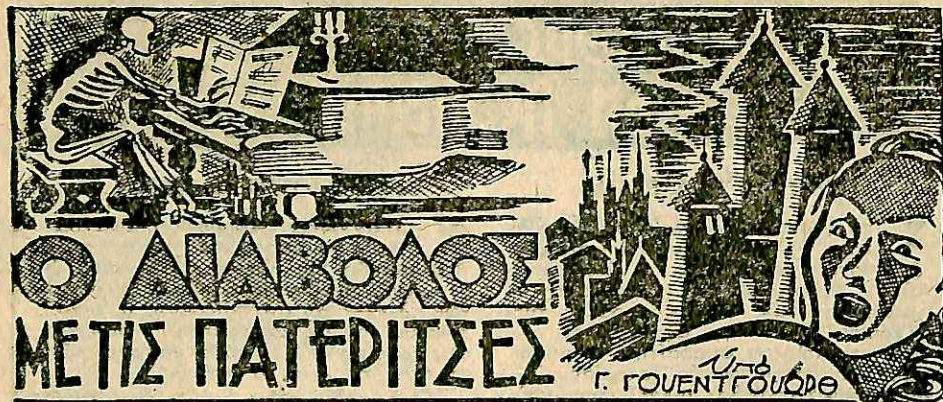
Ὁ ἄγγλικὸς ἐφημερίδης ἀναγράφει τὸ παρακάτω περιστατικόν, ποὺ συνέβη τῆς ἡμέρας αὐτῆς, ποὺ ἡ γερμανικὴ ἀεροπορία βομβαρδίζει συνεχῶς τὸ Λονδίνο, ἀναγκάζοντας τοὺς κατοίκους τοῦ νὰ καταφεύγουν συνεχῶς στὰ καταφύγια ἢ τὰ κοινὰ ὑπόγεια τῶν σπιτιῶν τοὺς γιὰ νὰ σωθοῦν:

Ἐνα δράδυ, μόλις ἐσημειώθη ἡ ἐμφάνισις γερμανικῶν ἀεροπλάνων, οἱ ἐνοικοὶ μίας πολυκατοικίας μὲ ἔξι πατώματα ἔσπευσαν νὰ κατεβθοῦν στὰ ὑπόγεια. Ὅταν διώξις ἔφθασαν ἐκεῖ, ἐμετρήθηκαν καὶ εἶδαν ὅτι ἔλειπε κάποια νεαρὴ γυναῖκα, ποὺ ἀκριβῶς τὴν προηγουμένη εἶχε ἐνοικιάσει ἕνα μικρὸ διαμέρισμα τοῦ τρίτου πατώματος. Αὐτὸς τῆς ἀπὸ τοὺς τολμηρότερους ἀνέδρῳκας τότε ἐπῆνε γιὰ νὰ ἴδουν τί τῆς συνέβη. Ἐφθασαν στὴν πόρτα τοῦ δωματίου καὶ ἐχτύπησαν.

— Ποῖος εἶνε; ἐρώτησε ἐκείνη ἀπὸ μέσα.

— Ἐφθασαν τὰ γερμανικά ἀεροπλάνα. Τρέξτε, ἔλδετε νὰ προφυλαχθῆτε ἐκεῖ σὲς στὰ ὑπόγεια μαζί μὲ τοὺς ἄλλους.

Εὐχαριστῶ πολὺ, ἀλλὰ δὲν θάρθω, ἀποκρίθηκε ἐκείνη. Ὁ ἀνδρὰς μὲ ε

50N

— Δεν είχε σίκ;
— 'Η νέα έγλεσε ειρωνικά.
— Αυτό είναι που σας ανησυχεί; Έκαμε. Έχνατε όμως ότι το σημείωμα αυτό με προφύλαξε από κάθε κίνδυνο;
— Φοβάμαι μήπως δεν είχε αρκετό. 'Ο Σμάρτς δεν είχε κουτό. Είπε περασμένες έπτα και δρίσκονται εδώ περισσότερο από πέντε δεκάδες ή δεκατέσσαρες ώρες. 'Θα του φανεί παράξενο βέβαια το ότι περίμενα τό σο πολύ για να δραπέτευσα.
— 'Η νέα έσφιξε τα χείλη της, ενώ τα μάτια της άνοιγόκειναν ειρωνικά.
— Μην ανησυχήτε, είπε, ο Σμάρτς θα σκεφθεί ότι έπεριμένατε τη νύχτα για να δραπέτευσετε άσφαλότερα.
— 'Ισως, έκαμε με ύφος άμφιβολίας ο Ντόναλντ. 'Αλλά άποσώδηποτε αυτό δεν μου άρέσει. Πέστε μου, γιατί θέλετε να με σώσετε;
— Γιατί; (Τα μαύρα μάτια της ήταν γεμάτα σαρκασμό). Γιατί είμαι ξετρελ- λωμένη μαζί σας. Σας έρωτεύθηκα μόλις σας είδα και νομίζω ότι δεν μπορώ να κά μω έρκετά προς χάριν σας. Δεν το έπρο- σέξατε λοιπόν ότι σας έρωτεύθηκα άμέ- σως;
— 'Ο Ντόναλντ έγέλασε και, παίρνοντας το χέρι της, το έσφιξε μέσα στα δικά του. Έπειτα, διαβήθηκε προς την πόρτα.
— 'Θα σας ξαναδώ Πάτσυ Γκάλ, είπε. 'Αλλά, έπειτα από μερικά ήμερα, έ- σπασμάτσει και πάλι.
— Ποι θγαίνει αυτή η πόρτα; ρώτησε.
— 'Εξω, φυσικά. Που άλλου θέλετε να θγαίνει;
— Αυτό έσκεφτόμουν κι' εγώ.
— Τό ύφος του ήταν δύσπιστο.
— 'Νί! Σας έξορκίζω, άποφασίζετε γήγορα, έκαμε ή νέα. 'Θα θρεθούμε άσχι- μα μπλεγμένοι και οι δύο, αν δεν δια- σφίτε. 'Όταν φθάσετε έξω, στρίψτε άρι- στερά. 'Θα συναντήσετε μια δενδροστοι- χία. 'Ακολουθήστε την... 'Εμπρός λοι- πόν... Τί κάθεστε ακόμη;
— 'Ο Ντόναλντ έδίστασε.
— Τό μαχαίρι, έφώνασε ξαφνικά. 'Εξέ- χασα τό μαχαίρι!
— Καί προχώρησε προς την πόρτα από την όποία είχε έλθει.
— 'Αλλά, μ' ένα πήδημα, ο Πάτσυ δρέθη- κε μπροστά του.
— 'Που πηγαίνετε άπ' εδώ; έκαμε.
— Πηγαίνω να ξαναπαρώ τό μαχαίρι μου.
— 'Αδύνατον!
— Τού έφρασε τό πέραςμα με τό λεπτό και έλαστικό κορμί της.
— Τα μαύρα μάτια της έγυάλιζαν, και σαν να τον έκαρυνόβουσαν.
— 'Θέλετε λοιπόν να σας πιάσω ο Γαρρόου;
— 'Εστω!
— Φύγετε λοιπόν! Είσατε τρελλός! Τόν έκύτταζε λαχανιασμένη.
— 'Όλω αυτό τό μαχαίρι, είπε ο Ντό- ναλντ. Είπε δικό μου. 'Αποτελεί μυστή- ριο για μένα τό ότι μπορέσατε να τό έχετε υπό την κατοχή σας, άλλ' άποσώδη- ποτε μου τό έδώκατε. 'Αφήστε με να πε-

— Μου είπατε ότι κάποιος πρόκειται να δο- λοφονηθεί άπόψε κάπου. Τό πιστεύω. 'Ε- πείτα μου είπατε ότι δεν θέλετε να με ά- ποπτευθούν ως ένοχον αυτού του φόου. Αυτό δεν τό πιστεύω. Γιατί όμως τό εί- πατε;
— Φαίνεται ολόένα και περισσότερο έ- ζυπνος...
— Γιατί, επανέλαβε ο Ντόναλντ, με τα μάτια στηριγμένα στην πόρτα, που του είχε άποδειχθεί ως ο δρόμος της δραπέ- τεύσεως, γιατί θέλετε να με θγαίετε από ένα δωμάτιο, για να με ρίξετε μέσα σ' έ- να άλλο; Δεν δρίσκω νόημα σε όλα αυτά. Καί, έπειτα, τό μαχαίρι; 'Αφού δεν θέλετε να γίνη δικό μου, τότε γιατί μου τό έδώσατε; Πώς πέρασε στα χέρια σας; 'Ο Γαρρόου σας τό έδωκε, Πάτσυ;
— Ναι.
— 'Εστριφογύρισε μέσα στα δάκτυλά του τό μικρό πιστόλι, που της είχε πάρει.
— Πολύ άκαταήγτο για μένα. 'Όπως- δήποτε, θέλω να ιδώ τί υπάρχει πίσω άπ' αυτή την πόρτα.
— Καθώς έπροχωρούσε, με τό πιστόλι στο χέρι του, άκουσε ένα μικρό θόρυβο και έγύρισε τό βλέμμα του προς τό πίσω. Μία ματιά στο πρόσωπο της Πάτσυ τόν έκαμε να σκεφθεί.
— Προσοχή! τού έψιθύρισε ή νέα.
— 'Η έρραινε και ή έχρόντης της είχαν εξαφανισθεί από τα μεγάλα μαύρα μάτια της.
— Είσατε μια παράξενη κοπέλλα. Πά- τ्सυ, είπε σιγά ο Ντόναλντ.
— 'Επρωχώρησε έπειτα, κρατώντας σφι- κτά τό πιστόλι στο χέρι του και έφθασε άκροποδηί ως την πόρτα.
— Την άνοιξε με προσοχή και τού έφά- νηκε πώς άντελήθη κάποιος θόρυβος και σαν κάποιος κίνησι στο έσωτερικό.
— Πίσω του, έκούανε, τη βίαιη άναπνοή της Πάτσυ.
— Τί σημαίνει αυτός ο θόρυβος; έρά- τισε.
— 'Θα είνε κανένας γάτος, άπάντησε ή νέα, ξαναπαίρνοντας τό αινιγματικόν ο- φος της.
— 'Ο Ντόναλντ άναψε ένα στίγρο και έ- ζήτησε τό έσωτερικό, χωρίς σ' ένα ράμ- φος γκαζιού, που δίκρινε στον τοίχο.
— 'Ηταν ένα πλυσταριό, που περιείχε έ- λα τά άναγκαία σκεύη και ένα τεράστιο καζάνι, στηριγμένο στον τοίχο.
— Ο νέος έβριζε μία ματιά μέσα σ' αυ- τό τό καζάνι, σαν να άποπεινούταν πώς κάποιος μπορούσε να κρύβεται εκεί.
— 'Η έκτασις ήταν άρκετή για να χωρέ- ση ένας άνθρωπος, αλλά τό καζάνι ήταν άδειο.
— 'Ο Ντόναλντ παρήρησε ότι, εκτός ά- πό την πόρτα από την όποία είχε μπει, τό πλυσταριό αυτό δεν είχε καμμία άλλη άποεινούμενος προς τη νέα. Καί όμως κά- ποιος πρέπει να ήταν εδώ πρὸς όλίγοις.
— 'Ο Γαρρόου! έκαμε ή νέα, κινώντας άρρηκτικά τό κεφάλι της.
— 'Αλλ' ο Ντόναλντ δεν κατάρθωσε ν' ά- τιληφθεί αν εξακολουθούσε να παίζα ά- κόμη τό ρόλο της.
— Φανταζόσαστε, λοιπόν, ότι ο Γαρ- ρόου θα έτρεχε να φύγει έμπρός στο μι- κρό αυτό παιγνιδάκι που κρατάτε στο χέ- ρι;
— Γιατί όχι; 'Αλλά δεν μπορεί ν' ά- νο έξοδος και τά παράθυρα είνε σφαλι- μένα. Φαντάζομαι...
— Τα μάτια του έσπληώθηκαν με προσο- χή έπάνω σε μία παλιά ντουλάπα, που βρισκόταν στο άπέναντι μέρος του τοί- χου.
— Είσατε καχύποπτος! έκαμε ή Πά- τ्सυ.
— 'Αλλά παρήρησε κάποιον ταραχή στη φωνή της και είδε ότι τό βλέμμα της έ- τρεψε.
— 'Ο Ντόναλντ έπλησίασε με ήσυχο ήμα προς τη ντουλάπα αυτή.
— Δεν υπήρχε κλειδί στην κλειδαριά.
— Έπιασε τότε τό ένα φύλλο και τό ά- νοιξε με άστραπιασά ταχύτητα.
— 'Η Πάτσυ άφίκε μία κραυγή, ενώ ένα μουγκρητό άκούστηκε από τό έσωτερικό

της ντουλάπας.
— 'Ο Ντόναλντ άπλωσε τό χέρι του και, βυθίζοντας τό μέσα, άρπαξε ένα σπιδαρό μπράτσο.
— Πέταξε τό περιστροφό σου, Γαρρό- ου, διέταξε με ήρεμη φωνή. Πέταξε τό ά- μέσως. 'Έχεις ιδέαν τί σημαίνει ετζιού- ζιτσού;
— Είχε άρχίσει κιόλας να στρίβει τό μπρά- τσο, που έκρατούσε μέσα στο χέρι του. 'Ενα δογγητό άκούστηκε κι' έπειτα ο μεταλλικός θόρυβος ένός άντικειμένου που ριχνόταν στο δάπεδο.
— Κρατώντας τον πάντοτε από τό μπρά- τσο, ο Ντόναλντ έτράβηξε έξω τόν Γαρ- ρόου, που ούρλιαζε από τόν πόνο και την λύσσα του.
— 'Εχάσατε και πάλι τά φρύδια σας, καθώς δλέπω, είπε ο Ντόναλντ. Καί δεν φορείτε ούτε τό μουστάκι, ούτε την πε- ρούκα σας. Είσατε στο φυσικό σας, Γαρ- ρόου, αν εξαίρεση κανείς τό πρημένο σαγόνι σας. Είσατε πολύ ένοχλητικός όμως και δεν έξρω τί να σας κάμω. 'Α- φήστε με να σκεφθώ.
— Λέγοντας αυτά, ο Ντόναλντ έκύτταζε όλόγυρα.
— 'Η Πάτσυ παρατηρούσε προσεκτικά αυ- τή τη σκηνή. 'Ενα χαμόγελο έπλανάτο στο χείλι της.
— Τα μάτια του Ντόναλντ έπεσαν στο πελώριο καζάνι.
— Σκέπτομαι ότι τό καλύτερο που έχω να κάμω, Γαρρόου, είπε, είνε να σας ά- φαιρέσω προσωρινώς την έλευθερία σας. Πηδάστε μέσα σ' αυτό τό καζάνι!
— Δεν φαντάζομαι πώς... άρχισε να λέη ο Γαρρόου.
— 'Αλλά έσταμάτησε άμέσως, άφίνοντας ένα δογγητό.
— 'Ο Ντόναλντ είχε καταφύγει στο συνη- θισμένο του τέχνασμα της ετζιού-ζιτσού.
— 'Αμέσως ή...
— Ριχνοντας ένα άγριο δέμμα προς τό θήμιο του, ο Γαρρόου έπήδησε μέσα στο καζάνι.
— 'Θα μου τό πληρώσετε! έφώνασε.
— Κάθισε κάτω, συνεβούλευσε ο Ντό- ναλντ. 'Θα είσαι καλύτερα έτσι.
— 'Εκατέβασε άμέσως τό σκέπασμα.
— Έπειτα, ενώ ο Γαρρόου έδρυχάτο στο έσωτερικό, έπήρε μερικά πανιά, που έ- στεγνωναν στην άκρη του τοίχου και έ- δεσε σφικτά τις δυο θηλειές του καζανιού.
— Αν δεν άναπνήσε καλά, έφώνασε προς τόν Γαρρόου, μπορείς να σηκώσης κατά ένα ή δύο εκατοστά τό σκέπασμα. Σου άφησα λίγο περιθώριο.
— Μία φοικητή θρυσιά ήλθεν ως άπάντησις. Με τη συνείδησι ήσυχη ότι έξεπλήρωσε τό καθήκον του, ο Ντόναλντ διηυβήθη προς τη νέα.
— 'Ελπίω να έσταμάτησε τό παιγνίδι, τουλάχιστον για τη στιγμή, είπε.
— Είσατε τρελλός! Ποιά παιγνίδι;
— Δεν έξρω άκριβώς ποίο. Πάντως τό παιγνίδι του Σμάρτς και του Γαρρόου. 'Επρόκειτο να γίνη ένας φόος, δεν είν' έτσι; 'Ε, λοιπόν! Είπε δύσκολο να κάμη κανείς ένας φόνο μέσα σ' ένα καζάνι!... Πηγαίνουμε.
— Την παρέσυρε μαζί του.
— 'Η Πάτσυ τόν άκολουθήσε παρά τη θέ- λησί της.
— Έφθασαν σε λίγο στο δωμάτιο, όπου ήταν φυλακισμένος πρὸς όλίγοις.
— 'Θέλω τό μαχαίρι μου! είπε ο Ντό- ναλντ.
— Άναψε τότε τό γκαζί και άνοιξε τό συρτάρι.
— Τό πρόσωπό του έγινε άμέσως κάτω- χρο.
— Δεν υπάρχει πιά εδώ! είπε, κυττά- ζοντας την Πάτσυ.
— 'Εκείνη άνεσθήκωσε τούς ώμους.
— Φυσικά, άπάντησε. 'Ερχόσαστε πολύ άργά. 'Ο Σμάρτς σας έπρόλαβε.
— Μου είχατε πη ότι έβγήκε έξω.
— 'Η νέα έχαμογέλασε ειρωνικά.
— Καταλαβαίνω, έλέγατε και πάλι ψέ- ματα, έκαμε ο Ντόναλντ. 'Όλες αυτές οι ιστορίες δεν έγιναν παρά μόνον για να έπιπείσουν στον Σμάρτς να ξαναπαρή τό μαχαίρι χωρίς να τόν ιδώ. Είπε όλοφάνε- ρα... άλλα τά άλλα... τά άλλα... είνε αδύνατον να τά νοιώσω.

— Φυσικά. 'Ο Σμάρτς είνε πιδ πολύ επιτήδειος από σας.
— Που είνε τώρα; έρώτησε ο Ντόναλντ, κυττάζοντας τό ρολόγι του, που έδειχνε έννηάμιση.
— 'Εξω.
— Για να διαπράξη τό έγκλημά του; 'Η Πάτσυ άνεσθήκωσε και πάλι τούς ώ- μους.
— 'Ωραία νύχτα για να κάμη κανείς ένα έγκλημα! είπε ο Ντόναλντ. 'Ακούστε τόν άνεμο και τη βροχή που χτυπούν στις γρύλλιες.
— Παρέμεινε επί μερικές στιγμές σκεπτι- κός, κυττάζοντας τό πρόσωπο της νέας.
— Υπήρχε μία σκιά δόδου πίσω από την ειρωνική της έκφρασι.
— 'Αθήητε μαζί μου, Πάτσυ Γκάλ, είπε. Είχε πάρει πιά την άπόφασί του.
— Καί, προτού ή νέα προφθάσει να θγα- λη και την ελαχίστη κραυγή, την είχε ση- κώσει κιόλας στα χέρια του και την έφερε προς την πόρτα της έξόδου.
— Ευρέθηκαν με μίας και οι δυο έξω, μέ- σα στη βροχή και τόν άνεμο.
— 'Η Πάτσυ έπροσπαθούσε να άπαλλαγεί από τό σφίξιμο του νέου, άλλ' όλες οι προσπάθειές της παρέμενον χωρίς άπο- τέλεσμα.
— Μην κάνετε όλο αυτό τό θύρυβο, Πά- τ्सυ, είπε. Είπε περιπτώ.
— Κατά σύμπτωση, ένα ταξι έπρόβαλε στη γωνία του δρόμου εκείνη τη στιγμή.
— 'Ο Ντόναλντ τό έφώνασε.
— Συγχρόνως, έσφιξε τη νέα έπάνω του και έγύρισε τό πρόσωπό της προς τό στή-θος του.
— 'Ο σωφέρ έκύτταζε τό παράξενο αυτό ζευγάρι με δυσπιστία.
— 'Η νεαρά κυρία είνε λίγο αδιάθετη, τού έξήγησε ο Ντόναλντ, σφίγγοντας πιδ πολύ τη νέα στο στήθος του. Σύντομα, στο Σπίτι του Μυστηρίου, ζέρετε που είνε;
— 'Ο σωφέρ έκαμε ένα κίνημα με τό κε- φάλι και άπομακρύνθηκε.
— 'Ο Ντόναλντ απέθεσε τότε τό φορτίο του έπάνω στα μαξιλάρια του αυτοκινή- του.
— 'Εγελούσε ήρεμα.
— Αυτό που έκανε ήταν βέβαια τρέλλα. 'Αλλ' είχε τό λόγο του.
— 'Ενα έγκλημα έπρόκειτο να γίνη εκεί- νο τό βράδυ.
— Οι δυο από τούς ύποθετικούς δράστas εύρίσκοντο στα χέρια του. Αυτό —έσκε- πτόταν— θα έδυσχεραίνε πολύ τόν τρίτο.
— 'Η Πάτσυ Γκάλ είχε κι' αυτή ήρεμήσει τώρα.
— Έκύτταζε τόν Ντόναλντ, ενώ μία πα- ράξενη έκφρασις παρεμόρφωνε τό πρόσω- πό της.
— Τρέχετε σαν άφηνιασμένο όλογο, άλ- λά ζέρετε τί κάνετε, παρήρησε.

Η ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΙΣ ΤΟΥ ΜΕΣΟΝΥ- ΚΤΙΟΥ

— Λυπούμαι πολύ, θείε Τέντ, είπε ο νέος με φωνή λαχανιασμένη και δειλή, μπαίνοντας μέσα στην άπέραντη διδλιο- θήκη του 'Σπιτιού του Μυστηρίου'. 'Εχω τόσον καιρό να σας ιδώ. Δεν θα ήθελα να σας άνησυχήσω αυτή την ώρα, αλλά δυ- στυχώς δεν μπορούσα να κάμω διαφορε- τικά.
— 'Ο Θεόδωρος Σάντμορ συνήρχετο σιγά- σιγά από την κατάπληξι του.
— 'Η έντύπωσις του μυστηρίου είχε εξα- φανισθεί τώρα έμπρός στην άπτη πραγμα- τικότητα.
— Μ' ένα κίνημα του χεριού, άπεμάκρυνε τόν Γκρόντυ, που έστεκε στην πόρτα με τά μάτια ορθάνοικτα.
— 'Εστρεψε έπειτα τό βλέμμα του προς τό νεαρό ζευγάρι, προφανώς πειραγμένος. Τό μόνο που μπόρεσε να βρη ήταν:
— 'Ο Γκρόντυ μου είχε ειπή ότι ή κυ- ρία ήταν αδιάθετη. 'Αλλά την δλέπω άρ- κετά... ζωνή.
— Είπε αλήθεια, θείε μου. 'Όταν έφθά- σαμε στην έξώθυρα, της ήλθε ή επιθυμία να φύγει. Την πήρα τότε στα χέρια μου και της έφρασα τό στόμα, για να την έμποδίσω να φωνάξη. Γι' αυτό ίσως ο Γκρόντυ έφαντάσθηκε πώς ή κυρία δεν ή-

ταν καλά.
— 'Ο Θεόδωρος Σάντμορ εθισσε πολύ παράξενη αυτή τη σκηνή.
— Κατέβαλε κάποια προσπάθεια, για να διατηρήση την ψυχραιμία του.
— 'Θα έχετε ίσως την καλωσύνη να μου εξηγήσετε την... άλλοκοτη αυτή διαγωγή είπε.
— Πολύ δύσκολα θα τά καταφέρω, έκα- με μ' ένα ειρωνικό χαμόγελο ή νέα.
— 'Ο Θεόδωρος Σάντμορ είχε τό ύφος άν- θρώπου που υπέφερε.
— 'Αντιθέτως, ο Ντόναλντ Σάντμορ είχε τό ύφος ανθρώπου που έθυμήθηκε ξαφνικά κάτι.
— 'Εξείε Τέντ, παρ' όλίγον να τό ξεχά- σω, έκαμε. Σας παρουσιάζω την μίς Πά- τ्सυ Γκάλ.
— Έπειτα έγύρισε προς τη νέα.
— Μίς Γκάλ, ο κύριος Θεόδωρος Σάντ- μορ.
— Καί τώρα, θείε μου, εξηκολούθησε, φαντάζομαι ότι ή μίς Γκάλ επιθυμεί να... άποσυρθεί.
— Να άποσυρθεί; Δεν φαντάζομαι να μιλάτε σοδορά... Μέσα σ' αυτό τό σπίτι;
— 'Θέλει να πη πώς επιθυμούσα να πλα- γιάσω, εξήγησε ή Πάτσυ, με ειρωνική σο- βαρότητα. 'Αλλ' εγώ δεν τό επιθυμώ σα- βόλου και προκαλώ όποιοδήποτε να με άναγκάση σ' αυτό.
— 'Ο Ντόναλντ έφερε τό χέρι στο άξύρι στο σαγόνι του.
— Έπειτα έκύτταζε γύρω του και διημ- θύθη προς τό μέρος, όπου έκρεμόταν τό κορδόνι του κουδουνιού.
— 'Ο Γκρόντυ δεν θα έπρεπε να είνε μα- κρύν, γιατί έμφανίσθηκε άμέσως.
— Γκρόντ, έρώτησε, θυμόσαστε που συ- νήθιξα να παίζω, όταν ήμουνα μικρός;
— Μάλιστα, κυρίε Ντόναλντ. Σε μία από τις σοφίες του σπιτιού. Διασκελίζα- τε τά παράθυρα, έπέφτατε διαρκώς και έγδέρνατε τά πόδια σας. Οι γονείς σας έσκέφθηκαν λοιπόν πώς ήσαστε άσφαλέ- στερα εκεί, γιατί τό μοναδικό παρθύρο αυτού του δωματίου βρίσκεται στην όρο-φή.
— Πολύ καλά. 'Θα σας ήταν δύσκολο να τοποθετήσετε ένα κρεβάτι σ' αυτό τό δωμάτιο;
— 'Αλλ' υπάρχει, κυρίε. 'Εκοιμόταν έ- κεί μία από τις υπηρέτριες, προτού να την διώξη ή κυρία.
— 'Θαμνάσαι. 'Έχετε την καλωσύνη να πάρετε ένα κερύ και μω φωτιστεί;
— Μάλιστα... Ευχαριστώ, κυρίε.
— 'Ο Γκρόντυ άναψε με τό τρεμάμενο χέ- ρι του ένα από τά κεριά, που βρισκόταν πάνω στο τζάκι.
— 'Ο Θεόδωρος Σάντμορ παρατηρούσε κατάπληκτος αυτές τις προετοιμασίες.
— Είδε τότε τόν άνεμισμό του να πλησιάζη τη νέα και να την παίρνη στα χέρια του. Παρηκολούθησε άκόμη την αντίστασι της νέας που έπροσπαθούσε να τόν διαγκώη για να άπαλλαγεί από τό σφίξιμό του και άκουσε τό γέλιο του Ντόναλντ, που την έσέκωνε σαν πουλί στα σπιδαρά μπράτσα του.
— 'Όλες οι παλές αίσθητες παραδοσεις του Σπιτιού του Μυστηρίου είχαν άνατρα- πη και αυτός παρίστατο άπαθής μάρτυς, χωρίς να βρίσκη τίποτε να πη.
— 'Η 'Ελισσάβετ έμφανίσθηκε στο κατώ- φλι, φορώντας τό όλόμυρο φόρεμά της.
— Τί συμβαίνει, Θεόδωρε;
— Δεν βλέπετε λοιπόν τί κάνει αυτό τό τρελλό παιδί;
— Ναι... άλλα τί σημαίνει αυτό;
— 'Ο Ντόναλντ προσπαθεί να δάλη αυ- τή τη νέα στο κρεβάτι.
— Στό κρεβάτι! έφώνασε με όξεία φω- νή ή κυρία Σάντμορ.
— Ναι. Καί ο Γκρόντυ πηγαίνει να τόν βοηθήση.
— 'Η 'Ελισσάβετ έρρίχθηκε σ' ένα καθί- σμα, έκβάλλοντας ένα βαθύ στεναγμό.
— Τα πράγματα αυτά ήσαν άσφαλώς πό- λυ παράξενα.
— Μία στιγμή έπειτα, ο Ντόναλντ ένεφα- νίσθη και πάλι. Τα μαλλιά του ήταν ά- νακατεμένα, ή γραβάτα και τό κολλάρο του ξεσχισμένα σχεδόν, άλλ' είχε ένα πα- ράξενο χαμόγελο στα χείλη.

—Θεία 'Ελισσάβετ!...

—Έτρεξε κοντά της και την έφίλησε στο μέτωπο.

—'Εχω τόσα χρόνια να σ'αξ ιδώ! Φαινόσαστε πιά νέα από άλλοτε... Θείε Τέντ, τώρα που απηλλάγην από το μικρό αυτό άγριοκάτσικο θέλετε να μου δώσετε το χέρι;

—Ο Θεόδωρος Σάντμορ του έδωσε ψυχρά το χέρι του.

—Η κυρία 'Ελισσάβετ έσκούπιζε, κατά το διάστημα αυτό το μέρος όπου ο άνεψιός της την είχε φιλήσει.

—Επικολούθησε μία στιγμή σιωπής.

—Φαίνόσαστε κάπως ταραγμένοι, παρ'ετήρησε ο Ντόναλντ. Συνέβη τίποτε;

—'Αρκετά, έκαμε ο θεός του. Τί σκεπτόσαστε να κάμετε με αυτή τη νέα;

—'Ηθελα να την βάλω στο κρεβάτι της σοφίτας. Μπορεί να φωνάζει τώρα όσο θέλει. Κανείς δεν θα την ακούσει. Όσο για να φύγει, δεν υπάρχει κανείς κίνδυνος, γιατί εκλείδωσα την πόρτα και πήρα το κλειδί.

—Συγχρόνως επέδειξε αυτό το κλειδί, που οι θεοί του το κύτταζαν σαν σύμβολο της δεδηλωσέως του Σπιτιού του Μυστηρίου.

—Ο Θεόδωρος Σάντμορ έπεκαλέσθη τότε το υπόλοιπον της εξουσίας, που του άπτεμενε ακόμη.

—Τώρα που μετεφέρατε τις σκανδαλώδεις ιστορίες σας μέσα στο σπίτι μου, είπε, γιατί, φυσικά, το σπίτι αυτό μου ανήκει ακόμη, όπως θα έζερετε, θέλετε να μου εξηγήσετε τι σημαίνουν όλα αυτά;

—Σημαίνουν ότι πρόκειται να γίνει ένα έγκλημα... Ένας φόνος... απήντησε ο Ντόναλντ. Θα έπρεπε να σ'αξ το πώ εξ αρχής.

—Φόνος!... έγόγγυσε η 'Ελισσάβετ.

Και, γυρίζοντας προς το σύζυγό της, είπε.

—Τα φύλλα του τσαγιού! Τί σ'αξ έλεγα;

—Ο Θεόδωρος Σάντμορ άνεσήκωσε τους ώμους.

—Πράγματι; Έκαμε. Και ποιός θα διαπράξει αυτό το φόνος;

—Καθ' όσον ξέρω, υπήρχαν τρεις συνένεχοι: ο Σμάρτς, ο Μάρκ Γιαρρόου και η Πάτσυ Γκάλ. Ο Γιαρρόου είχε κλεισμένος μέσα σ' ένα καζάνι.

—'Ενα καζάνι; έπανελάβε ο θεός του, με τόνο που έδειχνε πως αμφέβαλλε για το λογικό του άνεψιού του.

—Ναί, τον έκλεισα μέσα στο καζάνι ενός πλυσταριού. Θα χρειασθώ να περάσω αρκετή ώρα, ως που να πάω κάποιος και να τον απελευθερώσω.

—Πού βρίσκεται αυτό το καζάνι;

—Μέσα σ'ε μιά τρώγλη δολοφόνων, προς το 'Νοτ-Έντ, νομίζω. Ο Γιαρρόου είχε λοιπόν μέσα σ' ένα καζάνι και η Πάτσυ Γκάλ μέσα στη σοφίτα. Δεν μένει λοιπόν παρά ο ένας μόνον από τους τρεις δολοφόνους έλευθερος. Φαντάζομαι πως αυτό θα παρενοχλήσει τα σχέδιά των, τουλάχιστον γι' αυτή τη στιγμή.

—Ο θεός του παρέμενε σιωπηλός.

—Η θεία του, αντιθέτως, παρατηρούσε με καταφανή αγωνία τον άνεψιό της.

—Καί... ποιόν έπρόκειτο να σκοτώσουν; έρώτησε με κάποιο δισταγμό.

—Δεν ξέρω, δεν έχω την παραμικρή ιδέα γι' αυτό, απήντησε ο Ντόναλντ. 'Αλλά ξέρω πως κάποιον έπρόκειτο να σκοτώσουν.

—Τα μάτια της κυρίας 'Ελισσάβετ έπροχώρησαν προς το πιάνο και τον μπρούντζινο μπουστό του κυρίου 'Αμίκας.

Και το βλέμμα του συζύγου της είχε ακολουθήσει την ίδια διεύθυνση επίσης.

—Ο θόρυβος που έκανε, αυτή τη στιγμή, ο άνεψιός της ή βροχή, έδειχνε πως η θύελλα έμεινετο έξω.

—Καταλαβαίνετε, έρώτησε ο θεός του, πως λέτε κουταμάρες; Καί, εκτός τούτου, διαπράξατε δύο σοβαρώτατα αδικήματα. 'Από όσα μου είπατε βγαίνει το συμπέρασμα ότι απηγάγατε δύο πρόσωπα και ότι έφυλακίσατε το ένα μέσα στο σπίτι μου και το άλλο μέσα σ' ένα καζάνι.

—Πραγματικά, όλα αυτά φαίνονται κάπως άστεια. Πρέπει όμως να σ'αξ εξηγήσω τί ακριβώς συμβαίνει...

—'Η απαγωγή αποτελεί άδίκημα που τιμωρείται από το νόμο...

—'Ασφαλώς. 'Αλλά πρόκειται περί ανθρώπων, για τους οποίους η ύπομνη και η καλωσύνη μένουν χωρίς αποτέλεσμα.

—Ο Ντόναλντ έγελουσε, αλλά τα μάτια του διατηρούσαν τη σοβαρότητά τους.

—'Εάν το έπιτρεπτε, θείε Τέντ, είπε, θα περάσω εδώ τη νύχτα.

—'Εστω.

—Ο Θεόδωρος Σάντμορ έμιλούσε με ύφος άφηρημένο, σαν να κατεδιόκετο από κάποια άνησυχητική σκέψη.

—Ο Γκρόντ θα σ'αξ έτοιμάσει ένα δωμάτιο, είπε. Σταθήτε να τον φωνάξω.

—'Ηταν έτοιμος να σημάνει.

—'Οχι, έκαμε ο Ντόναλντ. Αυτό εδώ το κάθισμα μου άρκει. 'Εκοιμήθηκα ένα μεγάλο μέρος της ημέρας και έτσι δεν αισθανόμην την ανάγκη του ύπνου. Θέλω μόνο να ξαπλωθώ κάπου και να σκεφθώ...

—Συγχρόνως, έψαχνε μηχανικά στην τσέπη, όπου είχε τοποθετήσει το πιστολάκι της Πάτσυ Γκάλ.

—Η θεία 'Ελισσάβετ άπεσούρη, λέγοντας ότι θα έπαιρνε ένα ύπνωτικό φάρμακο και ότι θα έκρατούσε την κυρία Γκρόντ μέσα στο δωμάτιό της, για να της κάμη συντροφιά.

—Ο Θεόδωρος Σάντμορ παρέμεινε κοντά στον άνεψιό του.

—'Εφαινόταν ταραγμένος και στενοχωρημένος και δεν έδωσε καμιά σημασία στην αφήγησή, την όποιαν του έκαμε ο Ντόναλντ, των γεγονότων της ζωής του, άφ'ότου έγκατέλειψε το οικογενειακό σπίτι.

—'Ενα αίσθημα τρόμου τον κατείχε δλόκληρο και το αίσθημα αυτό έφαινόταν πως είχε παραμερίσει κάθε άλλη έντύπωση.

Και οι δύο παρέμεναν σιωπηλοί, όταν έτελείωσε η αφήγησις.

Το παλιό ρολόγι σήμανε δεκάμιση.

—Ο Ντόναλντ σηκώθηκε από τον καναπέ.

—Θ' άνεδώ μία στιγμή, είπε, για να

ιδώ αν η Πάτσυ κάθεται φρόνιμη. Ξανάγυριζε σ'ε μία στιγμή, θείε Τέντ.

—Θά έλθω μαζί σας, είπε ο Θεόδωρος Σάντμορ, του όποιου τα μάτια έπρόδιδαν ότι εφοδότην να μείνει μόνος.

—'Ανέθηκαν τα τρία πατώματα.

—'Επάνω, ο άέρας είχε κάποια όσμη μουχλίας και ο Ντόναλντ, άνεβαίνοντας, έθυμήθηκε τα κατάκληστα παράθυρα, που είχαν ιδή από το δρόμο.

Το σκοτάδι ύποχωρούσε άργα έμπρός στη λάμψη του κεριού.

—'Εσταμάτησαν έμπρός σ'ε μία πόρτα του μεγάλου διαδρόμου και ο Ντόναλντ έβαλε το αυτό του στην κλειδαρότρυπα.

—'Η Πάτσυ κοιμάται τον ύπνο της άθωότητος, διαπίστωσε.

—Όταν εξαναγκύρισα στη διδλιοθήκη, ο Θεόδωρος Σάντμορ εξαπλώθηκε στην πολυθρόνα.

—Ο Ντόναλντ έστεκόταν δρθιος κοντά του.

—Τί συμβαίνει, θείε Τέντ; έρώτησε. Μήπως σ'αξ και η θεία 'Ελισσάβετ είδατε κανένα φάντασμα;

—Πώς; Τί σημαίνει αυτή η έρώτησις;

—Όταν ήλθα εδώ μαζί με την Πάτσυ, είχατε ένα ύφος τόσο ταραγμένο, που θα νόμιζε κανείς ότι κάτι το εξαιρετικό είχε συμβεί.

—Ναί... απήντησε ο θεός του, ρίχνοντας ένα βλέμμα προς το πιάνο του κυρίου 'Αμίκας.

—Ο Ντόναλντ προσεπάθησε να διαβάσει τη σκέψη του θείου του μέσα σ'τα μάτια του, αλλά τα μάτια γυαλιά, που έφορούσε ο Θεόδωρος Σάντμορ, τον ήμπρόδισαν.

—Πότε θα μου πείτε το μεγάλο μυστικό, θείε Τέντ; έκαμε.

—Μυστικό; 'Ω!...

—'Επροσπάθησε να χαμογελάσει.

—Ναί, έκαμε σ'ε λίγο, υπάρχει κάτι που πρέπει να σ'αξ πω, άλλ' όχι τώρα. Δεν βρίσκομαι σ'ε κατάλληλη διάθεσι άποψε. Άυριο ίσως...

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: 'Η συνέχεια.

της ζωής της.

★ Στόν έρωτα η πείρα είναι γιατρός που έρχεται μετά τήν ασθένεια.

★ Τα δακρυα είναι η ρητορική του έρωτος.

★ Με τόν έρωτα μαθαίνει κανείς την τέχνη να παραδίδεται. Οι γυναίκες μαθαίνουν την τέχνη αυτή πάντοτε δι' εξόδων των.

★ Το μεγαλύτερο θαύμα του έρωτος είναι ότι μές θεραπεία από τις έρωτοτροπίες.

★ Οι γυναίκες άρνιούνται όχι γιατί δεν αγαπούν ή δεν θέλουν αλλά για τί... παραθέλουν και υπεραγαπούν.

★ Για να γράψετε μία παθητική έρωτική επιστολή, πρέπει να την άρχίσετε χωρίς να ξέρετε τί πρόκειται να γράψετε και να την τελειώσετε, χωρίς να ξέρετε τί γράψατε.

★ 'Ο έρωτας γεννιέται και σούζειν σιγά-σιγά, όπως ο πυρετός. 'Υπάρχουν στιγμές που νομίζει κανείς πως έθεραπευθη και στιγμές που νομίζει ότι άπέθανε!

★ 'Ο έρως είναι μία γλυκειά σταλαγματιά, την όποια έρριξε ο Θεός από τον ούρανό στο πικρό ποτήρι της ζωής, για να μετριάσει την πικρότητά του.

★ 'Ο έρως είναι ο άρχιτέκτων του σύμπαντος.

★ 'Ο έρως είναι ο καθρέφτης της ψυχής.

★ 'Ο έρως είναι ένας ζητιάνος που ζητάει διαρκώς περισσότερα από κείνον που του δίνει κάτι.

★ 'Ο έρως μοιάζει με δέντρο που μεγαλώνει για μία στιγμή, άπλώνει τις ρίζες του σ' όλοκληρο το σώμα του ανθρώπου και πολλές φορές άνθίζει κι' επάνω σ' αυτά τα έρείπια της καρδιάς.

★ 'Ο έρως είναι ο βασιλιάς των νέων και ο τύραννος των γερόντων.

★ 'Ο έρως μοιάζει με τόν χρόνο. ή πιό άωραία του εποχή είναι το έαρ.

Θυσία

ΕΡΩΤΟΣ

Μία συγκινητική

ΤΡΑΓΩΔΙΑ

Υπό τα έκτυφλωτικά φώτα των ηλεκτρικών λαμπτήρων άνάμεσα άπ' τόν έκκωφαντικό θόρυβο των χάλκινων δίσκων και τόν υπόκωφο κρότο των ταμπούρων, συντονισμένων με τα δυνατά χτυπήματα του μεγάλου τυμπάνου, έκαμε την έμφάνισή του ο δαμαστής, στην πίστα του ίπποδρομίου.

Νέος, μελαχροινός, με έκφρασι λίγο μοιραία που έσαγηνευε τα πλήθη, με σώμα μυώδες και πόδια νευρώδη, ήταν με λίγα λόγια ο τύπος ενός γοητευτικού άνδρος.

Πίσω του, στεκόταν άκουμπισμένη στο ταμείον, όπου ήταν θronισμένη η διευθύντρια του τσίρκου, μία νέα κι' όμορφη γυναίκα με άπλο φάσμα περιπάτου. Τα φλογερά της μάτια περιέβαλλαν τόν θηριοδασαστή μ' έναν θαυμασμό γεμάτον πάθος.

—Είνε όμορφος ο Τόνιό μου!, είπε σ'ε αυτή της διευθύντριας.

—Πολύ! απήντησε εκείνη λακωνικά.

—'Ενας κομπάρσος, κωμικός θαμνένος, ούρλιαζε το στερεότυπο:

—Περάστε, περάστε, οι στρατιωτικοί και τα παιδιά πληρώνουν ένα τάλληρο μόνάχα! Περάστε! Είνε η τελευταία παράστασις!

Κι' οι θεαταί άνέβαιναν, συνωστίζονταν, στο εύρύχωρο άμφιθέατρο.

Μιά νέα κοκκινόξανθη γυναίκα, πολύ όμορφη και κομψή, έπέρασε προκλητική κοντά άπ' τόν θηριοδασαστή κι' άνέθηκε σιγά τις βαθμίδες.

Στα χείλη της ζωγραφίστηκε ένα σαγηνευτικό χαμόγελο κι' έπρόφρε με μία πνοή:

—Άυριο, άν θέλετε;

—Ο θηριοδασαστής που έκολλακεύτηκε ο άνδρικός του έγολισμός, μισόκλεισε τα βλέφάρα του και τα μαύρα του μάτια φωτίστηκαν από μιάν έκφρασι φιλήδων.

Την ίδια στιγμή, η γυναίκα που ήταν άκουμπισμένη στο ταμείον έπλησίασε:

—Αυτή η γυναίκα σου έμίλησε; είπε λαχανιασμένη.

—Ποιά; απήντησε ο Τόνιό προσποιούμενος άπορία.

—Αυτή η ψηλή κοκκινομάλλα που έμπηκε τώρα. 'Ω! την έχετε γνωρίσει, είναι φανερό...

—'Ερχεται κάθε δράδυ, εδώ κι' όκτώ μέρες.

—'Α! δεν ξέρω... δεν έπρόσεξα.

—'Ας τα αυτά! Κάποια είναι άσφαλώς που σ' έβαλε στο μάτι.

—Δεν καταλαβαίνω καθόλου τί θέλεις να πής, μικρή μου Μάρθα. 'Η ζήλεια σ'ε κάνει να παραλογίζεσαι. Δεν γνωρίζω καμιά!

—Το όρκίζεσαι;

—'Αμέως! Ξέρεις πολύ καλά, αγαπημένη μου Μάρθα.

πως έσαι η μόνη μου άγάπη, ή βασίλισσα της καρδιάς μου, τόν πών για μένα!

Και μ' ένα βλέμμα λάγνο, με φωνή χαδιάρικη και τρυφερή, ο δαμαστής καθυσάχασε την φίλη του κι' άπεκοίμισε την έρωτευμένη ψυχή της που την έπνιξε ή άγωνία.

—Πάω να δουλέψω, είπε στο τέλος κι' εξαφανίστηκε άπότομα σ'ε μία πόρτα δεξιά, ή όποια ώδηγούσε στο σκεπινά καταφύγιο, όπου υπήρχαν τα κλουβιά των θηρίων.

Μερικά δευτερόλεπτα άργότερα δύο λείανες κι' ένα μεγάλο λεοντάρι — έξαιρετικά όμορφα — είσέβαλλαν μ' ένα πήδημα στο κεντρικό κλουβί.

—Ο θηριοδασαστής έγλύστρησε μέσ' στο κλουβί, στάθηκε με τόν μαστίγιο στο χέρι, υπό τα ένθουσιώδη και τρομαγμένα μάτια των θεατών.

—'Η επίδειξι των θηρίων άρχισε, συντονισμένη από τα ζωηρά χτυπήματα του μαστιγίου, που εξερεβίζαν τα επικίνδυνα ζώα, αλλά και που τα έκανε να διατελούν υπό το κράτος του φόβου.

—'Εμπόδια, εξέδρες, πύρινα στεφάνια μέσα από τα όποια περνούσαν τα θηρία με θορυβώδη πηδήματα, ύπουλα γονατισματα, ένιοτε επικίνδυνα, άγρια προσποιητά μουγγρίσματα, τίποτε δεν έλειπε άπ' το τρομακτικό αυτό θέαμα. Μετά τα λεοντάρια, ήρθαν δύο μαύρες άρκούδες, έπειτο ύαινες, με ύφος δειλό και δόλιο, και τέλος ένα ζεύγος τίγρεων έξαιρετικά εύκίνητων έπληρησε προς το πυκνό κιγκλίδωμα κι' εξέτελεσε έλιγμούς υπό τα θορυβώδη μαστιγώματα. Πίσω άπ' το μεγάλο κλουβί, στο σκοτάδι, η Μάρθα παρακολουθούσε με θαυμασμό και άγάπη, και κράτησε την άναπνοή της όταν ο θηριοδασαστής έξαπλώσε επάνω σ'ε μία τίγρη της όποιας άνοιγε με δύναμι το φοβερό στόμα.

Φρενιτιώδη «μπράβο» άντήχησαν. 'Ενα μπουκέτο κόκκινα τριαντάφυλλα, προσερχόμενα άπ' το μέρος των θεατών, ήρθε κι' έχτύπησε στο κιγκλίδωμα.

Τα κόκκινα πέταλα έμάδωσαν κι' έπεσαν στα πριονιδια

του κλουβιού, σαν μιά βροχή από αίμα.

Οι τίγρεις, οι όποιες υπό την άπειλην του μαστιγίου είχαν μαζεuth στο βάθος, ξανασηκώθηκαν μ' ένα πήδημα, με τ' αυτιά τεττωμένα, ενώ οι κόρες των ματιών τους πετούσαν ξαφνικά σπίδες.

—Ο δαμαστής έδγηκε διαστικά, λίγο άρχος κι' έπειτα ξαναπαρουσιάστηκε στο έμπρός μέρος των κλουβιών. 'Εσκυψε για να μαζέψει μερικά τριαντάφυλλα που έμειναν άμάδητα στη γή, όταν δύο πόδια έποδοπάτησαν με λύσσα τα κόκκινα λουλούδια.

—Δεν θα πάρης ούτε ένα!, έφώναξε συγχρόνως η Μάρθα.

—'Ω! δεν μ' ενδιαφέρει διόλου, απήντησε δθην άδιάφορα ο θηριοδασαστής.

Με μία γρήγορη κίνησι, είχε άρπάξει ένα διπλωμένο καρτί καρφωμένο στα κοτσάνια και το έχωσε με τρόπο στην τσέπη του.

—Πάμε, Μαρθούλα μου, ξανάπε χαιδάρικα. Πάμε στη φωλιά μας. Είν' ή ώρα της άναπαύσεως και της άγάπης!

Σ'ε λίγα λεπτά, έλλαξε κοστούμι κι' έφυγαν άνάμεσα άπ' τους σκοτεινούς κι' έρημους δόμους.

—Σ'ε αγαπώ πιό πολύ έτσι, έλεγε η Μάρθα σφίγγοντας με πάθος το μυώδες μπράτσο του.

—Γιατί; Είμαι λιγώτερο κομψός, ώστόσο.

—'Ακριβώς. Οι γυναίκες σ'ε προσέχουν λιγώτερο, είσαι δικός μου... δεν ύποφέρω.

—Παιδί!

—Ξέρεις, Τόνιό μου, είπε ξαφνικά, άν ποτέ με άπατήσης, θα έκδικηθώ τρομερά.

—Πώς;

—'Εσένα, αλλά και την άλλη...

—'Ελα, έλα, μικρή μου ζηλιάρα, άς μιλήσωμε για άλλα πράγματα: τότε θ' άποφασίσης να κάμης τις πρώτες σου δοκιμές;

—'Ισως σύντομα.

—Σκέψου, Μαρθούλα τί καλά που θα είναι άν επιτύχης! Πρώτα-πρώτα θα πληρώνεσαι σαν κι' έμένα. Θα έχωμε διπλά κέρδη, θα μπορούμε επί τέλους να παντρευ-

τούμε, να κάμωμε οικονομίες, ν' αγοράσωμε έπιπλα, να μαζέψωμε ίσως και μία περιουσία... 'Α, το χρήμα, είναι τόσο άωραίο, τόσο χρήσιμο!

—Ναί, είναι άρκετά σκανδαλιστικό. Μά με τρομάζουν τα ζώα σου.

—'Ωστόσο δεν είναι τόσο τρομερά. Με το μαστίγιο, την άπειλη και την ψυχραιμία δαμάζονται! Κι' έπειτα τα ζώα μου σ'ε γνωρίζουν ήδη.

—'Εφθασαν σ'ε σπίτι τους, στην «έρωτική φωλιά» όπως την έλεγαν. 'Ο Τόνιό κατώρθωσε να μείνει μόνος λίγες στιγμές, τόσες, όσες άρκοθαν για να διαβάσει το άρωματισμένο μπιλιέτο, που είχε μαζέψει άνάμεσα άπ' τα κόκκινα τριαντάφυλλα:

«'Ωραία μου Τόνιό, σ'Αν ένοιώσατε τί πάθος μου έχετε έμπνεύσει κι' ανείν' άμοιβαίο, όπως φαίνεται να λένε τα σαγηνευτικά σας μάτια, έλάτε αύριο δράδυ να με δρήςτε μετά το τέλος της παραστάσεως. Το αυτοκίνητό μου θα σ'αξ περιμένη πίσω άπό το θέατρο. Θα σ'αξ πάω πολύ μακριά και για πάντα, στη χώρα των παραδεισιακών όνειρων και του πλουτού! Λας λατρεύω!...

Γαβριέλλα ντε Μονβαλιέ».

—Ο θηριοδασαστής άχρίσσε από συγκίνησι ύπερφανείας, έχωσε διαστικά το μπιλιέτο σ'ε μία μυστική τσέπη κι' ήρθε να ξανόδρη τη Μάρθα.

—'Επλόγισαν. Μά όταν ο Τόνιό άποκοιμήθηκε, η Μάρθα σηκώθηκε, και με πολλή προσοχή και μεγάλες προφυλάξεις, έναξε τα ρούχα του άγαπημένου της. Βρήκε το σημείωμα και τ'άκρυψε γρήγορα κάτω από ένα έπιπλο...

Τα ξημερώματα, έδιάβαζε τις μοιραίες γραμμές, έγινε πελιδνή, έρριξε ένα βλέμμα νεμικό φόβο κι' άπογορευσι στον κοιμισμένο Τόνιό κι' έπειτα σ'ε σ'ε μία πολυθρόνα, τσακισμένη.

Στις έννέα το δράδυ, η Μάρθα, με κοντή φούστα, με τα μπράτσα γυμνά, έπλησίασε το κεντρικό κλουβί, όπου ο ύπόταλλος της ύπηρεσίας είχε περάσει εκείνη τη στιγμή τα λεοντάρια.

—'Απότομα, η νέα έμπηκε στο άντρον, στάθηκε μπροστά στα έκπληκτα θηρία, τα όποια έμούγγριζαν ύποκωφα και τα κυττούσε με βλέμμα άλλόκοτο, χωρίς να κάνουν καμιά κίνησι.

Μερικοί θεαταί άρχισαν να μπαίνουν και σταμάτησαν κατάπληκτοι χωρίς να καταλαβαίνουν.

—'Εξαφνα, σαν να τους δόθηκε κάποιο σύνθημα, τα τρία λεοντάρια, έτέντωσαν τους ίσχυρους μύς των, και έπήδησαν, με τα νύχια έξω και το στόμα άνοιχτο επάνω στην άκίνητη Μάρθα. Μ' ένα φοβερό δάγκωμα, ή μία λεία άπέσπασε το ένα χέρι της Μάρθας, ή όποια άρχισε να ούρλιαζε άπ' τόν πόνο.

Την ίδια στιγμή, το λεοντάρι άρπαξε το κεφάλι της άνάμεσα στα τεραστία πόδια του. Τα τρομερά του νύχια έγδαρσαν φρικωδώς το κρανίο και το πρόσωπο της Μάρθας.

Κραυγές τρόμου άντήχησαν. Οι θεαταί, πανικόβλητοι, έ-

(Συνέχεια στη σελίδα 49)

ΕΡΩΣ,

άνικατε μάχαν

★ Οι μικρές άπουσιες ζυγουνούν τόν έρωτα, οι μεγάλες τόν σκοτώνουν.

★ 'Ο μόνος έρως για τόν όποιον μπορεί να ύπερφανεύεται κανένας, είναι ο έρως γυναίκας, που είχε πριν κι' άλλους έραστές. 'Η νέα σ' αγαπά για τί είσαι ο πρώτος εύχάριστος σ' αυτήν άνθρωπο, ή καλύτερα γιατί ζού πρώτος της μίλησες για έρωτα, ή άκόμα καλύτερα γιατί έσύ είσαι άνδρας κι' αυτή γυναίκα. 'Η γυναίκα που είχε πριν κι' άλλους έραστές, που μπορεί να κρίνει, που δεν πλανιέται από φαντασίες και όνειρα σ' αγαπάει γιατί είσαι ΕΣΥ. 'Ο έρως της νέας είναι συμπάθεια του ενός φύλου προς το άλλο. 'Αν δεν αγαπούσε έσένα ή νέα θ' αγαπούσε κατ' ανάγκην κάποιον άλλον. 'Η νέα σ' αγαπά όπως αγαπάει και το νερό που πραινεί την δίψα της, χωρίς να κυττάη άν είναι καθαρό ή ακάθατο. 'Ο έρως όμως της γυναίκας που έγνώρισε πριν από σένα κι' άλλους φίλους, είναι ο ά τ σ ι μ κ ό ς έρως. 'Αν ή γυναίκα αυτή δεν σ' άπαντούσε στον δρόμο της ζωής, δεν θ' αγαπούσε έναν όποιονδήποτε άλλον άντис για σένα, όπως θακανε ή νέα. 'Η γυναίκα αυτή σ' αγαπά όπως αγαπάμε ένα ποτό, που διαλέγομε μεταξύ εκατόν άλλων και το πίνουμε όχι γιατί διψάμε, αλλά γιατί μάς φαίνεται πιό καλό από τ' άλλα, γλυκό, εύχάριστο...

★ Στόν έρωτα ο σύζυγος βλέπει μονάχα το άγαλμα, ο έραστής την ψυχή.

★ 'Η γυναίκα που έκανε παιδιά, έαλεις για πάντα το έρωτικό διδλίο

Ο ΝΟΘΟΣ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ

23ον

Πενήντα χιλιάδες φράγκα ήταν ποσόν αρκετό, άλλ' ο γκρουπιέρης επιθυμούσε να παραμείνι στη θέσι του, που του απέφερε πολύ περισσότερα.

—Σας προσφέρω εκατό χιλιάδες, είπε ο Κάισαρ.

—Ο άλλος έκαμε μιά ελαφρή υπόκλησι.

—Δεν είμαι εις θέσιν να σας πω τίποτε, κύριε, επέμεινε. Έφ' όσον λοιπόν δεν με θέλετε τίποτε άλλο, θα μου επιτρέψετε ν' αποσυρθώ...

—Εκατόν πενήντα χιλιάδες, είπε ο Καίσαρ.

—Χαίρετε, κύριε... Άκούω να με φωνάζουν... Λυπούμαι πολύ...

—Διακόσιες χιλιάδες! έφώναξαν ο Καίσαρ.

—Άλλ' ο 'Ιούλιος είχε δγή από την αίθουσα.

Είχε γίνει συνένοχος του Πατόχη, για μερικές χιλιάδες φράγκων, αλλά τώρα το συμφέρον του ήταν να παραμείνι η πράξι αυτή σκεπτική. Ο Κάισαρ Ροντάρ του προσέφερε δέκα διακόσια φράγκα, αλλά θα κατεστρέφετο αν έλεγε την αλήθεια.

—Επρότμησε λοιπόν να σιωπήσῃ.

Ο Ροντάρ δεν επέτυχε απόλυτως τίποτε ούτε από τον δορυφόρο του 'Ιουλίου.

Αυτός άλλωστε ήταν άθώος και δεν κατώρθωσε να αντίληφῃ τίποτε από τις έρωτήσεις του Κάισαρος.

Ο γέρον έδωκε από τη λέσχη, συνοδευθείς ως την εξώθυρα από τον Σερμπιγιόν.

—Είνε καλύτερο, κύριε, του είπε ο τελευταίος, να δώσετε ένα γερό μάθημα στον άνεμφο σας... Αυτό θα τον ώφελησῃ περισσότερο από τις έρευνες που κάνετε...

Χαίρετε...

Ο Κάισαρ δεν άπάντησε τίποτε.

Είχε σχηματίσει τώρα την πεποίθησί του.

Ο 'Ιάκωβος ήταν άθώος και ο Πατόχης είχε διαδραματίσει κάποιο ρόλο σ' αυτή τη μηχανορραφία.

Ο θείος Κάισαρ προσηθάνετο πλήθος κινδύνων, που απειλούσαν τον άνεμφο του.

—Εύτυχως έγω έπαγρυπνώ πάντοτε! έπιθύρισε.

Και, σκεπτόμενος τις τρεις συναλλαγμιατικές, που είχε αγοράσει τόσο ακριβά, επρόσθεσε:

—Έχω καλό όπλο στα χέρια μου. Άς αφήσουμε τα πράγματα να πάρουν το δρόμο τους.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Η ΥΠΟΔΟΧΗ

Ο Βερνάρδος είχε φθάσει έμπρός στην καγκελωτή πόρτα των στρατώνων της Πετινιέρ.

Η προηγουμένη ήταν η τελευταία ήμερα της ελευθερίας του.

Σύμφωνα με το φύλλον πορείας, που τού είχε δοθῇ, έπρεπε να παρουσιασῇ την επομένη στο σύνταγμα του, που έδρευε στο Νανσύ.

Από το Παρίσι ως εκεί είχε ταξιδεύσει μαζί με τη μητέρα και την αδελφή του.

Δύο ήμερες πρωτίτερα, ο συνταγματάρχος 34

της ντὲ Σαβερνλ είχαν αναλάβει την διοίκηση του 145ου συντάγματος.

Από δυο ήμερες επίσης, ο 'Ιάκωβος έπρεπε να βρίσκεται στο στρατόν.

Ο ήλιος έκαίγε επάνω στον ούρανό και οι λευκοί τοίχοι των μεγάλων οικοδομημάτων, που έφρασαν ολόγυρα την αούλη της Πετινιέρ, αντανακλούσαν τις καυστικές ακτίνες του.

Κοντά στην είσοδο, ο σκοπός περιέφερετο άργα, με το όπλον επ' ώμου.

Ο Βερνάρδος ήλθε κοντά του, του επέδειξε το φύλλον πορείας του και του έζητησε την άδεια να περάσῃ.

—Βερνάρδος ντὲ Σαβερνλ! Έκαμε ο σκοπός. Είσθε συγγενής του συνταγματάρχου;

—Γιός του και έρχομαι να καταταχθώ ως έθελοντής.

—Έρχεσθε να καταταχθῆτε ως έθελοντής, έκαμε ο στρατιώτης, αντί να πάτε στη σχολή του Σαιν—Συρ, για να δγῆτε αξιωματικός; Ασφαλώς θα έκάματε κάποια τρέλλα και ο πατέρας σας θέλει να σας τιμωρήσῃ.

—Όχι. Έρχομαι μόνος μου, χωρίς να με διατάξῃ κανείς. Θα ήθελα να σας ρωτήσω κάτι...

—Λέγετε...

—Υπηρετεῖ έδω κάποιος λοχίας 'Ιάκωβος... Μήπως εἶνε εύκολο να μου πῇτε που μπορώ να τον δρῶ;

Ο σκοπός εκάγχασε.

—Γνωρίζετε τον 'Ιάκωβο; Έκαμε. Ὡραία γνωριμία! Θα σας δώσω μιά συμβουλή: Μην καυχώσθε για τη φίλια σας αυτή, αν θέλετε να τὰ έχετε καλά με τους ανώτερους σας.

Κατόπιν έφώναξε ένα άλλον στρατιώτη και του είπε να οδηγήσῃ τον Βερνάρδο στο γραφείο του συνταγματάρχου και να του δείξῃ τον λοχίαν 'Ιάκωβον.

Τὰ τελευταία λόγια του σκοπού είχαν κάμει τον Βερνάρδο να ανησυχήσῃ.

Τί είχε συμβῇ λοιπόν; Πῶς υποδέχθηκαν τον 'Ιάκωβο; Επιθυμούσε να τον ιδῇ για να του μιλήσῃ.

Συναντήθηκαν πράγματι. Έπειτα από λίγα λεπτά στον προθάλαμο των γραφείων του συνταγματάρχου.

Τὸ πρόσωπο του 'Ιακώβου είχε τελείως μεταβληθῇ, κατά τὸ διάστημα των τριῶν ἡ τεσσάρων ἡμερῶν που είχαν μεσολαβήσει.

—Εσφίξε με συγκίνησι τὸ χέρι του Βερνάρδου και του είπε:

—Δυστυχώς, δεν είμαι ελεύθερος για να σὲ ιδῶ. Πρέπει να σὲ αφήσω... Έχω όμως πολλά να σὲ εἰπῶ και θὰ προσπαθήσω να σὲ ξαναβῶ... Έν τῷ μεταξύ όμως θὰ σὲ γνωρίσω με ἕνα στρατιώτη, που θὰ σὲ κατατοπίσῃ στη ζωὴ του στρατοῦ.

Συγχρόνως, έφώναξε:

—Μπελόμ!

—Ένας μικροσκοπικός στρατιώτης έπλησίασε.

—Ο κύριος εἶνε ὁ Βερνάρδος ντὲ Σαβερνλ, γιός του συνταγματάρχου... είπε ὁ 'Ιάκωβος. Θὰ του χρησιμεύσῃ ως ὁδηγός...

—Έπειτα, οι δύο φίλοι έχωρίσθησαν.

Ο Μπελόμ παρουσίασε τον Βερνάρδο στο σπίτι του λόχου του, από τον οποίον ὁ νεαρός στρατιώτης παρέλαβε τὰ ἀναγκαία εἶδη τοῦ ὀπλισμοῦ καὶ τῆς ἐνδυμασίας του.

Κατόπιν τὸν ὡδήγησε στο θάλαμα και, με τὴν συγκατάθεσι τοῦ θαλαμάρχου, τὸν ἐγκατέστησε σ' ἕνα κρεβάτι πλάι στο δικό του.

Οι διατυπώσεις τῆς κατατάξεώς του ἀπερρίχθησαν τον Βερνάρδο ὡς τις πέντε τὸ ἀπόγευμα.

Τότε μόνον εὐρέθηκε ελεύθερος.

Ο Μπελόμ τὸν ἀφῆκε, για να φροντίσῃ γιὰ κάποια δική του ἐργασία.

—Θὰ ἐγκαταβούμε, είπε φεύγοντας.

—Και ἐνδὲ τί θὰ κάμω δὲς τότε;

—Τὸ καλύτερο εἶνε νὰ κόβῃς δόλτες, ἀπάντησε ὁ Μπελόμ. Ἐστὶ τὸλάχιστον δὲν θὰ μωδιάσουν τὰ πόδια σου.

Ο Βερνάρδος ἄρχισε νὰ περιφέρεται μέσα στὴν αούλη.

Οι ψηλοὶ τοῖχοι τὸν ἐδύθιζαν σὲ μεγάλη θλίψι.

Χθὲς ἀκόμη ἦταν ἐλεύθερος.

Τώρα ὁμως δὲν ἀνῆκε πιά στὸν ἑαυτὸ του.

Ἡ ζωὴ του θὰ ἦταν τώρα γεμάτη ἀπὸ καθήκοντα καὶ ὑποχρεώσεις, που, πολλὰς φορὲς, δὲν θὰ τοῦ ἀφῆναν τὸν καιρὸ νὰ σκέπτεται.

Γιὰ μιά στιγμὴ ἐνόμισε ὅτι θὰ μπορούσε νὰ ἐπιφερθῇ ἀπὸ τὴν ἐλευθερία που εἶχε ὡς τὴν ὥρα τῆς ἐσπερινῆς κατακλίσεως, για νὰ τρέξῃ νὰ ιδῇ τὴ μητέρα και τὴν ἀδελφὴ του.

—Ἄλλ' ἡ Μαργαρίτα καὶ ἡ Βεατρίκη εἶχαν κλαύσει πολύ, ὅταν τὸν εἶδαν νὰ φεύγει.

Ἡ ἐμφάνισις του θὰ τὶς ἐδύθιζε, ὅπως ἦταν φυσικό, σὲ νέα λύπη.

Ἐπρότμησε λοιπόν νὰ μείνῃ στὸν στρατόν καὶ νὰ προσπαθῇ νὰ ιδῇ τὸν 'Ιάκωβο.

—Ένας στρατιώτης τοῦ ἐδείξε τὸν θάλαμο τοῦ ὑπαξιωματικοῦ καὶ τοῦ εἶπε ὅτι ὁ φίλος του εἶχε μόλις γυρίσει.

Ο Βερνάρδος ἐκτύπησε τὴν πόρτα.

—Ἐμπρός! ἀκούσθηκε μιά φωνὴ ἀπὸ μέσα.

Ο Βερνάρδος ἐσπρώξε τὴν πόρτα καὶ ἐπέρασε στὸ ἐσωτερικόν.

Ο θάλαμος ἦταν στενόχωρος, ἀλλὰ πολὺ καθαρός.

Περιεῖχε δυὸ κρεβάτια, ἕνα μεγάλο ἄρμαρι, δυὸ κιβώτια καὶ ἕνα τραπέζακι.

Ο 'Ιάκωβος ἦταν ξαπλωμένος στὸ κρεβάτι του καὶ εἶχε ὕψος περίλυπο καὶ σκυθρωπό.

Βλέποντας τὸν Βερνάρδο ἐτινάχθηκε ἀμέσως ἐπάνω.

—Έκαμες καλά που ἦλθες, εἶπε. Έχω μισὴ ὥρα ἐλευθερία καὶ μπορούμε νὰ μιλήσουμε.

Ἐφερε ξαφνικά τὸ χέρι εἰς τὸ πρόσωπό του καὶ ἕνας λυγρὸς ἐξέφυγε ἀπὸ τὸ στήθος του.

—Ἠσύχασε, 'Ιάκωβε! εἶπε ὁ Βερνάρδος καὶ ἀφηγήσῃ του τὰ πάντα ἀπὸ τῆς στιγμῆς τῆς ἀφίξεώς σου ἐδῶ.

—Ναί, αὐτὸ θὰ μὲ ἀνακουφίσῃ, ἔκαμε ὁ ὑπαξιωματικός. Ἡ καρδιά μου εἶνε φουσκωμένη. Καὶ θὰ σπάσῃ ἂν δὲν βρῇ μιά ἄλλη καρδιά, για νὰ πῇ τὸν πόνο τῆς.

—Σὲ ἀκούω λοιπόν!

Τότε ὁ 'Ιάκωβος ἀφηγήθη ὅλα τὰ διὰ τρέξαντα.

Τὴν ὑποδοχὴ που τὸν ἐπερίμενε τὴν προσηθάνετο ἀπὸ τῆς στιγμῆς τῆς ἀναχωρήσεώς του ἀπὸ τὸ Παρίσι.

—Όλοι οἱ ὑπαξιωματικοὶ τοῦ συντάγματος του, καθώς καὶ ἐνὸς ἄλλου συντάγματος ἱππικοῦ, που ἐστρατοπέδευε ἐκεῖ κοντά, εἶχαν μάθει τί συνέβη στὴ λέσχη τῆς Σωρὲ ν' Ἀντέν.

Σταυρὸς στρατώνες δὲν διαβάζουν συνήθως ἐφημερίδες.

Ἀλλὰ κάποιος μυστηριώδης ἐχθρὸς — ὁ ἴδιος ἀσφαλὼς που εἶχε εἰδοποιήσει καὶ τὸν συνταγματάρχην ντὲ Σαβερνλ — εἶχε στείλῃ σ' ὅλους τοὺς ὑπαξιωματικούς τοῦ 145ου τὴν ἐφημερίδα που εἶχε ἀναγράψῃ πρῶτη τὸ γεγονός.

Τώρα λοιπόν οἱ συνάδελφοί του τὸν ἀπέφειναν καὶ τοῦ ἐξεδήλωναν τὴν περιφρόνησί των.

Τὸ πράγμα, μάλιστα, συνέπεραν ὁ 'Ιάκωβος, φαίνεται ὅτι εἶχε διαδοθῇ μεταξύ τῶν ὑπαξιωματικῶν ὁλοκλήρου τοῦ ὅου σώματος στρατοῦ.

Απὸ τὴ στιγμὴ λοιπόν τῆς ἀφίξεώς του στὸ Νανσύ, δὲν ἐδοκίμαζε παρὰ μόνον ταπεινώσεις καὶ ἐξευτελισμούς.

Κάθε ὥρα που ἐπενόουσε ἀνοίγε τὴν καρδιά του καὶ μιά καινούργια πληγὴ.

Εἶχε δώσει τὸ χέρι του στοὺς συνάδελφους του, για νὰ τοὺς χαιρετήσῃ κατὰ τὴν ἀφίξι του. Ἀλλὰ ἐκείνοι προσεποιήθησαν ὅτι δὲν εἶχαν ἀντιληφθῇ τὴν χειρονομία του.

Κανείς δὲν τοῦ ἐμιλοῦσε, κανείς δὲν τὸν ἐχαίρετο.

Ἦταν σὰν νὰ μὴν ὑπῆρχε καθόλου.

Τὸ δρᾶδυ, στὸ θάλαμό του, εὐρέθηκε ἔμπρός σ' ἕνα νεαρὸ λοχία, ὀνόματι Λαινινέκ. Καὶ αὐτὸς προπαρεσκευάζετο για τὴ σχολὴ τῶν ὑπαξιωματικῶν.

Ἐως τότε ἦταν πολὺ φίλος.

—Λαινινέκ, τοῦ εἶπε εἰπὴ ὁ 'Ιάκωβος, εἶμαι εὐτυχὴς γιατί σὲ ξαναβρίσκω ἐδῶ.

—Δυστυχώς, ἀπάντησε ἐκεῖνος, δὲν εἶνε κανεὶς πάντοτε ἐλεύθερος νὰ ἐκλέγῃ τοὺς συντρόφους του.

—Δὲν θέλω νὰ ἀπαντήσω στὴν ὕβρι σου ἔκαμε ὁ 'Ιάκωβος. Ἐρῶ πολὺ καλὰ ποιὸι εἶνε οἱ λόγοι τῆς περιφρονησεώς σου, καθώς καὶ τῶν ἄλλων συναδέλφων μου. Σταυρὸς ὁμως δὲν πρόκειται νὰ μιλήσω. Θὰ περιορισθῶ νὰ ἔχω μαζί τοὺς τὶς ὑπηρεσιακές σχέσεις μόνον. Ἀλλὰ μὲ σένα δὲν συμβαίνει τὸ ἴδιο. Ζοῦμε μέσα στὸν ἴδιο θάλαμο καὶ θὰ ἐπρεπε νὰ συννενοθούμε...

Διαφορετικὰ, ἡ ζωὴ θὰ εἶνε πολὺ δυσάρεστη, ὅχι μόνον για μένα, ἀλλὰ καὶ για σὰς επίσης. Θὰ ἤθελα λοιπόν νὰ ἐξηγηθούμε ἐρωτήσω τρία πράγματα μόνον. Θὰ σὰς ἐρωτήσω τρία πράγματα μόνον. Εἰσθε ὁ ὑπαξιωματικός 'Ιάκωβος, που ἐγυρίσατε πρὶν ἀπὸ λίγο καιρὸ ἀπὸ τὸ Τογκίνο καὶ που φέρετε τὸ στρατιωτικὸ μέταλλο. Δὲν εἶνε ἐτσι;

—Ἀκριβώς. Ἐξακολουθεῖτε.

—Εἰσθε σῆς ἐκεῖνος που συνελήφθηκε ἐπ' αὐτοφώρῳ κλέπτης σὲ κάποιο χαρτοπαίγιον τῶν Παρισίων;

—Ἐγώ.

—Θαυμάσια. Σὰς ἐκπλήσσει λοιπόν, ἔπειτα ἀπὸ ὅλα αὐτὰ, τὸ ὅτι οἱ συνάδελφοί σας φέρονται περιφρονητικὰ ἀπέναντί σας;

—Όχι, διότι τὸ ἐπερίμενα.

—Καὶ τώρα νὰ ἡ τρίτῃ ἐρώτησίς μου: Πῶς εἶχατε τὴν ἀνάδεια καὶ τὸ θράσος νὰ ἐπιστρέψετε στὸ σύνταγμα, τὸ ὁποῖον ἀτίμησατε; Πῶς μπορεῖτε νὰ ἀντικρίζετε τοὺς συναδέλφους σας, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἀνασκαλὰ τὸ αἶσχος σας. Τὰ σφάλματα στὸ στρατὸ δὲν εἶνε προσωπικά. Ἀντανακλῶν ἐπὶ ὅλων. Πῶς λοιπόν δὲν εὐρήκατε τὸ ἀναγκαῖον θάρρος, για νὰ τινάξετε τὰ μαυρὰ σας στὸν ἀέρα; Δὲν εἰσθε ἀναυδρὸς καὶ ὁλοὶ ἔρομε ὅτι ἐφευρήκατε πολὺ καλὰ στὸ Τογκίνο. Ἀπαντήστε μου ἕνα, μορῆτε.

—Θὰ σὰς δώσω τὴν ἀπάντησι, που μοῦ ζητεῖτε, εἶπεν ὁ 'Ιάκωβος, γιατί τὸ πρᾶγμα εἶνε πολὺ ἀπλό. Θὰ εἶχα αὐτοκτονήσει, ἂν ἦμουν ἐνοχος. Καὶ δὲν θέλησα νὰ πεθάνω, ἐπειδὴ ἀκριβὼς εἶμαι ἀθῶος.

Ο Λαινινέκ ἀνεσῆκσε τοὺς ὄμους.

—Ἀλλὰ συνελήφθηκε ἐπ' αὐτοφώρῳ; εἶπε.

—Δὲν μπορῶ δυστυχῶς νὰ σὰς δώσω καμμιὰ ἐξήγησιν, σχετικὰς μ' αὐτό, εἶπε ὁ 'Ιάκωβος. Τὸ μυστήριον που καλύπτει αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι θὰ διευκρινισθῇ ἀσφαλὼς μιά μέρα. Τότε ὁλοι θὰ μετανοήσετε για τὴν περιφρόνησι καὶ τὴν ἀποστρόφῃ, που μοῦ δείχνετε τώρα. Ἀλλὰ πότε, Θεέ μου; Πῶς; Δὲν τὸ ξέρω ἀκόμη!

—Ε, λοιπόν! εἶπε ὁ Λαινινέκ. Τὴν ἡμέρα που θὰ ἀποδείξετε τὴν ἀθωότητά σας, πρῶτος ἐγὼ θὰ ἔλθω νὰ σὰς ζητήσω συγγνώμην. Ἀλλ' ἔως τότε...

—Ἐως τότε;

—Εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ σὰς θεωρῶ ὡς κλέπτην.

Ἐξεστῶμισε αὐτὴ τὴ λέξι με ἀφάνταστη δαυσάση.

Τὸ βλέμμα τοῦ 'Ιακώβου ἐσκοτεινίσανε. Θὰ ἐπρότιμοιτο νὰ τοῦ ἐξέσχίζαν τὶς σάρκες του, παρὰ νὰ ἀκούγῃ αὐτὴ τὴν προσβολή.

Δὲν εἶπε τίποτε ὁμως.

Αὐτὴ ἦταν ἡ ζωὴ του στὸ στρατόν.

Γιατί ἡ σκηνὴ αὐτὴ με τὸν Λαινινέκ δὲν ἦταν ἡ μόνη.

Παρόμοιες σκηνὲς εἶχαν γίνῃ καὶ με ἄλλους συναδέλφους του εἰτε στοὺς διαδρόμους, εἰτε στὴν αἴθουσα που ἦταν εἰδικὸς προωρισμένη για τοὺς ὑπαξιωματικούς.

Όταν ὁ 'Ιάκωβος ἐμπαινε σ' αὐτὴ, κανεὶς δὲν τοῦ ἔδινε προσοχή.

Ἄν ἐρωτοῦσε τίποτε, κανεὶς δὲν τοῦ ἀπαντοῦσε.

Ἄν ἐρωτοῦσε σ' ἕνα ὄμιλο, οἱ ἄλλοι τοῦ ἐγύριζαν τὴς πλάτες.

Μιά μέρα, ἕνας ἐπιλοχίας εἶπε:

—Δὲν παίζομε μπακαρά;

—Όλοι ἀνεσῆκσαν τὸ κεφάλι.

Ἡ πρόκλησις ἦταν καταφανής.

Ο 'Ιάκωβος ἐσηκώθηκε ἀπὸ τῆς θέσι του.

—Αὐτὸ εἶνε ἀναυδρὸ, εἶπε.

—Εἶνε περιττόν νὰ μὰς προσβάλλετε, ἀπάντησε ὁ ἐπιλοχίας. Ξερετε πολὺ καλὰ ὅτι κανεὶς δὲν θὰ σὰς ἔκανε τὴν τιμὴ νὰ μονομαχήσῃ μαζί σας.

—Τότε ἡ ἀνανδρία εἶνε διπλῇ, ἀφοῦ με προσβάλλετε, χωρίς νὰ ἔχετε τὴν πρόθεσι νὰ με ἱκανοποιήσετε.

Οἱ ἄλλοι ἐκάγχασαν, ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἀπάντησε τίποτε.

Ο 'Ιάκωβος ἀπεσῶρθη σὲ μιά γωνιά τῆς αἰθούσης, ἐπῆρε ἕνα βιβλίον καὶ προσποιήθη ὅτι ἐδίδασκε.

Αὐτὸ ὁμως δὲν ἐμπόδιζε νὰ ἀκούῃ τὸν ἐπιλοχία που εἶπε:

—Αὐτὸ που συνέβη εἶνε μεγάλο δυστύχημα για τὸ σύνταγμα μας. Ἐπρεπε νὰ δώλωμε πένθος στὴ σημαία μας. Ἐχομε τώρα ὁλοὶ ἀτίμασθῃ!

Ο 'Ιάκωβος δὲν κατώρθωσε νὰ ἀνθῆξῃ περισσότερο.

Ἐσηκώθηκε καὶ ἐδγῆκε με κλονιζόμενο ὄμμα ἀπὸ τὴν αἰθουσα.

Πίσω του, ἄκουσε τὰ περιφρονητικὰ γέλια τῶν συναδέλφων του.

Ἄν ἡ στρατιωτικὴ του ζωὴ ἐπρόκειτο νὰ ἐξακολουθῇ κατὰ τὸν ἴδιον τρόπο καὶ στὸ μέλλον, ἡ αὐτοκτονία ἦταν δέκα διακόσια φορές.

Τοὺς ἐφώναξε κάποτε ὅτι ἦταν ἀθῶος.

Ἀλλὰ κανεὶς δὲν τὸν ἐπίστευσε.

Καὶ, ἄλλωστε, δὲν μποροῦσε νὰ τοὺς ἀποδείξῃ τὴν ἀθωότητά του.

Σιγά-σιγά εἶχε ἀρχίσει νὰ χάνῃ τὸ θάρρος καὶ τὴν αὐτοπεποίθησί του.

Δάκρυα ἔτρεχαν τώρα ἀπὸ τὰ μάτια του, καθώς ἀνηγείτο στὸ Βερνάρδο ὅλες αὐτὲς τὶς λεπτομέρειες.

Ἡ θλίψις καὶ ἡ ἀπελπισία του ἦταν τόσο μεγάλες, ὥστε ὁ Βερνάρδος ἐθεώρησε περιττόν νὰ προσπαθῇ νὰ τὸν παρηγορήσ

νεπειών, που θα μπορούσε να έχη ο Έρωας αυτός.

Γιατί κανείς άλλος, εκτός από τον ίδιο, δεν γνώριζε ότι είχε το δικαίωμα να αγαπήσει τη Βεατρίκη και να ανταγαπάζεται απ' αυτή.

Σε τί όμως θα μπορούσε να καταλήξει αυτός ο Έρωας, αν παρεδίδετο σ' αυτόν;

Θα έλεγε στην κυρία ντε Σαβερνύ: —Αγαπώ τη Βεατρίκη! Αγαπώ την αδελφή μου!

Τί θα συνέβαινε κατόπιν;

Η Μαργαρίτα θα του απηγόρευε ασφαλώς να ξαναπατήσει στο σπίτι της, γιατί ποτέ δεν θα ήταν δυνατόν να συγκατατεθεί στο γάμο του με τη Βεατρίκη.

Ο Έρωας λοιπόν αυτός ήταν αδύνατος. Και όμως, ο Γερνόνδης άγαπούσε τη Βεατρίκη.

Έτσι, αντί να απομακρύνεται από το σπίτι της κυρίας ντε Σαβερνύ, και αντί να αποφεύγει τη Βεατρίκη, τουναντίον έρχόταν εκεί, έλκυόμενος από μια άκατανίκητη ανάγκη και υπέφερε όταν βρισκόταν μακριά της.

Η κυρία ντε Σαβερνύ είχε διακρίνει τον κίνδυνο από την πρώτη στιγμή.

Και απεφάσισε να μιλήσει καθαρά προς τον Γερνόνδη.

—Η κόρη μου, είπε, δεν μπορεί να γνωρίσει τους δεσμούς που μας συνδέουν. Είσαθε νέοι και οι δυο και φοβόμαι.

Ο Γερνόνδης προσεποιήθη ότι δεν είχε αντιληφθεί.

—Φοβερότερο; Έκαμε. Τί είναι εκείνο που σ' αφορίζει;

—Η Βεατρίκη αγνοεί ότι είσαι αδελφός της... Και θα μπορούσε να σ' αγαπήσει.

Ο Γερνόνδης ήθελαν να πη κάτι, αλλά δεν τό κατάρρωσε.

Η Μαργαρίτα εξηκολούθησε:

—Η υγεία της Βεατρίκης είναι πολύ επικίνδυνη. Η ζωή της μπορεί να διατηρηθεί μόνον με μεγάλες προφυλάξεις. Η λύπη θα μπορούσε να αποβεί θάνατος γι' αυτήν. Ένας άτυχος έπρόφαινε να ριζωθεί θα βεία μέσα στην καρδιά της. Ίσως να είναι καιρός ακόμη να προλάβουμε το κακό. Σε λίγο, θα είναι πολύ αργά. Θέλω λοιπόν, αγαπητό μου παιδί, να σου ζητήσω μια θυσία...

—Ο κάμω δ,τι μου ζητήσετε, μητέρα.

—Θα σε παρακαλέσω να μην έρχεσαι επί άρκετό διάστημα στο σπίτι μου. Θα σε βλέπω όπου άλλοι θέλεις. Θα βρούμε τον τρόπο και το μέρος. Ίσως, κατά το διάστημα αυτό, η Βεατρίκη κατορθώσει να λησμονήσει... Μου δίνεις αυτή την υπόσχεση, παιδί μου;

—Μάλιστα, μητέρα, απάντησε ο νέος, ενώ συγχρόνως ένοιωσε την καρδιά του να ξεσπάζει.

Και έπειδή, χωρίς να το θέλη, δάκρυα ανέβλυσαν από τα μάτια του, στη σκέψη ότι το παράπτωμά του που απηγόρευε τον αγνόν εκείνον Έρωτα, η Μαργαρίτα ένιμιε ότι είχε λυτηρή γιατί δεν θα έβλεπε συχνά την μητέρα του.

Αυτό την έκαμε να συγκινηθί πολύ.

—Με αγαπάς λοιπόν, παιδί μου; έρώτησε.

—Εκείνος δεν απάντησε και έκασέβασε το κεφάλι.

Αυτή ήταν η τιμωρία του, που άλλοτε την είχε προβλέψει, όταν ο Πατόχης τον εξηνάγκασε να γίνει συνενόχός του.

Αγαπούσε και έσέβετο τη δυστυχισμένη αυτή γυναίκα, της οποίας την καρδιά εξηπάτησε και ενέπαιξε.

Την έβλεπε τόσο ειλικρινή και τόσο στοργική απέναντί του, ώστε θα έπρεπε να έχη πολύ σκληρή καρδιά, για να μην συγκινηθί.

Και η τιμωρία του ήταν ακόμη μεγαλύτερη, γιατί δεν αγαπούσε σχεδόν υϊκώς την γυναίκα αυτή μόνον.

Αγαπούσε με ένα βαθύτατον Έρωτα και την κόρη της.

Η Μαργαρίτα θέλησε να τον παρηγορήσει.

—Δεν πιστεύω, είπε, ο Έρωας αυτός που γεννιέται τώρα να είναι άθεοαπειτος. Όταν...

36

Η Βεατρίκη θα ήσυχάζη, μπορείς να ξεναγουρήσεις...

Η συνομιλία των διεκόπη, λόγω της άφιξης του 'Ιακώβου και του Βερνάρδου.

Οι δύο στρατιώτες έχαιρέτησαν τον άξιωματικό στρατιωτικά.

—Μητέρα, είπε ο Βερνάρδος, επιθυμώ με να μιλήσωμε στον πατέρα μου.

—Είπε στο δωμάτιό του, παιδί μου, απάντησε η Μαργαρίτα.

Ο συνταγματάρχης ντε Σαβερνύ είχε ενοικιάσει ένα ωραίο σπίτι και είχαν έγκατασταθή σε δλοκόληρο τον δεύτερο όροφο.

Οι δύο νέοι ανέβηκαν στο δωμάτιό του.

Ο 'Ιακώβος ήταν κατακίτρινος.

Όταν ένεφανίσθη έμπρός στον συνταγματάρχη και αντίκρισε το αούτηρό του βλέμμα, δεν κατάρρωσε να συγκρατηθί και λίγο έλειψε να λιποθυμήσει.

—Τί έχεις να μου πής; έρώτησε ο συνταγματάρχης με απότομο ύφος.

Και, προτού εκείνος λάβη τον καιρό ν' απαντήσει, ο Σαβερνύ είπε και πάλι:

—Όσα έχεις να να μου πής τα γνωρίζω, όμως και σύ. Οι συνάδελφοί σου σου έκαμαν κακή υπόδοχη. Δεν σε συναναστρέφονται και δεν σε χαιρετούν. Ο κανονισμός τους υποχρεώνει βέβαια σ' αυτό, αλλά μπορώ να τους τιμωρήσω, σ' όφου ένωθ τις άφορμες που τους αναγκάζουν να φέρνεται μ' αυτό τον τρόπο; Τί είναι δυνατόν να κάμω; Τέλος πάντων, τί έρχεσαι να μου ζητήσης;

Ο Βερνάρδος ήλθε κοντά στον πατέρα του.

—Πατέρα, είπε, μη φέρεσαι τόσο σκληρά προς τον 'Ιακώβο. Αν έπαισσε, επιμωρήθηκε όμως σκληρά και έγω, πατέρα, είμαι βέβαιος, για την αθωότητά του. 'Αργά ή γρήγορα, θα αποδειχθί.

Πατέρα, λυτήσου τον, δεν είναι άξιος αυτής της στάσεως έκ μέρους σου. Κύτταξέ τον πόσον είναι δυστυχής, πόσον υποφέρει! Αν ήταν ένοχος δεν θα έταλμοιστε να έμφανισθί μπροστά σου. 'Αλλά, είτε ένοχος είναι είτε όχι πατέρα, σκέψου ότι τον αγάπησες άλλοτε και ότι σου έρωσε δυο φορές τη ζωή... Είμαι βέβαιος ότι τον αγάπας ακόμη και ότι θα έδινες πολλά για να διαλευκάνης τη μυστηριώδη αυτή υπόθεση, που κληιδώνει τον σωτήρά σου...

Ο συνταγματάρχης εκύτταξε τον 'Ιακώβο χωρίς να λέγη τίποτε.

Και ένοιωσε έναν άπέραντο οίκτο, γι' αυτό το νέο, που ήταν άλλοτε τόσο καλός και τόσο γεναίος...

Ούτε στα γυμνάσια, ούτε κατά τις πορατάξεις τον εκύτταξε ποτέ.

Έτσι, είχε πολύ καιρό να τον ίδι.

Τον έβλεπε τώρα για πρώτη φορά, έπειτα από τη σκηνή της αποπομπής του από το μέγαρο της οδού 'Αμπερ.

Ο Βερνάρδος, έλεγε την αλήθεια. Ο ύπαξιωματικός είχε καταστήσει άγνωριστος. Η ζωή έφευγε σιγά-σιγά από το ρωμαλέο και νεανικό αυτό σώμα.

—Δυστυχισμένε! Έκαμε σιγά ο Σαβερνύ. Καταλαβαίνω βέβαια το μέλλον σου κατεστράφη. 'Αλλά τί μπορώ να κάμω έγω;

Και, έπειτα από μικρή σιγή, είπε και πάλι:

—'Ιακώβε, έχω υποχρέωση να σε καθαιρέσω προ έξη έβδομάδων. Δεν τό έκαμα. Τί άλλο μπορείς να με βάλεις;

—Εκείνος απάντησε με υπόκωφη φωνή:

—Συνταγματάρχη μου, δεν μπορώ να σας ζητήσω να με δικαιώσετε, διότι αυτό είναι αδύνατον, τουλάχιστον προς το παρόν. Ήλθα μόνο να σας πω ότι θα ήταν προτιμότερο να με καθαιρέσετε από τον βαθμό μου και να με στείλουν ως στρατιώτη σε άλλο σύνταγμα.

—Γατί;

—Υποφέρω πολύ εδώ, συνταγματάρχη μου. Δεν άντέχω πιά. Το μαρτύριό μου είναι άνειπωτο.

—Έκλαιγε και εξηκολούθησε ανάμεσα σε λυγμούς:

—Υφίσταμαι κάθε μέρα τους χειρότερους έξευτελισμούς και δυστυχώς δεν μπορώ να άπαντήσω τίποτε σ' αυτούς, γιατί κατά το φαινόμενον έχω δικήν. Αν έ...

37

εξακολουθήση αυτή η κατάσταση, θα βρω θά στην ανάγκη να αυτοκτονήσω και δεν θέλω να τό κάμω, γιατί αυτό θα ήταν σαν να ώμολογούσα το σφάλμα μου... Σάστε με, σάς ίκετεύω... Δεν έχω πιά δυνάμεις... Η καθαιρέσις μου είναι άπείρας προτιμώτερη. Σ' ένα άλλο σύνταγμα, θα κατορθώσω να άνακτήσω τον βαθμό μου.

Ο Σαβερνύ είχε πολύ συγκινηθί κατά βάθος.

—Τώρα πιά δεν μπορώ να σε καθαιρέσω, είπε. Αυτή η τιμωρία έπρεπε να έπαισσε ακολουθήση άμέσως την πράξι σου. 'Αλλά σου υπόσχομαι ότι θα κάμω τα πάντα για να φύγης από τό 145ο και να μετατεθής σε άλλο σύνταγμα.

—Εύχαριστώ, συνταγματάρχη μου. Μου δίνετε τη ζωή!

—Δεν ξέρω όμως πότε θα γίνη αυτή η μετάθεσι. Γι' αυτό, πρέπει να κάμεις ύπαμονή. Τα προσέχθι μεγάλα γυμνάσια θα έπιφέρουν άναμφισβητήτως έναν άντιπερισσασμό στη ζωή σου. Αυτό είναι το μόνο που μπορώ να σου πώ.

—Συνταγματάρχη μου, ίκέτευσε ο 'Ιακώβος, μου επιτρέπετε να χαίρεταις την κυρία ντε Σαβερνύ, που έφάνηκε πάντοτε τόσο καλή μαζί μου... και η οποία, όπως και ο γιός σας, δεν πιστεύει στην ένοχη μου;

Ο Σαβερνύ έδίστασε.

Πάλι διεξήγετο μέσα στην καρδιά του. 'Ησθάνετο άγανάκτησι για τό παράπτωμά του όποιον είχε περιτέσει ο 'Ιακώβος και συγχρόνως συνεκινείτο άνάμνησι της λαμπράς διαγωγής, που ο νεαρός ύπαξιωματικός είχε έπίδειξει κατά τον πόλεμο του Τούρκου.

—'Ηταν άρα γε ένοχος; 'Η ήταν άθώος;

Αυτό ίσως δεν θα τό έμάθαινε ποτέ.

—Βερνάρδε, είπε τέλος, συνόδευσέ τον 'Ιακώβο στο διαμέρισμα της μητέρας σου.

—Εύχαριστώ, είπε και πάλιν ο νέος. 'Αφού είσθε τόσο καλός, θα σας ζητήσω και κάτι άλλο άκόμη. 'Εγραψα στην έλιάνά πόσο υπέφερα εδώ και την παρεκάλεσα να έλθη στο Ναυσύ, για να με ενισχύση με την παρουσία της. Αυτήν τουλάχιστον θα την δεχθίτε;

—Βεβαίως, απάντησε ο Σαβερνύ.

—Δεν έχω τίποτε άλλο να σας ζητήσω, είπε ο 'Ιακώβος.

—Εχαίρετσε έπειτα στρατιωτικά και έβγήκε.

Μισή ώρα, άργότερα, οι δυο στρατιώται είχαν έπιστρέψει στον στρατώνά.

Ο Βερνάρδος συνώδευσέ τον 'Ιακώβο στο δωμάτιό του.

Ο Λαινέκ άπουσίαζε και οι δύο φίλοι παρέμειναν μόνον.

Ο Βερνάρδος εξήταζε τα πράγματα, που εύρισκοντο μέσα στον θάλαμο.

Μεταξύ αυτών, έκινησε την προσοχή του, ένα πολυτελές πιστόλι, που ήταν κομμάσι έπάνω από τό κεφάλι του ύπαξιωματικού.

—Επλησίασε τότε και άρχισε να τό περιεργάζεται.

Ο 'Ιακώβος τον είδε και είπε:

—Τό πιστόλι αυτό είναι ο πιστότερός μου σύντροφος. Ίσως αυτό με βοηθήσει μια μέρα, για να άπαλλάγω από τη ζωή. Πρέπει να ξέρης, Βερνάρδε, ότι τό πιστόλι αυτό είναι προωρισμένο να παίξει κάποιον σημαντικό ρόλο στην ύπαρξί μου. Όταν έγεννήθηκα, εύρέθηκε κοντά μου. Ήμουν τότε μόλις δύο ήμερών. Και τώρα τό πιστόλι αυτό θα μου δώση τον θάνατο...και τη γαλήνη.

—Γιατί μιλάς έτσι και με λυπείς; Έκαμε ο Βερνάρδος.

Ο 'Ιακώβος έκίνησε τό κεφάλι.

—Έχεις δικήν, είπε. Όταν θέλη κανείς να δώση τέρμα στην ζωή του, δεν πρέπει να έμπιστεύεται τό σχέδιό του σε κανένα. Διαφορετικά, μοιάζει σαν να θέλη να κινισθί την προσοχή τους, για να τον παρεμποδίσουν από την εκτέλεσι του σκοπού του. Μην άνησυχής όμως! Δεν θα σου κάμω ποτέ πιά λόγο γι' αυτό.

—'Εκείνο που θέλω είναι όχι να μη μου κάμης λόγο, αλλά να τό βγάλης έντελώς από τό μυαλό σου.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟΝ: 'Η συνέχεια.

ΕΝΑΣ ΟΚΤΑΛΟΓΟΣ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ

Μια 'Αμερικανίς συγγραφέας και καθηγήτρια της ψυχολογίας, σε άρθρο της δημοσιεύμενο σε άμερικανικό περιοδικό, δίνει τις παρακάτω συμβουλές σ' εκείνους που θέλουν πράγματα να ζήσουν ευτυχείς:

1.—'Απλοποιήσατέ τον βίο σας όσο είναι δυνατόν.

2.—Μην έχετε έστραμμένα τα βλέμματά σας προς διάφορες κατευθύνσεις συγχρόνως.

3.—Συνηθίσετε να εκλέγετε τις καλύτερες συμβουλές συγγενών και φίλων σας, που πραγματικά σας αγαπούν, και φροντίζετε να συμμορφώνεσθε προς τις εκάστοτε παρουσιαζόμενες περιστάσεις.

4.—Όταν εκλέξετε την κατεύθυνσι σας, έπιμένετε σ' αυτήν.

5.—Να έχετε λίγους, αλλά καλούς φίλους.

6.—Περιορίσετε τις επιθυμίες σας έστω και μετά σκληρότητα.

7.—'Εφ' όσον μπορείτε, άποφεύγετε τις άδεδαικτές.

8.—'Επιδιώκετε πάντοτε κάτι θετικό.

ΓΙΑ ΣΑΣ ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ

Όσο ωραία και θελκτική φαίνεται μια γυναίκα εκ πρώτης όψεως, χάνει άμέσως την γοητεία της εάν δεν είναι έξυπνη. Η έλλειψις πνεύματος άπογοητεύει και κουράζει. Κατά τό πλείστον, η πολύ ωραία γυναίκα δεν είναι πολύ έξυπνη, γι' αυτό ωραιόταται σύζυγοι ύποφέρουν από την άστάθεια των αισθημάτων των άνδρών τους. Φταίουν λιγάκι οι ίδιες. Η γυναίκα είναι ένα πλάσμα ίδιαίτερος προικισμένο από την φύσι. Σπάνιες είναι οι γυναίκες, που στερούνται πνεύματος, αντιλήψεως και της ικανότητος να μορφωθούν. Γι' αυτό πρώτον καθήκον μας είναι να αναπτύξω με τις διανοητικές μας ικανότητες. Δεν είναι ανάγκη να παύσεται κανείς σοφός. Τό πνεύμα δεν είναι έπιστήμη. 'Εκείνο όμως που χρειάζεται είναι να γνωρίζουμε διάφορα πράγματα, ν' αντιλαμβάνομεθα κάθε τι που διαδίδεται ή που άκούμε, ώστε να μη φαινόμεσθε άπληροφόρητοι, σε σημείον που να νοιώθωμε ένα αισθηματικό κατωτέροητος, αισθηματικό χλητικό για μας και για κείνους που μας περιβάλλουν. Η ζωή της γυναίκας δεν είναι ένα ρομάντοσ όπου η όμορφιά μόνη παίξει έναν ρόλο. Είναι ένας αγάνας κάποτε σκληρός και όδυμνος, και απαιτεί σοβαρές ήθικές δυνάμεις για την αντιμετώπισί του.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Δεν είναι κανείς δυστυχής, παρά αν τό πιστεύει.

Σε νέκας

Τά χρόνια δεν φτάνουν σοφούς, αλλά μόνο γέροντες.

Βίξέ

Αφορισμοί

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

★ Μπορείς να έλπιζής τ'ά πάντα από μια γυναίκα που σούδωσε ραντεβού και ήρθε, όσο κι' αν είναι άστνηρή, όσο κι' αν είναι φρόνημη.

★ Δυστυχία σ' εκείνον τον όποιον αγάπησε μια γυναίκα, χωρίς να την άναγαπήση! 'Αλλοίμονο σ' εκείνον που άνάβει έρωτικό μίσος στην καρδιά μιας γυναίκας! 'Ο άνθρωπος αυτός μοιάζει μ' εκείνον, που δάζει φωτιά σ' ένα βαρέλι γεμάτο μπαρούτι, καθισμένος συγχρόνως έπάνω σ' αυτό.

★ Όταν μια γυναίκα άποκτά φίλο, φροντίζει να ίδι τί γινώμην έχουν γι' αυτόν οι άλλοι και όχι αυτή η ίδια.

★ 'Ο έρωτας είναι ένα γάντι που έφαρμάζει σ' όλα τ'ά χέρια: Στο χέρι του πρίγκηπος και στο παληόχερο του εργάτη.

★ 'Η γυναίκα μπορεί να φέρη τον άνδρα μέσα σε μια ώρα στην άυτοκτονία, στο φρενοκομείο, στον Παράδεισο και στην Κόλασι.

★ 'Η συγγνώμη έρχεται μετά την άδιαφορία. 'Οποιος αγαπάει δεν συγχωρεί.

★ 'Οποιος δεν πονάει πολύ, δεν μπορεί ν' αγαπήση πολύ.

★ Στον Έρωτα, αν δεν εύτυχίση κανείς άμέσως, δεν εύτυχε ποτέ.

★ 'Η έραπειμένη είναι αίχμαλτος που αίχμαλτώνει κάποτε τον κύριό της.

★ 'Ο έρωας μοιάζει με άσθένεια του δέρματος. 'Όσο περισσότερον ζύνεται κανείς, τόσο περισσότερη φαγούρα αισθάνεται.

★ 'Επρεπε να μεταχειριζώμαστε τις γυναίκες όπως ο φιλάργυρος τον θησαυρό του. Να μεθούμε, δλεπόντάς τις, αλλά να μην τις άγγίζουμε.

★ 'Ο έρωας είναι όπως τ'ά χελιδόνια. Φέρνει την άνοιξι στο σπίτι.

★ 'Η φιλία άρκείται στο εισόδημα, ο έρωας τρώει τό κεφάλαιο.

★ Οι γυναίκες που ζέρον ν'ά μισούν είναι οι μόνες που ζέρον ν' αγαπούν.

★ 'Η φιλία δύο γυναικών σημαίνει σιωμοσία.

★ Οι γυναίκες που δεν έχουν φίλες, έχουν αντιζήλους.

★ Τα έρωτικά μας σφάλματα μας φανίνονται άσυγχώρητα μόνον όταν παύσωμε ν' αγαπούμε.

ΟΙ Άδλοι του Γερο-Παρατατικού

ΠΡΟΣΦΑΤΩΣ ΚΛΗΡΩΘΗΣΟΜΑΙ

Γυναί, άπάντων των νομών κι' έπαρχιών 'Ελλάδος άκούσατέ μοι όπωσον μετά πολλής ζαλάδος. Σας έλυπήθη, ά γυναί, ταλαίπωροι τ'ά μάλα που δι' έμένα δάσανα ύφίστασθε μεγάλα και πάσαι με άρέγεσθε με φλογεράς όρμας.

Δι' ό ταχέως βούλομαι να δώσω νύν εις σας έλπίδας περισσάς.

πώς πάσα μια δύναται να μ' έχη ίδιόν της εάν τό βέλ' ή τύχη της ως και τό ριζικόν της.

Έν άλλους λόγους, ά τρελλάι άγέλοι των θηλέων, τον έαυτόν μου τον τερπνόν, κομψόν κι' άδυσσαλέον.

...Λαχείον τυχερόν!

«Λαχείον Παρατατικού» εκδίδοι μόνος ήδη και πάσαν ούν γυνήν, καλώ την τύχην της να 'ίδη.

Ήγουν εκάστη 'Ελληνίς λαχούνη άς άποκτήσθι και τις γινώριζει; Πιθανώς αυτή να με... κερδίση.

Κατήρτισον δε πίνιακα κερδών πολυποικίλων όν καταστήσομαι γνωστόν στο προσέχες μας φύλλον.

«Αλλό, λοιπόν, ά γυναίκα άπάντων των σπρωμάτων άπάντων των ηλικιών και των άναστημάτων, λαχνούς μου άγοράσατε, λαχνούς δικούς μου μόνον μετά δεκαετημέριον, ως έγγιστα... κληρώνω.

Ο ΓΕΡΟ—ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Ο ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ

37

ΒΟΥΛΓΑΡΙΚΗ

ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ

ΓΙΑΤΙ Ο ΗΛΙΟΣ

Ξεμεινε άνύπανδρος

Κάποτε ο 'Ηλιος ήθελε να παντρευθί. Πήγε λοιπόν και παρουσιάσθηκε στον Θεό και τον παρεκάλεσε να του δώση την άδεια.

—Θέε, παντοδύναμε, του είπε, θέλω να παντρευτώ πιά. Δώσε μου την άδεια να τό κάνω!

—Καλά, του είπε ο Θεός. 'Αφρό με να σκεφθώ και θα σου άνακοινώσω την άπόφασί μου.

Ο 'Ηλιος έφυγε και ο Θεός έστειλε κι' έφώνασε τον Σατανά.

—'Ο 'Ηλιος θέλει να παντρευθί, είπε ο Θεός στον Σατανά όταν αυτός παρουσιάσθηκε κε μπροστά του. Τί λές, έσύ; Πρέπει να τό δώσω την άδεια; Ναί ή όχι;

Ο Διάβολος συλλογίσθηκε λίγο και είπε:

—'Εσύ είσαι ο Θεός, είσαι σοφός και παντοδύναμος. Ε-σύ ξέρεις μόνος σου τί πρέπει να κάνης.

Ο Θεός κατάλαβε άπ' αυτή την άπάντησι ότι ο Σατανάς δεν ήθελε να μιλήση. 'Ηξερε τί πονηρός και τί κακός ήταν και δεν έπέμεινε.

—Καλά, είπε. Θα σκεφθώ μόνος μου. Μπορείς να πηγαίνης.

Και ο Διάβολος καβάλλησε στο κουτσό γαϊδουράκι του και κούτσά-κούτσά ξεκίνησε για να γυρίση πίσω στην Κόλασι.

Μόλις όμως ξεμάκρυνε λίγο, ο Θεός έφώνασε έναν άγγελο:

—Πήγαναι πίσω από τον Διάβολο, του είπε. Θα είσαι άόρατος. Θ' άκούσης τί θα πη ό Σατανάς στο δρόμο και θάρθης να μου πής.

Ο άγγελος έκανε μιάν υπόκλησι έμπρός στο Θεό, άνοιξε τ'ά φτερά του και έπρόλαβε τον Διάβολο.

Ο Σατανάς προχωρούσε σιωπηλός. Όταν όμως έφτασε σε μιά ρεματιά, είπε στο ζώο του:

—Πιές, γαϊδούρι, πιές, γαϊδουράκι μου. Πιές νερό να χορτάσης, όσο βρίσκεις άκόμα, γιατί σε λίγο ο Θεός θα παντρεύη τον 'Ηλιο και τότε θα γεννηθούν πολλά 'Ηλιόπουλα και όλα τ'ά νερά θα χαθούν άπ' τον παντού, γιατί θα στερέψουν και θρύσες, και ρεματιές και ποτάμια. Πιές, γαϊδουράκι μου, πιές. Γιατί τώρα έχωμε έναν 'Ηλιο μόνον και όμως κάνει τόση ζέστη που κοντεύομε να σκάσωμε από τη δίψα. Φαντάσου τί θα γίνη όταν γείνησθι ο ούρανος από 'Ηλιόπουλα!

Αυτή είπε ο Σατανάς κι' έεξακολούθησε τον δρόμο του για την Κόλασι.

Ο άγγελος έπέταξε τότε πίσω στο Θεό και του διηγήθη κε τί είχε άκούσει. 'Ετσι ο Θεός δεν έδωσε την άδεια στον 'Ηλιο να παντρευθί και έτσι έχομε έναν μόνον 'Ηλιο στον ούρανό...

Ο ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ

37

Η ΑΥΓΗ ΖΥΓΩΝΕΙ...

ΑΥΤΟΤΕΛΗΣ ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΝΟΥΒΕΛΛΑ
της Αμερικανίδος ΣΟΥΖΑΝ ΓΚΛΑΣΠΕΛ

Ένα τηλεγράφημα

Όστε δεν έδωσε ποτέ σημεία ζωής η Λυδία; ρώτησε ο δικαστής Κίρχλερ.

—Τα τελευταία αυτά χρόνια όχι, αποκρίθηκε ο Γάρρεν Τσίπμαν νιάζοντας προσεκτικά τη στάχτη του τσιγάρου του.

—Κι' εσύ, δεν της έγραψες; ξαναρώτησε ο Κίρχλερ.

—Όχι, ωμολόγησε ο Γάρρεν. 'Αμέλησα κι' εγώ. Βλέπεις, λείπει τόσα χρόνια.

—Πόσα;

—Από τον καιρό που ήταν δεκαέξη χρονών. Τώρα έχω είμαι τριανταοκτώ. Την περνάω τρία χρόνια. Δεκαεννιά χρόνια λείπει.

—Δεν φταίει αυτή, είπε σιγά ο δικαστής Κίρχλερ με ύφος δνειροπόλο. 'Αμοιρο παιδί! Για φανόσου, η μικρή Λυδία να είναι τώρα τριανταπέντε χρονών! Και πού βρίσκεται τώρα;

—Ένας Θεός το ξέρει. 'Εγύρισε τον κόσμο. Πήγε στην Εύρωπη, 'Ιταλία, 'Ελλάδα. 'Επειτα στην Αίγυπτο, στη Συρία. Πρό τριών μηνών της έστειλα ένα γράμμα συστημένο, στη διεύθυνσή της, που μου είχε δώσει κάποτε στην Κωνσταντινούπολη. Δεν έλαβα απάντησι. Της έτηλεγράφησα πρό ήμερών και πάλι δεν έλαβα απάντησι.

—Της έδωσες να καταλάβω...

—Βέβαια, έκαμε ανυπόμονα ο αδελφός της Λυδίας. Της έξηγησα πώς ο πατέρας της άφησε το σπίτι υπό τον δρον να το παραλάβει έως την πρώτη Μαΐου. 'Αλλοιώς περιέρχεται στο Νεκροταφείο.

—'Ανυπομονεί το νεκροταφείο, είπε ο δικαστής χαμογελώντας. Μου έτηλεφώνησαν πολλές φορές οι σύμβουλοι. Βλέπεις, οι πεθαμένοι δεν ξέρουν πού να πάνε. 'Ο λόφος δεν τους χωρεί πιά. Το σπίτι με τον κήπο, έτσι καθώς είναι πιά από το νεκροταφείο, είναι ιδανική λύσις του προβλήματος. Και φαντάζομαι πώς οι έλπίδες των κυριών συμβούλων δεν θα πάνε χαμένες. Γιατί μία γυναίκα που έζησε στην Εύρωπη και στην Αφρική, τί θάρρη να κάνει εδώ επάνω;

—Κι' εγώ δεν φαντάζομαι να έλθω, συγκατένευσε ο Γάρρεν. 'Εκείνη τη στιγμή ο γραμματέας του δικαστού μπήκε στο δωμάτιο.

—'Ενα τηλεγράφημα για τον κύριο Τσίπμαν, ανήγγειλε.

—Από το Μεξικό, είπε ο Γάρρεν παραξενεμένος.

—Από τη Λυδία;

—Ναί, από τη Λυδία, αποκρίθηκε ο Γάρρεν με συγκίνησι. Και διάβασε.

«Οι πεθαμένοι ως πάνε αλλού. 'Αφού ο πατέρας τα κανόνισε έτσι, έρχομαι, είμαι ευτυχής να σώσω το σπίτι μας. Μαζί μου φθάνουν η Κούλα κι' ο Ντιέγκο. 'Ο Πάντσο Βίλλα α-

κολουθεί.

Οι δύο άνδρες εσάπασαν κάμποση ώρα. Πρώτος ο Κίρχλερ έμειλε:

—Φαντάζομαι τη χαρά σου να ξαναβείς την αδελφή σου.

—Ναί, βέβαια, αποκρίθηκε ο Γάρρεν παραγμένο. Κι' έπρόσθεσε σκεπτικά.

—Φαίνεται πώς έχει λεπτά. Γιατί λοιπόν έρχεται να φιλιώσει εδώ;

—'Ισως να νοστάλγησε, είπε ο δικαστής σκεπτικός κι' αυτός.

—Μά δεν μπορεί να κατοικήση σ' αυτό το σπίτι, έκαμε με απελπισία ο Γάρρεν. Αυτό το σπίτι είναι σαράβαλο, για γκρέμισμα. Κι' έπειτα, μέσα σχεδόν στο νεκροταφείο...

—Γάρρεν, είπε σε λίγο ο δικαστής σοβαρά. Δεν έφερθήκατε καλά της Λυδίας. Φαίνεται πώς έχει καλώς καθότι νιώσκει πεταί να ξανάρθω εδώ.

Η δύσκολη άγγελία

Αν ήταν το πιο εύκολο σημείο σ' όλη αυτή την υπόθεσι, να το αναγγείλω στην 'Αϊδου, τη γυναίκα του. Όταν έτοιμαζόνταν το δρόμο να πάνε να κοιμηθούν, είπε ο Γάρρεν δειλά:

—Στάσου μία στιγμή... έχω να σου πώ. Για πές μου πώς σου φαίνεται;

—Πώς μου φαίνεται τί;

—Ποιός νομίζεις πώς έρχεται;

—Που θέλεις να ξέρω; αποκρίθηκε η 'Αϊδου αδιαφορα πνιγόντας ένα χαμουρητό.

—'Η Λυδία έρχεται!, έφώναξε με ξαφνικό πείσμα ο Γάρρεν.

—'Επρεπε να πάρη αυτό το επιθετικό ύφος, γιατί ήρεμα δεν θα κατάφερνε ποτέ να το αναγγείλω.

Σαν να την εδάγκωσε φίδι, πεταχτηκε η γυναίκα του. Το παχουλό κορμί της τραντάχτηκε ολόκληρο. 'Επί τέλους η φωνή της ακούστηκε βραχνή.

—Τί είπες; Δεν κατάλαβα.

—Είπα πώς έρχεται η Λυδία.

—Δεν το πιστεύω!, ξεφώνισε.

—Το πιστεύεις ή όχι, μία φορά έρχεται. Σε δυό μέρες.

—Γάρρεν, είπε σε λίγο σιγά, είπες σ' αλήθεια πώς έρχεται η Λυδία; Μά το ξέρεις πώς αυτό δεν μπορεί να γίνει... δεν πρέπει να γίνει. Πρέπει να το έμποδίσω.

—Πώς να το έμποδίσω;

—Τί θα κάνω; έφώναξε σχεδόν με κλάματα η γυναίκα.

—'Αϊδου, είπεν ο Γάρρεν συμβιβαστικά. Ξέρω πώς σκέπτεσαι... μά ίσως δεν είναι τόσο κακό όσο φαντάζεσαι. 'Ισως να νοστάλγησε. Λέει πώς είναι ευτυχής να σώσει το σπίτι.

—Μά σώσει το σπίτι!, έκαμε η γυναίκα μ' ένα ξερό γέλιο.

—Γελάς για τη μητέρα μου; ρώτησε σκοτεινός ο Γάρρεν.

—Όχι, αποκρίθηκε σοβαρά η 'Αϊδου. Ποτέ δεν έγέλασα για τη μητέρα σου.

—'Η μητέρα ήταν καλή, γλυκειά, είπε πεισμένος ο Γάρρεν. Κι' όμορφη... ο πατέρας την αγαπούσε, όπως ποτέ άντρας δεν αγάπησε τη γυναίκα του.

—Βέβαια, έτσι είνε, Γάρρεν, του αποκρίθηκε πιο μαλακά τώρα κι' η γυναίκα του. Μά αυτά τα παλιά τί σημασία έχουν; 'Η Λυδία δεν πρέπει να έρθω.

—Δεν μπορώ να το σταματήσω. Κι' αν το ήθελα, θα με αποδοκιμάζε ο δικαστής Κίρχλερ. Και ξέρεις πολύ καλά πώς έχωμε ανάγκη αυτόν τον άνθρωπο. Χωρίς τη φίλια του και την εκτίμησή του, ποιός ξέρει πού θα κατανοήσαμε;

—'Αναστένανε η 'Αϊδου και δεν είπε πιά λέξι.

Οι παράξενοι ταξιδιώτες

Σφουρίζοντας έφθασε το τραίνο. Με πρόσωπο τραηγμένο από την αγωνία, εκύτταζε ο Γάρρεν τους επιβάτες που κατέβαιναν. Θα την αναγνώριζε τη Λυδία; Δεκαεννιά χρόνια. Σίγουρα θα ήταν καμμία παχειά τριανταπεντάρα βαρύνητη. Κι' όμως μικρή ήταν ψηλή και λυγρή κι' έτρεξε σαν ελαφίνα.

—'Ενα μελαχροινό κοριτσάκι έπηδησε από κάποιο βαγόνι της πρώτης θέσεως. Πίσω του ένα αγοράκι ως έπτά έτών, πολύ μελαχροινό, με καπέλλο παράξενο. Και πάρα πίσω, μία γυναίκα. Ψηλή, επιβλητική, λυγρή. Αυτά τα μεγάλα σκούρα μάτια. Το δέρμα το λείο, μα σκοτεινό... δεν μπορούσε να είναι άλλη αυτή η γυναίκα.

Τη ζύγωσε, νοιώθοντας την καρδιά του να χτυπά, να σπάει. 'Εφώναξε βραχνά:

—Λυδία!

Τον εκύτταξε, ενώ το πρόσωπό της δλο φωτιζόταν.

—Γάρρεν!

Πηδώντας τα σκαλοπάτια, βρέθηκε στην αγκαλιά του. Τον έφίλησε με δάκρυα στα μάτια, ενώ αυτός την έσφιγγε στενοχωρημένος.

—'Επειτα, η γυναίκα χαμογέλασε μέσα από τα δάκρυα και του είπε ευθυσ:

—'Εδώ είναι τα παιδιά μου. 'Ο Ντιέγκο κι' η Κούλα.

—Κι' ο άνδρας σου; τη ρώτησε αστασιμένος.

—Δεν έχω άνδρα, του αποκρίθηκε απλά. 'Ο Χένρυ βρήκε πώς δεν είμαι καλή σύζυγος. 'Εξη μήνες μόνο ζήσαμε παντρεμένοι. Μετά χωρίσαμε.

—Και πήρες εσύ τα παιδιά;

—Τα παιδιά; έκαμε με άγνο χαμόγελο η Λυδία. 'Α, όχι, δεν είχαμε δυό παιδιά στους έξη μήνες. Αυτά τα παιδιά τα

υιοθέτησα. 'Ο Ντιέγκο είνε 'Ινδός. 'Η Κούλα 'Ελληνίδα... τη βρήκα στη Σμύρνη.

—Κι' ήταν ανάγκη να υιοθετήσης έναν 'Ινδό και μία 'Ελληνίδα; της ψιθύρισε με απορία.

—Γιατί όχι; του αποκρίθηκε απλά. 'Εξ άλλου, αυτά τα παιδιά είχαν ανάγκη από υιοθεσία. Βρέθηκαν στο δρόμο μου.

—Μά χρήματα έχεις; τη ρώτησε. Κληρονόμησες βέβαια τη θεία...

—Βέβαια. 'Η θεία που είχε την καλωσύνη να με πάρη μαζί της, από τότε που ήμουν δεκάξη χρονών, τότε που ο πατέρας θέλησε να φύγω, μου άφησε κι' όλη της την περιουσία. 'Εκτός όμως απ' αυτή την κληρονομιά, κάποιος άνδρας μούδωσε εκατό χιλιάδες δολάρια.

Το αυτοκίνητο, που τους έφερε σπίτι, έφάνηκε σαν να σταμάτησε από την εκπληξι. Την εκύτταξε με μάτια πελώρια.

—'Ενας άνδρας; ψιθύρισε ο Γάρρεν. 'Ο άνδρας σου;

—Όχι, έγέλασε η Λυδία. 'Ο Χένρυ δεν μούδωσε τίποτα.

—'Ρωτάς ξένος άνδρας; ρώτησε βραχνά ο Γάρρεν. Και μωρό να μάθω τί έδωσες για αντάλλαγμα των εκατό χιλιάδων δολαρίων;

—Αυτό είνε το παράξενο, αποκρίθηκε απλά κυττάζοντάς τον στα μάτια η αδελφή του. Δεν του έδωσα τίποτα, απολύτως τίποτα. 'Ηταν γέρος, μπορούσε να είναι πατέρας μου. Πολλές φορές έλεγε πώς μπορούσε να είναι πατέρας μου. Είχε γνώρισει τη μητέρα. Είχε διατηρήσει μία θαυμασία ανωνμνσι. 'Ελεγε πώς ήταν η πιο τέλεια γυναίκα που είχε ποτέ συναντήσει στη ζωή του.

—Και τ' όνομά του; ρώτησε ο Γάρρεν με χείλη σφιχτά.

—Τζος Μπλαίηκ.

Μία θοερειά σιγή απλώθηκε για κάμποση ώρα ανάμεσά τους. Στο τέλος, ο Γάρρεν είπε με χείλη σφιγμένα:

—Θέλω να δώσης πίσω αυτά τα λεπτά.

—Μά γιατί; ρώτησε η γυναίκα. 'Εξ άλλου, και να ήθελα, δεν θα μπορούσα. Σου λέω, Γάρρεν, πώς δεν συνέβη τίποτε μεταξύ μας. Μου φάνηκε παράξενο. Μ' αγαπούσε σαν πατέρα. Βλέπεις, ήμουν μόνη, τόσο μόνη στην ξενιτειά, Γάρρεν! 'Επρεπε ναχω φίλους. Δεν είσαι ευχαριστημένος που δρέθηκαν άνθρωποι να μ' αγαπήσουν;

—'Ηταν πολύ παραγμένο για να της απαντήσει. 'Ετσι η Λυδία άρχισε να μιλά με τα παιδιά. Τους έδειχνε ποτέ το ένα, ποτέ το άλλο. 'Ο Ντιέγκο άκουγε με την ινδική του σοβαρότητα και τα καταλάβαινε όλα, ενώ η Κούλα, φλύαρη και περιέργη, όλα ρωτούσε.

—'Οταν έφθασαν μπροστά στο σπίτι, ο Γάρρεν έννοιωσε μιν από τις πιο μεγάλες λύπες της ζωής του. Ποτέ δεν του είχε φωνή τόσο σαράβαλο, όσο τη στιγμή που αναγκάστηκε ν' απλώσει το χέρι και να πη της αδελφής του:

—Αυτό είνε!

Είδε την απογοήτευσι στα μάτια της. Μά μονάχα μία στιγμή. 'Αμέσως μετά, έφώναξε καλόκαρδα πάλι η Λυδία:

—'Ω, τί παλιό! Μά δεν πειράζει, Γάρρεν! Τ' αγαπάω. Μόνο με την ιδέα πώς ο πατέρας θέλησε να έλθω να το παραλάβω, τ' αγαπάω. Θα το επισκευάσω, θα το κάμω αγνώριστο.

—'Εκάθηναν κι' έφαγαν το πρόγευτο φαγητό που της είχε ετοιμάσει ο Γάρρεν. 'Επειτα, τα παιδιά έφυγαν κι' άρχισαν να παίζουν ανάμεσα στους τάφους.

—Θυμάσαι, έτσι παίζαμε κι' έμεις μέσα στο νεκροταφείο, είπε ο Γάρρεν για να πη κάτι.

Του χαμογέλασε μ' ένα ευτυχισμένο χαμόγελο. Αυτό του έδωσε θάρρος για ν' αρχισή:

—'Εχομε τόσα να πούμε. Δεν... δεν ξέρω τί ακριβώς ξέρεις... και φταίω εγώ... έπρεπε να σου έχω γράψει... να σου έχω εξηγήσει...

Τον εκύτταξε με κάποιαν εκπληξι. 'Επειτα του είπε μαλακά:

—Ναί, Γάρρεν, κι' εγώ νομίζω πώς θάχης πολλά να μου πής. 'Αλλά θέλεις ν' αφήσωμε, ώπου να διορθώσω το σπίτι; Θα είνε πιο εύκολο να μιλήσωμε τότε παρά σ' αυτό το περιβάλλον.

—Είσαι καλή, της είπε μ' ευγνωμοσύνη.

—Μόνο, θάχης την καλωσύνη να παρακαλέσης τη γυναίκα σου να μου στείλη ανθρώπους για το συγκύρισμα, έκαμε η Λυδία. 'Εγώ, βλέπεις, δεν γνωρίζω κανέναν εδώ.

Είσαι παράξενη γυναίκα

Πώς σου φάνηκε η Λυδία; ρώτησε ο Γάρρεν το άλλο μεσημέρι.

—'Η 'Αϊδου είχε αποφασίσει το πρωί να πάη μόνη της, μήπως χρειαζόταν τίποτα ή μουσαφίρισα. Δεν αποκρίθηκε άμεσα τώρα.

—'Η Λυδία; είπε σε λίγο. Το κακό είνε πώς, θέλεις δε θέλεις, την αγάπησ.

Χαμογέλασε ευτυχισμένος ο Γάρρεν. Μά η 'Αϊδου έπρόσθεσε γρήγορα:

—'Αντώνω, θα μιλούν γι' αυτήν όλοι εδώ γύρω, να το ξέρεις. Είνε τόσο παράξενη! Και φαντάσου, να πάη να υιοθετήσιν μιν 'Ελληνοπούλα κι' έναν 'Ινδό. Το ξέρεις πώς κουβάλησε κι' ένα γαϊδουράκι από το Μεξικό; Ναί, ο Πάντσο Βίλλα δεν είνε παπαγάλος, όπως νομίζαμε. Είνε ένας γαϊδαράκος, κι' η Λυδία έχει σκοπό να τριφυλήν μ' αυτόν στα περιχωρά.

Χαμογέλασε πάλιν ο Γάρρεν. Αυτά ήταν λεπτομέρειες. Το σπουδαίο ήταν πώς η Λυδία είχε κατακτήσει τη δύσκολη 'Αϊδου.

—Λυδία, έλεγε αυτή το απόγευμα στην μουσαφίρισα, έμμένεις αλήθεια στην απόφασί σου να διορθώσης το σπίτι και να εγκατασταθής εδώ;

—Βέβαια, αποκρίθηκε η άλλη απλά. Μου φαίνεται μάλιστα πώς θα είμαι ευτυχισμένη εδώ. 'Ολα μου θυμίζουν την παιδική μου ηλικία. Ξέρεις, εδώ κατοικούσαμε πριν φύγω. Δες! Βρήκα μία φωτογραφία της μητέρας. Δεν ήταν εξαιρετικά όμορφη;

—Ναί, αποκρίθηκε διαστική η 'Αϊδου κι' ούτε εκύτταξε την εικόνα.

Παραξενεύτηκε λιγάκι η Λυδία. 'Επειτα, με τό ζωηρό της ύφος συνέχισε:

—Κι' αυτή η παλιά πολυθρόνα πώς σου φαίνεται; Σκέπτομαι να τη διορθώσω.

—Δεν αξίζει να διορθωθώ, είπε η 'Αϊδου.

—Βέβαια... μά εδώ καθόταν πάντα ο πατέρας.

Την εκύτταξε στα μάτια η 'Αϊδου. Στο τέλος είπε άργα:

—Είσαι παράξενη γυναίκα.

—'Εγώ; ρώτησε μαλακά η Λυδία. Γιατί, 'Αϊδου; Γιατί είμαι παράξενη;

—'Ω, για το Θεό!, έκαμε η 'Αϊδου νευρικά και γυρίζοντας της την πλάτη άρχισε να συγυρίζει.

Την άλλη μέρα, πήγε η Λυδία να επισκεφθώ τη γυναίκα του αδελφού της.

Πέντε-έξη κυρίες ήταν μαζεμένες στο σπίτι, κι' όλες την εκύτταζαν με περιέργεια πού ούτε καν προσπαθούσαν να την κρύψουν. Κανα-δυό τη θυμάντανε από κοριτσάκι, πριν φύγω. Κι' αυτές όμως την εκύτταζαν παράξενα, σαν ξένη.

—Τους κάνω έντυπωσι, έσκέφθηκε η Λυδία κι' έγέλασε μέσα της. Θα τους φαίνεται παράξενο το ντύσιμό μου... 'Ισως κι' οι τρόποι μου.

Φορούσε ένα φόρεμα από μεξικανικό ύφασμα. Κάθε της κίνησις διέφερε από το περιβάλλον. 'Οστόσο, αυτή η διαφορά τη διασκεδάζε μάλλον. Κι' έτσι, άρχισε να μιλή με το ζωηρό της εκγάρδιο ύφος.

—Δεν εκέκρεθα ούτε στιγμή να πλουτίσω τους πεθαμένους. 'Υπάρχει άρκητη γή και για τους ζωντανούς και για τους πεθαμένους. 'Ισως όμως δώσω ένα κομμάτι του περιβολιού για να μεγαλώση το νεκροταφείο. Πώς σας φαίνεται αυτή η ιδέα;

—'Εξαιρετή, είπε η κυρία Μπόροου, μία παχουλή, άνοιχτό-καρδη γυναίκα.

Εγκαρδιωμένη από αυτή την επιδοκιμασία, συνέχισε η Λυδία:

—Ξέρετε, πριν πεθάνω ο πατέρας μου...

—'Αλλά σταμάτησε. Το αγαθό πρόσωπο της κυρίας Μπόροου αλλοιώθηκε με μιάς. Και καθώς έριξε μία ματιά και στις άλλες γυναίκες, η Λυδία είδε την ίδια φρίκη, την ίδια κατάπληξι σ' όλα τα πρόσωπα γύρω.

Τί παράξενο! Τί έπαθαν όλες; 'Οπωςσδήποτε ξανάρχισε:

—Πριν πεθάνω ο πατέρας μου...

Μά αναγκάστηκε πάλι να σταματήσιν και να ψιθύρουν παραμύνη:

—Ξέρετε πώς τα κανόνισα.

Μ' ένα παράξενο σφίξιμο στην καρδιά σηκώθηκε σε λίγο να φύγω. 'Η 'Αϊδου τη συνώδευσε ως την πόρτα. 'Η φωνή της ήταν γεμάτη αγανάκτησι, καθώς της είπε:

—'Ω, Λυδία! Γιατί τώκανες αυτό; Γιατί το είπες αυτό μπροστά στις φίλες μου;

—Τί είπα; έφώναξε σχεδόν έξω φρενών η Λυδία. Δεν μπορώ να μιλήσω για τον πατέρα μου, έστω κι' αν είνε πεθαμένος;

—Μά... έκαμε σαστισμένη η 'Αϊδου. Μά, Λυδία... δεν σε φελέ εδώ η κωμωδία 'Ολες ξέρουν.

—Τί ξέρουν; ρώτησε χλωμή η Λυδία. Δεν καταλαβαίνω τί θέλεις να πής.

—Λυδία!, έφώναξε η άλλη βραχνά. Λες την αλήθεια; Είνε δυνατόν να μην ξέρεις; Μά τότε είνε φοβερό...

—Τί είνε φοβερό; Τί δεν ξέρω; Γιατί πράγμα μιλάς;

—Δεν είνε δυνατόν να σου εξηγήσω τώρα, ψιθύρισε η 'Αϊδου. Ρώτα τον Γάρρεν. Πρέπει να σου πώ.

Δεν είνε θαμμένος ο πατέρας

Πριν πάη στο σπίτι της, η Λυδία μπήκε στο νεκροταφείο. Θυμόταν καλά πού ήταν ο οικογενειακός τους τάφος, ή μάλλον η σειρά των τάφων με το όνομα Τσίπμαν. 'Εκύτταξε με μάτια γυαλιστερά, σαν να είχε πυρετό.

—'Επί τέλους, το βλέμμα της σταμάτησε.

—'Εχέρτα Τσίπμαν!

—'Ο τάφος της μητέρας της! Πλάι σίγουρα θα είχαν θάψει και τον πατέρα της.

Μά όσο και να κύτταζε, το όνομα Τζων Τσίπμαν πουθενά δεν φαινόταν.

Σταμάτησε κι' έννοιωσε πώς ζαλιζόταν.

—Πατέρα, ψιθύρισε. Πατέρα, πού είσαι;

Κι' εξαφνα, έννοιωσε έναν φόβο τρολλό. Πρώτη φορά παραιτήρησε πώς είχε σκοτεινιάσει, και πρώτη φορά φοβήθηκε μέσα στο νεκροταφείο. 'Εμεινε σαν ριζωμένη στη γή και κατάλαβε πώς δεν θα είχε τη δύναμη ούτε στο σπίτι της να γυρίσει.

Τότε, είδε τον Χένρυ Κίρχλερ, τον άνεπιδο του δικαστού, να μπαίνει στο νεκροταφείο. Την περνούσε δυό-τρία χρόνια. 'Απειρες φορές, παιδιά, είχαν παίξει μαζί ανάμεσα στους τάφους. 'Επρεπε λυτρώμένη κοντά του.

—Χένρυ!, έφώναξε. Πού είνε ο πατέρας μου; Γιατί δεν είνε θαμμένος πλάι στη μητέρα μου;

—Πώς; έκαμε αυτός στρογγυλεύοντας τα μάτια του. Τί εί-

—Κατάλαβες πολύ καλά τί είπα!... ξφώνανε άνυπόμονα ή Λυδία. Πές μου! Τί σημαίνει αυτό; Πρέπει να μου πής!

—Ναί, ναι, Λυδία, τής είπε μαλακά. Θά σου εξηγήσω. Φαίνεται πως δεν καταλαβαίνεις.

—Δεν καταλαβαίνω τίποτα και κουράστηκα να βλέπω κάποιον μυστήριο γύρω μου. Έσύ, όμως, Χένρυ, ήσουν πάντα καλός μαζί μου.

Την έκνιταξε με τὰ γαλανὰ του μάτια, που είχαν διατηρήσει την παιδιατική τους αγνότητα, και χαμογέλασε. Τό χαμόγελο αυτό σαν να τής εξέστανε την καρδιά. Τόν αγαπούσε πολύ τόν Χένρυ Κί. Άνερ όταν ήσαν παιδιά. Κι' αυτός, μικρός τής φερόταν πάντα καλωσύνη.

—Θα μου πής; παρακάλεσε πάλι ή γυναίκα.

—Ναί, θα σου πώ, αποκρίθηκε αυτός και κοκκίνισε.

Ήταν φανερό πως δεν του έρχόταν εύκολο να μιλήσει. Έξαφνα, ξφώνανε με χαρά που δεν μπορούσε να κρύψει:

—Μά να, έρχεται ο Γώρρεν! Καλύτερα να σου μιλήσει αυτός.

Και δίχως καν να χαιρετήσει, έφυγε σαν κνηνημένος.

Ο Γώρρεν εξύγωσε γελαστός. Όταν όμως είδε την έκφραση τής Λυδίας, σκοτεινιάσε κι' αυτός.

—Γώρρεν, είπε αυτή αυστηρά. Πρέπει να μου τὰ πής όλα. Πρώτα-πρώτα, σε ρωτάω: Που είναι ο πατέρας;

—Πάμε μέσα στο σπίτι, θα σου εξηγήσω.

—Δεν κάνω δόμα αν δεν μου πής!

Το αίμα ανέβηκε στα μάγουλά του.

—Έχεις δίκιο, Λυδία, είπε σιγά. Έπρεπε να τὰ ξέρης, έπρεπε να στὰ έχω γράψει. Μά ήταν δύσκολο.

—Που είναι ο πατέρας; Που τόν έχετε θάψει

—Δεν είναι θαμμένος πουθενά ο πατέρας.

Τόν έκνιταξε με μάτια πελώρια. Σε λίγο ξφώνανε, σαν να κατάλαβε:

—Λοιπόν, πνίγηκε; Στη θάλασσα;

—Όχι, όχι, ψιθύρισε ο Γώρρεν. Ο πατέρας δεν πνίγηκε.

—Γιατί λοιπόν δεν είναι θαμμένος;

—Για τόν ίδιο λόγο που δεν είμαστε κι' έμεις θαμμένοι.

Γιατί ο πατέρας δεν πέθανε.

Το αίμα έφυγε από το πρόσωπό τής, που ξφάνηκε σαν κέρινο.

—Δεν πέθανε; ψιθύρισε άχνά. Γώρρεν! Θα με τρελλάνης! Τότε;

—Πάμε μέσα στο σπίτι σου, παρακάλεσε ο Γώρρεν. Έχω πολλά να σου πώ.

Τόν ακολούθησε με δόμα κλονισμένο.

Το φοβερό μυστικό

Τὰ παιδιά είχαν κοιμηθί. Έκάθισαν τὰ δύο άδελφία άντίκρυ. Η ματιά τής Λυδίας ήταν γεμάτη αγωνία.

—Λυδία, άρχισε ο Γώρρεν με φωνή πνιγμένη. Νάξερεις τί κακό μου κάνουν όλα αυτά. Κι' όμως πρέπει να τὰ μάθης. Ο πατέρας βρίσκεται σε σανατόριο.

—Σανατόριο;

—Σε άσυλο, αν προτιμάς. Άσυλο ψυχοπαθών

—Όποτε ο πατέρας είναι τρελλός;

Την έκνιταξε άπελπισμένος.

—Όχι, όχι, δεν είναι τρελλός. Μά ήταν καλύτερη αυτή ή λύση. Βλέπεις, ο δικαστής Κίρχλερ ήταν οικογενειακός μας φίλος. Προσπάθησε να κάνει τὰ πράγματα όσο το δυνατόν πιο άνώδυνα.

—Γώρρεν!, ξεφώνισε ή Λυδία. Σ' εξορκίζω στην ψυχή τής μητέρας μας. Μη με δασανίζης άλλο, μη μου μιλάς με γρίφους.

—Ο πατέρας, είπε ο Γώρρεν γρήγορα, έπρεπε να κλειστή στη φυλακή. Λοιπόν, όλοι είπαμε πως είναι καλύτερα να κλειστή στο άσυλο και να παρουσιασθί ως ψυχοπαθής, παρά να φυλακισθί για όλη του τη ζωή. Έκει έχει άρκετη έλευθερία, κάνει περίπατο στον κήπο, μιλεί με τούς γιατρούς, παίζει χαρτιά...

—Θεέ μου, Θεέ μου, έδόγγησε ή Λυδία. Πές μου τα όλα, Γώρρεν, πές μου τα όλα. Γιατί έπρεπε να φυλακισθί ο πατέρας; Τί έκανε;

—Σκότωσε. Σκότωσε έναν άνθρωπο.

—Σκότωσε;

Σαν λυγμός άκούστηκε το ξεφωνητό τής γυναίκας:

—Γιατί σκότωσε; Γιατί;

—Νά, αυτό θα σου είναι πιό δύσκολο να τὸ καταλάβης. Έξ αίτίας τής μητέρας.

—Τής μητέρας;

Η Λυδία πιάστηκε από τὸ χεράκι τής πολυθρόνας τής. Τής φαινόταν πως ή γή εσάλυε και στριφογύριζε σαν τρελλή. Όπως γινόταν μέσα τής ένας σεισμός που τὰ γκρέμιζε όλα, έτσι ένόμιζε πως όλα γύρω τής γκρεμίζονταν.

—Ω, δεν πρέπει να φανταστής πως ή μητέρα δεν ήταν καλή, ξφώνανε ο Γώρρεν. Ο πατέρας την αγαπούσε πάντα τρυφερά. Όταν έσκότωσε αυτό τόν άνθρωπο, ή μητέρα ήταν ένα χρόνο πεθαμένη.

—Λοιπόν;

—Νά, βέλησε να την προστατεύσει και πεθαμένη, όπως την προστατεύει πάντα ζωντανή. Καθόταν ακριβώς στη θέση που κάθεται τώρα εσύ... εκείνος... ο σκοτωμένος. Έτσι τόν δρῆκαμε όταν άκούσαμε τόν πυροβολισμό. Ο πατέρας μάς έκνιταξε σαν τρελλός και μου είπαι:

—Έτόλμησε να μου κάνει ύπαινιγμό για τή Χέρτα. Δεν τόν έφθανε που την κυνηγούσε ζωντανή, τώρα θέλει να την ντροπιάσει και πεθαμένη. Ένώ ξέρω πως ποτέ δεν έγύρισε να τόν κυττάσει αυτόν. Αυτόν όχι!...

—Μά... , έτραύλισε ή Λυδία. Δεν καταλαβαίνω... τί σημαίνει «αυτόν όχι!» Η μητέρα ήταν γυναίκα σοβαρή... Η Γώρρεν;

Δεν τής άποκρίθηκε άμέσως. Στο τέλος είπε σιγά:

—Λυδία, ο πατέρας την αγαπούσε πάντα. Ήταν όμορφη σαν άγγελος. Για να σώσει τη μνήμη τής, έγινε φονιάς. Μόλις έτόλμησε κάποιος μηχανικός, που είχε έλθει εδω για δύο-τρία χρόνια, να πη άπ' έξω-άπ' έξω πως ή μητέρα μας τού είχε χαρίσει κάτι παραπάνω από τὸ χαμόγελο που έχάρριζε σ' όλον τόν κόσμο, ο πατέρας άρπαξε τὸ περιστροφικό και τόν άφησε στὸν τόπο.

—Δεν μου άποκρίθηκες, Γώρρεν. Η μητέρα ήταν γυναίκα σοβαρή;

—Η μητέρα ήταν πολύ όμορφη. Όλοι την ποθοῦσαν. Ο πατέρας μόνο αυτήν αγαπούσε στὸν κόσμο.

—Τὸ ξέρω, έκαμε δαυρύθυμα ή Λυδία. Γι' αυτό μ' έδιωξε έμένα από τὸ σπίτι. Γιατί ή μητέρα ήταν άρρωστη τὰ τελευταία χρόνια. Έτσι μου είπε. Ήμουν δεκάξη χρονών... κι' όμως ούτε τότε κατάλαβα γιατί έπρεπε να φύγω από τὸ σπίτι, έπειδή ή μητέρα ήταν άρρωστη. Οάπρεπε μάλλον να μείνω, να βοηθήσω. Τού έγραφα τόσες φορές να γυρίσω... μὰ πάντα μου άπαντούσε: «Όχι!». Στο τέλος, κατάλαβα πως κανέναν δεν μ' αγαπούσε εδω μέσα.

—Όχι, ξφώνανε ο Γώρρεν αὐθόρμητα. Η μητέρα σ' αγαπούσε.

Τόν έκνιταξε δύσπιστα.

—Όχι, θα κάνης λάθος, Γώρρεν. Άφου λες πως ο πατέρας έλάτρευε τη μητέρα, δεν θα τής έκανε τὸ κακό να την στερήσει από την κόρη τής, αν με ήθελε ή μητέρα. Μά, θυμάσαι, κι' ή μητέρα ποτε δεν μούδειχνε τρυφερότητα. Έσύ ήσουν πιό μεγάλος κι' όμως έσένα πάντα έχάιδευε. Μάλιστα, τη στιγμή που έφευγα από τὸ σπίτι, ούτε δόγηκε στὸ κατῶφλι να με άποχαιρετήση.

—Μη δγάξης συμπεράσματα, την διέκοψε ο άδελφός τής. Μπορεί να έκλαιγε μέσα που είχε μείνει.

—Όποτε αυτό είναι τὸ φοβερό μυστικό που μου κρύβατε; Έκαμε άναστενάζοντας ή Λυδία. Μά έχω την έντύπωση πως κάτι μου κρύβεις ακόμα... και για τη μητέρα.

Χαμήλωσε τὰ μάτια ο άδελφός τής.

—Άς είναι, άναστενάξε ή Λυδία. Άρκετὰ είναι για σήμερα αυτά που έμαθα.

—Εμειναν κι' οί δυο βουβοί κάμποση ώρα. Άξαφνα, ή Λυδία ξφώνανε ζωηρά:

—Μά που είναι ο πατέρας; Μακριά;

—Όχι, ή «κλινική τού γιαιτροῦ Θόρν δεν άπέχει περισσότερο από μια ώρα με τὸ αὐτοκίνητο.

—Πρέπει να πάω να ιδω τόν πατέρα;

—Ά, όχι!, ξφώνανε ο Γώρρεν.

Τόν έκνιταξε στὰ μάτια. Χαμήλωσε πάλι τη ματιά του αὐτός. Καί έπρόσθεσε:

—Νά μην πᾶς, Λυδία. Σου λέω να μην πᾶς. Δε θα τόν εύχαριστήσης.

—Δεν θα εύχαριστήθί να ιδῇ την κόρη του μετά δεκαεννιά χρόνια; Έσύ πηγαίνεις και τόν βλέπεις;

—Πότε-πότε.

—Και πως σου φέρεται; Τί σου λέει;

—Ο πατέρας είναι παρᾶξενος. Δεν ενδιαφέρεται για τίποτα. Σου είπα πως μοναχά τη μητέρα μας αγαπούσε στὸν κόσμο. Νά μην πᾶς, Λυδία, να μην πᾶς. Άν δεν μ' άκούσης και πᾶς, θα μετανοήσης, να τὸ ξέρης!

Δεν άποκρίθηκε ή γυναίκα. Και σε λίγο, με βαρεία καρδιά, χαρίστηκαν τὰ δύο άδελφία.

Μιά βουδή επίσκεψις

Τὸ άλλο άπόγευμα, άφησε ή Λυδία τὰ δύο παιδιά στη φύλαξη τής καλής γυναίκας που την βοηθούσε και κατέδθηκε στην πόλι. Χωρίς δυσκολία, κατάφερε την καλόκαρδη κυρία Μπορού να τής δανείσει τὸ αὐτοκίνητό τής, κι' έναν χάρτη τής περιοχής. Κι' έτράβηξε, δίχως να πη λέξι σε κανένα, για τὸ σανατόριο Θόρν. Είχε καιρό να οδηγηση αὐτοκίνητο κι' όμως δεν τὰ κατάφερνε και άσχημα.

Σε κάτι περισσότερο από μια ώρα, αντίκρυσε τὸ πελώριο πάρκο, και διάβασε την έπιγραφή «Ίατρός Θόρν».

Η καγκελόπορτα ήταν άνοιχτή. Μπήκε με σιγανό δόμα εις τόν κήπο, που μοσχοβολούσε από τις βιολέττες. Η μητέρα τής έλάτρευε τις βιολέττες. Θα έπρεπε να συναντήση κάποιον φύλακα για να ρωτήση. Μά να, εκεί, κάτω από την πελώρια μηλιά, σε μια γωνία τού κήπου, κάποιος καθόταν. Θα ζύγωνε να τόν ρωτούσε. Έκαμε μερικά δόματα, και άξαφνα, τὰ πόδια τής ριζώθηκαν στη γή.

—Όχι, δε γελοώθηκε. Αυτός ο άνδρας με τὰ κατάλευκα μαλλιά, με τὸ χλωμό, θλιμένο πρόσωπο, ήταν ο πατέρας τής. Άλλάξε αλήθεια πολύ, γέρασε, σὰ να πέρασαν σαράντα χρόνια! Κι' όμως ήταν ο πατέρας τής! Ούτε την άκουσε, ούτε την είδε. Έμενε εκεί, καθισμένος άκίνητος, με τὰ μάτια στηλωμένα μακριά. Δεν είχε έκφραση τρελλού... όχι... κι' όμως ήταν τόσο παρᾶξενος, τόσο άφηρημένος!

Δεν έτόλμησε ή Λυδία να ζυγώση άλλο. Μισοκρυμμένη πίσω από ένα δέντρο, άρχισε να τὸ μιλά σιγά, ψιθυριστά:

—Πατέρα... έγώ είμαι, ή κόρη σου ή Λυδία! Η καρδιά σου δεν σου λέει πως βρίσκομαι κοντά σου; Κι' όμως, δεν μπορεί να μὴ μ' αγαπάς. Με συλλογίστηκες πριν μπῆς στὸν ζωντανό αυτό τόφο. Μου άφησες τὸ σπίτι μας, έπειδή ήξερες πως τὸ αγαπούσα, έπειδή μ' αγαπούσες κι' εσύ κι' ήθελες να γυρίσω στὸν τόπο όπου γεννήθηκα, στὸν τόπο όπου ζῆς κι' εσύ...

Δεν τούς έχωριζαν περισσότερα από πέντε-έξι μέτρα. Κι' όμως τὸ μικρό αὐτὸ διάστημα τής φαινόταν τώρα άβυσσος. Ποτέ δεν είχε αισθανθί αὐτὸ τὸ εἶδος τὸ φόβο στη ζωή τής. Τί ήταν να τρέξῃ σ' αὐτὸν τὸν γέρο άνθρωπο, να γονατίσῃ κοντὰ του, και να τὸ φωνάξῃ: «Πατέρα!»

Κι' όμως, περνούσαν οί στιγμές, τόσο και καταλάβαινε καλύτερα πως αν δεν την έβλεπε αὐτός, δεν θα τὸ άποφάσιζε ποτέ να τὸ μιλήσει.

Πόση ώρα έμεινε έτσι, να τὸ μιλή βουδᾶ, δεν μπόρεσε να καταλάβῃ! Ένοιωσε τὰ δάκρυα να τρέχουν στὰ μάγουλά τής. Κι' όταν πιά σκοτεινιάσε, κλεφτὰ, έφυγε από τόν κήπο που μοσχοβολούσε. Ο πατέρας τής δεν είχε αλλάξει θέση. Πῆρε τὸ αὐτοκίνητο τής ή Λυδία. Μά σε λίγο, κατάλαβε πως οδηγούσε σαν μεθυσμένη. Κι' όταν έφθασε στὸ σπίτι τής, έκλαψε όσο δεν είχε κλάψει όταν ένόμιζε πως ο πατέρας τής είχε πεθάνει...

Δυὸ γράμματα

Τὴν άλλη μέρα έκάθησε να γράψῃ στὸν πατέρα τής. Έσχισε πολλά γράμματα πριν άποφασίσει να στείλῃ τὸ τελευταίο, που έλεγε:

«Πατέρα,

Νομίζω πως θα σ' ένδιέφερε να μάθης πως είναι τὰ πράγματα στὸ σπίτι τώρα. Ζουνε δυο παιδιά στὸ σπίτι ακριβώς όπως ήμουν έγώ κι' ο Γώρρεν. Είναι θετὰ παιδιά μου, ο Ντιέγκο 'Ινδός, κι' ή Κούλα, Έλληνίδα. Είναι καλὰ παιδιά, μὲ φαίνεται πως θα τ' αγαπούσεις.

Θα ήθελα νάρθω να σε ιδω, πατέρα, αν θα σ' εύχαριστούσε ή επίσκεψίς μου. Δεν φαντάζεσαι πόσο σε συλλογίζομαι! Και τη μητέρα διαρκώς τη σκέπτομαι τώρα που είμαι πάλι σπίτι.

Μόλις έμαθα πως μου άφησες τὸ σπίτι, ξεκίνησα για νάρθω. Έργάστηκα πολύ, γιατί είχε ανάγκη από γενική έπισκευή. Τώρα φαίνεται δροσερό, σαν καινούργιο. Φαντάζομαι...».

Σταμάτησε. Τής ξφάνηκε πως έγραφε φλυαρίες. Σε λίγο συνέχισε:

«Δεν ήθελα να σου πω αυτά ακριβώς, πατέρα. Έκείνο που ήθελα να σου πω είναι ότι σε αγαπούσα πάντοτε κι' έσένα και τη μητέρα, και τὸ σπίτι. Όλα τὰ χρόνια στην ξενιτειά σὰς συλλογίζομουν. Ήθελα να γυρίσω σπίτι, μὰ φαίνεται πως δεν μπορώ, ξένε.

Ξέρω πως θα υπήρχε κάποιος λόγος γι' αυτό. Τόσα πράγματα δεν τὰ καταλαβαίνω. Κι' όμως μπορούμε ν' αγαπάμε και χωρίς να καταλαβαίνω. Δεν μπορείς να καταλάβης τί σημασία είχε για μένα που μου άφησες τὸ σπίτι, αν ήθελα νάρθω να έγκατασταθῶ εδω. Ήταν σὰ να μούλεγες: «Γύρισε σπίτι σου, Λυδία!». Και ήρθα. Τώρα ή ζωή ξανάρχισε εδω κι' αὐτὸ μὲ φαίνεται πως θα σ' εύχαριστῇ.

Πατέρα, μπορώ να έλθω να σε ιδω; Δεν φαντάζεσαι πόσο τὸ επιθυμῶ!

Η κόρη σου που σ' αγαπάει Λυδία».

Ποτέ δεν είχε νοιώσει τόση άνυπομονήσια στη ζωή τής ή Λυδία όσο τις δύο μέρες που έπείριμενη την άπάντησι. Κι' όταν έπὶ τέλους ήρθε τὸ γράμμα, τὰ χέρια τής έτρεμαν και με κόπο κατάρρωσε να τ' άνοίξῃ. Έδιάβασε:

«Αγαπητή Λυδία,

Δεν έπρεπε να γυρίσης εδω. Ποτέ δεν έπείριμενα να γυρίσης και φαντάστηκα πως θα τὸ καταλάβαινες. Δεν ξηνώ πως δεν τὸ κατάλαβες και γιατί προκαλείς τώρα όλη αυτή την άνησυχία».

—Κάποιο λάθος... , ψιθύρισε και προχώρησε ζαλισμένη:

«Η διάθεσίς μου ήταν να γίνῃ νεκροταφείο αὐτὸ τὸ μέρος. Δεν καταλαβαίνω πως σου έπέτρεψε ο Γώρρεν να έγκατασταθῇς. Δεν ήθελα να έπισκευασθί τὸ σπίτι. Ήθελα να γκρεμιστῇ. Δεν είχες καμμιὰ δουλειά εσύ εκεί μέσα. Κατάλαβες πάλι καλὰ τη σκέψι μου, γιατί στὸ άφῆσα μ' αὐτὸν τὸν τρόπο.

Δεν έπρεπε να έπωφεληθῇς.

Δεν θέλω ξένους εδω... αὐτὰ τὰ δύο ξένα παιδιά που παίζον στὸ περιβόλι... ».

—Όποτε φύγε τώρα.

Σ' εύχαριστῶ για την καλή σου διάθεσι νάρθῃς να με ιδῇς. Άλλά, Λυδία, τί άφελεί ή προσπάθεισίς; Ξέρεις πολύ καλά πως δεν είμαι πατέρας σου».

Οί νεκροί μέσα στους τάφους τους δεν ήταν τόσο άκίνητοι, όσο ή Λυδία, όταν έδιάβασε αὐτὰ τὰ λόγια. Μετὰ κάμποση ώρα, συνέχισε:

«Με φέρνεις σε δύσκολη θέση να στὰ γράψω έτσι εάστερα όλα. Άλλά πρέπει να σου πω ένα πράγμα. Δεν ξφταιγε ή Χέρτα, που δεν είμαι πατέρας σου ή δ,τι άλλο. Όχι, δεν ξφταιγε ή Χέρτα. Έγώ δεν ήθελα να μείνῃς σπίτι, όχι αυτή. Και φαντάζομαι πως μπορούσες να τὸ καταλάβης αὐτό. Δεν σε ήθελα σπῖτι, γιατί δεν ήσουν παιδί μου. Αυτό είναι εύκολο να τὸ καταλάβης. Δεν ήθελα να σου δείχνῃ αγάπη ή μητέρα σου, και καταλαβαίνα πως σ' αγαπούσε τρελλά. Θέλω να σου ξαναπῶ πως δεν ξφταιγε σε τίποτα.

Έπρεπε να τὰ είχες μάθει πιό ωρίς. Έπὶ τέλους, τώρα τὰ ξέρεις όλα και είναι τὸ ίδιο. Πάντως, φαντάζομαι πως τὰ ήξερες κι' από πριν.

Λυπάμαι που έκανες έξοδα, αλλά είναι δικό σου τὸ λάθος. Έλειπες τόσα χρόνια και ασφαλώς θα ξέρης πολλά μέρη που μπορείς να πᾶς να έγκατασταθῇς. Δεν ξφταιγε ή μητέρα σου. Νά τὸ θυμάσαι πάντα αὐτό...».

Πόση ώρα έμεινε κορφομένη στη θέση τής ή Λυδία, ούτε κι' ή ίδια θάξερε να πῇ. Η χαρούμενη φωνούλα τής Κούλας την εξύπνησε.

—Μαμά, ο θεός Γώρρεν είπε πως θα μᾶς χτίσῃ ένα καλυβάκι!...

Ανατρίχιασε ή Λυδία. Τὰ άπλά λόγια τής μικρούλας τής έδωσαν με μίαν να καταλάβῃ τη σημασία τού γράμματος τού πατέρα τής.

Σηκώθηκε ενώ συλλογιζόταν μηχανικά:

—Ο πατέρας διατάζει να φύγωμε.

Έπειτα έννοιωσε ένα δάγκωμα στην καρδιά. Και μετὰ αὐτὸ τὸ γράμμα, πατέρα τόν έλεγε μέσα τής. Δάκρυα ανέβηκαν στὰ μάτια τής. Ο Ντιέγκο την έκνιταξε με τὰ μαύρα σοβαρά του μάτια, σαν μεγάλος και δεν είπε λέξι.

—Πηγαίνετε πάλι να παίξετε, ψιθύρισε ή Λυδία μαλακά.

Σοβαρό, νοιώθοντας τη λύπη τής, έθυγαν τὰ μικρά.

Όταν έκλαψε όσο μπορούσε, ή Λυδία άρχισε να έτοιμάζῃ τὰ πράγματά τής.

Έπρεπε να φύγῃ άμέσως.

Έκείνη τη στιγμή, όμως, άκουσε δόματα στὸ περιβόλι. Τινάχτηκε, κι' έκρυψε διαστικά τὰ πράγματα που συγύριζε. Έχει γούστο να είναι ο Γώρρεν και να την ιδῇ έτσι κλαμένη, έτσι ταραγμένη! Μά στὸ κατῶφλι ξφάνηκε ο Χένρυ Κίρχλερ.

Μιά δερμὴ ματιά

Τὰ παιδιατικά γαλανὰ μάτια τού άνεψιού τού δικαστοῦ Κίρχλερ στρογγύλεψαν από την έκπληξι όταν την είδε σ' αυτή την κατάσταση.

—Λυδία, ξφώνανε με άπορία, τί συμβαίνει; Έκλαψες;

—Πρέπει να φύγω, άποκρίθηκε. Φεύγω για πάντα.

Είδε με άπορία τής τὰ μάγουλά του να χλωμαίνουν.

—Δεν είναι δυνατόν, ψιθύρισε. Λυδία, εσύ έκαμες τόσον κόπο και τόσα έξοδα για την έγκατάστασι.

—Τί σημασία έχουν αὐτὰ; τόν διέκοψε με άχνό χαμόγελο.

—Δεν μπορείς να φύγῃς έτσι, ξφώνανε ο Κίρχλερ. Τί λείπει ο Γώρρεν γι' αὐτὰ;

—Χένρυ, παρακάλεσε ή Λυδία. Μὴν πῆς τίποτα τού Γώρρεν. Δεν τὸ ξέρει ακόμα πως φεύγω. Μά πρέπει, πιστέψέ με. Έκούησε τὸ κεφάλι του με θλιμμένη άποδοκιμασία. Έπειτα, κυττώντας την στὰ μάτια, ρώτησε:

—Γιατί;

—Ω... δεν μπορώ να σου εξηγήσω... είναι αδύνατον!...

Μά να, τώρα ξέρω πως ή θέσις μου δεν είναι εδω. Άφου ξέρω δεν μπορώ να μείνω.

Την έκνιταξε με θερμή συμπόνια.

—Δεν ξέρω τί ξέρεις, είπε σιγά, και τί σε έτάρανε τόσο.

Δεν μπορείς όμως να φύγῃς... νάρχίσης πάλι να γυρίσης τόν κόσμο, ξένε.

—Ξένη!, έκαμε ή γυναίκα πικρά. Μήπως κι' εδω τί είμαι; Ξένη, πιό ξένη παρὰ σ' οποιοδήποτε άλλο μέρος τού κόσμου.

Η άγνή του φυσιογνωμία έδειξε λύπη. Έξαφνα, κοκκινίζοντας ως τ' αὐτιά, τής είπε γρήγορα:

—Όχι, Λυδία, δεν είσαι ξένη εδω. Υπάρχουν άνθρωποι που σ' αγαποῦν εδω. Υπάρχουν άνθρωποι που τούς δίνεις χαρά με την παρουσία σου. Υπάρχουν άνθρωποι που έκαναν σχέδια για τὸ μέλλον, με την ιδέα πως θα μείνῃς εδω για πάντα.

—Όχι, Χένρυ. Είσαι καλός, ήσουν πάντα καλός. Μά έμένα πρέπει να με ξεγράψῃς. Πες πως είδες όνειρο ότι ήρθα εδω. Σε λίγες μέρες, τὸ σπίτι αὐτὸ θα γκρεμιστῇ. Οί τάφοι θ' άπλωθούν εδω, στη γή που πατοῦμε. Πες πως είναι ο δικός μου τάφος ανάμεσά τους.

Ένας νυκτερινός έπισκέπτης

Θα ήταν περασμένα μεσανυχτά. Έξω έβρεχε δυνατό. Άξαφνα, άνάμεσα από τόν μονότονο θλιμένο ήχο τής βροχής στὸ τζάμι, τής ξφάνηκε πως άκουσε ένα ελαφρό χτυπήμα. Έγύρισε τρομαγμένη κι' άξαφνα κοκκάλωσε. Έκει, πίσω από τὸ τζάμι, στεκόταν ο πατέρας τής!

Από την έκπληξι και τόν τρόμο, έμεινε σαν μαρμαρωμένη.

Αργησε να σκεφθί πως όλη αυτή την ώρα ο πατέρας τής δοσχόταν. Έπὶ τέλους, έτρεξε και τὸ άνοίξε.

Αργά, μπῆκε ο γέρος μέσα. Τὸ νερό σουρώνει από τὰ ρούχα του.

—Πατέρα, έτραύλισε ή Λυδία. Είσαι μούσκεμα. Έλα, κάθισε, θα σου δώσω ν' αλλάξης.

—Δεν πειράζει, άποκρίθηκε ο Τζάν Τσίπμαν. Δεν θα μείνω πολύ.

—Πάντως, δεν μπορείς να μείνῃς έτσι, στάζοντας.

—Ήρθα και να σου πω. Θέλω να σου πω.

Τὰ δόντια του χτυποῦσαν.

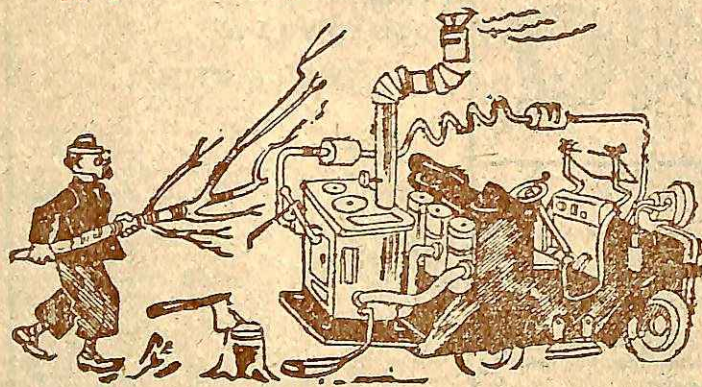
—Νά, πιες αὐτὸ τὸ κονιάκ ὥσπου να σου φέρω ρούχα.

—Έτρεξε και τούφερε δικὰ του ρούχα, που είχε δρῇ σ' ένα μπασούλο. Τὸν έδοήθησε να ντυθῇ. Ήταν τόσο έξηγντημένος, που δεν έφερε καμμιαν αντίσταση. Έβηκε και έτρεμε σύγκομος.

Τούδωσε κι' άλλο κονιάκ. Τὸ ήπιε, και σαν να συνήλθε, τής είπαι με άχνό χαμόγελο:

—Λυδία, θέλεις να με μεθύσης;

"Οχι μόνον ή πενία, αλλά και..."

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ

Τέχνας ΚΑΤΕΡΓΑΖΕΤΑΙ

"Όταν δέν ύπάρχη σα- πούνι, ζάχαρι, δενζίνη

Δέν είνε μόνον ή πενία πού ...«τέχνας κατεργάζεται», είνε και ό πόλεμος! Ό πόλεμος, πού σέρνει πίσω του την κα-
ταστροφή, τον αποκλεισμό, κι' έτσι γίνεται αιτία να σπανί-
ζουν ένα σωρό απαραίτητα
για τον άνθρωπο είδη, ιδίως
στις χώρες πού, ως έκ περισ-
σού, ύφιστανται και τις συ-
νέπειες μιάς συντριπτικής ή-
τας...

Περισσότερο από κάθε άλ-
λη χώρα, την ανάγκη της αν-
τικαταστάσεως των ειδών πού
σπανίζουν ή έλλειψουν τελεί-
ως, έννοιωσε σήμερα ή Γαλλία,
κατεχομένη και μή, κι' έτσι,
μόλις ή ως προχθές άκούη
πλουσιωτάτη αυτή χώρα συν-
ήλθε από τό βαρύ πλήγμα της
στοφοφανούς ήττας της, άρχι-
σε να επιδιέδεται στην άναπή-
ρωσι των έλλειπουσών πρώ-
των ύλων, χρησιμοποιώντας
προς τον σκοπό αυτόν διάφο-
ρα άλλα είδη, πού άναπλήρω-
νουν, έν μέτρω, τις ύλες αυ-
τές, και πού, φυσικά, βρίσκον-
ται έν άφθονία μέσα σ' αυτή
την ίδια την Γαλλία...

ΣΑΠΟΥΝΙ ΑΠΟ... ΣΤΑΦΥ- ΛΟΚΟΥΚΟΥΤΣΑ ΚΑΙ ΠΑ- ΤΑΤΕΣ

"Ενα από τα απαραίτητα
για τον άνθρωπο είδη, πού
σπανίζει σήμερα και στη Γαλ-
λία, είνε τό σαπούνι. Ύπεχει-
ώθησαν λοιπόν και οι Γάλλοι
να μελετήσουν κι' άναζητήσουν
τρόπους άναπλήρωσεως του
σαπουνιού και προς τούτο έ-
γινε άναζητήσεως κατ' άρχην
τις μελέτες του καθηγητού
Ντυπόν περί των σπογγωδών
άσυνίλων, πού μπορούν να χρη-
σιμοποιηθούν ως άποτελεσματι-
κό προϊόν για τό καθάρισμα.

Ταυτόχρονα όμως προς την
άργιλλο, τα φημισμένα σαπώ-
νοποιεία της Μασσαλίας στοί-
φονται σήμερα προς ένα άλ-
λο βοηθητικό μέσον για την
συνπλήρωσι ή μάλλον την ά-
ναπλήρωσι των πρώτων ύλων
πού χρειάζονται για την πα-

για όσους θέλουν να δοκιμά-
σουν:

Διαλέγετε μιά μεγάλη κα-
λή πατάτα του είδους των πε-
ρισσότερο άμυλωνών, πού να
λυώνη όταν βράξη. Την βρά-
ζετε καλά, την ξεφλουδίζετε,
την λιώνετε και την άνακα-
τώνετε με λίγο γάλα. Ρίχνε-
τε μετά λίγες σταγόνες από
τό άρωμα πού προτιμάτε.

"Όταν πλένετε τα χέρια
σας με την πάστα αυτή, έκτός
ότι καθαρίζονται καλά, γίνον-
ται λευκά και απαλά.

ΓΛΥΚΙΣΜΑΤΑ ΧΩΡΙΣ... ΖΑΧΑΡΙ

Δέν είνε όμως μόνον τή κου-
κούτσια του, με τα όποια τό
σταφύλι βοηθεί σήμερα, όσο
κανένα άλλο προϊόν, την χει-
μαζομένη Γαλλία. Με βάσι-
τους μέ... κουκούτσια σταφυ-
λιών! Η διαδικασία είνε ά-
πλη: Άφού από τα σταφύλια
άποσταχθή τό κρασί —πού θα
γίνη οινόπνευμα για τα μα-
τέρ —άφού τα κάνουν γλυκά
και μαρμελάδες με σταφιδίνη,
θ' άπομένουν τα κουκούτ-
σια. Μέσα στα κουκούτσια των στα-
φυλιών ύπάρχει έλαιον της σα-
πωνοποιίας, πού άποσταχίζεται
με ειδικές ένκαταστάσεις.
"Αν έως τώρα δέν έφαυνοό-
ταν ή μέθοδος αυτή, είνε για-
τί ήταν άσπαστηρή και διότι εί-
σήγετο άφθονο άράπικο φυ-
στίκι, πλούσιο σε έλαιον, πού
χρησιμοποιούσε για τις άνάγ-
κες της ή γαλλική σαπωνο-
ποιία. Σήμερα όμως, λόγω του
αποκλεισμού, δέν καταφάνουν
πιά στο λιμάνι της Μασσαλίας
ατα φορτία του άράπικου
φυστικιού από τις άποικίες,
γι' αυτό μελετώνται ήδη πρό-
ποι οικονομικώτερης έκμεταλ-
λέυσεως των κουκουτσιών των
σταφυλιών προς παραγωγήν
σαπουνιού!

Στό μεταξύ, και μέχρις ό-
του έξασφαλισθή συνεχής πα-
ραγωγή σαπουνιού από... στα
φυλοκούκουτσια, οι Γάλλοι ό-
τι άνουν μόνον τό άναγκαίο σα-
πούνι τους σύμφωνα με διάφο-
ρες πρόχειρες συνταγές ειδι-
κών, πού δημοσιεύει ό γαλ-
λικός τύπος. Μιά άπ' αυτές
είνε και ή συνταγή κατασκευ-
ής σαπουνιού από... πατάτες.
Την παραθέτομε όπως έχει

Άλλά και στο ζήτημα των
φαγητών, οι Γάλλοι κατάρθε-
σαν ν' άναπληρώσουν τα εί-
δη πού σπανίζουν ή έλλεί-
πουν. "Ετσι ένός καθηγητής
του Άγορανομικού Ίνστιτούτου
του Μοντελλιέ... «κραγι-
ρεύει κρέας... χωρίς ίχνος κρέ-

ατος», κάνει παστίτσιο, με ά-
πορριμματα άράπικου φυστι-
κιού, με χόρτα και διάφορα
καρυκευτικά, πού έχουν την
θρεπτική αξία κρέατος!

ΕΥΛΟΚΑΡΒΟΥΝΑ ΑΝΤΙ ΒΕΝΖΙΝΗΣ

Καμιά, ώστόσο, στέρποις
δέν γίνεται τόσο αίσθητή στη
Γαλλία και τις λοιπές κατε-
χόμενες και άποκλεισμένες χώ-
ρες, όσο ή στέρσις της δεν-
ζίνης. Οι συγκοινωνίες αν δέν
έχουν διευκοπή τελείως, γίνον-
ται πλημμελέστατα και ή ά-
νάγκη της κινήσεως λεωφο-
ρείων και φορτηγών όχημάτων
της ύπαιθρου, ιδίως επί λι-
σμού έσμε και τους Γάλλους
να στραφούν προς την λύση
ένός παλαιού προβλήματος.
Της χρησιμοποίησεως δηλαδή,
για την κίνηση όχημάτων, αντί
δενζίνης, άνθρακακέρου. Είνε
γνωστόν, και γι' αυτό δέν ύ-
πάρχει άμφιβολία, ότι τό άέ-
ριον από ξυλοκάrbouνα μπο-
ρεί να χρησιμεύσθ ως κινητή-
ρις δύναμις σ' αυτόκίνητα.
"Απομένει μόνον να φθάση
στην τελική του μορφή ό τρό-
πος της χρησιμοποίησεως αυ-
τού του άερίου.

"Εχουν έτοιμασθή ειδικές
προς τούτο μηχανές πού θα
λειταουργούν με ξυλοκάrbouνα
για την παραγωγή του άπαι-
τούμένου έκρηκτικού άνθρακα-
κερίου. Τα ξυλοκάrbouνα αυτά
θα χρησιμοποιούνται σε μι-
κρά τεμάχια έως επτά περί-
που εκατοστών του μέτρου.
Και τούτο, για να χρησιμο-
ποιούνται μονάχα θάμνοι και
ξηρά κλαδιά, για να μή βρε-
θούν στην άναγκη της θυσία-
σθούν κορμοί δένδρων για την
κατασκευή ξυλανθράκων.

Κατ' άρχην μπορούν να χρη-
σιμοποιηθούν και τα ξύλα άπ'
ευθείας για την παραγωγή άν-
θρακακέρου. Όα χρειάζονται ά-
πο μέρους τριπλάσια ποσότης από
τό κάρbουνα και έξ άλλου ή
απόδοσις των δέν θα ήταν έξ
ΐσου ίκανοποιητική.

Τα ξυλοκάrbouνα τοποθε-
τούνται μέσα σε ειδική μηχανή,
πού θα χρησιμεύσει να
ώσση άέριο διά της καύσεως
των κάρbουαν. Η ειδική αυ-
τή μηχανή μπορεί να τοπο-
θετηθή πίσω από τό αυτοκί-
νητο ή παραπλευρώς ή τέλος
σε χωριστό μικρό ρυμουλκού-
μενο μικρό δίτροχο, πράγμα,
όμως πού θα έδημιουργούσε
δυσκολίες στην κυκλοφορία
ιδίως μέσα στις πόλεις. Ό-
πως δέποτε, τα αυτοκίνητα αυ-
τά πρέπει να είνε εφωδιασμέ-
να έκτός της συνήθους μηχανή-
ς των και με τό μηχανήμα
καύσεως ξυλανθράκων. Με μιά
όκα κάρbουνα παράγεται άέ-
ριο ίσης ποσότητος με τό άέ-
ριο πού μας δίνει ένα κιλό
δενζίνης. Αυτόκίνητο δηλαδή,
πού καιεί ένα δοχείο δενζίνης
στα έκάτο χιλιόμετρα, θα χρει-
άζεται 16 έως 18 όκάδες ξυλο-
κάrbouνα. Όπως μπορεί κα-
νείς εύκολα να ύπολογισή, ή
καύσιμος αυτή ύλη στοιχίζει
λίγωτερο από την δενζίνη. Με-
τά την δαπάνη όμως 1.000 χι-
λόμετρων, τό μηχανήμα καύ-
σεως των ξυλανθράκων θέλει
γενικό καθάρισμα.

Πολλές τελειοποιήσεις προ-
βλέπονται και επάνω στο ζή-
τημα αυτό.

ΣΟΝΑΘ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΛΕΩΝΙΑΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ

17ον (ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΝ)

Ποιός ήταν άρα γε τέτοια ώρα:
"Ο Φένγουϊκ και ό Μπλόσετ άρμυσαν
στο παράθυρο, ενώ ή Βέρα στεκόταν άκί-
νητη. "Η καρδιά της έπαψε να χτυπά και ή
ανάπνοή της έπίασθη στο στήθος της.
—Αυτό είνε! είτε με ύποκοψη φωνή ό
Φένγουϊκ.

Συγχρόνως, μιά λάμψις άγριας χαρής
εφύγισε τα μάτια του.
"Η Βέρα εύρηκε τότε την δύναμη να πλη-
σίσει στο παράθυρο.

Και είδε και αυτή τον άδελφό της, τον
Σάρλ Λέ Φενύ, να κατεβαίνει από τό ά-
μάξι, συνοδευόμενος από τον Τσάρλι "Ε-
βος.

—Τρέχω να τους ύποδεχθώ! ούρλιασε
ό Φένγουϊκ. "Εσύ, Μπλόσετ, δέν είνε άνάγ-
κη να παρουσιαστής άμέσως. Είδοποίησε,
όμως, τους ανθρώπους μας να έτοιμασθούν
για να περιποιηθούν τους άγαπητούς μου
επισκέπτες.

Κι' έβγηκε τρέχοντας από τό δωμάτιο.
"Ο Μπλόσετ δέν άκολουθήσε για να
έκτελέσει την έντολή του.

Τό κουδούνι της πόρτας έχτύπησε...
"Ο μεταλλικός ήχος του άντήχησε στην
καρδιά της Βέρας σαν πένθιμος κωδωνο-
κρουσία.

"Ηταν σχεδόν έτοιμη να βγί στο πα-
ράθυρο και να φωνάξη:
«Μή μπαίνετε μέσα! Φευγάτε! Όα
σας σκοτώσουν!...»

Μά ήταν πολύ άργά πιά.

"Η πόρτα άνοιξε και οι δυο άνδρες εί-
ραν μπή πιά μέσα.

"Η Βέρα έννοιωσε τα γόνατά της να πα-
ραλύουν. Δέν μπορούσε πιά να κάνει την
παραμικρή κίνησι. Κι' έστάθηκε άκουμπη-
σμένη στο παράθυρο, με τα βλέμματα ά-
πλανάς καρφωμένα στο αυτοκίνητο...

"Επέρασαν έτσι δυο-τρία λεπτά της
ώρας.

"Εξαφνα, άντελήφθη κάτι πού την έκα-
νε ν' άνατριχίση.

Είδε μιά ψηλή σιλουέττα, τυλιγμένη από
τό κεφάλι ως τα πόδια μέσα σ' έναν ευ-
ρύχωρο μανδύα, να κατεβαίνει από τό αυ-
τοκίνητο και να τρέχη με προφυλάξεις, να
κρυφθή σε μιά έσοχη του τοίχου του σπι-
τιού.

"Η νεαρά γυναίκα έβγαλε βαθύ στεναγμό
άνακουφίσεως.

"Ενας άνθρωπος τόσο ψηλός, δέν μπο-
ρούσε να είνε άλλος από τον "Εστεμπάν
Άρραγουιλίερας. Δέν τους άφηνε, λοιπόν,
μόνους τους κυριούς του να έκτελούν σ' ένα
μεγάλο κίνδυνο. Τους είχε άκολουθήσει,
για να τους βοηθήσει αν θα τό έκαλούσε
ή άνάγκη. Δέν ύπηρεζε καμιά άμφιβολία
ότι εκείνοι δέν θα απέδωσαν καμιά στη
μασσία στην «μετάνοιαν» του Φένγουϊκ.

"Η Βέρα ήταν πιά ήσυχη για την τύχη
του Σάρλ και του "Εβος, τώρα πού ήξε-
ρε ότι ό "Εστεμπάν ήταν κοντά τους. Και
αν δέν ήταν τόσο παραγμένη, θα μπορού-
σε να διακρίνη, πέρα, στο βάθος, και άλ-
λες σκιές να κινούνται ανάμεσα σε κάτι
δένδρα και να προχωρούν σιγά-σιγά προς
τό καταφύγιο του Μάρκ Φένγουϊκ...

Μά ό "Εστεμπάν θα κατάρρωνε να μπη
μέσα.

"Η Βέρα έσκυψε περισσότερο έξω, κι'
επρόφθεσε να διή την σιλουέττα να πλησιά-
ση στην πόρτα, να σκαλίξη την κλειδαριά
κι' ένα μικρό έργαλείο και ύστερα να μπαί-

νη μέσα σιγά, αθόρυβα, σαν σκιά, σαν
φάντασμα!...

"Ο Μάρκ Φένγουϊκ δρισκότανε τώρα
μπροστά στον Σάρλ Λέ Φενύ και στον
Τσάρλι "Εβος, στο μικρό μυατριώδες
δωμάτιο, —στο βάθος ενός διαδρόμου,—
πού τό έφρουρούσαν μέρα και νύχτα οι
σωματοφύλακές του.

Μόλις οι τρεις άνδρες έμπήκαν μέσα και
ό Φένγουϊκ έκλεισε προσεκτικά την θύρα
από πίσω του, παρουσιάσθησαν και οι
πέντε μπράδοι μαζί με τον Μπλόσετ. "Ενα
διοβολικό χαμόγελο εφώτιζε τό πρόσωπο
των έξι αυτών αλιθρίων.

—Ας περιμένουμε τώρα, παλληκάρια
μου! τους είπε ό Μπλόσετ. Και να είμαστε
έτοιμοι, μόλις φωνάξη ό Φένγουϊκ, να χυ-
μώσουμε μέσα. "Η δουλειά αυτή δέν θα
δαστάξη πολλήν ώρα...

... "Ο Μάρκ, λοιπόν, δρισκότανε τώρα
άντιμέτωπος με τους ανθρώπους πού είχε
βλάψει τόσο πολύ.

Μά ένψ ή Βέρα έγραφε στην έπιστολή
της ότι εκείνος είχε πιά μεταβάλει χαρα-
κτήρα, ότι ή μετάνοιαν είχε έξανισθή τό
παρελθόν του, ότι είχε μεταδελθί σε ήμερο
άνρι, ό Φένγουϊκ διέφευγε με την έκφρασι
της φυσιολογίας του τις κολακευτικές αυ-
τές συστάσεις.

Δέν είχε ύψος ανθρώπου πού άναγνωρί-
ζει ένα σφάλμα του και είνε ταπεινός και
ντροπαλός, —άλλά μάλλον νικητού, πού
χαίρεται για τον θρίαμβό του.

"Ο Σάρλ και ό "Εβος άντελήφθησαν,
με την πρώτη ματιά πού τό έρριξαν, ότι
καλά έμάντευσαν πώς ή έπιστολή πού τους
έστειλε ή Βέρα ύπαγορευθήκε από τον
Φένγουϊκ, με τον σκοπό να τους παρασύρη
σε μιά ένεδρα.

Αυτό, όμως, δέν τους άνησύχησε ύπερ-
βολικά, έπειδή εφρόντισαν να λάβουν τα
κατάλληλα μέτρα.

—Δέν φαντάζεσθε τη χαρά μου πού σας
ξανοβλέπω! άρχισε να λέη ό Φένγουϊκ.

—Και ή δική μας ή χαρά είνε μεγαλύ-
τερη,— είπε ό Σάρλ,— έπειδή βλέπουμε
τώρα έναν άλλον άνθρωπο, όπως μάς έγρα-
φε ή Βέρα στην έπιστολή της... "Αναγνω-
ρίζεις, λοιπόν, τα σφάλματά σου, Φένγουϊκ;
"Ενας άπαίσιος μορφασμός διέστειλε τα
χαρακτηριστικά του προσώπου του τυχο-
διώκτου.

—Γιά να είμαι ειλικρινής, άποκρίθηκε,
παραδέχομαι ένα μόνο, άλλα μεγάλο σφάλ-
μα μου...

—... Πώς έσκότωσε τον πατέρα μου;
τόν διέκοψε ό Σάρλ.

"Ο Φένγουϊκ άνατριχίσησε. Μά δέν έχασε
την ψυχραιμία του.

—Δέν πρόκειται τώρα γι' αυτό! έδρυ-
χίθηκε.

—"Αλλά για τί πρόκειται, αν όχι γι'
αυτό;

—Τό μεγαλύτερο σφάλμα της ζωής μου
ήταν πού δέν σας έξηνάγκασα άλλοτε να
μού παράχωρησετε μ' έπίσημη, συμβολι-
στική πράξη, τα δικαιώματά σας στο
χρυσωχείο... Αυτό, όμως, θα γίνη
τώρα!

—Μπά! μπά! άνεφώνησε ειρωνικά ό
Τσάρλι "Εβος. Και ή περίφημη μετάνοιαν
σου, για την όποια ή Βέρα μάς έγραψε
τόσα συγκινητικά πράγματα;

—Δέν είνε ώρα για ειρωνείες! είπε από-
τομα ό Φένγουϊκ. "Εκείνο πού ήθελα, τό
κατάρωμα. Σας παρέσυρα εδώ, μ' ένα ψέ-
μα. Θα έπροτιμούσα, βέβαια, να έρχότανε
μαζί σας και ό "Εστεμπάν, μά, δέν πει-
ράζει... Θα προσπαθήσω να τον συναντή-

σω και αυτόν, άργά ή γρήγορα...

—Δέν πρόκειται, Φένγουϊκ, είπε τότε ό
Λέ Φενύ, να διαμαρτυρηθώ για την άτιμη
διαγωγή σου... Είσαι πάντοτε συνεπής
με τον εαυτό σου... Καλή πράξη δέν πρέ-
πει να περιμένει κανείς από σένα... Και
τώρα, για να τελειώνωμε, πές μου τί ζη-
τάς από μένα;

—"Απλούστατα, να μου έκχωρήσης μ'
ένα πληρεξούσιο τα δικαιώματά σου στο
χρυσωχείο των Τεσσάρων Δακτύλων...

Νομίζω πως πρέπει πιά να γίνω και νόμι-
μος κύριός του, άφού τό εξεμεταλλεύθηκα
τόσον καιρό... "Εξ άλλου, δέν πρόκειται
να περιέλθω σε χέρια ξένου... Τί διάβο-
λο! μην ξεχνάς ότι, μέχρις ενός σημείου,
είσαι και άνειψιός μου!

—Και αν άρνηθώ, σεβαστέ μου θέτε,
να ύπογραφώ τό πληρεξούσιο αυτό;

"Ο Φένγουϊκ έδειξε έναν από τους τοί-
χους του δωματίου.

—"Ο τοίχος αυτός είνε κούφιος, είπε.
Κι' εκεί μέσα ύπάρχουν πολλά έργαλεία
και μηχανήματα πού θα σε πείσουν ότι
πρέπει να ύπογράψης τό συμβόλαιο, αν
θέλεις να διατηρήσης την σωματική σου
άκεραιότητα...

—"Ατιμε! ούρλιασε ό Τσάρλι, μη μπε-
ρώντας να συγκρατηθή περισσότερο.

—"Εννοια σου, μικρέ μου, και θα σου
θυμηθώ σε λίγο την προσβολή αυτήν...

"Εν τώ μεταξύ, διάζομαι να τελειώσω με
τον Σάρλ. Λοιπόν, ποιά είνε ή άπάντησίς
σου;

—"Οχι! άποκρίθηκε ό Λέ Φενύ, με ήρε-
μη, σταθερή φωνή.

—"Η τελευταία σου λέξις είνε αυτή;
έψιθύρισε ό Φένγουϊκ, κατάπληκτος για
την άποφασιστική άρνησι του Σάρλ.

—Μάλιστα!

"Ο Μάρκ έμεινε για λίγες στιγμές με
μάτια όρθανοίχτα.

"Η αλήθεια είνε ότι δέν έπερίμενε να
συναντήση τέτοια άντίσταση εκ μέρους
του αίχμαλώτου του.

"Η σκέψις, όμως, ότι τον είχε στη διά-
θεσί του, τον έκανε να έκμανη.

—Τώρα θα σου δείξω εγώ! ούρλιασε.

Και άρχισε να φωνάξη τους ανθρώπους
του.

Την ίδια στιγμή ή πόρτα άνοιξε από
πίσω του.

—Πιάστε, τους και τους δυο! έδρυχθη-
κε ό Φένγουϊκ, έχοντας γυρισμένες τις πλά-
τες προς την θύρα.

"Ο Σάρλ και ό "Εβος άρχισαν να γε-
λούν.

"Η παράξενη αυτή εύθυμία τους έκανε τον
Φένγουϊκ να δαμονισθή. "Εξ άλλου, δέν
άκουγε πίσω του τον θόρυβο πού έπερί-
μενε να κάνουν οι πέντε μπράδοι του και
ό Μπλόσετ.

"Εγύρισε απότομα τα κεφάλι του, και
μιά κραυγή βραχνή, μιά κραυγή πού δέν
είχε τίποτα τό ανθρώπινο, έβγηκε από τα
σπλάχνα του.

Είδε να στέκεται μπροστά του μιά πα-
νύψηλη σιλουέττα, σκεπασμένη από τό κε-
φάλι ως τα πόδια μ' ένα μανδύα. Και αυ-
τό άκόμα τό πρόσωπό της ήταν κρυμμένο
κάτω από ένα καπέλλο με κατεβασμένο
γύρο...

—Ποιός είσαι έσύ; έτραύλισε ό Φέν-
γουϊκ.

"Η σιλουέττα, αντί ν' άπαντήση, έβγα-
λε τό ένα χέρι της κάτω από τον εύρύχω-
ρο μανδύα και τό άπλωσε προς τον Φέν-
γουϊκ.

Και τό χέρι αυτό, τό διαφανές και κοκκα-
λιάρικο, έκρατούσε κάτι...

"Ενα κομμένο δάχτυλο!...

Τα μάτια του Φένγουϊκ έκδόντησαν να
πεταχθούν έξω από τις κόγχες των, όταν
άντίκρυσαν τό μικρό αυτό αντικείμενο.

"Εκανε δυο δάχτυλα προς τα πίσω και
θα έπεφτε ασφαλώς κάτω, αν δέν στηρίζο-
ταν σε μιά καρέκλα.

"Ο Λέ Φενύ και ό Τσάρλι παρακολού-
θωσαν την σκηνή αυτήν άτάραχοι, χωρίς
να τους κάνει καμιά έντύπωση. Φαίνεται,
ότι ήξεραν έκ των προτέρων όλες τις τίς
λεπτομέρειες.

—Βοήθεια, Μπλόσετ! ούρλιασε ό Μάρκ.

—Αδικά ζητάς βοήθεια, Φένγουϊκ! είπε η σιλουέττα με υπόκοψη φωνή, που λές κι' έχοτανε από τον άλλο κόσμο. Οι άνθρωποι σου έχουν πέσει τώρα σε βαθύ ύπνο και δεν μπορούν να σε βοηθήσουν... Άναψα ένα δοκάνι, το έπετασα στο διάδρομο και ο καπνός τους αποκοίμισε άμεσα...

Το άναγνωρίζεις αυτό το δάχτυλο, Φένγουϊκ; Είναι το δικό σου, το τέταρτο δάχτυλο που λείπει από το χέρι σου!... Και ξέρεις καλά τι σημαίνει η τελευταία αυτή προειδοποίηση!...

Ένας γρυλλισμός ήταν η απάντησις του Φένγουϊκ.

Είδε την έντυπωση ανθρώπου που πνιγεται, που δεν μπορεί ν' αναπνεύσει. Και η σιλουέττα έξηκολούθησε, με την ίδια απόκοσμη φωνή:

—Πρό δλίγου, Φένγουϊκ, μ' έρώτησες ποιός είμαι... Κτύπαξέ με καλά στο πρόσωπο και πές μου αν με θυμάσαι...

Και, με μια απότομη κίνησι, έτραβηξε το καπέλλο και κατέβασε το μανδύα από το πρόσωπό του.

Και τότε παρουσιάσθηκε η μορφή ενός γέροντος με γκριζά μαλλιά, με μακρὰ κατάρπια μουστάκια και γένεια!...

Ο Φένγουϊκ έπεσε στα γόνατα και άρχισε να σφαδάζει σαν δαιμονισμένος, σαν επίληπτικός, ούρλιαχοντας:

—Ο Λέ Φενύ!... Ο Λέ Φενύ!... Ο Λέ Φενύ αναστήθηκε!...

—Ναι, είμαι ο Λέ Φενύ, ο άνθρωπος που έδοξαφώνησε μαζί με τον Φάν Φόρ!... Και ήρθα από τον άλλο κόσμο, για να σου φέρω το τέταρτο δάχτυλό σου...

Η υπερφυσική εμφάνισις του δολοφονημένου γιατρού δεν συνεκίνησε διόλου τον γιο του, τον Σάρλ. Φαίνεται, ότι ήταν προετοιμασμένος και για την σκηνη αυτή.

—Ήμαρτον, Λέ Φενύ!, έκραυγασε τότε ο Φένγουϊκ. Έφταιξα, τ' όμολογώ, μη με τιμωρήσ' όμως!...

—Δεν μπορείς να χλτώνεις την τιμωρία! Είναι βέλμηα του Θεού!...

Ξαφνικά, ο Φένγουϊκ έπινάχθηκε και άρχισε να χορεύει!

Τα χαρακτηριστικά του έλλαξαν έκφρασι.

Ένα άπερίγραπτο γέλιο τ' είχε μεταμορφώσει σε βαθμό να φαίνονται σαν μάσκα.

Και άρχισε να ούρλιαζε:

—Ο Λέ Φενύ αναστήθηκε!... Τί καλά, τί καλά! Θα τον δάλω να φάη τα κομμένα μου δάχτυλα, και ύστερα θα τον ξανασκοτώσω! Τί καλά!...

Ο Σάρλ και ο Έθωρ όπισθοχώρησαν τρομαγμένοι.

Και η υπερφυσική εμφάνισις έτραβηξε τότε από το κεφάλι της μια γκριζά περούκα και τα ψεύτικα άσπρα γένεια και παρουσιάσθηκε η θλιμένη, αυστηρή μορφή τ' Έστεμπάν.

—Είναι πολύ άργα πιά για να επέμβη η δικαιοσύνη των ανθρώπων! έπιθύρισε. Δεν έφαναζόμουν ότι η έμπνευσίς μου να μεταμφιεστώ στον μακαρίτη τον γιατρό, θα είχε τέτοια άποτελέσματα!... Ο Φένγουϊκ έπρελάθηκε... Η έκδίκησις των Τεσσάρων Δακτύλων συνεπληρώθη!...

.....

Δεκαπέντε μέρες άργότερα, γινότανε στο κτήμα του λόρδου Μέρλτον οι γάμοι του Τσάρλι και της Μπέθ, με κουμπάρο τον Έστεμπάν.

Και από την ίδια μέρα η Βέρα γινότανε και έπισήμως πιά, σύζυγος του Βένερ.

Και τα δύο ζεύγη άπεφάσισαν να κάνουν το γαμήλιο ταξίδι τους στο Μεξικό και στην περιοχή του όρυχείου των Τεσσάρων Δακτύλων, εκεί δηλαδή όπου άρχισε η δραματική ιστορία που άφηγηθήκαμε στους άναγνώστες μας...

ΤΕΛΟΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ
ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Ο ΑΧΘΟΦΟΡΟΣ...

Του ΜΩΡΙΣ ΝΤΥΠΛΑΙ

Μετά πέντε λεπτά το τραίνο θα σταματούσε στον σταθμό του Μονπαρνάς. Η Άννετα, για να είνε ετοιμη, κατέβασε από τα δίχτυα τις άποσκευές της, που εγείριζαν το διαμερισμα του βαγονιού της πρώτης βεσας, όπου είχε την καλη τυχη να ταξιδεψη μόνη της σ' όλη την διαδρομή.

Η Άννετα είχε φυγει από το Παρίσι στις αρχές του πολέμου κι' επέστρεφε έκεινο το βράδυ, ύστερα από τριών μηνών άπουσις στην έπαυλή της στη Λα Μπώλ.

Μόλις το τραίνο σταμάτησε, έδωλε το κεφάλι της από το παράθυρο να φωνάξη έναν άχθοφορό να κατέβαση τις άποσκευές της. Πρώς μεγάλη της άπελπισία, δεν υπήρχε ούτε ένας κατά τη νυχτερινή εκείνη ώρα. Πώς θα μπορούσε να κάνη μόνη της την μεταφορά;

Στη δύσκολη εκείνη στιγμή, ένας κύριος που φαίνόταν να περιμένη στην άποβάθρα κάποιον ταξιδιώτη, προσεφέρθηκε να την βοηθήση. Ήταν ένας καλοντυμένος ήλικίας περίπου πενήντα χρονών:

—Μου επιτρέπετε, κυρία, να σας βοηθήσω;

Η Άννετα, μολοντί έλευθερη ύστερα από το πρόσφατο διαζύγιό της, απέφυγε τις περιπέτειες. Σ' εκείνη όμως την δύσκολη στιγμή έδέχθηκε με μεγάλη εύχαρίστησι τις υπηρεσίες του άγνωστου κυρίου, άδιάφορο ποιός ήταν ο βαθύτερος σκοπός του.

Αυτός, ανέβηκε στο βαγόνι και κατέβαζε τις βαλίτζες με πολλή εύκολία και άνεσι, ενώ έλεγε προς την Άννετα:

—Τώρα στον πόλεμο δεν υπάρχουν άχθοφοροι, κυρία μου.

Μετά, ο ύποχρεωτικός άγνωστος μετέφερε τις άποσκευές έως την έξοδο. Καθώς περνούσαν οι δυο μαζί δίπλα από τον εισπράκτορα του σταθμού, ο άγνωστος είπε στην Άννετα:

—Άγαπητή μου φίλη, ξέρετε ότι η έξοχ' σας έκανε πολύ καλό; Η όψις σας είνε τόσο δροσερή...

—«Άρχισαν οι ασχαλιάρες», έσκέφθηκε η Άννετα.

Στο μεταξύ έφθασαν στην έξοδο

του σταθμού και ο πάντα εύγενικός και ύποχρεωτικός άγνωστος έστειλε εις άναζητησιν ενός ταξί, με το όποιο και έπείσטרψε. Άφου έτοποθέτησε τις βαλίτζες και τα πακέτα, έμεινε στο πεζοδρόμιο χωρίς να δειχνη καμμία διάθεσι να συνοδέυση την Άννετα με το ταξί.

—Τί να θέλη τάχα τώρα αυτός, μήπως σκέπτεται να μου κάνη καμμιάν έρωτική έξομολόγησι;

Για πρώτη φορά έκύτταξε στο φώς ενός φαναριού το πρόσωπό του. Είχε όλη την έκφρασι της δυστυχίας, της πεινας, του ανθρώπου που αναγκάζε-ται να ζητιανεύη...

Το σύνθημα του συναγερμού, που ακούσθηκε εκείνη άκριβως τη στιγμή, διέκοψε τις σκέψεις της Άννετας, που, ακουώντας το για πρώτη φορά, κατελήφθη από τρόμο.

—Μη φοβάσθε, κυρία, είπε ο άγνωστος με άπεραντη καλωσύνη. Ξέρω έδω κοντά ένα καταφύγιο. Θα μεταφέρω έκει τα πράγματά σας και θα σας συνοδεύσω ο ίδιος.

Όταν βρέθηκαν άσφαλισμένοι μέσα στο έαθλό υπόγειο, ο άγνωστος έκάθησε δίπλα στην Άννετα και άρχισε να της λέη:

—Κυρία μου, άφου οι περιστάσεις παρατείνουν την γνωριμία μας, επιτρέπατέ μου να παρουσιάσω: Είμαι ο μαρκήσιος ντε Λά Τροκαντέρ. Πριν από τον πόλεμο, είχα ήδη χάσει ένα μέρος της περιουσίας μου. Με τον πόλεμο τ' άχασα όλα. Για να ζήσω, έξασκά τα πιο περιεργά επαγγέλματα. Τώρα κάνω και τον άχθοφόρο, αλλά σε τρόπο που να μη φαίνωμαι. Φορώ το καλύτερο κοστούμι μου και έρχομαι στο σταθμό με το ύφος ότι περιμένω κάποιον δικό μου. Έπωρελούμαι της εύκαιρίας που δεν υπάρχουν άχθοφοροι και προσφέρω τις υπηρεσίες μου στους ταξιδιώτες. Άφου τους εξυπηρετήσω με ύφος φιλικό, για να μη με αντίληφθη η ύπηρεσία του σταθμού και με διώξη, αποβάλλω το ύφος του ύποχρεωτικού κυρίου και έμφανίζομαι ως εργάτης που ζητεί την άμοιβή του. Η δουλειά αυτή μου επιτρέπει να βγάξω το ψωμί μου, ενώ συγχρόνως μου δίνει μια μεγάλη άπόλαυσι. Έχω την έντύπωσι πως είμαι έγω ο ταξιδιώτης, πως γυρίζω από ένα άπο τα μεγάλα και ώραία έκείνα ταξίδια, που έκανα συχνά στους καλούς καιρούς. Η έντύπωσις αυτή άφαιρεί δάρος από τις βαλίτζες, που κουβαλά και μου έλαφρύνει το δεινρό αίσθημα που νοιώθω, όταν παίρνω το φιλοδώρημα...

ΜΩΡΙΣ ΝΤΥΠΛΑΙ

ΧΙΟΥΜΟΡ

ΣΤΟ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟ

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.—Τί σημαίνουν αυτά τα παπούτσια κι' αυτό το ζευγάρι γάντια, μπρός στην πόρτα αυτού του δωματίου;

Ο ΚΑΜΑΡΙΕΡΗΣ.—Ο πελάτης είχε πih κάπως περισσότερο το βράδυ και μπήκε στο δωμάτιο άρκου δίζοντας.

Ο ΓΙΑΚΟΥΜΗΣ ΤΟ ΕΙΠΕ...

Δυο φίλοι ο Γιακουμής και ο Λέανδρος, κατατάσσονται στο ίδιο σύνταγμα για να υπηρετήσουν την θητεία τους. Την έπομένη της κατατάξεώς των, ο συνταγματάρχης έπιθεωρεί τους νεοσυλλέκτους:

—Για να δούμε, λέγει άπευθυνόμενος στον Γιακουμή, μπορείς να μου

άπαντήσης σ' αυτή την έρώτησι: «Τί είνε πατρίς»;

—Πατρίς, άπαντά ο Γιακουμής με σοβαρότητα, είνε η μητέρα μου.

—Πολύ καλά, παιδί μου, πολύ καλά, λέγει ο συνταγματάρχης φανερώς ίκανοποιημένος. Έχεις λαμπρά αίσθηματα και σε συγχαίρω.

—Κι' έσύ, συνεχίζει στρεφόμενος στον Λέανδρο, μπορείς να μου πih τί είνε πατρίς;

Και ο Λέανδρος, θαρρετά:

—Πατρίς, συνταγματάρχα μου, είνε η μητέρα του Γιακουμή!

Η ΟΨΙΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

—Έάν ήμουν Άδάμ, η όψις του κόσμου θα ήταν διαφορετική.

—Και γιατί, λοιπόν;

—Δεν άγαπώ καθόλου τα ήλλα!

ΤΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ

Κουδεντούλες

«Μη μου δώσετε συμβουλές, μη θέλησετε να μου πih πως είχα άδικο όταν μάθετε πως έχωρися, γιατί σας βεβαιώ πως αυτό έπρεπε να γίνη».

Αυτά τα λόγια έπρόφερε κάποιος καλός φίλος και ήσαν λεγμένα με ύφος τόσο κατηγορηματικό σόν να ήθελε να πείσει μ' αυτό τον τρόπο πως δεν θα άκουε νουθεσίες και λόγια περιττά. Και είχε δικηο γιατί σέ κάτι τέτοιες περιστάσεις θριασκονται άνθρωποι που παίρνουν δογματικό ύφος και άραβιάζουν δόλο.

Κληρά σοφίσματα για να σας πih σόν πως δεν έφερθηκαν καλά, πως έπρεπε να δείξετε άλλη συμπεριφορά, πως... πως... Λογαριάζουν δηλαδή χωρίς τον ξενόδοχο, διότι για να φθάση κανείς στο σημείο να σπh ένα έαθλό θα πih ότι έσκέφθηκε καλά, έζυγισε τα υπέρ και τα κατά κι' έπληρε την τραγική αυτή άποψη άφου έπείσθηκε πως δεν μπορούσε να γίνη αλλιώς.

Η συνέχισις μιας συμβιβάσεως δεν είνε δυνατή όταν έπείλθουν γεγονότα που την κάνουν άδύνατη και όταν δυο άνθρωποι παύσουν να συνεννοούνται ο χωρισμός επιβάλλεται διότι είνε η έντιμότερη λύσις. Αν έκαλούσθον να ζήν μαζί δυο άνθρωποι που έπαισαν να συνεννοούνται είνε καταδικασμένοι να φθάσουν στην κατώτερη βαθμίδα του έκπε-θμού.

ΕΣΙΜΕΡΑΛΔΑ

Η μόδα

ΠΕΦΤΟΥΝ ΤΑ ΦΥΛΛΑ Μ' ΕΝΑ ΘΑΛΙΒΕΡΟ ΤΡΙΣΙΜΟ...

Είνε τα λόγια που συμβολίζουν το θηινόπρωτο τις τελευταίες δημοφείς μέρες του καλοκαιριού. Η γυναίκα όμως που είνε πλέον προνομιούχος από τη φύση μπορεί να είνε δρόφηδες τις έποχές του έτους, άκόμη και όταν πέφτουν χιόνια, άκόμη και όταν όλα τα δένδρα γυμνωμένα από τα φύλλα τους δίνουν την έντύπωσι της παγερότητας και της μοναξιάς.

Η επιδερμίδα της γίνεταί άκόμη πιο όμορφη με την παγερή αύρα και τα ζεστά μαλλίνα φορέματα της δίδουν άραια ζωντανά χρώματα.

Και ποία μάλλινα μπορεί να είνε άραιότερα άπ' αυτά που θα φτιάξη μόνη της πλέκοντας τα με τα ίδια της τα χέρια και χρησιμοποιώντας τα πιο μαλακά μαλλιά;

Να γιατί δεν πρέπει να υπάρχη γυναίκα που να μη ζέρη να πλέκη, είνε άλλως τε τόσο εύκολο πράγμα να το μάθη. Κάποια φίλη της θα προθυμοποιηθή να της δείξη και τότε θα μπορεί έδουλεύοντας μόνο για την αγορά του μαλλιού να κέρη δ.τι της άρέσει. Μη νομίζετε δε ότι είνε μονότονο τα πλεκτά διότι οι θέλοντες είνε τόσο πολλές και ποικίλες που κανένα φόρεμα δεν μοιάζει με το έλλο. Καθένα έχει το δικό του είδος όμορφιάς, τη δική του χάρη. Έπειτα μη ξεχνούμε πως μπορούμε να πλέξουμε και ζακέτες και μπλουζές, και σκουφάκια και γάντια και δ.τι άλλο μας άρέσει. Άγοράζουμε μαλλι και όλα τ' άλλα γίνονται χωρίς να έχωμε να επιβάλλωμε στον έαυτο μας ούτε έξοδα για ράφην, για φόδες κτλ. Έτσι τα πλεκτά ήνε το πιο οικονομικό ντύσιμο.

Καινούργια έλλυ-στική εμφάνισις - μεγάλο μοντέλο - όβλιας που πih δέν φh την φθάρη κανένα άλλο καρό μοιο κροτάς.

Ο ΚΑΛΩΠΙΣΜΟΣ

ΠΡΟΣΕΧΕΤΕ ΤΑ ΜΕΥΡΑ ΣΑΣ

Η έπιθυρία όλων των γυναικών

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΕΙΔΗΞΕΙΣ ΑΠΟ ΤΟ
ΒΑΣΙΛΕΙΟ ΤΗΣ ΕΥΜΟΡΦΙΑΣ

Νέα
ΠΟΥΔΡΑ
ΡΥΖΙΟΥ 'ΑΕΡΟΠΟΙΗΜΕΝΗ.

1 Δείκα άποχρωστίς κολακευ-
ταί... η τελευταία λέξις της
μόδας στο Παρίσι. Μπο-
ρείτε να τις έξετασετε από
την θυρίδα στον πυθμένα
του κυτίου.

2 Είνε περ φύλη και πειρ
έλαφρά από ότι μπορού-
σατε να το πιστεύετε πih.
κι' αυτό γιατί είνε η νε-
ομένη.

3 Νέο έξαιρετο και λεπτό
άρωμα. Έχει κανείς πρη-
ματικά την έντύπωσι πως
μυρίζει τα μυρωμένα λου-
λούδια της μεσημβρίας
Γαλλίας.

4 Κρατά όλη την ήμ-
ρογιατι είνε άνακα-
τεμένη με πούσσε
de crème μέθοδος
κατενταρισμένη.

5 Όρατο μάρ που δεν
χαλά καθόλου. Δεν
υπάρχει πih έκεινο
το γυαλιστερό χρώ-
μα. Άκόμη και με
τόν ήλιο και τον
άερα και με την
έφιδρωσι μανει
κανένα το ίδιο άρωμα
μάρ χρώμα.

6 Καινούργια έλλυ-
στική εμφάνισις
- μεγάλο μοντέλο -
όβλιας που πih δέν
φh την φθάρη κα-
νένα άλλο καρό
μοιο κροτάς.

Μπορείτε ΝΑ ΙΔΗΤΕ
ΤΟ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟ ΧΡΩΜΑ
πριν την άγοράσете

ΑΥΤΑΞΕΤΕ ΤΗΝ ΘΥΡΙΔΑ ΚΑΤΩ
ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΥΘΜΕΝΟ ΤΟΥ ΚΥΤΙΟΥ

ΜΕ ΜΕΡΙΚΕΣ ΔΡΑΧΜΕΣ ΑΠΟΚΤΑΤΕ
Ένα χρώμα θωάνιας εύμορφιάς

στης! — σόν να μην έφτανε
δια αυτά έξφυγε κι' ένας πόντος ά-
πό την κάλτσα της...

Σ' αυτό το μεταξύ ο σύζυγος πε-
ριμένει, άρχίζει ν' άνυπομονή. Για
τί να τού πih ότι είνε έτοιμη άφου
ήθελε άκόμη τόση ώρα; Μπορούσε
άραιότερα να τελειώση ήσυχα ήσυ-
χα το διάβασμα της έφημερίδας του,
να άπολαύση τον καφέ του, με το
ταιγάράκι του. Έχει άδικο να θυ-
μώση;

Ο κύριος φθάνει κάπως πιο άρ-
γά άπ' ότι φθάνει συνήθως εις το
σπίτι. Διηγείται στη γυναίκα του
πως συνήτησε κάποιον φίλους κι'
έκάθησαν λιγάκι σ' ένα καφεείο να
μιλήσουν.

Η κυρία δεν τον πιστεύει και
άρχίζει ενά κήνη μούτρας και να
τόν κυττάξη με έρωσία. Άνταλ-
λάσσονται μερικές δωριές φράσεις
και η κατάληξις είνε να περάσουν
όλη τους τη βραδυά άμλητοι και
κακοέμοι.

Τέτοιες ιστορίες συμβαίνουν κάθε
μέρα κι' έτσι με τιπότεναι πράγμα-
τα χαλάει η ζωή της οικογενείας.
Να δh ήταν τόσο εύκολο να μη δη-
μιουργούνται τέτοια ζητήματα.

Το μενού της έβδομάδας

Δευτέρα: Μελιτζάνα σαλά-
τα, πατάτες γιαχνί. Το βράδυ: Όο-
μελέττα με ντομάτα, σαρδέλλες βα-
ρελίου.

Τρίτη: Ψάρι βραστό μαγιον-
νέζα και σούπα. Το βράδυ: Φασα-
λάκια γιαχνί.

Τετάρτη: Μακαρόνια με
σάλτσα και τυρί, μελιτζάνες τηγα-
νιτές. Το βράδυ: Μπίριμι με το
λάδι.

Πέμπτη: Κεφτέδες τηγανι-
τούς, σαλάτα πατάτες—ντομάτα. Το
βράδυ: Μπίριμι στο φούρνο.

Παρασκευή: Κολοκυθακε-
φτέδες, σαλάτα ντομάτα. Το βρά-
δυ: σούπα με ρόζι, πατάτες τηγα-
νιτές.

Σάββατο: Ντομάτες και
πιπεριές νηστιήμες. Το βράδυ: Αύ-
γα μάτια, πουρέ πατάτα.

Κυριακή: Πιλάφι άτζέμι.
Το βράδυ: Μελιτζάνες Ιράν, έλφες.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Γ. Π. Α.— Δεν μπορώ να σας
δώσω ψεύτικες έλπίδες. Οι άραιές
γυάμες είνε μόνον φυσικό προσόν.
Πih είνε δυνατόν να πιστεύετε σε
θαυματούργα χάτια;

Ανοιάτικη άβρα.—
Μόνον οι ένέσεις κάλσιουμ θα σας
άφελήσουν. Πρέπει όμως να μένετε
τουλάχιστον 25 ήμερα παρ' ήμερα.
Συμβουλευθήτε όμως και τον γιάρ-
σο σας. Πάντως αυτό που έχετε είνε
άναίμια, την όποιαν πρέπει να πτυ-
παστε. Μαζί με τις ένέσεις όμως
θα κάνετε και υπερσιτισμόν τρώγον-
τας πρηγμάτα θρεπτικά και όχι φα-
χντικά.

Μαίρη Ν. Π.— Μου ζητάτε να
σας άπαντήσω για ζητήματα που
είνε μόνη πρέπει να κανονίσετε ά-
φου συμβουλευθήτε τα αλφθήματά
σας. Έγώ θα σας έσυμβούλευα να
τραδηγήτε διότι παίζουν μαζί σας,
άλλά θα μ' άκούσετε άργα.

Λυκόφως τών Θεών.—
Θα περάση το μούρισμα του ήλιου
δταν δεν έλθεισθε πih σ' αυτόν.
Βρήτε και σας μια καλή κρέμα άγ-
γυριών. Η Mme Ketty έχει νο-
μίζω. Πούδρα να φορτε Ροσέλ με
ροδονική χρώμα άνάμικτη. Φορέματα
κόκκινα, μπλε ναιτί, πhάσινο και
λευκά το καλοκαίρι.

ΕΣΙΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΡΑ ΣΙΑΦΡΟΠΟΥΛΟΥ
ΚΟΥΤΣΟΜΗΝΤΟ ΠΟΥΛΟΥ

Ίατρος—Γυναικολόγος
Ζωοδόχου Πηγής 82
Τηλ. 62-027.

Αι επιστολές προς την Γραφολογία πρέπει να γραφούνται εντέλως άβυσσος και χωρίς κανένα προστάδιο. Εάν η συμβουλή ζητείται από ταιτον πρόσωπον, δύν επίσης να αποστέλλεται έσωκλειστών και άποκορμιο έπιστολής τούτου Αι επιστολές δά άπειθυνούνται: εφρου—διά την Γραφολογία—άδός Σαντορόζο 5, Αθήνας.—Πρέπει δέν να συνοδεύονται από γραμματόσημο άξίας δραχ. 5 διά την άπάντησιν.

Μαροκινών η.—Είσαθε χαράκτηρ περισσώτερον άποφασιστικός και τολμηρόν από τόν φίλον σας. Σας διακρίνει μία μεγάλη άποκλειστική εώς τας σκεψεις και τας άποφάσεις σας. Η ζωή δέν θα σας ενοήση κατά πρόπον σταθερόν, θα όρθη όπως πάντοτε τόν πρόπον να όγνητε από τας δυσκόλως περιστάσεις. Δημιουργείτε αντίπαθείας και εχθρότητας γύρω σας. Ο φίλος σας είνε ήμερος και ναυδός χαρακτήρ. Δέν τόν θεωρώ ίκονών ένα μεγάλα αισθήματα, μολονότι έξωτερικός θα έκανε να πιστεύω τό αντίθετον. Σταδιοδρομία βραδεία. Περιπτώσιν γάμου προς τό παρόν δέν βλέπω. Μήν σπεύσετε. Έχετε πολύ μεγάλο ζωτικότητα από τόν φίλον σας, που είνε καμμένος νά να άνέχεται παιδικά τήν ζωήν.

Α ν ν α ν Χ.—Χανιά.—Έχετε θυμωσία προτερημένα, θα προσέβη. τα μάλιστα και χαρίσματα, τα άποια όμως όχι μόνον δέν χρησιμοποείτε εως τίποτε, αλλά τουναντίον μάλιστα τα κάνουν να αποβάλλουν εως βάρος σας. Είσαθε από τούς τύπους τών ανθρώπων που τρέφονται με άπαισιδοξίαν και που τήν κάνουν στο τέλος σύμτροπον και γνώμονα τής ζωής των. Είσαθε μορφωμένη και πρέπει να με καταλάβετε. Κατελήξατε μόνη σας στο περιθώριο και θα παραμείνετε εκεί, δέν δέν εκδηλώσετε μία θλημιακή προσπάθεια αντίδράσεως. Όπως όδησεν είμαι δαεία ότι θα τό κάμετε και ότι θα συντελέσετε έτσι εως τήν άλλαγήν τής ζωής σας. Συντόμως η τύχη θα σας προσφέρη άρκετάς ευκαιρίας προς τούτο. Έπωφεληθήτε και μόν παρανοήσασθε. Μετάβείτε άχι. Γάμος βραδυτέρων κατόπιν άμοιβαίας συμπαιθείας. Όχι σοδοράι με τακνήσασθε.

Ασπρη πεταλούδα.—Είσαθε άδύνατον χαρακτήρ τόνον φυσικός όσον και ήθικός. Πολύ άτολμη και άδύεια. Μία ελθερία διατακτική της σης συγκρατεί όχι μόνον εως τήν όρμη σας δια τήν ζωήν, αλλά και σ' αυτά άκόμη τα δυνείρά σας. Δέν τολμάτε να ελνθήτε και να ελπίσετε περισσότερα τών όσων σας πορείει καθ' ήμεραν ή ζωή. Κατά τα άλλα, έχετε πολύ ευγενικά αισθήματα και μεγάλην ψυχικήν τρυφερότητα. Νά καλλιεργήσετε τήν φιλαρέσκειαν. Μην διασώθετε να έχετε έρωτικούς περιπειθείας, διότι δέν θα ελνθήτε εως τα πρώτα σας όήματα, ενώ αντίθετως θα ελνθήτε παρά πολύ άργότερα. Γενικά, ή ζωή θα σας έπιδείξη να έζήσετε εως ένα έπιπέδον κάπως άνώτερον. Αποβλέψετε με έμπιστοσύνην εως τό μέλλον και θα ίσθτε πόσον ή ζωή θα σας ικανοποιήσει.

Ερωτόκριτον Χανιά.—Πολύ άδύνατος χαρακτήρ. Η συναισθηματικότητα υπερισχύει τής λογικής και ή ρέμβη τής βρασεως, μάλλον άβρανης. Θα σταδιοδρομήσετε εως ήμερον έπάγγελμα τό όποιον να

μην άπαιτή άνάπτυξιν μεγάλην πρωτοβουλίας. Περιορισμένα οικονομικά μέσα. Όπως όδησεν όμως θα ευρεθύντε εως ένα έπιπέδον όχι μόνον άνεκτόν, αλλά και ευχάριστον. Ερωτικά αισθήματα θα έχετε πολλά. Μία μεγάλη έπιπολασιότη θα σας διακρίνη εως τό ζήτημα αυτό. Βρυούτερον, θα νυμφευθήτε κατόπιν αισθηματος και υπό συνθήκας άρκετάς υνωϊκές.

Π α ρ α θ ε ρ ι ζ ο υ σ α ν 1940.—Μολονότι δέν ρού άναφέρει τό πρώτον ψευδώνυμόν σας, είμαι βέβαια ότι σας άπητήσα ήδη, διότι ένθυμούμαι τήν περίπτωση σας. Ο γάμος σας, άν και όχι, πολύ σύντομος, θα πραγματοποιήσεται και θα σας κάνει άρκετά ευτυχή. Θα είνε πιθανότατα κατόπιν συνουικεσιών. Δέν μπορεί να προσδιορίσω έπάγγελμα. Θα έζήσετε άρκετά καλά. Στασιμότης από άποψews υγείας. Όρισμένα δυσάρεστα εκδηλώσεις τού παρελθόντος δέν ύπάρχει φόβος να έπαναληφθούν. Αυτό όμως δέν σημαίνει ότι δέν πρέπει να είσαθε πάντοτε προσεκτική. Όχι σοδορά ταξία.

Σ ε μ ι ρ ά μ ι δ α 13—3.—Είσαθε χαρακτήρ άρκετά ιδιοτροπός και κάπως ασυνάρτητος εως τας σκεψεις και τας άποφάσεις σας. Έλλειψις αυτοπεποιθήσεως. Υποκαυνόνοσα τάσις προς τήν άπαισιδοξίαν και τήν άπογοητευσιν. Συγκεκριμένα αισθήματα. Άρκετά ζηλότυπος. Καθυστερημένη φιλαρέσκεια. Δέν άναπτύσσετε καμμίαν πρωτοβουλία. 1) Ήμερος και λογικός χαρακτήρ. Θα προχωρήση με κάποιαν βραδυτητα εως τήν ζωήν, αλλά τελικά θα έπιτύχη. Άρκετά βετικός. Μετρημένος εως τας εκδηλώσεις και τας πράξεις του. Η άγάπη και τό ένδιαφέρον του είνε ελκρινή. 2) Άδύεις χαρακτήρ και τό όποιος θα δυσκολεθύν να προσαρμόσθη εως τήν ζωήν. Καχύποπτος και κρυφίνους. Άκολουθεί πάντοτε σκοτεινούς δρόμους, διά να εθώση εως τούς σκοπούς του. Άρκετά κενόδοξος. Δέν τόν θεωρώ άξιον μεγάλης έμπιστοσύνης, διότι ό εγωϊσμός και ή προσωπική ευτυχία θα είνε άι κυριόρχισται κατευθύνσεις τής ζωής του.—Πθανόνταίς γάμου δέν βλέπω ούτε εως τήν μίαν, ούτε εως τήν άλλην περίπτωση. Αυτό δέν πρέπει να σας στενοχωρή. Βρίσκεσθε κάπως μακριά άκόμη από τόν δρόμον που θα σας όδηγήση εως τήν ευτυχίαν.

Μ ο μ ο υ τ σ α ι ρ ο ν.—Μ α μ ο υ τ σ α ν.—Ο φίλος σας είνε ευθύς και ελκρινής χαρακτήρ. Δέν νομίζω ότι θα είνε καθόλου δύσκολον να άποκαταστήσετε τήν έμπιστοσύνην μεταξύ σας.Τουναντίον εως έχετε μίαν μεγάλην δυστροπία και μίαν αστάθειαν εως τας διαθέσεις και τας εκδηλώσεις σας, πράγμα που δέν συντελεί εως τήν ύπαρξιν άρμονίας μεταξύ σας. Ο γάμος σας θα βραδυών, άλλ' ύπάρχουν μεγάλα πιθανότητες να πραγματοποιήσθω τό πρόσωπον αυτό. Η σταδιοδρομία τού φίλου σας, όπως και ή ιδική σας, εμφανίζεται άρκετά βραδεία προς τό παρόν. Τήν διαφοράν τής ηλικίας δέν τήν θεωρώ σοδοράν. Πάντως θα ήτο προτιμώτερον να μην τήν κάμετε γνωστήν.

Χ ι λ δ ο σ ο φ ο ν 11.—Θετικός και άρκετά σταθερός. Έχετε μυσάλλον όργανωτικό, αλλά στερείσθε έπαρκούς πρωτοβουλίας. Σας λείπει με άλλα λόγια ή μεγάλη ζωτικότητα. Ο γάμος σας βραδυών άκόμη. Θα είνε κατόπιν αισθηματος. Δημιουργείτε συμπαιθείας και θα τύχετε σημαντικών υποστηρίξεων κατά τήν άρκειαν τής ζωής σας.—Αυτό θα συντελέσθω πολύ εως τήν έπιτυχίαν σας. Θα έχετε μερικάς καλύτερες σχέσεις επί τού οικονομικού πεδίου, άλλ' όχι σοδοράς. Μεγαλύτεραν δελτίσιαν θα ίσθτε εως τας μέλλον σχετικές συνήθειας. Καμμία πρόδοος επί τού παρόντος εως τό αισθημα σας. Θα βραδυών άρκετά διά να ελνθήτε εως τόν δρόμον τής πραγματοποίησής σας. Η φίλη σας είνε δαίλος και άτολμος χαρακτήρ. Τα αισθήματά της δέν έχουν μεγάλην θερμότητα. Η άφοσιώσις της θα είνε προβληματική και υπό όρους Τής λείπει ή δύναμις τής προσήλωσεως και τής συνειδητής αντιμετωπίας τής ζωής. Διά να είσαθε εύτυχης μαζί της, πρέπει να τήν διαλυθύνετε με σταθερό, αλλά και συγχρόνως τρυφερό χιρί.

Υπό τήν προϋπόθεσιν αυτήν, σάς ύπόσχομαι τήν ευτυχίαν. Έλαφρά οικονομική δελτίασις άφειλομένη εως έργασιαν τής. Όχι ταξίδια διά σας επί τού παρόντος.

Β ο υ ζ α ν τ ι δ α, Φλώρινα.—Δέν χρειάζεται τόση άπογοητευσιν, άγαπητή φίλη. Η ζωή σας έδωκεν με ώριμους ύποχρεώσεις. Με τό να διαμαρτυρεσθε, δέν κάμετε τίποτε άλλο παρά να φθείρεσθε και να μαρανίζεσθε. Είνε λοιπόν προτιμώτερον να τίς ύπομείνετε καρτερικά, γιά να μπορείτε να δελτίασετε τους γενικούς όρους τής ζωής σας.—Η άγάπη τήν όποιαν τόνον ποθείτε θα έλθη και θα σας κάνει άρκετά ευτυχισμένη. Δέν θα είνε όμως πολύ σύντομο αυτό. Ο γάμος σας θα γίνη κατόπιν αισθηματος, μετά παρέλευσιν όμως άρκετού χρονικού διαστήματος. Έως τότε πρέπει να κάμετε ύπομονήν, να όπλισθήτε με θάρρος και να όρθη εως τήν έλπίδα και τήν προσδοκίαν τήν άισιοδοξίαν που σας είνε άπαραίτητος.

Τ ζ ε ν η ν Μ 3.—Είσαθε δυστροπός και μεσημοίρος χαρακτήρ. Πολύν ζηλότυπος και μάλιστα μυστικός. Εύρίσκετε διαρκώς άφορμιάς προστηρίων με τό περιβάλλον σας. Η ελκρινεία και ή ευθύτης δέν είνε τό χαρακτηριστικόν σας. Φοβόσμαι ότι σας πληρώνουν με τό ίδιο νόημα. Δέν είσαθε όσον θα έπρεπε φιλόκαλος. Αισθηματικά έπιπολαία και έπιφανεία. Οι άνδρες σας ποθούν, αλλά δύσκολα θα άποσιωθούν σε σας. Νά περιόρισετε τήν κλίσιν σας προς τα τυχερά και γινίδια. Δέν θα σας αποθή εως καλάν. Το αισθημα τού φίλου σας δέν είνε σοδοράν, πάντως δέν παρουσιάζει προοπτικήν διά τό μέλλον. Μετρία και βραδεία πρόδοος.

Χ.—Φλώρινα.—Πολύ ίσορροπημένος. Τέσις και άκρίβεια εως τήν ζωήν σας, άλλ' έλλειψις έξάρσεων και ένδοσιασμού. Έπιφυλακτικός και δύσπιστος. Προχωρείτε με μυσία προφυλάξεις εως τήν ζωήν και κατέχετε από τόν φόβον μήπως προδότες κατά περισσότερον παρ' όσον θα έπρεπε από τό άτομόν σας. Όθελώσθε από τήν αντίληψιν τής προσωπικής έπιτυχίας. Κατά τα άλλα, είσαθε ψυχρός και άδύσφορος. Όσον άφορά τα αισθήματά σας, σας έν διαφέρουν μόνον έφ' όσον ικανοποιούν τήν φιλαυτίαν σας. Η φίλη σας είνε και αυτή μετριάς αισθηματικός. Πάντως, σας άγαπά περισσότερο παρ' ότι σεις και τό χειρότερον είνε ότι δέν μπορεί να σας τό εκδηλώσει όσον θα ήθελε.

Κ α ι τ η ν Π Ν.—Είσαθε χαρακτήρ πολύ τρυφερός και αισθηματικός, με κάποιαν τάσιν μυστικοπαθείας. Άλλά συγχρόνως σας κατέχει ένας πόθος διακρίσεως και έπιδολής. Περιοριζόμενος προς τό παρόν είνε άνεύρα. Το βασικόν σας έλλείπωμα είνε ότι δέν είσαθε πάντοτε ελκρινής. Σας διακρίνει κάποια ευχέρεια να όγναινε από τας δυσκόλως στιγμής. Άρκετά φιλαρέσκος. Θα ελνθήτε εως τήν ζωήν και επί τού αισθηματικού και επί τού κοινωνικού έπιπέδου. Γάμος βραδυτέρων.

Κ. Γ. Κ. Σ.—6—Ρέθυμνον.—Χαράκτηρ πολύ έπιπόλαιος και άσυστάπητος. Αι αντίληψεις, τα αισθήματα, άκόμη και αι πράξεις σας είνε πολύ συγκεκριμένα. Προχωρείτε δι' έλνγμών εως τήν ζωήν και δέν είσαθε ελκρινής προς τούς άλλους, άλλ' ού δέν προς τόν έαυτόν σας πάντοτε. Εως τήν άρχην τής ζωής σας θα συναντήσετε πολλές δυσκολίας και θα αντιμετωπίζετε μάλιστα και μερικάς άποτυχίας. Αυτό όμως δέν πρέπει να σας αποθαρρύνη, διότι θα κατορθώσετε να έπιτύχετε, χωρίς εως σημαντικές υποστηρίξεις έκείνου που έπιθυμείτε. Πάντως, δέν είνε σωστό να προχωρήτε όπως σήμερα τήν τύχη. Πρέπει να βάλετε κάποιαν τάξιν και κάποιον ρυθμόν εως τήν ζωήν σας.

Π ο ν ε μ ε ν η ν Κ α ρ δ ι α ν Μ. Μ.—Δέν πρόκειται να έκταθώ εως τήν άνάπτυξιν θεωριών. Σας άγώ μόνον ότι ύπάρχει μία γενική γραμμή όδηγούσα τής ζωής, καθώς και έμμενείς ή δυσμενείς συγκυρία κατά τήν πορόδον τής. Πάντως, αυτό δέν ένδιαφέρει. Έκείνο που θα ήθελα να σημειώσω γιά σας είνε ότι στεπιδέστε ψυχραιμίας και άποφασιστικότητας, τό γεγονός δέ αυτό σας κάνει να μεγαλοποιήτε τα πράγματα

και να εξαφανίζετε τήν έκ μέρους σας ικανότητα αντίδράσεως. Αι σημερινά δυσχερείαι και οι κατάρτηγχοί που έγνωρίζετε θα σταματήσουν και θα γνωρίσετε πολύ καλύτερας ήμέρας. Σας τό λέγω μετά βεβαιότητος αυτό. Η μεταβολή όμως αυτή δέν θα είνε ραγδαία. Θα γίνη βαθμιαίως και με σχετικήν βραδυότητα. Το σημαντικόν πάντως είνε ότι υπερασσάτε τό έπικίνδυνον άκρωτηριό. Θα έπιτύχετε έκείνο που έπιθυώκατε. Γιά τό παιδί σας δέν μπορώ να σας πω τίποτε. Δώστε μου μερικάς πληροφορίες ή άποταθήτε εως τόν δόκτορα Κάμα, που ίσως καταβώση να σας έξυπηρετήσθω καλύτερον.

Δ ι κ υ δ ο ρ ο ν Β. Γ.—Έχετε ναυδρόν και άναποφασιστόν χαρακτήρ. Έλλειψις πρωτοβουλίας και θλημιακότητας. Η υγεία σας εύρίσκεται εως κρίσιμον καμηνή. Πρέπει να προσέξετε πολύ. Προς τό παρόν καμμία μεταβολή τής οικονομικής σας καταστάσεως. Θα έχετε μεγαλύτεραν έπιτυχίαν εως τό μέλλον. Αισθηματικός δέν εύνοισθε. Αποτελεί, άλλωστε, σφάλμα έκ μέρους σας τό να παραμείνητε τήν μελνολογικήν σταδιοδρομίαν σας, χωρίς αισθηματικά άμφιβολία σημασίας. Λοιμωθήτε περισσώτερον και παρτε τήν άπόφασιν ότι πρέπει να κάμετε κίτη στή ζωή. Διότι, σήμερα, δέν κάμετε δυστυχώς τίποτε ή σχεδόν.

Λ ο υ δ ο β ι κ ο ν 16ον.—Έπιπόλαιος, ασταθής και άτολμος. Περιμένετε τα πάντα από τήν τύχη, χωρίς να κάμετε τίποτε σεις. Φυσική όδύνη. Απαισιδοξός διαθεσις. Θα δυσκολεθίτε πολύ διά να έπιτύχετε. Τα αισθήματά σας θα σας παραπλανήσουν από τόν κανονικόν δρόμον σας. Έπιτυχία επί τού οικονομικού έπιπέδου μετρία. Είνε και ρος να άναπτύξετε περισσότεραν δραστηριότητα.

Μ α ρ γ α ρ ι τ α ν Α.—Η ζωή δέν ύπάρξη γιά σας άπολύτως εύνοική ως σήμερα. Το μέλλον όμως θα είνε περισσότερον εύνοϊκόν, ίδιως από άποψews κοινωνικής και οικονομικής. Θα άποκατασταθήτε εως προσωπικής έπιτυχίας. Κατά τα άλλα, είσαθε ψυχρός και άδύσφορος. Όσον άφορά τα αισθήματά σας, σας έν διαφέρουν μόνον έφ' όσον ικανοποιούν τήν φιλαυτίαν σας. Η φίλη σας είνε και αυτή μετριάς αισθηματικός. Πάντως, σας άγαπά περισσότερο παρ' ότι σεις και τό χειρότερον είνε ότι δέν μπορεί να σας τό εκδηλώσει όσον θα ήθελε.

Κ α ι τ η ν Π Ν.—Είσαθε χαρακτήρ πολύ τρυφερός και αισθηματικός, με κάποιαν τάσιν μυστικοπαθείας. Άλλά συγχρόνως σας κατέχει ένας πόθος διακρίσεως και έπιδολής. Περιοριζόμενος προς τό παρόν είνε άνεύρα. Το βασικόν σας έλλείπωμα είνε ότι δέν είσαθε πάντοτε ελκρινής. Σας διακρίνει κάποια ευχέρεια να όγναινε από τας δυσκόλως στιγμής. Άρκετά φιλαρέσκος. Θα ελνθήτε εως τήν ζωήν και επί τού αισθηματικού και επί τού κοινωνικού έπιπέδου. Γάμος βραδυτέρων.

Κ. Γ. Κ. Σ.—6—Ρέθυμνον.—Χαράκτηρ πολύ έπιπόλαιος και άσυστάπητος. Αι αντίληψεις, τα αισθήματα, άκόμη και αι πράξεις σας είνε πολύ συγκεκριμένα. Προχωρείτε δι' έλνγμών εως τήν ζωήν και δέν είσαθε ελκρινής προς τούς άλλους, άλλ' ού δέν προς τόν έαυτόν σας πάντοτε. Εως τήν άρχην τής ζωής σας θα συναντήσετε πολλές δυσκολίας και θα αντιμετωπίζετε μάλιστα και μερικάς άποτυχίας. Αυτό όμως δέν πρέπει να σας αποθαρρύνη, διότι θα κατορθώσετε να έπιτύχετε, χωρίς εως σημαντικές υποστηρίξεις έκείνου που έπιθυμείτε. Πάντως, δέν είνε σωστό να προχωρήτε όπως σήμερα τήν τύχη. Πρέπει να βάλετε κάποιαν τάξιν και κάποιον ρυθμόν εως τήν ζωήν σας.

Π ο ν ε μ ε ν η ν Κ α ρ δ ι α ν Μ. Μ.—Δέν πρόκειται να έκταθώ εως τήν άνάπτυξιν θεωριών. Σας άγώ μόνον ότι ύπάρχει μία γενική γραμμή όδηγούσα τής ζωής, καθώς και έμμενείς ή δυσμενείς συγκυρία κατά τήν πορόδον τής. Πάντως, αυτό δέν ένδιαφέρει. Έκείνο που θα ήθελα να σημειώσω γιά σας είνε ότι στεπιδέστε ψυχραιμίας και άποφασιστικότητας, τό γεγονός δέ αυτό σας κάνει να μεγαλοποιήτε τα πράγματα

την όσιν σας, καθώς και τό άγνώσθ

αίσθημα που σας κάνει να μην βλέπετε να κτιστεί τήν ευτυχίαν σας έπάνω στή δυστυχία άλλου προσώπου. Από τό μέρος του ανθρώπου που είνε ένδιαφέρων, αι διαθέσεις του είνε άπολύτως ελκρινείς. Δέν βλέπω όμως ούτε σε σας ούτε σ' έκεϊνον τήν δύναμιν να άδιοφορήσετε δι' όλα και να άποβλήσετε έγωιστικής εως μόνην τήν ευτυχίαν σας. Η πράξις αυτή θα σας είνε, άλλωστε, τόνον έπιπολαίω, ώστε δέν τολμά να σας τήν συμβουλεύσω. Θα σας συνιστώσάς βεδαίως να άπομακρυνθήτε ή να μετατρέψετε τό αισθημα σας εως φίλιν. Ξέρω όμως ότι δέν θα τό κατορθώσετε και —έπειδή πρέπει να σας πω τήν αλήθειαν— φοβόσμαι ότι δέν θα μπορείτε να άντισταθήτε μέχρι τέλους. Αυτό θα περιπέλνι πολύ τήν ζωήν σας και δέ σας δύσκολα πολλάς στενοχωριάς. Δυστυχώς, δέν μπορώ να σας δώσω καμμία άλλη συμβουλή, άπορεύω δέ να κάμω έλλας προβλέψεις.

Κ ι λ δ κ α λ ο ν Π η ν ε λ ό π η ν, Κοζάνη.—Είσαθε άδύνατον κρσέως και έχετε μίαν προδιόριστον προς άθενείας. Με τό σώμα σας συμβαίνει τίς και με τήν ψυχήν σας. Είσαθε υπερβολικά εύαισθητός. Έν τούτοις, με δλίγην προσοχήν, μπορείτε να μην έχετε έννοχλήσεις. Μεταβολήν στο έπάγγελμά σας δέν βλέπω. Άργότερα, θα έχετε μία προσήγηγη. Η ζωή σας είνε πολύ όρημη και τακτική. Δέν πρόκειται να διαταραχθή. Θα έπιτύχετε ότι έπιθυμείτε, άλλα με κάποιαν βραδυτητα. Έκείνα θα άποκτήσετε. Ο φίλος σας είνε καλός χαρακτήρ, άλλα δέν εύνοισται πολύ από τήν τύχη. Πολύ διατακτικός και άναποφασιστός. Ψυχικός κόσμος πολύ καλός.

Γ α ζ ι α ν, Βέρροιν.—Έλλειψις αδιορμητικισμού. Η λογική ή έσσεκί μία τυραννική έπιβράση στή ζωή σας, άκόμη και σ' αυτά τα αισθηματά σας. Υγεία καλή. Οικονομικός θα ελνθήτε άρκετά εως τό μέλλον και θα άποκτήσετε άνεσθητησίαν. Καλή κοινωνική θέσις, άλλα σάς άποφασιστής. Ο φίλος σας είνε καλός χαρακτήρ. Σας άγαπά ελκρινώς. Σταθερά σκήνις περί γάμου δέν ύπάρχει προς τό παρόν. Είνε περισσότερο ευφάνταστος και όλιγότερον πρακτικός. Πρέπει να φροντίσετε σεις να δώσετε μίαν συγκεκριμένη μορφή εως τας σχέσεις σας.

Ε λ ι ζ ι α ν Κ. Π.—Έχετε δύστροπον χαρακτήρα και όχι πολύ σταθερόν. Άρκετά ζηλότυπος. Δέν έχετε έμπιστοσύνην ούτε προς τόν έαυτόν σας, ούτε προς τούς άλλους. Υγεία όχι πολύ σταθερά, άλλα χωρίς πάντως να έμπνιξη άνησυχίας. Νά μού στείλετε σημείωμα τού φίλου σας. Δημιουργείτε αντίπαθείας γύρω σας, άλλ' όχι σοδοράς, ούτε δυναμείας να σας δάψω. Η οικονομική σας κατάσταση δέν παρουνιστική μεταβολή. Γάμος βραδυών άκόμη. Θα έχετε πολλές έρωτικές περιπειθείας πρό αυτού. Όχι σοδορά ταξία.

Ν τ ι λ ι γ κ ε ρ 2ος.—Έχετε κακόν και δύστροπον χαρακτήρα, που δέν έγγυαστά μεγάλην έπιτυχίαν στο έπάγγελμά σας. Πρέπει να τόν διαβρώσετε, άν βλέπετε να δημιουργήσετε μίαν άτύρσοσιν έκτιμής σας και έμπιστοσύνης γύρω σας. Δέν βλέπω περίπτωσην πραγματοποίησως αυτού τού γάμου. Είμαι καλύτερος να μη έπιστρέψετε στο παρελθόν, άλλα να ένδιαφερόσθω περισσότερο διά τήν σταδιοδρομίαν σας. Θα έπανάλασθε συντόμως έργασιαν. Από σας θα έξαρθή ή τήν διατηρήσετε.

Φ τ υ χ ό ν ε ρ ω τ ε υ μ ε ν ο ν Τ. Α.—Η άπόφασις που έλαμψε είνε προς τμήν σας. Αντιλαμβάνομαι πόσον άγανακτιστά γιά να τό έπιτύχετε και δέν μπορώ παρ' ό να σας συγχαρώ γι' αυτό. Μοι έγράψτε παρηγορία. Ότι μπορώ να σας ελνθή και να σας συστήσω είνε να έμμενιτε στήν άπόφασί σας. Πρωτίστως, πρέπει να σας άπασχέση τήν σήμερα ή υγεία σας. Πέρασάς μίαν δύσκολον καμηνή. Προσέξτε να μην τήν κάμετε να χειροτερεύη. Θα πρέπει κατόπιν να φροντίσετε γιά τήν άσφάλισιν μίας ικανοποιητικής θέσεως στή ζωή. Το ζήτημα τού έρωτος και τού γάμου έρχεται κατόπιν. Αδύνη τήν στιγμήν δέν ύπάρχει κανένα περιθώριον γιά να τό σκεφθήτε.

Ε. Α. Κ. Μ. ι κ ρ δ ν Μ α γ κ α ν.—Τό λάθος σας δέν είνε πολύ κοινωνικό γιά σας. Χαρακτήρ έδιοτροπός, έγωιστικός και κενόδοξος. Έπιπολαία αισθήματα. Έπιδολική και φιλαρέσκεια διαθέσις. Θα καταστήσθω, άλλα πολύ γρήγορα θα καταστήσθω. Είσαθε πολύ άδύνατος χαρακτήρ, γιά να έλνθιστε σε μία στή έρη έπιτυχία ως προς αυτή τήν νεία.

Μ ο ν ε ρ ν ο τ ρ ε λ λ ο κ ο ρ ι τ σ ο Μ. Ο.—Βρίσκεσθε λιγάνιστά σύντομα. Η φαντασία σας σας παρασύρει και μαζί μ' αυτήν και ή έπιπολασιότης τού χαρακτήρος σας. Τα αισθήματα, οι συγκινήσεις, οι χαρές και οι λύπες σας είνε καυδώς έπιφανειακές. Δέν μπορώ να δώσω μίαν μέσην άποφασιστικήν εως τήν έλνθιστήν ψυχικήν σας άκαυστοσύνην και τής ψυχικής σας άκαυστοσύνης. Δέν είνε άπαραίτητο γιά μία νέα να έχη έλνρη. Ο γάμος σας θα γίνη εως νεαρόν ηλικίαν και θα είνε συνέπεια αισθηματος. Η ευτυχία σας θα έξαρθή από σας τήν ίδια, από τήν στάσι δηλαδή που θα τήρησετε. Καμμία μεταβολή στα οικονομικά σας προς τό παρόν. Βραδυτέρων θα δελτίασθω αισθητός.

Μ ι κ ρ η ν Π ε ρ ι ε ρ γ α ν Α. Β.—Δέν μπορώ παρά να έγκρίνω τήν άπόφασιν σας. Ο άνδρας προς αυτός είνε πολύ μικροψυχός, ζηλότυπος, μνηστικός και εκδικητικός. Δέν ύπάρχουν γενικά αισθήματα μεσά στήν ψυχήν του. Σκεπταται κατά τρόπον άπολύτως έγωιστικόν. Στα μάτια του έχει άξίαν μόνον ό,τι ικανοποιεί τήν φιλαυτίαν του. Η ευτυχία σας δέν εύρίσκεται στον άνθρώπον αυτόν.

Α π ο γ ο η τ ε υ μ ε ν η ν Κ α λ α μ α τ ι α ν ή ν.—Νά μην κάμετε τίποτε, άλλα να περιμένετε. Θα έπιστρέψω μόνον του και θα σας έξηγήσθω τότε τήν στάσιν του. Έάν σας είνε εύκολον, μού στείλετε ένα άποκορμιο έπιστολής ή σημείωμάτος του. Αυτό πολύ δέ με έξυπηρετήσθω.

Π ρ ο σ φ υ γ ο π ο ύ λ α ν, Καλάμας.—Άντι να ύποφέρετε, άγαπητή μου φίλη, πρέπει να είσαθε εύτυχής, γιά τό πράγματι έσται μάχησαν στο σημείο αυτό. Στήν ηλικία σας, όλα τα κορίτσια φαντάζονται ότι ή ζωή τους σταματάει στον πρώτο έτυχο έρωτά τους. Και στον πρώτο άργότερα... Ξαναρχίζουν. Λίγα καιρό άργότερα... Νά μην σας συμβή και με σας. Ο χρόνος θα όρθη τή λησμονά και θα σας κάνει να άναστήσετε και πάλι τή ζωή. Δέν σας συμβουλεύω να σπεύσετε να άποδυθήτε σε νέα περιπέτεια. Έχετε καρόν άκόμη έως ότου συναντήσετε τόν άνθρώπον, με τόν όποιον θα συνδέσετε γιά πάντα τή ζωή σας.

Ρ ι τ α ν Α, Σίφων.—Η έπιτολή σας μού έδωκε μία ελκρινή χαράν και πιστώσ άπολύτως στήν ελκρινεία τών διαβεβαιώσεων που μού δίνετε. Αυτό, άλλωστε, θα είνε εύτοχη γιά σας, γιά τό ότι είνε πνιπρώη να ξανακατάξετε τή ζωή σας, όριστικά και εύτυχισμένα σ' αυτή τή φορά. Τώρα όπότε οι λύπες και οι άπογοητεύσεις έφυγαν, ή χαρά θα πλημμυρίσθω όδύναν και περισσότερο τή ζωή σας. Νά μού έσάγραψετε και πάλιν. Θα σας διαβάσω με μεγάλη εύχαριστιν και θα προσπαθήσω να σας συμβουλεύσω και να σας καθοδηγήσω. Ξαναδιαβάστε τήν προσηγομένη άπάντησιν μου, παρηγορία επί ύπάρχουν άρκετά τυπογραφικά λάθη. Πιστεύω ότι θα άντελήψετε τήν πραγματική έννοιαν έκείνου που ήθελα να σας πω.

Μ ι κ ρ η ν Π ε τ α λ ο υ δ α ν.—Εως τόν γάμον σας παρουσιάζονται άρκετά έμπόδια άκόμη. Τα πράγμα τούπονηθί όμως και θα σας κάνει ευτυχισμένη. Ο μνηστήρ σας έχει πολύ καλόν χαρακτήρα και αι διαθέσεις του είνε ελκρινείς άπέναντί σας. Όσον γιά σας, είσαθε άρκετά ήθελη και παράθυρη. Νά έμπνιξη έλνθη περισσότερο τή φιλαρέσκεια σας και να άποτηνέσετε τήν νεία τήν που σας διακρίνει.

Ε. Α. Κ. Μ. ι κ ρ δ ν Μ α γ κ α ν.—Τό λάθος σας δέν είνε πολύ κοινωνικό γιά σας. Χαρακτήρ έδιοτροπός, έγωιστικός και κενόδοξος. Έπιπολαία αισθήματα. Έπιδολική και φιλαρέσκεια διαθέσις. Θα καταστήσθω, άλλα πολύ γρήγορα θα καταστήσθω. Είσαθε πολύ άδύνατος χαρακτήρ, γιά να έλνθιστε σε μία στή έρη έπιτυχία ως προς αυτή τήν νεία.

Α υ γ ι α ν, Βόλον.—Έχετε καλόν, τρυφερόν και στοργικόν χαρακτήρα. Δυναμείς άποφασιστής. Είνε όμως άνάγκη να έξαφανίσετε μερικάς διατροπές σας, εύτυχώς άνι πολύ σοδοράς. Νομίζω ότι τό καλύτερον γιά σας θα ήταν να ένισχύσετε τόν σίγγλον σας ήθικός, παρά να έπιτηήσετε να διατάσετε κατ' άλλον τρόπον.

π ο ν άφελιμος. Προς τό παρόν, δέν προβλέπω άλλαγήν. Πολύ άργότερα. Ο σύγγλον σας σάς άγαπά ελκρινώς. Είνε πολύ καλός χαρακτήρ και με αξιόλογον δραστηριότητα. Παρά τας σημαντικές δυσχερείας, θα προσέδωσθω άρκετά. Νά άναπτύξη και εως άλλα έπιπέδα τήν πρωτοβουλίαν του, χωρίς όμως να σπεύση να άπομακρυνή από τήν σημερινήν βάση του. Γενικά στή ζωή θα ελνθήσθω. Μην άποβείτε σημάσια σ' ας σημερινάς δυσχερείας.

Σ α β α τ ο γ ε ν ν η μ ε ν η ν, Μυλοπόταμον.—Έχετε στρεφόν χαρακτήρα, με άποτόμως μεταπτώσεις και μεταλλάξεις. Η διαθεσις σας μεταβάλλεται συχνά. Ζήτε πάντοτε μέσα σε μία άρκετή βεβαιότητα. Άρκετά ζηλότυπος. Η υγεία σας σχετικάς καλή. Εως τόν γάμον σας θα συναντήσετε μερικάς δυσχερείας και άναβολάς. Θα γίνη πιθανώτερον κατόπιν συνουικεσιών. Έλαφρά οικονομική δελτίασις. Δημιουργείτε αντίπαθείας λόγω τού χαρακτήρος σας. Μετά τόν γάμον σας, δέ έχετε μεγαλύτερον έννοιαν.

Σ ο β ρ α ν Ν ε α ν Ε 38.—Πολύ στρεφός χαρακτήρ. Δέν έξερσείτε άκριβώς έπιθυμείτε και παραμένετε διαρκώς άναποφασιστός. Μυστικός άκόως διαθέσις. Έγωισμός και φιλαυτία. Φειδωλή εως αισθήματα και έκδηλώσεις. Καμμία θερμότης. Περιπτώσις γάμου δέν ύπάρχει προς τό παρόν. Θα πραγματοποιήθω έρωτός, κατόπιν αισθηματος, με μικρόν και όχι πάντοτε ικανοποιητικήν έξέλιξιν. Υγεία σχετικάς καλή. Άργότερα όμως, θα σας παρουσιάσθω πολλές άφορμιά άνησυχίας. Είσαθε άρκετά οικονομός. Η πλχη σας είνε εύνοιστή εως τό χρηματικόν ζήτημα. Το σημείωμα προδίδει χαρακτήρα άρκετά έπιπόλαιον, χωρίς σοδοράν θληπίαν και με πολύ μικρόν δραστηριότητα. Δέν μπορώ να διακρίνω τίποτε άλλο.

444.—Έπιτηδεύσεσθω αισθηματά, τα όποια συνήθως εύδόλως αισθάνεσθε. Βίαιος χαρακτήρ. Διάδοσις έπιδολής επί τών άλλων. Δέν διατάζετε άπό προς τα μέσα. Έγώισμός και φιλοδοξία. Εως τήν ζωήν διαβίσκετε με κατακτητικές διαθέσεις. Πολλά από τα δυνείρά σας θα ικανοποιηθούν. Ύπάρχει μία περίπτωση γάμου. Θα έπαρδυνήθω όλίγον, άλλα θα πραγματοποιήθω. Εύεργετική έπίδοσις από τής οικονομικής σας καταστάσεως.

Α γ υ ο σ τ η ν Μ ι χ α λ η τ ο ι α τ ι σ σ α ν.—Δυστυχώς, δέν βλέπω περίπτωσην γάμου με τό πρόσωπον διά τό όποιον μού γράφετε. Έχετε τό μενοεικτρία να μην μπορείτε να συγκρατήσετε τα αισθήματα που έμπνιξετε και αυτό λόγω τού στρεφού και δυσκόλου χαρακτήρος σας. Τώρα είνε άρκετά άργά, διά να έλπισετε κάτι από τό πρόσωπον αυτό. Μία νέα ευκαιρία θα σας παρουσιασθί άπό όλίγον. Προσπαθήστε να έπωφεληθήτε καλύτερον από αυτήν.

Χ α δ α ν ε ζ α ν 888.—Η έπιπολασιότης τού προσώπου γιά τό όποιον μού γράφετε είνε εύλογός. Πραγματικά ένδιαφέρεται γιά σας. Άλλά σας βλέπει σαν ένα άγνόν πλάσμα, που, προς τό παρόν, άποφύγει να πληρώσθω. Αυτό δείχνει άκόμη τήν άγνότητα τών αισθημάτων του. Νά μην κάμετε τίποτε, άλλα να άφήσετε τα πράγματα να ακολουθήσουν τόν φυσικόν δρόμον των. Αυτό θα είνε καλύτερο γιά σας. Η ευκαιρία θα παρουσιασθί συντόμως και ή μικρή σας έρωτικήν καρδιά θα ίσθ πάθος τής τής και έκπληρωθεί.

Ν ό ρ μ α Σ η ρ ε ρ 111.—Τίποτε δέν έμπνιζει να ήπτε στον φίλο σας τήν αλήθειαν. Πάντως όμως άφελώς να σας προειδοποιήσω ότι γάμος μαζί του δέν είνε προς τό παρόν πραγματοποιήσιμος. Θα χρειασθί συνέπεια να διαλέξετε μεταξύ τής άγάπης σας και τών λογικών απαιτήσεων τών γονέων σας. Αδούμναι ότι τα πράγματα δέν έπείγουν, μπορείτε να περιμένετε λίγο. Θα ελνθήτε άργότερα από τήν τύχην που θα έζήσετε εύτυχής. Ο φίλος σας είνε πολύ καλός χαρακτήρ. Η έξέλιξίς του—Τό αισθημα σας άπέναντί τού φίλου σας δέν είνε τόνον ίσοχρόν, ώστε να μην είνε δυνατόν να ύποταχθί στις απαιτήσεις τής λογικής. Νομίζω λοιπόν ότι δέν πρέπει να διατάσετε γιά δύο λόγους: 1) Διότι γάμος μαζί του θα άπειτέ

λει μίαν κακήν πράξιν άπέναντί της οικογενείας του, λόγω τών ύποχρεώσεων των, και 2) Διότι θα βραδυών πολύ μέχρις ότου κατορθώση να άπαλλάγη από τής ύποχρεώσεως του. Άγαπητή μου φίλη, δέν μπορεί και δέν πρέπει να άποβλήσετε στή δική σας ευτυχία εως βάρος τής ευτυχίας άλλων. Κατά τα άλλα δέν πρέπει να άναληψέσθε. Θα ύπάρξη και γιά σας ευτυχία στή ζωή.

Α ν η σ υ χ ο ν 2191.—Δέν βλέπω καμμία μεταβολή στή θέσι σας και ούτε σας συνιστώ να τήν επιδιώξετε. Δέν είσαθε καμμένος γιά τόν ελεύθερον άγώνα τής ζωής. Πρέπει λοιπόν να διατηρήσετε ό,τι κατέχετε σήμερα και να άναμείνετε μίαν βαθμιαίαν δελτίασιν τής καταστάσεως σας. Η υγεία σας δέν παρουσιάζει κανένα σοδοράν κίνδυνον. Ύποφέρετε κυρίως από μίαν ήθικήν άποθάρρυνσιν και τό γεγονός αυτό έχει συντελέσει εως μίαν γενικήν κατάρτησιν τών δυνάμεών σας. Γάμον σύντομον δέν βλέπω. Θα παντρευθήτε εως ήμερον ηλικίαν και θα συνάψετε έπωφελή γάμον.—Από αισθηματικής άπόψεως, μην περιμένετε μεγάλα πράγματα. Άνηκτε στήν κατηγορία τών ανθρώπων, που είνε εκ φύσεως άπαθείς. Νά τυνώσετε τόν ρυθμόν τής ζωής σας. Είνε πολύ άδύνατος και ναυδός. Η πάλη θα έπρεπε να σας ένθουσιάζη. Αντίθετως όμως σας καταβάλλει και σας άποθαρρύνει προκαταβολικά. Έάν άποτυχισμένη, αυτό συμβαίνει γιά τό δέν καταπνίγεσθε με τίποτε ζεστό. Η ζωή θα σας παράσχω μερικάς άνέσεις άργότερα. Τού τελευταίου δνείρου σας δέν βλέπω άμεσον τήν πραγματοποίησιν.

Τ ί π ο τ ε δέν μ' εύχ α ρ ι σ τ ε ί.—Θα

Engstrom